

ЕЛИЗАБЕТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

ЛОУЕЛ

ДА БЯГАШ
ОТ СТРАХ

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ ДА БЯГАШ ОТ СТРАХ

Превод: Илвана Гарабедян

chitanka.info

Риса Шеридън, консултант в „Реъритис Ънлимитид“, е наета от магната Шейн Танънхил да оцени колекция от старинни златни уникасти, които той желае да превърне в хит на предстоящата изложба в увеселителния му комплекс „Златното руно“. Риса е най-добрият познавач на златото на древните келти, но е наясно и с прокобата, застигнала всеки, който се докосне до него. Шейн обаче е непреклонен в преследването на целите си и това води до появата на напрежение помежду им, нажежавано още повече от неудържимото им влечение един към друг. Опасността сближава красивата експертка и хазартния крал на Лас Вегас и ги хвърля в центъра на коварен заговор за унищожението на Шейн и неговата империя...

ПРОЛОГ

Седона

Четвъртък, 30 октомври

Сребристият диск на почти пълната луна държеше Върджил О'Конър буден. Предпочиташе да е така. На осемдесет и една години, отдавна бе разбрал, че е по-добре да наблюдава играта на сенките в пустинята на Аризона нощем, отколкото да попадне във властта им и да се буди с писъци.

„Съжалявам, че го взех — прошепна той в нощта. — Съжалявам, съжалявам, съжалявам...“

Мракът не му отговори. Никога не отговаряше.

Той потръпна, сърцето му прескочи един удар, после се успокои. Издиша дълбоко, почти с облекчение. Искаше да умре, но не точно сега. Не и преди мъртвите да му простят, че бе докоснал священото им злато.

Огърлици от преплетени златни верижки, гладки и тежки, гъвкави, какъвто бе и той някога.

Гривни, широки колкото разперените му пръсти, от тежко злато, покрити с тайнствени и прекрасни символи, от които косата му настръхваше.

Закопчалки за наметала, големи колкото дланта му, които приличаха на някакво животно и все пак бяха стряскащо човешки.

Една маска, която бе повече от човешка.

Фигурки на богове или демони или на мечти, отдавна забравени.

Двадесет и седем парчета злато. Красиво злато. Прокълнато злато.

Усети студена пот по тялото си. По навик посегна за одеялото, с което покриваше краката си, но меката му топлина не можеше да сгрее премръзналите му кости.

Той беше един мъртвец, който крещи от ужас.

„Не — изрече прегракнало. — Не съм искал да става така! Никога не продадох нищо; дори и когато ми трябваха пари. Работех на

две места. Работех много. Можех да го претопя цялото или... или...“

Думите му заглъхнаха в пресипнал шепот. Знаеше, че духовете, които го измъчват, не могат да чуят думите му. Той не беше медиум. Не можеше да се свърже с мъчителите си и да им обясни, че е невинен.

Освен ако, може би, държи част от златото им с двете си ръце. Без ръкавици този път. Без каквото и да било, за да предпази плътта си. Единствено кожата му и могъщото злато.

Само при мисълта за това потрепери целият. Веднъж го бе докоснал, преди много години, с голи ръце. Никога повече не го докосна така. Даже и не искаше да помисли за подобно нещо. Но въпреки това продължаваше да си спомня и преживяваше наново всеки миг от онази тъмна нощ преди толкова време, когато бе последвал инструкциите на працядо си, бе взел назаем един детектор за метал от военния склад и бе се заловил да копае във Великобритания, докато наоколо отекваха последните битки от Втората световна война.

Свещените дъбове, които нито римляните, нито старите англи се осмеляваха да доближат. Девет хълма. Шест малки горички. Три камъка с човешки бой, които гледат един към друг. Едно поточе. Три пъти по три пъти по три злато.

Той рязко тръсна глава. Не искаше да си спомня. Сърцето му се свиваше както през онази нощ и болката пронизваше всяка клетка в тялото му, проникваше в душата му.

„Дръж се — прошепна на себе си. — Само до утре. В полунощ. Тогава накрая ще разберат защо го взех“.

Или пък щеше да умре.

Май не го бе грижа особено какво ще се случи — живот или смърт. Искаше само златото да престане да го убива малко по малко.

„Дръж се. Утре. В полунощ“.

ГЛАВА 1

Лос Анджелис

Петък, 31 октомври, сутринта

Макар че Риса Шеридън бе само консултант на хонорар за международната компания „Реъритис Ънлимитид“, нямаше нищо против да прелети от Лас Вегас до Лос Анджелис за няколко часа работа. Не се знаеше какви съкровища би могъл да е донесъл някой клиент в централата на компанията, за да може тя да изпълни мотото си „Купуваме, продаваме, оценяваме, пазим“. Можеше да е сигурна само, че онова, което ще оглежда, ще е поне на четиристотин години, а обикновено и много по-старо, защото нейна специалност бяха древните бижута.

Нервното очакване, което я бе обзело, понамаля, когато погледна през двойните стъклени врати, които водеха към офисите на „Реъритис“; Шейн Танънхил вече бе от другата страна на бронираното стъкло. Макар че бе тръгнала от Вегас преди него, шефът ѝ бе пристигнал в Лос Анджелис преди нея.

Шейн бе пхнал едната си ръка в джоба на ежедневните си черни панталони. С другата придържаше черното си кожено яке, което бе праметнато през рамото му. На врата му висеше карта за посетители, на която бе написано името му. Ъгловатото му лице бе безизразно, нефритенозелените му очи бяха леко присвити, тъмната коса — прилежно вчесана. Стоеше облегнат на бюрото на пазача. Чакаше я.

Той не бе търпелив човек.

По дяволите движението в Лос Анджелис — промърмори си под нос тя.

Не бе виновна, че задържаха самолета за проверка на сигурността още на летището във Вегас. После, в Лос Анджелис, един лекотоварен камион с бензин се бе преобърнал на магистралата, като бе препречил най-късия път за излизане от летището и така напълно бе объркал и без това претоварения трафик в града.

И я накара да закъснее.

Пулсът на Риса се ускори вследствие на изпитаното раздразнение, когато забеляза Шейн, но уверените ѝ крачки нито се ускориха, нито се забавиха. Тя не провери машинално дали късата ѝ черна коса е гладко вчесана и дали свободно скроеното ѝ синьо сако не е провиснало. Някои жени биха облизали устни, за да им придадат допълнителен блясък, биха стегнали коремните си мускули и биха изпъчили гърди, за да изглеждат възможно най-добре пред Шейн Танънхил.

Но не и Риса.

Тя се бе борила упорито, за да стигне до сегашното си място. Обичаше работата си като оценител и уредник на златни предмети в „Златното руно“, увеселителния комплекс в Лас Вегас, собственост на Шейн. Нямахше да рискува да загуби всичко, за което се бе трудила, само заради красивото му лице и зашеметяваща усмивка. По-добре да раздразни шефа си в това отношение, отколкото да му угоди.

Правилата, които Шейн спазваше в работата си, бяха прости и неизменни: никакви лъжи, измами, кражби и никакъв секс. Изобщо не докосваше жените, които работеха за него. Точка по въпроса. Но ако някоя жена не искаше да приеме статуквото, а той се интересуваше от връзка с нея, първо ѝ намираше друга работа. Едва тогава можеха да се позабавляват.

Без значение колко интелигентен, привлекателен, богат и неустойчив бе Шейн, Риса желаше работата си повече, отколкото да се впусне в сексуална връзка с когото и да било. Дори и с един от малкото мъже, от които някога наистина се бе интересувала.

Забраненият плод е най-сладък — окуражаващо си напомни Риса. — Никой мъж не би могъл да е толкова секси, когато се събудиш до него. Или без него, което е по-вероятно.

Пазачът освободи автоматичното заключване, за да влезе Риса. Вратата се отвори.

Тя се усмихна дружелюбно на униформения служител.

— Добро утро, Джърси. Как е палецът ти?

Джърси, който бе почти двуметрова грамада от мускули, се изчерви.

— Кой ви каза?

— Ммм — бе всичко, което тя му отвърна.

Не искаше Шейн да разбере колко често си бърбеха със С. К. Нийл. Той бе приятел с двамата шефове на „Реъритис“, но приятелството им бе нещо съвсем отделно от бизнеса. И не би се зарадвал на новината, че уредничката му си приказва няколко пъти седмично с Нийл — *Нийл с „й“, момко. Да не съм ти някаква проклета река.* В момента „Златното руно“ нямаше толкова солидни делови отношения с „Реъритис“, че да оправдае подобни чести контакти. Но Риса се чувстваше самотна, а Нийл, за щастие, бе здраво обвързан с Дейна Гейнър, другия шеф на „Реъритис“.

— Не мога да повярвам, че си затиснах пръста в чекмеджето на бюрото — промърмори Джърси.

— Ами да, Дейна наистина трябва да си окачва предупредително звънче на шията, когато минава оттук — съчувствено отвърна Риса, като едва сдържаше усмивката си.

Шейн не си направи труд да скрие своята. Той се усмихна широко по начин, който караше и мъжете, и жените да примигват и да се приближават, сякаш привлечени от магнит.

Джърси се изчерви още повече.

— Ще свикнеш с походката на Дейна — увери го Риса. Сложи дамската си чанта на една конвейерна лента, подобна на онази на летището, и мина през детектора за метал, без да предизвика някакъв сигнал. — Всички мъже свикват. След известно време.

— Тъъ хм, да.

Но Джърси поклащаше глава, докато наблюдаваше екрана, на който се виждаше съдържанието на дамската ѝ чанта. Нищо необичайно. Детекторът за метал не реагира. Нито нитратният детектор. Нито някой от останалите химични детектори. Не че той очакваше нещо различно, не и когато ставаше дума за консултант специалист. Но не му плащаха да прави лични предположения. Плащаха му, за да накара всеки, който влиза през вратата, да мине през детекторите, а това включваше и Дейна Гейнър, и С. К. Нийл.

Шейн грабна чантата на Риса, когато тя се показа от другата страна на детектора. Подхвърли ѝ я с бързина, която бе сварвала доста хора неподготвени.

Тя хвана чантата си с измамно лениво движение на ръката. Не само той имаше добри рефлексии.

— Благодаря. — Обърна се към Джърси. — Нещо друго?

— Само това. — Той ѝ подаде пропуск за служители с дълга верижка за врата. — Нови разпоредби.

Тя сложи верижката с цветната пластмасова карта, на която пишеше, че е консултант.

— И откога?

Шейн отговори преди Джърси.

— Откакто някой е заплашил половината от „Реъритис Ънлимитид“.

— Дейна е била заплашена? — сепна се Риса.

— Не. Нийл.

— Уха — пророни Риса, докато издишаше с облекчение. Освен че ѝ бе приятел, Нийл бе и наполовина собственик и отговорник по сигурността в компанията. Дейна бе собственик на другата половина и отговаряше за „изтънчената“ страна на бизнеса, т.е. за отдела „Изящни изкуства“. — Изключително глупава постъпка. — Тя погледна замислено шефа си с ясните си, наситеносини очи. — Кога?

— Преди три дни. — Шейн се запъти към асансьора в дъното на широкото фоайе. — Чакат ни във втора изолационна зала.

Без никакво колебание Риса влезе в крак с широките му крачки. Голяма работа, че това не бе добре за подгъва на тясната ѝ пола с дължина до коленете. По никакъв начин не би се показала в неравностойно положение спрямо някой мъж.

— От какво е бил разгневен клиентът?

— Бил донесъл за оценка колекция от римски брошки и пръстени — обясни Шейн. — Оказало се, че повечето са много изкусно направени фалшификати. Това не му се понравилось, затова започнал да вика и да проклина. Нийл се появил начаса и го извел навън. Това също не му харесало. Заявил, че ще изпрати някого да даде урок на Нийл.

— От глупаво по-глупаво. — Тя поклати глава, удивена от липсата на прозорливост от страна на клиента. И изобщо на благоразумие. — Нийл не е едър колкото Джърси, но е много по-здрав.

Шейн се усмихна само с устни, а в очите му проблесна язвителна насмешка.

— И е много по-коварен. Определено бих заложил на тази негова черта.

— Не бих спорила за това.

Риса знаеше по-добре от много хора колко далеч може да стигне коварството. Когато растеш беден като църковна мишка, научаваш отблизо разликата между коварен, як, набит и просто едър. Научаваш се да преценяваш хората и ситуацияите бързо и точно, иначе ти излиза през носа.

Шейн я погледна преценяващо. Изглеждаше страшно делова в тъмната си пола и яркосиньо сако, косата ѝ бе лъскава и късо подстригана, добре оформената ѝ фигура бе почти напълно прикрита от дрехите, а устните ѝ биха накарали всеки мъж да забрави всичко и да поиска да опита вкуса им. Едва не се бе отказал да я назначи на работа заради страхотното ѝ тяло и подканващите ѝ към грях устни. После бе преценил непоколебимата решителност в погледа ѝ и си бе припомнил амбицията, която бе пропила професионалната ѝ биография.

Риса бе точно това, което бе искал, и повече, отколкото бе очаквал да получи, когато бе помолил Нийл да му помогне да си намери уредник за златната колекция, съгласен да живее във Вегас. Нийл му изпрати Риса.

Макар да съзнаваше, че вероятно ще съжалява за това, Шейн я бе наел на работа. После се бе опитал да се държи колкото е възможно на по-голяма дистанция от нея.

Като се има предвид естеството на задълженията ѝ, не можеше да стои толкова далеч, колкото би било добре за отношенията им. Докато се подготвяха за предстоящата изложба „Златото на друидите“, месеци наред работеха един до друг. Неведнъж се бе замислял да си потърси нова уредничка за златото, за да може да се люби с нея. Но се нуждаеше от професионалния опит и острата проницателност на Риса много повече, отколкото от една любовна връзка, затова двамата продължаваха да се държат нащрек и да се обикалят като непознати кучета, които не могат да решат дали да се захаят, или да се оближат.

През повечето време Шейн бе благодарен, че тя поставя също толкова препятствия помежду им, колкото и самият той. През останалото време се дразнеше, че се пази от него, също както и той от нея. Не преставаше да се пита защо тя се държи толкова студено. Определено не я спираше страхът да не загуби единствената добра работа, на която може да се надява. През изминалата година един известен частен музей и двама богати колекционери ѝ бяха

предложили ангажимент. Знаеше това, защото му се наложи да й даде по-голяма заплата от тях, за да я задържи като свой служител.

А здравият му разум бе настоявал да я остави да си иде. Щеше да го въвлече в неприятности, от които нямаше нужда.

Риса почука на втора изолационна зала. Наричаха я така, защото бе сигурна, неутрална територия, където купувачът можеше да се срещне с продавача, без да се притеснява, че може да бъде измамен или направо ограбен. В този случай Шейн бе потенциалният купувач. Или поне така се надяваше клиентът на „Реъритис“.

— Извинете ме, че закъснях — обърна се Риса към Дейна и Нийл, които преглеждаха някакви документи върху дългата метална маса в средата на стаята. — Задържаха ни за проверка на сигурността в Лас Вегас, а тук пък някаква цистерна с бензин се бе обърнала на магистралата.

— Вие двамата трябва да сте поласкани — отбеляза Шейн.

— Защо? — попита Дейна и вдигна поглед.

— Аз съм й шеф, но на мен не се извини.

Риса присви очи. Но не каза нищо.

Нийл се прокашля, за да прочисти гърлото си. Шейн и Риса се дразнеха един друг още от първата им среща, но напоследък във въздуха направо прескачаха искри, когато двамата бяха в една и съща стая. Той въздъхна мислено и си отбеляза, че трябва скоро да започне да й търси нова работа — ако тя не напуснеше сама, Шейн вероятно щеше да я уволни. Добрата страна на положението бе, че Танънхил бе известен с щедрите компенсации, които дава на бившите си служители. Може би тя разчиташе именно на това.

— Защо да се извинява на теб? — попита Дейна, като подреждаше документите с отсечени движения. — В момента „Реъритис“ заплаща за услугите й, а не ти.

— Ох — каза само Шейн.

— Някой ден ще се научиш, момко — ухили се партньорът й. — Езикът й е по-остър и от бръснач.

Шейн повдигна вежди и се обърна към Нийл, който се бе облегал небрежно в стола си, сякаш бе най-безгрижният човек на света.

— Предполагам, че говориш от личен опит.

— Много си прав. — Изръмжаването му странно контрастираше с развеселените му синьо-зелени очи и късо подстригана кестенява коса. Той разкърши широките си рамене и посегна към копчетата на ризата си. — Искаш ли да видиш белезите ми?

— Не мисля, че би могъл да понесе гледката — намеси се Дейна. — А и Риса е прекалено млада и невинна за подобна демонстрация на мъжественост.

— Ей, на трийсет и една съм — нарочно провлече Риса и в леко дрезгавия ѝ изговор си пролича детството, прекарано в Арканзас. — Това означава, че съм достатъчно голяма, за да не се подлъгвам, когато някой мъж ми предложи да ми показва, хм, белезите си.

Смехът на Дейна я правеше много по-млада, отколкото бе според Риса.

— Добре — каза Нийл. — Щом не се интересуваш от мъжки стриптийз, какво ще кажеш да хвърлиш едно око на малко стари златни бижута?

Без да чака отговор, той отдръпна стола си и отиде до далечния край на масата, където стоеше дълга кутия от подсилен алуминий. Бе достатъчно голяма, за да може професионален играч на билиард да държи в нея любимата си щека. Подобна кутия, но по-малка, имаше и в срещуположния край на масата.

— Записващи камери — каза Дейна, без да се обръща конкретно към някого.

— Работят — чу се отговор от една колона, монтирана в тавана.

— Това Фактоид ли е? — попита Шейн, като махна с ръка към тавана.

— Не — отвърна Нийл. — Нашият гений в проучванията не е на смяна днес.

— Да не би да е излязъл с Гретхен? — попита с усмивка Шейн.

Джо-Боб Маккой, известен с псевдонима Фактоид, отдавна бе хвърлил око на шефката си, началник-отдел „Проучвания“. Гретхен Милър бе два пъти по-стара от него и тежеше двойно повече. Истинска валкирия.

— В момента тя работи с Иън Лапстрейк и Лоуи Донован — каза Дейна. — По наследството на Рутърби.

— Много жалко — каза Шейн. — Имам страхотно меню за Фактоид, което да изпробва на следващата си среща с Гретхен, ако,

разбира се, успее да я придума да излезе отново с него. Храна, която със сигурност ще накара жената на мечтите му да го пожелае страстно.

Нийл се засмя.

— И каква е тя — стриди, приготвени по дванайсет различни начина ли?

Дейна вдигна тъмните си очи към тавана. Когато станеше дума за биология, мъжете бяха толкова просто устроени.

— Малко по-изискано е — отвърна Шейн. — Първо няколко свещи, заобиколени от късове ахат.

— Защо? — попита Нийл.

— Изпитан и доказан през вековете афродизиак.

Дейна тихичко изсумтя.

Шейн продължи.

— Коктейл от скариди, супа от целина, салатата от цикория, камбала с пипер и хвойна. Вино, разбира се. Бенедиктински ликьор и шоколад за десерт. После те очаква нощта на мечтите ти.

— За подобно нещо бих ял дори цикория — заяви Нийл.

Дейна му хвърли поглед, който обещаваще, че ще запомни думите му и ще ги използва срещу него. Той мразеше цикория.

Без да се усети, Риса леко простена при мисълта за бенедиктински ликьор и шоколад.

— Направо ме убивате. А аз хапвам само моркови и целина на обед.

— Защо? — сепнато попита Шейн.

— Много е просто. Не мога да си позволя нови дрехи, ако тези ми отеснеят.

— Да не би да намекваш за ново увеличение на заплатата след последното, което бях принуден да ти дам...

— Спорете, когато сте насаме — прекъсна ги Дейна. После се обърна към Риса. — Клиентът поиска само „студена“ оценка. Само оглед на бижутата.

— „Студена“ оценка за „гореща“ стока може би? — предположи Шейн.

Дейна му хвърли поглед, който би смразил и огън.

— Произходът на стоката е извън съмнение. Колекционерът просто не желае да плаща за цялостна оценка, ако след първоначалния оглед се окаже, че стоката не е това, за което му я представят.

Шейн се усмихна виновно и приглади косата на челото си като провинен слуга пред господаря си.

Дейна не му обърна внимание, макар устните ѝ да потрепнаха леко в отговор на усмивката му. Тя имаше слабост към мъже, които са умни, хващат окото и упорито отстояват своето.

Нийл отвори първата метална кутия и вдигна капака. Вътре проблясваха златни бижута, всяко положено в отделно гнездо, предназначено за него.

Риса мигновено забрави за всичко наоколо. Приблужи до отворената кутия и просто се вгледа в съдържанието ѝ. След дълго мълчание започна да описва видяното.

— Първи наблюдения. Келтско злато. Стилът и изработката варират от Ла Тен до Средиземноморието. Възрастта им би могла да е между пети век преди новата ера и пети век от новата ера. Ако желаете датировка на отделните предмети, ще са нужни няколко дни за подробно стилистично сравняване с други находки в музеи, публикувани научни доклади, тръжни каталози, колекции в интернет и други подобни източници. Повечето от справочните ми материали са в Лас Вегас, защото казахте, че се нуждаете само от бърз оглед.

— Ако клиентът пожелае подробна цялостна оценка, ще имаш ли нужда от истинските предмети, или електронните записи ще са ти достатъчни? — попита Дейна.

Риса отново огледа колекцията с напрегнато преценяващ поглед.

— Проверихте ли предметите за белези от съвременна машинна обработка, когато сте ги оглеждали под микроскоп?

— Клиентът ме увери, че няма такива — каза Дейна. — Ние, разбира се, проверихме. Нашият експерт не откри нищо.

— Добре. — Риса издиша с облекчение. — Тогава ще започна с електронните записи и ще мина на предметите само ако се натъкна на някакъв проблем.

Дейна кимна.

— Отбелязваме го.

— Засега мога да кажа — обясни Риса, — че от деветте предмета в тази кутия върху един личат следи от скорошен ремонт — златните сплави не съвпадат, а два са били поправяни преди много време. Но това е само предварителен оглед. Някои от останалите определено

имат нужда от поправка, но това е нормално. Най-вероятно са поне на две хиляди години.

— Смяташ, че са оригинали? — попита Дейна. — Повтарям, това е необвързващо устно мнение, основано само на ограничен предварителен оглед.

Риса изчака, докато бъдат записани правните тънкости, преди да отговори.

— Не видях нищо, което да ме наведе на противното становище. Поне досега.

Но пък и не бе видяла нищо, което да накара сърцето ѝ да затупти развълнувано от срещата с наистина изключително произведение на изкуството. Абсолютен хит, както би се изразил шефът ѝ.

От това имаше нужда Шейн, за да открие новата си галерия в навечерието на Нова година. Именно такова нещо не бе успяла да открие засега — находка, която да стане център на изложбата му „Златото на друидите“. Непрекъснато се питаше колко ли още време ще ѝ даде. И кого още бе натоварил с тази задача.

Шейн може и да бе спечелил състоянието си с хазартни залагания, но никога не оставяше нищо на случайността.

ГЛАВА 2

Лос Анджелис

Петък, 31 октомври, сутринта

— Клиентът съгласен ли е антиките да бъдат докосвани при огледа? — попита намръщена Риса.

Дейна кимна.

— Да, но ние вече ги заснехме, направихме им рентгенов преглед и електронно сканиране включително РФ и СЕМ.

Без да изчака въпроса на Шейн, Риса обясни:

— Рентгенова флуоресценция за определяне състава на металната сплав и сканиращ електронен микроскоп за всички дребни детайли.

— Резултатите са дигитализирани и предметите могат да се възпроизведат триизмерно, така че, ако предпочиташ да не поемаш риска да боравиш с истинското злато...

Смехът на Риса заглуши остатъка от думите на Дейна.

— Повече от всичко на света обичам да боравя с древни бижута, особено златни. Висококачественото злато не се поддава лесно на влиянието на киселините по човешката кожа, което означава, че не е наложително да нося хирургически ръкавици при кратките огледи.

— Какво друго би могло да ти донесе докосването до злато, освен някакво удоволствие? — попита Нийл.

— Никакви снимки, триизмерни компютърни изображения, холограмни образи, никакво електронно сканиране, графика или описание не може да се сравни, според мен, с физическия допир. При хората единственият по-чувствителен орган от върховете на пръстите е езикът. Изящността на изработката при някои от предметите, които съм виждала, е толкова фино, че не би могло да бъде оценено с очи или с пръсти.

— И тогава го близваш с език? — невярващо попита Нийл.

Единственият ѝ отговор бе развеселеният ѝ кос поглед. Шейн лениво притвори очи. Това бе видимата реакция на представата му как

Риса изследва нещо с чувствителния си език. Тази представа определено бе много по-интересна от който и да било от златните предмети на масата пред него. Макар да имаха историческа стойност, изобщо не можеха да се нарекат бляскави и привличащи окото.

А на него му трябваше точно това. Въздействие върху публиката. Искаше златни произведения на изкуството, които могат да проникнат през невежеството и самодоволството на хората от двадесет и първи век и да ги разтърсят до дъното на душите им. Искаше, макар и само за миг, посетителите на изложбата да прозрат, че в продължение на хиляди години на земята е имало хора също като тях — смеели са се, копнеели са, обичали са, плакали са и са умирали... И са творили, винаги са творили.

Фактът, че подобна изложба би увеличила потока от посетители в казината от комплекса на „Танънхил Инкорпорейтид“ не бе за пренебрегване, но не това бе причината, поради която издирваше златни произведения на изкуството, оцелели през вековете. Мотивите му бяха прости — той презираше всички, които разграбват и унищожават древните култури. Това бе страстта, която преследваше в живота си, и само двама души знаеха за нея — Дейна и Нийл. Шейн много се стараяше това да си остане единствено между тях.

Колкото по-ниско мнение имаха хората за него, толкова по-лесно бе да ги свари неподготвени.

— Имате ли нещо друго да ми покажете? — попита той. — Тези не са това, от което се нуждая. Когато открия „Златото на друидите“, ще има представители на пресата и масмедииите и безброй камери. Известни личности. Политици. Хора от висшето общество. Целият антураж.

— Онова, което Шейн се опитва да каже, е — поясни Риса, — че в Лас Вегас има бедни, необразовани и непретенциозни хора, както и богати, изискани и много взискателни. Никоя от тези антики не би накарала преситения турист да се обърне втори път.

Но докато казваше това, пръстите ѝ се плъзгаха с благоговение по хладната, повредена от годините повърхност на златния предмет, който може да е служил за яка на детето на някой високопоставен или пък е бил жертвен дар за някое от четиристотинте известни по име божества, почитани от келтите. Според нея всеки, дори и най-грубо

изработеният предмет, заслужаваше почит просто защото е оцелял, докато толкова други са изгубени.

Дейна пренебрегна обяснението ѝ и погледна Шейн. Бе очаквала нетърпението му. Затова бе настояла „Реъритис“ да платят за пътуването и за консултацията на Риса.

— Спокойно, човече. Тя е тук заради нас, а не заради теб. — Обърна се към Нийл: — Защо двамата не слезете в приземния етаж и не си поиграете с пистолети или нещо подобно.

Това не бе въпрос, а заповед.

Шейн се засмя и вдигна ръце в знак, че се предава пред дребната брюнетка.

— Толкова красиво захапваш стръвта, Дейна. Трудно ми е да устоя на изкушението.

— Постарай се — предложи му Нийл, но леките бръчици край очите издаваха безмълвния му смях.

Дейна промърмори нещо по адрес на мъжете, което никой не пожела да чуе по-ясно.

Риса се засмя и взе в ръка малкото колие.

— Ако се съди по теглото, тази огърлица е куха. Вероятно е била положена в нечий гроб или е била дар за божеството на особено важен извор, блато или река. Съдейки по цвета, предполагам, че е сплав от злато и сребро, подобна на онази, от която са направени предметите, намерени в Снетишъм в Англия и датирани около средата на първи век преди новата ера. Но дори случаят наистина да е такъв, това не би могло да е решаващо доказателство за произхода на колието, защото гробовете и съкровищниците са били разкопавани и намереното е било претопявано и преработвано още от времето, когато хората са започнали да закопават злато в земята.

— Но ти спокойно определяш това колие за келтско, приблизително от първи век преди новата ера, нали? — попита Дейна.

— Ако това съвпада с резултатите от рентгеновите изследвания...

— Така е — потвърди събеседницата ѝ. — При никои от предметите рентгеновите резултати не отговарят на графиките на съвременните девет-, четиринайсет- или осемнайсеткаратови златни сплави.

Риса кимна, без да отделя поглед от колието.

— Изработката не е толкова добра, колкото тази на известните предмети от съкровището в Снетишъм от първи век преди новата ера. Това колие дори не е гравирано, може би не е било завършено, а може да е било. Никога няма да узнаем. Можем да съдим само по онова, което е пред нас, не и какво би могло да бъде.

— Но е подобно на находките от Снетишъм, нали? — настоя Дейна.

— Очевидно това колие е направено от електрон. Такъв е случаят и с някои от предметите от Снетишъм. Само това мога да кажа на този етап.

Риса протегна колието напред и го завъртя, за да може камерата над главите им да го заснеме добре. Грубата изработка на предмета се открие релефно.

— Това е единична куха златна тръба, оформена не особено майсторски в малко колие — каза Риса. — Като произведение от злато, оцеляло през вековете, има както историческа, така и художествена стойност. Като пример за изкуството на майсторите в Англия от Желязната ера... — Тя сви рамене. — Обикновено. Съвсем обикновено. Всеки уважаван музей има нещо подобно, скрито някъде на съхранение в мазето, където чака някой учен да се заинтересува от него.

Дейна кимна и късата ѝ черна коса проблесна за миг на светлината на лампата. Клиентът ѝ несъмнено се бе надявал на повече, но това си бе негов проблем. Нейната задача бе да купува, да продава, да оценява и защитава неспирния поток художествени произведения, който минава през вратите на „Реъритис Ънлимид“.

— Останалите предмети са с подобно качество на изработката. — Риса върна колието на мястото му с ловко движение и наслуки взе друго бижу. — Тази дъговидна брошка — представете си я като счупен кръг — е била използвана да придържа дрехи и наметала, за да не падат от раменете. Много такива брошки са били правени от желязо или бронз. Викингите предпочитали сребро, защото имали най-много от този материал. Келтското наследство от по-ранни времена и на различни места е богато на злато.

Нийл погледна брошката. Нямаше никакво приспособление за прикрепване върху дреха. Нямаше дори игла, която да пробие плата, преди да се закачи за грубо оформената закопчалка.

— Не мога да си представя как би могла да придържа каквото и да било.

— Защото онази част, която е пробождала плата, е била счупена — обясни Риса, като я върна на мястото ѝ. — Отчупването вероятно е било нарочно и е станало, когато брошката първоначално е била заровена или хвърлена във водата.

Нийл отвори уста да попита защо нещо е трябвало да бъде чупено, преди да бъде заровено или поднесено в дар на боговете, но улови острия и нетърпелив поглед на Дейна и замълча. Нямаше нужда да знае. Не и той. Достатъчно бе, че Риса знае.

Освен това винаги можеше да я попита по-късно.

— Две от останалите брошки са счупени по подобен начин. — Риса прокара пръсти по три от предметите. — Тези тънки гривни са от по-късен период, когато римляните са започнали да влияят на британските келтски майстори. Изглежда, са от масивно злато. — Тя претегли в ръката си всяка поотделно. — Не са кухи. Отново отбелязвам, изработката е откровено груба. Липсва им изисканият стил на средиземноморските златари, които дошли с римляните във Великобритания. Освен това бижутата просто нямат... ами онова респектиращо излъчване, което най-добрите майстори златари сред келтите са придавали на творбите си.

— Дай определение за „излъчване“ — обади се Шейн.

Първото, което ѝ дойде наум, бе, че този мъж би трябвало да знае всичко за излъчването. Самият той имаше много повече, отколкото се полага на един човек.

— Не може да се даде определение. Ако го има, просто го усещаш. Ако го няма... — Тя сви рамене.

Той понечи да зададе друг въпрос, но служителката му го прекъсна.

— Ще обсъдим това по-късно, ако желаеш — каза Риса, — а дотогава можеш просто да се погледнеш в огледалото. — Шейн направи учудена физиономия, но тя само вирна предизвикателно брадичка. — Мъже! По дяволите!

Смехът на Дейна бе също така висок и ясен, както и гласът ѝ.

— Искате ли да добавите още нещо за видеозаписа?

Ярка червенина се разля по високите скули на Риса, когато си спомни, че всяка дума и жест се записват от дигиталните камери.

— Като цяло, грубата изработка, простотата и нарушената цялост на предметите ме карат да мисля, че са автентични. Просто не са толкова добри, че да предизвикат достатъчно интерес, за да се вложат необходимите средства, които фалшификаторите искат за труда, времето и използваните материали.

— Би ли се ангажирала с неокончателна устна оценка на колекцията, ако бъде продадена като цяло?

— Клиентът претендира ли, че предметите са от едно съкровище, намерено на едно и също място и по едно и също време?

— Не — отвърна Дейна.

— В такъв случай стойността им е значително по-малка.

— Клиентът ми разбира това.

— На този етап и ако приемем, че произходът им е много добре документиран, не мога да ги оценя на повече от седемдесет и пет до сто и петдесет хиляди долара за цялата колекция. Един голям музей не би се заинтересувал особено от тези предмети. Ако намерите колекционер, който събира изключително келтски златни бижута, може да получите и повече пари. — Ясният ѝ, наситеносин поглед се впи в Шейн. — Колекционерите са много непредвидими хора. Плащат толкова, колкото решат.

Шейн се усмихна широко и разкри блестящите си зъби.

Нийл се изкашля, докато затваряше кутията, смени я с втората и се върна при другите. Тази кутия бе два пъти по-малка от първата. Отвори капака и я обърна към Риса.

Тя усети застиването на Шейн. Погледна го и не видя нищо различно в изражението му.

Въпреки това знаеше, че е решил да купи предмета още преди да чуе мнението на собствения си експерт-оценител.

По дяволите!

Мразеше да става така.

Това поне бе предмет, който би се радвала да види в колекцията на „Златното руно“. Стига, разбира се, да не бе фалшификат и да не бе свързан с кражби и пролята кръв. Ако произходът бе съмнителен, двамата с шефа ѝ щяха жестоко да спорят. Нейната представа за чист произход бе твърде строга според Шейн. Много от компаниите, които организират търгове, биха се съгласили с него.

Детството и младостта на Риса бяха толкова пъстри, че тя изискваше само най-чисти стоки. Семейството на Шейн бе градило репутацията си в продължение на години и това го правеше по-толерантен.

Него никога не го бяха хващали с нещо, което не притежава законно.

Тя отблъсна мрачните спомени за детството си на сираче от Арканзас и се съсредоточи върху художественото произведение пред себе си. В него имаше някаква вътрешна сила, която надделява над вината и алчността на хората, които са го притежавали.

— Само визуален оглед или мога да го докосна? — попита тя.

— Също като другите — отвърна Дейна.

Риса се усмихна и леко поклати глава.

— Това обаче е много различно от онези. Има излъчване.

Шейн я погледна отстрани.

Тя не му обърна внимание и се съсредоточи върху нашийника. За голямо свое облекчение, усети само тежестта на студеното злато, а не смущаващата сила, която струи от някои експонати. Най-обезпокоителният случай бе, когато бе отишла в Уелс сред изправените каменни блокове, макар че там нямаше никакви предмети. Не обичаше да си спомня за това и за усещанията, които понякога я връхлитаха и ѝ напомняха, че е различна.

Пое си дълбоко дъх и се опита да се концентрира върху настоящето, а не да си спомня за пропиляното си детство и за тайнствената дъбова горичка в Уелс.

Кръглият нашийник бе сглобен от три еднакви дъги. Външният ръб на всяка бе украсен от колело със спици, разположено в централната част на дъгата. На свой ред, всяко колело бе разделено на три чрез равномерно разположени златни топки.

— Класически образец от три части — каза Риса. — Келтите са почитали троицата много преди християните. — Тя внимателно вдигна нашийника от мястото му. — Ако се съди по теглото му, изработката е масивна. Визуално не бих могла да преценя дали е само злато или златен обков върху желязо. Ако е лист, то е дебел. Виждам единствено злато.

Дейна тихо прошепна в микрофона, закачен на яката ѝ:

— Резултати от проучването?

— Желязна сърцевина — отговориха от говорителите, монтирани на тавана. — Потвърдено е от източника на „Реъритис“.

— Отлично. — Риса едва не измърка като доволна котка.

— Щеше ли да е по-ценно, ако беше само чисто злато? — попита Нийл.

— Що се отнася до метала, чистото злато е много меко — разсеяно отвърна тя. — Може да бъде огънато в най-различна форма без много усилия, но също толкова лесно губи формата си. И което е по-лошо, може да не успее да те предпази от изненадващ удар в гръб, което вероятно е била основната причина за носенето на такива нашийници. Фактът, че със златото е обкована желязна сърцевина, ме кара да мисля, че може би този нашийник е знак за високо положение или дори за кралски произход и е било носено от жена или мъж с много тънък врат. Красиво е. Прекрасно. — Чувствителните ѝ пръсти обходиха целия кръг. — Ммм. Да. Ето тук е. Също и тук.

Шейн гледаше пръстите ѝ и си мислеше за езика ѝ. С раздразнение върна мислите си обратно към златния експонат, вместо да изпитва крайно нежелана страст към уредничката си.

Риса погледна Дейна.

— Предполагам, че в края на всяка дъга има съединяване с шпил.

— Може ли да обясниш на разбираем език? — попита Шейн.

Раздразнението в гласа му я накара да присвие очи.

— Представи си го като секретно копче с мъжка и женска част.

Той се ухили.

Риса отново се обърна към Дейна.

— Този тип свързване е било познато и използвано през Желязната епоха. Така една от дъгите в този нашийник може да се свали, за да се сложи кръгът около врата. После дъгата се поставяла на мястото ѝ, колието се притискало, за да се затворят връзките, и Бог да е на помощ на онзи, който се опита да го свали.

— Струва ми се неудобно за носене — обади се Шейн.

— Високопоставеното положение обикновено е такова.

Той ѝ хвърли развеселен, одобрителен поглед. Съчетанието от прагматизъм и остър като бръснач ум у нея го привличаше толкова, колкото и всичко останало, включително чувственото ѝ тяло.

А това го притесняваше. Любовните връзки не се основаваха на прагматизъм и остър ум. Те бяха бързи, ненаситни и страстни. Когато в

отношенията се намесеше и разумът, връзката ставаше сериозна.

Това бе лоша идея.

Него изобщо не го биваше в сериозните връзки. Имаше опит само с отношенията в семейството си, а те можеха да бъдат описани в най-добрия случай като взаимна битка между него и баща му, взаимна тъга в отношенията с майка му и взаимно разочарование за всички.

Ако само се постараяш повече, двамата с баща ти бихте се разбирали добре. Просто се постарай, Шейн. Моля те. Заради мен.

Често повтаряната молба на майка му отекваше в спомените му като измъчен вопъл. Той му обръщаше гръб с лекота, която бе придобил в дългогодишния си опит. Дори и заради майка си не би се примирил с унижителното високомерие на баща си. Точка по въпроса. Толкова за семейния живот.

Оттам започваше истинското образование на Шейн.

Когато се оказа с празни джобове на улицата, много бързо научи всичко, което бе пропуснал да разбере, докато бе защитавал магистърската си степен по икономика в университета „Станфорд“.

— Що се отнася до възрастта му — продължи Риса, като плъзна пръсти по студеното древно злато, — знам за поне още един подобен нашийник с такава изработка и в такъв стил. Намерен е в Марна, Франция, и датира от четвърти век преди новата ера.

— Приблизителна оценка на стойността му? — помоли Дейна.

— При добре, много добре доказан произход, бих започнала от триста хиляди долара и мисля, че мога да получа значително по-голяма сума. До петстотин хиляди. Може би и повече. Зависи дали е публичен търг, при който цените се вдигат дори само заради надпреварата между колекционерите, или е частна сделка със заинтересован купувач.

— За продан ли е? — направо попита Шейн.

— Да — отвърна Дейна.

— Може ли? — Той протегна ръка в мълчалива молба.

Риса му подаде колието.

За миг Шейн просто затвори очи и се остави да почувства теглото, материала и допира до древно бижу. Не би могъл да обясни защо подхожда по този начин към колекционирането на златни предмети на изкуството; просто винаги бе правил така. Независимо колко великолепен на вид е експонатът, ако усещането не му харесаше, не го купуваше.

Когато отвори очи, те бяха чисто наситенозелени, като блестящ нефрит. Погледът му бе насочен към Риса, проникваше в нея.

Нежните косъмчета по врата ѝ настръхнаха. Извърна се от него толкова бързо, че едва не падна.

— Кажи на клиента си, че след като бъде потвърден производът, ще получи предложение за триста...

— Четиристотин — рязко я прекъсна Шейн.

— Четиристотин хиляди долара — довърши тя през зъби. — Ако го притеснява фактът, че аз съм едновременно оценител и купувач, „Танънхил Инкорпорейтид“ ще плати за независима оценка.

— Добре — каза Дейна, като пресметна наум комисионата за „Реъритис“, се усмихна. — Няма да има нищо против. Той назова именно теб.

— Вероятно защото е искал да привлече вниманието на Шейн — с лека горчивина отбеляза Риса. Самата тя не бе достатъчно известна, че да привлича антики като тази, която шефът ѝ държеше в момента.

— Несъмнено — съгласи се Дейна. — Всеки, който притежава скъпоценен златен експонат, където и да било по света, е чувал за Шейн Танънхил и „Златното руно“.

— Това определено прави живота ми интересен — промърмори Риса.

— Купуването на всички тези чудесни произведения ли? — попита Нийл.

— Не. Общуването с всички онези „чудесни“ хора, които са си проправяли път с лакти и колене, докато изпълзят от калта, стиснали злато в шепите си.

ГЛАВА 3

Седона

Нощта на Все светии

Книгата в скута на Върджил бе дебела, научна литература, пълна с красиви илюстрации и цветни снимки на произведенията на келтското изкуство. Нямахше нужда да гледа страниците, за да види какво има на тях. Знаеше ги наизуст. Това бе само една от многото книги, които си бе купил, за да научи повече за същността на златните предмети, които бяха прибрани в три големи кутии за патрони от Втората световна война, скрити под леглото му. Върху всяка четливо бяха изписани всичките му предишни адреси, като свидетелство за местата, от които бе избягал.

Но стига толкова. Накрая бе разбрал, че не може да избяга от немислимото.

Бе избрал изпълнения с много духовна енергия Югозапад за последната си битка. Надявал се бе, че като сложи кутиите със злато в средата между трите изправени каменни блока, които бе открил в основата на една висока каменна стена наблизо... ще върне златото.

И ще бъде свободен.

Когато този план се бе провалил, той бе напъхал кутиите под леглото си и бе започнал да чете книги с надеждата да открие някакво обяснение, което да му помогне да се пребори с духа на златото. И това не бе дало резултат, но докато диша, човек се надява.

Бе продължил да чете и да се надява, че ще открие начин да се избави от проклятието на златото на друидите.

Веднъж дори се бе опитал да се върне назад към онази есен в Уелс, когато бе изровил съкровището, преди повече от половин век. Злато, свещено злато, три пъти по три пъти по три златни предмета, които са били в основата на друидските ритуали — ритуали, с които е започвал и свършвал животът, при които крале са стояли в очакване, докато друидите са говорили с боговете, чертали дори пътя на слънцето и луната. Белтан, през май, когато времето на топлината и

надеждата се връщало на земята, и Самхен, през ноември, когато отново настъпвало времето на студа и отчаянието.

Самхен, когато всичко реално и нереално се сливало и превръщало в едно магическо цяло.

Той се бе завърнал в Уелс през Самхен, за да се опита да намери отново деветте хълма, шестте дъба, трите изправени камъка, малкото изворче. Тогава не бе взел със себе си детектор за метал. Не търсеше злато. Търсеше изкупление.

Не го намери, нито пък тъмното изворче между камъните. Самото място, което толкова лесно бе открил през войната, му се изплъзваше сега.

Победен, все така прокълнат, бе избягал обратно в Америка. И остана тук, остарял, но не и помъдрял, въпреки всички прочетени книги. В никоя от тях не бе видял нещо, което да може да се сравни с двадесет и седемте предмета, които бе намерил в горичката на друидите. В никоя от съвременните теории за облечените в бели роби друиди не бе срещнал нещо, което да може да съпостави със силата на древните, чиито умове бяха побрали цялата същина на една култура. Друиди, които са изцелявали болните или са поболявали здравите. Друиди, които са разговаряли с боговете и са имали власт, по-голяма от тази на кралете. Друиди, които не са считали себе си за различни от реката, дъба или елена; всичко е било част от едно цяло — безгранично и свято.

И цялата тази мощ бе събрана и затворена в ритуалните предмети, които той бе откраднал.

Бе обречен.

Остави книгата настрана и се взря неспокойно в тежкия златен нашийник, чиито преплетени верижки проблясваха студено на лунната светлина, струяща през отворения прозорец. Светлината бе достатъчно ярка, за да четеш, ако имаш силни очи, но не достатъчно, за да изпъкне червеникавият цвят на огромните скални лица, които бяха надвиснали току над порутената му къщичка.

Туристите плащаха доста пари, за да дойдат в тази сурова пустош с розови джипове или прашни открити коли. Никога не бе успял да разбере защо. Слънцето бе също толкова красиво и на много други места. Небето бе също толкова синьо. Но въпреки това туристите идваха в Седона, за да се блъскат с други туристи по

претъпканите пътеки, които вече бяха здраво отъпкани от хиляди застаряващи търсачи на новата духовност.

И Върджил се бе разходил по пътеките преди време, когато още вярваше, че може да се отърве по някакъв начин от лошия късмет, който го преследваше, откакто се бе отлъчил за два дни от ротата си в Уелс. Но без значение колко места на завихрянния посещаваше, независимо колко упорито се стремеше да отвори съзнанието си за онази, другата реалност, все се връщаше обратно в същата реалност, от която бе тръгнал по пътеката.

След време бе открил медиумите. Едночасов сеанс струваше повече от посещение в луксозен публичен дом, но пък, откакто бе навършил седемдесет и пет, не му трябваша проститутки. Освен това да използва медиум, бе много по-лесно, отколкото да се катери сам до най-отдалечените и мощни места със завихрянния — онези, които не са описани в лъскавите цветни брошурки, дето ги продават за по десет долара и не струват даже колкото хартията, на която са отпечатани. Да използва медиум, му бе много по-лесно, отколкото да докосне прокълнатото злато и да чува зова на ада в собствените си писъци.

Стрелките на часовника потрепнаха и се събраха една върху друга като краищата на ветрило.

Полунощ. В нощта на Все светии.

Самхен, когато всички граници са изтънели.

Трябваше да стане сега.

След два неуспешни опита накрая се насили да хване нашийника. Тръпки го полазиха, сякаш самата кожа на пръстите му се опитваше да избяга от златото. Сигурен бе, че чува гръм някъде отдалеч, може би чак в Уелс, *светкавица прониза вкочанените му пръсти, изгаряща, пламтяща, унищожителна...*

Звукът от собствения му писък го изтръгна от мястото, където бе потънал. Най-вероятно самият ад. Бе го видял, докоснал се бе до него и изпитваше ужас, че може да прекара вечността там.

— *Не мога да го направя сам* — прошепна той в мрака. — *Трябва ми медиум. Още сега.*

Обгърна глава с ръцете си за няколко минути, прокара разтрепераните си пръсти през гъстата си бяла коса и се опита да събере сили отново да се изправи срещу мрака.

Този път поне Лейди Фокнър щеше да е с него.

Тази мисъл го окуражи и той набра номера, който помнеше наизуст даже и когато забравяше разни други неща. Но не забравяше всичко. Без значение колко упорито се стараяше, не можеше да забрави за ада, от който се мъчеше да се измъкне. Би продал дори душата си, за да успее.

Ако все още имаше душа.

Застинал неподвижно, ако не се брои треперенето на ръцете му, което изобщо не преставаше напоследък, той зачака медиумът да вдигне телефона и да отговори на въпросите за душата му.

ГЛАВА 4

Камп Верде, Аризона

Нощта на Все светии

Неумолимият звън на телефона накрая измъкна Шерил Фокнър от наркотичния ѝ сън. Чисто гола, тя седна в леглото и се опита да отвори уморените си очи, чиито мигли бяха залепнали от спиралата. През прозореца, който бе закрит само от натрупания прахоляк, се виждаше примигването на избледнялата неонена реклама на мотела. Светваше и гаснеше, светваше и гаснеше в мрака като ритмичния пулс на сърцето, предлагаща стаи за една нощ, за седмица или за месец.

Телефонът продължаваше да звъни.

Тя прокара пръсти през дългата си изрусена коса и скрита мъжа, легнал до нея.

— Да те вземат мътните, Тим! Вдигни шибания телефон!

— Мамка му — измърмори Тим Сетън. — Само се чуй. А на мен все ми повтаряш да внимавам какви ги приказвам пред ония тъпанари.

— Единственият тъпанар в това легло си ти, а всички знаят, че задниците нямат уши, така че няма нужда да внимавам за думите си, нали?

Тим извърна красивия си профил на другата страна и отново заспа. Телефонът продължи да звъни.

Шерил изпсува под нос и се пресегна през Тим, за да види на апарата кой се обажда.

— Върджил — промърмори тя. — По дяволите.

Върджил О'Конър бе сред любимите ѝ тъпанари — *клиенти*, поправи се тя наум. Плащаше в брой. Начаса. Никакви увъртания, чекове без покритие или кредитни карти, които могат да се проследят. Щеше ѝ се да има още петдесет такива. Или поне петима, мътните го взели. С тяхна помощ и с малко късмет във Вегас едно момиче можеше да преуспее, също като приятелката ѝ от детинство, Риса.

Мисълта за Риса върна Шерил към доброто старо време, когато двете оправни сирачета си живееха добре в Арканзас...

Телефонът продължаваше да звъни.

Тя се отърси от полусъннените си спомени, обвини се като в невидимо наметало в образа на медиум и вдигна слушалката. Гласът ѝ бе приглушен и нежен.

— Добро утро, Върджил. Чувствам, че се намираш в труден период.

— Трябва да те видя.

— Нека да проверя...

— Не — прекъсна я той. — Веднага, Лейди Фокнър. Трябва да стане веднага. Докато е още тъмно. Това злато ме убива.

Тя едва преглътна проклятията, които бяха на езика ѝ.

— Злато, хммм? Да не би пак да си заспал, докато си разглеждал снимките в някоя от старите си книги?

— Имам нещо много по-добро от проклетите книги. Ела бързо. Ще видиш.

— Върджил... — *Посред нощ е, глупак такъв.* Тя стисна зъби, отметна кичурите коса от очите си и каза внимателно: — Добре, ще дойда, но ще трябва да ми платиш двойно. Съжалявам, но това е...

— Ако дойдеш преди съмване, ще ти дам четиристотин долара — прекъсна я той.

— В брой ли?

— Да. — Това бяха всичките му пари, но нямаше значение. Ако тази среща не свършеше работа, не мислеше, че ще има и други. — Но трябва да дойдеш тук бързо.

Шерил преглътна.

— Ще бъда при теб преди съмване. Мир и благополучие, Върджил.

Преди клиентът да успее да отговори, тя остави слушалката на мястото ѝ и разтърси партньора си така здраво, че русолявата му коса се разпиля по възглавницата.

— Ставай и запявай, хубавецо. Върджил ни очаква с четири стотака.

Тим отвори едното от красивите си сини очи.

— Кого трябва да убием?

— Ха-ха. Ти и мравка не би могъл да убиеш. Ще трябва да помолиш приятелчето си от затвора да го направи вместо теб.

Тим отвори и другото си око. Усмихна ѝ се като същинско ангелче.

— Нали все пак работата е свършена?

Тя изсумтя с отвращение, пусна раменете му и го прескочи, за да се измъкне от леглото.

— Отлепяй апетитния си задник от чаршафите. Трябва да сме у Върджил преди съмване.

— На Сокс няма да му хареса, ако не сме тук, когато...

— Сокс може да върви по дяволите.

— Ей, ти все се нахвърляш на приятелчето ми.

— Никога не съм му се „нахвърляла“, даже и когато ми предложи стотачка.

Тим се ухили и се протегна. Обичаше да се заяжда с любовницата си. Така си връщаше, задето не е и наполовина толкова умен, колкото нея. Нито пък Сокс, въпреки всичките му хвалби. В сравнение с Шерил и двамата бяха тъпи. Но това не беше важно.

Мисленето си беше голямо главоболие.

Затова той го оставяше на Шерил; освен когато ставаше дума за нещо, от което приятелят му разбираше повече, като например да продаде на черно някой телевизор или видео. Не казваше на Шерил за тези неща. Тя направо би побесняла, ако разбереше, че Сокс обира къщите на някои от клиентите им. Не на всички. Все пак, дори и той можеше да разбере, че това би било глупаво. Само на някои, когато си заминаха през зимата, на онези, които имаха толкова телевизори, че не биха им лисвали един или два.

Както и да е, Шерил бе виновна. Ако не бе толкова стисната с парите, нямаше да му се налага да обикаля по тъмно със Сокс. Но на нея ѝ бе влязла някаква муха в главата, искаше да спести достатъчно, за да се преместят някъде, където никой няма да ги познава и няма да има нужда непрекъснато да се оглеждат назад. За това трябваша пари, което означаваше, че той се радва, ако получи петдесетачка на седмица, за да изпие няколко бири със Сокс и...

— Тимъти Сетън, вдигай си задника!

— Кучка, кучка, кучка — промърмори той, но достатъчно тихо, за да не го чуе. — Станал съм, готов съм! — После погледна надолу към сутрешната си ерекция и се изсмя. — Определено съм готов. Какво ще кажеш, а?

Тя му отправи поглед, който направо го отрязва.

Той погледна със съжаление към провисналия си член. Е, мамка му. Винаги можеше да го вдигне пак. И ако тя отново не го искаше, имаше други, които щяха да го пожелаят.

С подсвиркване се запъти към душа, който Шерил най-сетне бе изчистила миналата седмица. Крайно време беше. По пода имаше толкова мръсотия, че гъделичкаше ходилата му.

ГЛАВА 5

Лас Вегас

Нощта на Все светии

Фоайето на „Дива фантазия“ — хотелски, търговски, театрален и хазартен комплекс едновременно — бе натруфено като плодов пай за Все светии с черно кадифе и яркооранжево. Най-бляскавите членове на хайлайфа в хазарта на Ивицата се разхождаха около фонтана от шампанско и пълнеха черните си кристални чаши в искрящото оранжево вино. Гейл Силвъррадо, единствен собственик на „Уайлдест Дрийм Инкорпорейтид“, бе прочута с годишното си парти по случай Все светии. То започваше много шумно и продължаваше в същия дух. Около три часа призори партито вече бе станало почти непоносимо шумно и щеше да става още по-зле с напредването на нощта, докато искрящият фонтан не пресъхнеше окончателно на разсъмване.

Но дотогава имаше още няколко часа. С усмивка, която бе дори по-бляскава от изкуствените перли, които деликатно очертаваха всяка извивка по тялото ѝ, Гейл вдигна десетата си чаша с шампанско — отпиваше по глътка от всяка, нито повече, нито по-малко — и незабелязано хвърли поглед към часовника си. Имаше още няколко минутки, преди да я извикат на делова среща.

Но дори да не беше така, щеше да ѝ се иска да се махне. Високите секси токчета на обувките ѝ бяха направени за по-млада жена, за някоя, която не е прекарала толкова много от петдесет и няколкото си години в перчене на добре поддържаната си фигура пред всеки мъж, който можеше да си го позволи. Краката ѝ направо изнемогваха.

Усмивката ѝ изобщо не помръкна сред екзотичните блестящи пера, които обгръщаха лицето ѝ като деликатните пръсти на любовник. В Лас Вегас имаше прекалено много млади красавици и една жена над трийсетте не можеше да си позволи да свали гарда. Но дори и да бе заобиколена само от грозници, Гейл би се подложила на същата усилена физическа и хирургическа подготовка, на която бе в момента.

Трябваше да изглежда с петнайсет години по-млада. Двайсет би било още по-добре.

— Шейн! — провикна се тя. Усмивката ѝ стана направо ослепителна. — Опасявах се, че няма да дойдеш.

Шейн ѝ махна и се промъкна през група „дяволи“, неколцина от „ангелите на ада“ — които може и да бяха, а може и да не бяха преоблечени в костюми — повече „шоу гърли“, отколкото някога е имало на сцената на „Лидо“, и няколко приличащи на влечуги „извънземни“, пред които и Медуза би изглеждала като ангелче.

— Трябваше да накарам Карл да те изхвърли — обърна се към него Гейл, когато застана до нея, но одобрителният ѝ поглед казваше съвсем друго.

— И защо да насъскваш шефа на охраната срещу мен?

Шейн не викаше, но се налагаше да говори много високо. Партито бе станало направо френетично шумно. На много хора им харесваше. Не и на него. Бе тук по работа, не за удоволствие и цялата тази врява му пречеше. Да се налага едва ли не да крещи, за да разговаря със събеседника си, изобщо не съвпадаше с представата му за забавление.

— Защото, съкровище — заяви Гейл с ръце на тънката си талия, — не си облечен в костюм.

Шейн сведе поглед, сякаш бе изненадан, че е със същото кожено яке, кремава риза с отворена яка и черни ежедневни панталони, които бе носил на срещата в „Реъритис“.

— Облечен съм.

— Като какъв?

— Обикновен представител от мъжки пол на породата *Хомо сапиенс сапиенс* от двадесет и първи век.

Гейл се засмя.

— Печелиш точка. Последното, в което някой може да те обвини, е, че си обикновен.

Той огледа тълпата наоколо с обиграно око. Въпреки странните им костюми, лесно различи служителите от охраната. Те бяха единствените, които не пиеха. Същото бе и горе, по пътеките, скрити зад решетките на тавана и огледалата, прикриващи осветителните тела. Гардовете се разхождаха там и следяха внимателно всяко „небесно око“, докато камерите работеха. В „Дива фантазия“, както и в другите

големи казина, всяка секунда се записваше и съхраняваше в дигиталната памет. Макар в по-голямата си част записите да се разчитаха като байтове на твърд диск, всички все още говореха за ленти.

— Страхотна тълпа. Днес кой е в ролята на Господ? — попита нехайно Шейн, като имаше предвид служителите от охраната горе.

— Който е загубил при тегленето на жребия.

Гейл вероятно бе дала знак на някого от обслужващия персонал, защото една келнерка напусна мястото си и се приближи до Шейн, за да му предложи каквото пожелае. Той отпрати с жест дългокракото момиче, чиито гърди се поклащаха като кокосови орехи над дълбоко изрязаното ѝ деколте. Освен че бе изкусителна гледка, Шейн не можеше да реши какво би трябвало да представлява костюмът ѝ. Котка на резедави и сребристи ивици може би. А може би не.

— Няма да останеш достатъчно дълго, че да си вземеш нещо за пиене или хапване, така ли? — попита Гейл, щом той отпрати сервитьорката.

— Току–що пристигам от Лос Анджелис. Прекалено уморен съм, за да издържа цялата тълпа наоколо.

Тя не му повярва дори за миг. Знаеше с каква огромна енергия и издръжливост разполага този мъж. Само ѝ се щеше да знае как би могла отново да го примами в леглото си. Прекалено много години бяха изминали.

Отначало си бе помислила, че разликата във възрастта им бе накарала Шейн да спре да я търси. Постепенно бе осъзнала, че е нещо много по-сериозно. Той просто не искаше от нея нищо повече от приятната любовна връзка, която вече бяха преживели.

Ако нямаше друг избор, тя би могла да се примири, че не може да го притежава в леглото си. Във Вегас имаше достатъчно много енергични мъже. Това, което истински я вбесяваше, бе, че Шейн не може да разбере какви идеални бизнес партньори са двамата. Той бе единственият мъж, когото познаваше, който можеше да борави така бързо с числата, както и самата тя, независимо дали използва компютър или не. Можеше да хвърли светкавичен поглед на един финансов отчет и да разбере дали нещата са както трябва, или всичко отива по дяволите. Същото важеше и за нея.

Заедно биха могли да завладеят Вегас.

А онзи, който контролираше Вегас, имаше власт над най-голямата машина за пране на пари на дребно в света. Когато имаш подобна власт, пред теб се изправят най-различни примамливи възможности.

Едрата, силна фигура на келтски воин в пълно — и донякъде доста поукарасено — снаряжение се появи от тълпата зад Шейн. Сякаш имаше очи на гърба си, той се извърна, за да оцени по достойнство ефекта от шлема, кожената риза, позлатените широки гривни над лактите, обиците, меча и най-косматите бедра, принадлежащи на представител на човешката раса.

— Здравсти, Карл. — Протегна му ръка. — Хубав шлем. Да не си свалил тези рога от някой тексаски кадилак?

Карл Фирензе се ухили широко, докато стискаше ръката му.

— Гейл ми го избра. Каза, че иска да може да ме намери сред тълпата.

— Сред тълпата ли? Би могла да те намери и сред цяло стадо биволи.

Шефът на охраната на Гейл се разсмя гръмко, пусна ръката на Шейн и погледна работодателката си.

— Търсят ви по телефона, госпожице Гейл. — Погледна екрана на миниатюрния компютър, който му помагаше да следи всичко важно в „Дива фантазия“. — От Берлин.

Това бе сигналът, който Гейл бе очаквала, но изведнъж изпита нежелание. Макар да бе убедена, че не би поела отново по определен път, мразеше да изгаря мостовете зад себе си.

Хубавото бе, че бе свикнала. Бе изгорила повече мостове, отколкото ѝ се полагаше, по пътя към сегашното си положение на мултимиллионерка.

— Благодаря ти, Карл. — Тя се обърна към Шейн. — Все още ли смяташ, че няма шанс да станем бизнес партньори?

Шейн хвана ръката ѝ с идеално оформен маникюр. Харесваше Гейл и уважаваше ума ѝ като бръснач по отношение на бизнеса. Но инстинктите му нашепваха, че това би било неподходяща връзка. Бе платил висока цена, докато научи, че не бива да върви срещу онзи вътрешен глас, който се обаждаше тихичко някъде дълбоко в него.

Той леко докосна с устни напарфюмираната ѝ буза.

— Знаеш, че сме по-добри като приятели и съперници, отколкото бихме били като партньори.

Тя притвори за миг зашеметителните си лешникови очи. Вероятно премисляше наново нещо. Или може би съжаляваше. Каквото и да е, независимо каква бе истината, нищо не се променяше.

— Да, предполагам, че е така. Само дето... о, по дяволите. Не можеш да се бориш със съдбата, нали?

Той стисна леко ръката ѝ и я пусна.

— Какво ще кажеш да ми продадеш колекцията си от злато? — попита той. — Тя не се вписва особено в приказната атмосфера на „Дива фантазия“.

— Напълно изключено. — Гейл знаеше, че златото ѝ е единственото нещо, което интересува Шейн. Но не признаваше дори пред себе си, че то е причината да се конкурира с него винаги, когато на пазара се появи някакъв ценен златен експонат. Искаше да привлече вниманието му, чисто и неподправено. И горчиво до болка.

Звучно го целуна по устните.

— Ще се видим по-късно, скъпи — каза тя. — Трябва да си пооправя грима за видеотелефонен разговор с чужбина.

Това бе лъжа само отчасти. Определено щеше да си пооправи грима преди деловия ангажимент, който ѝ предстоеше.

С известно носталгично съжаление Шейн проследи с поглед как Гейл се плъзга сред многоцветната бляскава тълпа. Тя бе страхотна жена, но очакваше от него повече, отколкото можеше да ѝ даде, а от своя страна, той искаше от жената до себе си нещо повече от секс и делово сътрудничество, а това бе всичко, което тя можеше да му предложи. Не знаеше точно какво, но нещо му липсваше, докато е с Гейл.

Когато си даде сметка за мислите си, устата му се изви в иронична насмешка за негова собствена сметка. Знаеше точно какво липсва. Нещо у него. А вероятно и у нея.

Може би, в крайна сметка, двамата си подхождат напълно.

Вътрешният му глас обаче твърдеше, че съвсем не е така. Той не си направи труд да го оспори.

Като грабна малко студени скариди от минаваща край него сервитьорка, Шейн задъвка, докато вървеше към главното казино, което заобикаляше фойето, както колелото се върти около оста си.

Когато хората се провикваха към него, той ги поздравяваше, независимо дали ги разпознаваше или не. Не харесваше публичната страна на това да е детето чудо в Лас Вегас, „Цар Мидас“, „Мъжът с двайсет и четири каратовия късмет“, „Златното момче“ или както там го наричаха клюкарските издания, когато им трябваше някоя сензационна статия, която да сложат между рекламите си. Нито пък му бяха приятни безкрайните клюки, които твърдяха, че спи с всяка добре изглеждаща жена на изток от Тихия океан, но знаеше, че циничният интерес към личния му живот е неразделна част от положението му на неженен собственик на най-големия, най-печелившия хазартен комплекс в Лас Вегас.

Освен това обаче непрестанните спекулации около личния му живот бяха безплатна реклама за „Златното руно“.

Електронното устройство, което бе далечен потомък на старите органайзери, започна тихичко да вибрира на кръста му. Тъй като бе изключил обичайния номер на пейджъра си, разбра, че обаждането е спешно.

Извади миникомпютъра, който се побираше в ръката му, и автоматично декодира съобщението, което се изписа на екрана. Бе от отговорника, който следеше масите за игра на бакара. На един от японските „китове“ — човек, който можеше да пропилее, и понякога го правеше, милион долара на хазарт — много му вървеше. До този момент бе спечелил шестстотин хиляди и продължаваше в същия дух. Дали господин Танънхил би искал да смени дилъра преди края на редовната му смяна с надеждата да се промени късметът на „кита“?

Шейн изпрати отрицателен отговор. В „Златното руно“ отдавна не бе играл японец, който да спечели голяма сума. В дългосрочен план безплатната публична реклама далеч надхвърляше загубите.

Без да обръща внимание на вихрещото се около него шумно парти, той продължи да проверява изпратените му съобщения. Риса се бе опитвала да се свърже с него няколко пъти. Искаше да поговорят, но не толкова, че да използва извънредния код за достъп.

Умна жена. Но това вече си го знаеше.

Отвори електронната си поща и видя, че главният готвач, португалец, е направо бесен заради стридите, които снабдителите на „Златното руно“ донасяха ежедневно със самолет от различни пристанища по света. Голяма част от доставката от Пен Коув били със

счупени черупки. Новозеландските зелени миди изглеждали сиви. Мидите от Бостън били прекалено големи. Другите — прекалено малки. Суровите стриди имали вкус на сопол.

Шейн се засмя тихичко. Той самият винаги бе имал същото мнение за суровите стриди. Ако питаха него, единственото по-лошо нещо от сурова стрида бе стотвената.

С едно натискане на палеца мина на следващото съобщение. Този път оплакванията бяха от отговорника по виното. Френските доставчици били изнудвачи. Италианските изпращали нискокачествени напитки. Виното от Напа било прекалено скъпо за качеството си. Дали не би обмислил предложението да се заменят някои от изтънчените вина от южното полукълбо?

Шейн преглътна напирещото на езика му проклятие. Част от проблема с ръководенето на бизнес като „Танънхил Инкорпорейтид“ като цяло и „Златното руно“ в частност бе, че служителите му работят денонощно и очакват същото и от него. Но за разлика от тях Шейн нямаше само по една осемчасова работна смяна в денонощието. Работеше по две смени, а понякога дори и повече.

Трябваше да възлага повече отговорности и на други хора. Знаеше го. Просто не му оставаше време да го направи.

Третото съобщение го развесели. Новата „огнена завеса“, защитна програма, която бе инсталирал на основния компютърен център на „Танънхил Инкорпорейтид“, не само бе предотвратила четири опита за проникване в базата данни на компанията, но бе изпратила и създадено от него малко вирусче обратно по същия път, по който хакерите се бяха опитали да влязат. В този момент и четиримата имаха пред себе си купчини непотребен боклук, които някога са били скъпи компютри.

„Дано се пържите в ада“, весело си помисли той. Трябваше да постави на мястото ѝ подобрената нова версия на „огнената стена“ още преди месеци, но не бе имал време. Надяваше се, че нищо важно не е било измъкнато през старата защитна програма.

Уменията в програмирането и хакерството, които бе придобил от баща си — и ги бе използвал впоследствие, за да си отмъсти на този проклетник, — често се оказваха от голяма полза. Ако Шейн не се интересуваше повече от хората, отколкото от електронните машини, отдавна щеше да се е гмурнал в някой компютър и изобщо не би

изплувал обратно. Имаше някакво почти мистично усещане в търсенето на нови начини за връзка между човека и компютъра, което го заплениваше. Единственото нещо, което вълнуваше повече неспокойния му интелект, бяха приумиците и чудатостите на човечеството, отразени във вечните, неподвластни на времето златни произведения на изкуството.

— Шейн!

Той механично прибра миникомпютъра си, докато се обръщаше в отговор на повикването на Риса. Тя се промъкваше към него през тълпата, облечена в същите дрехи, които бе носила в Лос Анджелис, което означаваше, че е била също толкова заета, колкото и той, откакто се бяха върнали. Същата е като него, каза си развеселен, и мислено си отбеляза да ѝ напомни, че трябва да възлага повече отговорности на други хора.

— Какво правиш тук? — попита той.

— Върша си работата. Не отговаряш на пейджъра си.

Освен това бе любопитна защо шефът ѝ е дошъл на партито по случай Все светии на бившата си любовница. Но разбира се, не би признала любопитството си. Особено пък пред него.

— Изключих го — отвърна той. — Ако не си забелязала, работното време отдавна е свършило. Дори и моето. Какво има?

— Проверях произхода на онзи елегантен златен нашийник, за който направи оферта.

Шейн невярващо погледна часовника си. Три и петнайсет след полунощ на празника на Все светии, а тя проверявала произход на експонати.

— Новините сигурно са лоши — отбеляза той. — Ти никога не бързаш с другите.

Риса нетърпеливо прокара пръсти през късата си рошава коса. Осъзнаваше, че вероятно изглежда толкова окаяна и изтощена, колкото се чувства. За разлика от влудяващия господин Танънхил, тя се нуждаеше от повече от пет-шест часа сън в денонощието. Минимумът ѝ бе седем.

— Виж — започна младата жена, като повиши глас, за да надвика дразнещия рев на тълпата, — нае ме, за да проверявам...

— Знам защо те наех — прекъсна я той. — Изплюй камъчето.

— Нашийникът може би е бил част от музейните експонати, които немците са конфискували по време на окупацията на Париж през Втората световна война.

— Може да е бил? Само толкова ли успя да разбереш?

— Дай ми още малко време — изрече тя през зъби.

— При достатъчно време произходът на почти всеки предмет в държавна или частна колекция по света може да се окаже съмнителен.

— Но още докато оспорваше искането ѝ, Шейн го обмисляше. — Добре, добре. Свършила си своята работа. Сега довърши и останалото и ми донеси онзи нашийник.

— Но...

Както Шейн бе очаквал, неколцина от гостите вече надаваха ухо да разберат за какво спорят прословутият Цар Мидас и често появяващата се в медиите негова уредничка.

— Произходът струва само толкова, колкото хартията, на която са напечатани данните за него — отчетливо каза той. — Покажи ми документ, който доказва, че нацистите са взели нашийника като плячка от някой френски музей.

— Нямам никакъв документ.

— Тогава не ми губи времето. Притежанието е девет десети от правото на собственост според закона, нали?

— Ами ако намеря доказателство, след като го купиш? — настоя тя.

— Първо намери доказателство. Ако можеш.

С периферното си зрение Шейн долови многозначителните погледи на хората, които се опитваха да подслушат разговора им. Според заглавията, в които ставаше дума за него, любимецът на клюкарските издания от Ивицата се бе сдобил и с няколко добре подбрани петна върху репутацията си. Носеха се слухове, че купува златни предмети със съмнителен произход. Толкова „горещи“, че напълно биха изгорили ръцете му, ако се вярваше на приказките.

Повечето хора вярваха.

Включително, подозираше Шейн, и неговата уредничка.

Тази мисъл едновременно го забавляваше и дразнеше. За забавлението бе ясно. Но той самият не разбираше на какво се дължи раздражението му. С изключение на двама-трима изобщо не даваше пет пари какво мислят хората за него. Не му се нравеше мисълта, че

някак си, противно на намеренията и на здравия му разум, Риса се бе превърнала в една от личностите, чието мнение го интересува.

Ръката му се плъзна под лакътя ѝ, което би могло да се изтълкува като учтив жест на кавалер, който помага на дамата си сред тълпата. Риса усещаше стоманената сила в пръстите му и знаеше, че не е така.

Той се наведе близко до нея и прошепна в ухото ѝ:

— Нека довършим насаме. Или целта ти е да се мотаеш наоколо и да хвърляш кал по репутацията ми на едно от най-посещаваните места в Лас Вегас?

Скулите ѝ почервенияха — от гняв, а не от срам.

— Виж какво, Златно момче, става дума и за моята репутация. Аз работя за теб.

— Това може да се поправи.

Последван от разгневената Риса, Шейн се отправи към подвижните тротоари, които свързваха „Дива фантазия“ и три други мегаказина. Едно от тях бе „Златното руно“.

ГЛАВА 6

Лас Вегас

Нощта на Все светии

Когато Гейл Силвърардо отвори вратата на личния си кабинет, си припомни, че Холивуд и Лас Вегас имат две общи неща. Първото бе, че по един или друг начин хората залагат много за пари. Второто — че жените имат определено място и то е легнали по гръб под мъжете. Много малко жени успяваха да се преборят за господстваща позиция.

Затова Гейл бе единствената жена на срещата на най-силните хора в казино индустрията в Лас Вегас, без Шейн Танънхил, разбира се, който всъщност бе причината за тази среща.

Цар Мидас просто не обичаше да играе в отбор.

Това правеше излишно труден живота за останалите мегаказина в града. Вместо да си поделят хазартната индустрия с цел по-големи печалби за всички, Шейн бе внесъл скъпоструващия елемент на честно и почтено състезание в интерес на клиентите. При това преуспяваше. В резултат новото момче на Ивицата бе най-големият печеливш във Вегас.

През първата година Гейл не бе особено разтревожена от конкуренцията. Тя бе на солидното второ място. Но сега пропадеше към третото, а имаше планове за скъпоструващи пластични операции. Това положение на нещата изнервяше акционерите ѝ. Тъй като държеше само 45 процента от акциите на „Дива фантазия“, трябваше или да увеличи печалбите, или да си търси нова работа.

— Добър вечер, господа — поздрави тя, докато затваряше вратата след себе си и оглеждаше четиримата си гости. — Или по-скоро добро утро.

Мъжете, които се бяха разположили в богато декорирания ѝ кабинет, бяха облечени така, че да не бъдат разпознати от служителите си или от най-големите си врагове.

Френч Хенкел, управител на „Здравей, Париж!“, носеше оръфаните одежди на францискански монах. Бе свалил маската си от

зебло и бе отметнал назад качулката си, така че се виждаше гъстата му руса коса. Той разсеяно почукваше с маската по тапицирания с червена италианска кожа диван, на който седеше. Трийсет и две годишен, той бе най-младият в стаята и единственият, който имаше деца. Шейн Танънхил, по пътя си към мястото на най-преуспял във Вегас, бе довел бащата на Френч до банкрут. Дали синът се радваше, или страдаше от случилото се преди години, не бе казал на никого.

Мъжът, седнал най-близо до Френч, бе Джон Фирензе, който бе издокаран като фокусник или като Зоро. Трудно можеше да се определи точно, важното бе, че костюмът скрива всичко, свързано със самоличността му. Джон бе чичо на Карл, бе разведен, без деца, и бе изпълнителен директор на „Римски цирк“ — един от първите големи увеселителни комплекси, построени във Вегас. Макар мястото да бе обновявано основно три пъти през изминалите трийсет години, никога не бе успявало да привлече клиенти с много пари. „Римски цирк“ съвсем не бе някаква долнопробна дупка по каквито и да било стандарти, но не бе сред предпочитаните места за „китове“ от Америка или чужбина. Неизменно привличащо дребните риби, казиното все още печелеше най-вече от автоматите с жетони и от шоу програми с пера, в които участват момичета, които не носят нищо друго.

Седнал настрана от останалите, Мики Пински бе облечен като проститутка с невъзможно високи токчета, лъскава копринена рокля в мораво с висока яка, огромни подплънки за гърди и задник и платиненоруса перука, която добавяше няколко сантиметра към ръста му. Без костюма и грима той изглеждаше като застаряващ жокей от световна класа, какъвто бе, преди конят да го хвърли от гърба си още на старта. Развеждал се бе три пъти, говореше се, че бил щедро надарен като муле и също толкова безплоден. Представляваше собствениците на няколко „семейни развлекателни центъра“, чиито инвеститори бяха вложили големи пари в идеята, че семейно развлечение от типа на „Дисни Уърлд“ ще бъде новата мода във Вегас.

Пински и поддръжниците му бяха получили горчив урок, докато разберат, че повече пари се печелят от алкохол, автомати с жетони и изискани шоу програми в стила на големия град, отколкото от дъвки, състезания със скейтборд и ябълков пай. Развлекателните комплекси бяха успели да възкръснат с цената на много пари като

„специализирани курорти“ за самотници, които искат да си опитат късмета. Финансовият отчет на Пински показваше някакво подобрене, но все още трябваше да лее пот, за да поправи миналите си грешки. Всичко, което би могло да препрати към него част от клиентите, за които в „Златното руно“ едва се намираще място за правостоящи, бе добре дошло за него.

Най-влиятелният човек в стаята бе и най-възрастен. Петдесет и осем годишен, Ричард („викайте ми Рич“) Морисън, се бе женил и разведе четири пъти. Настоящата му съпруга бе богата наследница от Тексас, която имаше солидни връзки сред политиците, които той използваше с голям успех. Тази вечер бе ядосан на себе си и се бе преоблякъл като хипи. Бе достатъчно добре сложен, че да му отива. Дългата до раменете африканска перука не пасваше много добре на стила на шейсетте години, но чудесно скриваше собствената му къса бяла коса. Голяма, изцяло фалшива брада, скриваше по същия начин и останалата част от характерните му черти.

Рич бе президент и изпълнителен директор на „Детелината“, казино комплексът, който в момента бе на второ място по печалби във Вегас. Преди години се бе спречкал с Шейн по повод бизнес и професионални отношения. Бе загубил и в двете насоки. Тогава не му се бе понамирало. Все още бе така. Но тази вечер той бе тук по делови причини. Нищо лично. Ако сделката размажеше Златното момче и го съсипеше... е, човек понякога просто има късмет. Единствената грижа на Рич бе, че Гейл проявява нежелание да изпълни своята роля при залагането на капан за Танънхил. Тази вечер щеше да се разбере дали тя все още се двоуми.

— След като всички сте все още тук — започна Гейл, — предполагам, сте решили, че не записвам нищо от ставащото в това помещение.

В отговор се чува различни изсумтявания. Мъжете определено бяха сигурни, че никой от тях не може да запише каквото и да било. На никой от тях не му бе харесало претърсването от страна на Карл, но го бяха изтърпели. Никому нямаше да е приятно да се появи в някое заглавие, тръбящо: „Големите във Вегас, уличени в заговор срещу Цар Мидас“.

Особено сега, когато федералните служители бяха плъзнали като шарка из големите казина в търсене на мръсни пари от триадата

„Червения феникс“. Групирането имаше доста пари за пране. Рич — а той разчиташе и на Гейл, — бе готов да им помогне, но никой от двамата не искаше федералните да го хванат.

Затова собственикът на „Детелината“ бе организиран тази среща.

— Някой иска ли да ме претърси, за да се увери? — попита Гейл, вдигнала ръце над главата. С грацията на танцьорка, каквато някога е била, тя се завъртя бавно и предизвикателно пред седналите мъже.

Рич се вгледа в прилепналата ѝ рокля и пищните извивки и се почувства изкушен да сложи ръце върху тялото ѝ заради самото удоволствие. Същото важеше и за останалите. Но никой не стана.

— Ти имаш повече за губене от нас — изтъкна Рич. — Печелиш повече от всички ни.

— И много по-малко от Танънхил — отвърна му тя. Свали маската си и облегна лъскавия си гръб на черното метално бюро с форма на полумесец. Тя отправи на Рич самоуверен поглед, който казваше, че е виждала какво ли не в този живот. — Тази среща бе твоя идея. Раздавай картите.

— Имам план как да се разправим с Шейн Танънхил.

— Аз също — промърмори Фирензе. — Да му натрошим кокалите един по един.

Хенкел вдигна очи към тавана.

— Господи, само не подхващай пак познатата песен за доброто старо време. То е минало, Джон. По дяволите, прекалено млад си даже за да помниш времето, когато мафията е управлявала Вегас. Само Рич е достатъчно възрастен, а дори той...

— Затваряй си устата, Френч — дружелюбно го прекъсна Мики Пински. — Да чуем какво има да казва Рич.

Хенкел се усмихна и направи жест, все едно си слага лепенка на устата.

— Всеки си има слабост — започна Рич. — За Танънхил това е колекционирането на злато. Той е напълно погълнат от тази експозиция, която ще покаже в навечерието на Нова година, за да засенчи изложбата от изделия на Фаберже в „Дива фантазия“.

— Е, и? — предизвика го Фирензе.

— Нещата не се развиват особено добре за Златното момче — отбеляза Рич. — Все още търси да купува експонати. Гейл доста му

пречи, като го изпреварва в покупката на някои наистина ценни предмети, преди той даже да разбере, че са на пазара.

Изразът по лицето на Гейл не се промени, но тя се зачуди откъде Рич знае толкова много за това, което смята за свое лично съревнование с Шейн.

— Какво означава това за нас? — попита тя.

— Докато преследва златото, той не следи бизнеса си толкова отблизо, колкото обикновено. С малко помощ от наша страна може да стане леко небрежен.

— Колко небрежен?

— Достатъчно, за да можем да го zlepоставим пред федералните. Първо ще се погрижим да го хванат с „горещи“ златни предмети.

— Как ще го направим? — попита Пински усмихнат, тъй като много му харесваше онова, което чува.

— Гейл сигурно би могла да ни даде няколко добри идеи — открито заяви Рич. — Някои от местата, където е купувала златни експонати, не са съвсем законни. Там би трябвало да знаят как да намерят още.

При мисълта колко много знае Рич, тя присви очи, но кимна в знак на съгласие.

— Мислила съм да набедя Шейн за притежание на някои „горещи“ предмети, но уредничката му е много по-строга, отколкото предполага репутацията му. Всички говорят как Шейн купува съмнителни стоки, но никой не може да го докаже и никой не би успял, докато тя следи вътрешната информация.

Сега бе ред на Рич да остане изненадан.

— Как се казва тя?

— Риса Шеридън.

— Ще я проуча. Когато намерим с какво да я притиснем, ще се доберем до Шейн.

— Добре — нетърпеливо продължи Гейл, — но дори и да хванат Шейн със следи от изгорено от „горещата“ стока, никога няма да го арестуват, а още по-малко вероятно е да иде в затвора. И по-рано е опарвал пръстите си. Просто връща стоката, приема загубата и продължава да разбива на пух и прах казината ни.

— Защо да не го арестуват? — попита Хенкел.

Тя го изгледа със съжаление в очите.

— Не помниш ли как е истинската фамилия на Шейн?

Хенкел примигна.

— Ами, не.

— За бога, Френч, изобщо ли не гледаш друго, освен порно каналите? — промърмори Пински.

— Какво общо има това с... — реагира Хенкел.

— Мерит е фамилията на Шейн — рязко го прекъсна Гейл. — Танънхил е моминското име на майка му.

Хенкел я погледна неразбиращо, а после в очите му се прокрадна болка.

— Да, сега си спомням. Роднина е на онзи Мерит, Себастиан Мерит.

— Бинго — каза тя със смразяваща усмивка. — Шейн е син на Мерит. Единственото му дете. Няма начин на този или на онзи свят най-големият милиардер в Америка да позволи синът му да иде в затвора, макар да се предполага, че не си говорят от години. Ако не се броят за разговор крясъците на бащата, че синът му ще се върне пълзящ на колене с молба да го приеме обратно в лоното на семейството.

Рич се усмихна студено. Тази заплаха бе в заглавията на вестниците по цял свят и даваше храна на таблоидите и клюкарските рубрики в навечерието на Деня на бащата, когато всички отново повтаряха проклятията на Мерит към сина му, изречени публично.

— Да го вземат мътните — намръщи се Хенкел. — Ако Шейн има толкова пари, защо му трябваше да разорява „Синята кобила“, за да спечели няколко милиона. Можел е направо да купи казиното на татко само с парите, които Мерит държи у дома в сейфа си.

— Шейн скъса с богатото си семейство — отвърна му Рич, като почесваше главата си, която почваше да го сърби под перуката. — Очевидно цената да се съобразява с Мръсника Мерит е била прекалено висока. Но някои неща се предават по наследство. Танънхил е наследил солидна част от бизнес гения на баща си, а също и от куража му.

— Това е другата причина, поради която „горещите“ златни експонати няма да са достатъчни, за да съсипем Шейн — каза Гейл. — Той няма да подвие опашка и да се скрие заради малко лоши отзиви в пресата. Цялата шумотевица вероятно само ще увеличи потока от хора

в „Златното руно“. На туристите им харесва да си мислят, че се разхождат сред истински живи мошеници. По дяволите, та повечето от хората долу, които се наливат с безплатно шампанско, си мислят, че всички ние сме от мафията.

— И все пак, да го хванат с мръсни ръце, ще отнеме голяма част от славата му на Златно момче — изтъкна Пински. — В пресата направо ще го разпънат на кръст, вместо да го възхваляват.

— Ще го преживее — с равен глас коментира Гейл.

Рич кимна в съгласие, че само лошите отзиви в пресата няма да решат проблемите им с Танънхил.

— Спомена нещо за разправа — напомни Фирензе на Рич. — Какъв е съкрушителният удар?

— Докато се занимава с опитите ни да провалим златното му шоу и да го натопим с „горещи“ стоки — обясни Рич, — Шейн Танънхил ще бъде прекалено зает, за да разбере какво става всъщност.

— Така ли? И какво става?

— Именно това ще се пита и той, когато нахълтат федералните и го обвинят в пране на пари.

Гейл поклати глава.

— Той не го прави.

Рич се усмихна като акула, какъвто всъщност си беше.

— И аз не съм хипи. Но ако нещо ходи като патица и кряска като патица, значи става за отстрел по време на лов.

Тя погледна Рич заинтригувано.

— Слушам те. Останалите също.

ГЛАВА 7

Седона

Нощта на Все светии

Светлините на фаровете подскачаха и се губеха в нощта. Десетгодишният форд с мъка се движеше по черния път. Коловозите минаваха по сухо дърво, което се вливаше в Бийвър Крик, когато имаше достатъчно дъждовна вода. Напоследък не бе валило. Последните есенни бури едва бяха успели да поразкалят дървото.

Сякаш притиснати от тежестта на пълната луна, сенки се прокрадваха иззад всяка скала и долчинка. Чинарите приличаха на бели призраци в нощта. Един камък се превърна в огромен зъб, щръкнал от засъхналата кал на пътя.

— Внимавай! — извика Тим.

Шерил вече бе извила волана, за да избегне назъбената скала. Бе минавала толкова пъти по „алеята“ на стария господин О’Конър през последните шест месеца, че вече знаеше наизуст всеки камък и дупка.

Въпреки това фордът залитна и се наклони рязко, така че зъбите на Тим изтракаха.

— За бога — оплака се той. — Намали малко.

— Върджил каза четиристотин, но ако стигнем преди съмване.

— Дотогава ще се пребием — промърмори Тим, като си мислеше, че Шерил не може да го чуе.

Тя все пак го чу.

— Виж какво, набий си го в красивата глава, че се нуждаем от пари. Печатарят крещи, че трябва да му платим за брошурите и визитните картички, които ни направи. Кредитните ни карти са изчерпани до дъно, а не виждам как ще получим нови. Гумите на тая браква са напълно изтъркани. Закъснели сме с наема. Имаме само четвърт резервоар бензин.

Тим промърмори нещо като *да-да-да*.

— Върджил има пари — продължи Шерил. — Пари в брой. Щом иска да сме при него преди съмване, значи така и ще стане.

Тим се прозя широко.

— Знаеш ли, напоследък много се вживяваш в ролята си на медиум. Давай по-полека.

Щеше ѝ се да може да го послуша. Но не можеше. Ставаше така, че всеки път, когато облече белите прозрачни дрехи, с които се представяше за медиум, дланите ѝ изстиваха и сърцето ѝ започваше да бие ускорено, също като някога, когато крадеше от супермаркета като дете. Беше като пътуване с влакче на ужасите — комбинация от страх и възбуда.

Това не я плашеше толкова. Изпитваше смъртен страх от кошмарите си. Преструването на медиум започваше да ѝ въздейства. Виждаше прекалено много. Чуваше прекалено много. Усещаше прекалено много.

Едно бе да се преструва пред тъпанарите. Съвсем друго бе да усеща преструвката като реалност.

Не през цялото време. Само понякога.

А с Върджил това означаваше през повечето време.

Чуваше шепот. Напеви. Писъци. Виждаше горящи огньове и окървавени ножове.

Господи, това почти ѝ стигаше, за да хукне с хленч обратно към монахините, които много се бяха старали да я наплашат до смърт, за да я направят добро момиче преди толкова много години.

С измъчена въздишка Шерил реши, че вече е почти толкова луда, колкото и Върджил. Може да бе заразно, като херпес.

Фордът пропадна в някаква дупка така рязко, че Тим си удари главата в страничното стъкло.

— Какво, по дяволите, си мислиш... — започна той.

— Затваряй си устата — грубо го срязва Шерил. — На теб не ти се налага да вършиш цялата работа. Ти само се мотаеш наоколо, изглеждаш елегантен и красив и правиш мили очи на жените. Аз съм тази, която дърпа дявола за опашката и чува виковете на прокълнатите.

Тим я погледна стреснато.

— Хм, добре ли си, Шерил?

— Направо страхотно, защо? — срязва го тя през зъби.

— Държиш се странно.

— Ехо, браво, имаме печеливш. Та нали съм медиум, забрави ли? От мен се очаква да се държа странно.

— Страшно добре се справяш.

Тъкмо щеше да му каже какво е мнението ѝ за малоумните му забележки, когато забеляза светлината от къщата на стареца. Ядосано стисна волана и профуча по изровената алея.

На източния хоризонт едва се прокрадваше лека розовина, когато тя слезе от колата, затръшна вратата и пое дълбоко въздух. Без да чака Тим, тръгна по пътеката, очертана с цветни речни камъни, които изглеждаха черни в мрака. В старата къща имаше само една светлинка. Досети се, че идва от всекидневната, която често служеше и за спалня на стареца. Той прекарваше толкова време в крачене напред-назад, колкото и в сън.

Входната врата се отвори, преди Шерил да измине и половината разстояние до къщата. Златиста светлина блисна навън към нея. С решимостта на актриса, която застава под прожекторите, тя се загърна още по-плътено в ролята си.

Време за шоу.

Съсхреният и изпит старец, който едва ли надвишаваше ръста на Шерил от метър и шейсет и пет, се запрепъва сковано към нея. Както обикновено, Върджил носеше няколко овехтели ризи, навлечени една върху друга. Отгоре бе с обичайното си провиснало черно яке, униформени панталони от времето, когато военните дрехи все още са били шити от вълнен плат, и ботуши, толкова корави и твърди, колкото и земята наоколо. Единственото нещо, което я изненада, бе старата дървена кутия, която носеше в ръка.

Преди да успее да го поздрави с привичното пожелание за мир и покой, той пхна в ръката ѝ куп пари.

— Четиристотин.

Атмосферата силно би пострадала, ако почнеше да ги брои. Освен това Върджил никога не я беше лъгал в плащанията. Затова Шерил промърмори нещо неразбираемо и подаде парите на Тим, който тъкмо бе застанал до нея.

— Виждам, че изпитваш голяма нужда тази нощ — обърна се тя към Върджил. После прехапа устни, за да не се разсмее на глас заради двусмислицата. Ако се замислиш, няма особено голяма разлика между това да си проститутка и да си медиум. И в двата случая целта бе да накараш клиента да се почувства добре, независимо от жалкия му вид. — Няма ли да ни е по-удобно вътре? — попита тя с искрена надежда.

— Вътре не става — нетърпеливо каза той. — Нека да тръгваме. Зората почти е настъпила.

Още преди да довърши думите си, Върджил тръгна да се катери по хълма зад къщата. Стръмната пътека се изкачваше рязко и водеше до основата на висока каменна стена, която се открояваше като огромен черен екран на фона на луната и звездите. Крачките му бяха малки, но не и колебливи. Не си направи труд да извади джобното си фенерче от якето. Знаеше наизуст пътя към мястото на завихряне, което Лейди Фокнър бе открила на неговата земя. Или поне я оставяше да си мисли, че тя го е открила. Бе я завел там и бе изчакал да види дали ще издържи изпитанието. Никой от останалите не бе успял. Лейди Фокнър издържа теста.

Тя бе разбрала от самото начало, че той си има място на завихряне. Дяволски добро при това. Бе му казала, че сякаш я пронизало електричество първия път, когато бе докоснала трите големи червени скали на върха на хълма. Като трима изправени мъже — или по-скоро пиянски залитнали, ако трябва да бъдем точни — скалните блокове стояха близо един до друг, сгушени в основата на много по-голяма и висока варовикова скала, която се простираше в продължение на няколко мили покрай малко поточе.

Преди време, когато за пръв път се бе установил на това място, Върджил бе разглеждал внимателно назъбената скала. Бе намерил парчета от глинени съдове, срутени стени и купчини от камъни, които някога са били къщи. Но вече не скиташе наоколо. Беше му трудно да се катери, а и духовете на тези места не можеха да му кажат нищо, което вече да не знае.

Хората умираха. Никой не се интересуваеше.

ГЛАВА 8

Седона

1 ноември, много рано

Благодарна за ярката луна, Шерил следваше стареца по петите. Белите ѝ дрехи блестяха под лунната светлина. Полата и свободно падащата блуза се увиваха около нея и се развяваха и при най-малкото движение. Това създаваше чудесна атмосфера за глупаците, които ѝ бяха клиенти, но дрехите изобщо не можеха да я стоплят на зазоряване във високо разположената кедрова горичка край Седона.

Искаше ѝ се да прилича на ангел в костюма си, но всъщност изглеждаше като някакъв призрак, увит в чаршафи. Бог ѝ бе свидетел, че бе измръзнала като мъртвец. Бе настръхнала като куче-пазач при вида на крадец. Като проклинаше под нос, тя разтри с длани ръцете над лактите си и се зачуди дали Тим се е сетил да вземе яке. Съмняваше се. Беше като дете. Ако тя не го подсетеше за нещо, той нямаше сам да го направи.

Омръзнало ѝ бе да се грижи като майка за всяко красиво „бебче“, на което попадне.

Безмълвно си напомни, че няма все да е бедна. Рано или късно, щеше да направи големия удар, който я очакваше. Не знаеше какъв ще е точно, но знаеше, *че трябва да стане*. Нямаше да прекара живота си на ръба на провала. Беше прекалено умна, за да позволи подобно нещо.

Тя бе тази, която бе разбрала, че има доста пари в ролята на медиум и общуването с отвъдното, след като Тим се бе върнал от платена секс почивка в Седона с куп пари и безброй истории за контакти с духове. Бе им отнело цяла година и бяха работили повече, отколкото им се искаше, но двамата с красивото ѝ приятелче бяха основали свой бизнес. Не беше кой знае какво. Но пък не бе и чак дотам зле. Просто работа.

Всичко вървеше добре, докато се появи стар приятел на Тим от затвора. Сокс бе истинска напаст. Непрекъснато настояваше Тим да

участва, когато имаше някаква работа за вършене.

Не че обвиняваше Тим. Цялото това трепане бе само за тъпанарите. Тя продължаваше да работи само защото вярваше, че в един хубав ден някой от идиотите, които идват в Седона в търсене на духовно изживяване, ще се окаже достатъчно богат, за да се погрижи за нея, и достатъчно млад, че още да му става. Когато това станеше, щеше да зареже и Тим, и ролята на медиум. Или пък на Тим ще му провърви най-напред и ще си намери някоя мила стара богаташка, която вярва в разговори с Гръмовежда или който там е на мода. Тогава Шерил би могла да си живее на гърба на любовника си, докато се оглежда сред приятелите на покровителката му.

Мислите за този ден ѝ действаха почти толкова добре, колкото и смъркането на кокаин. И двете я караха да се чувства, все едно може да лети. Един ден щеше да го направи. Щеше просто да се откъсне от ръба и да полети, да полети, да полети.

Все още замечтана, Шерил се блъсна във Върджил. Щеше направо да падне отгоре му, ако не я бе подкрепил с тънката си, изненадващо силна ръка. Дори и с неговата помощ се наложи да се опре с длан на студената повърхност на единия от високите скални блокове. Но незабавно я отдръпна, сякаш бе докоснала жива гърмяща змия. Мразеше тези камъни със страст, която извираше направо от страха ѝ.

— Благодаря ти — изрече с нисък глас. — Енергията е толкова силна тук, че забравям за реалния свят.

Проклетата пътека можеше да е малко по-осветена.

Това делнично прозрение обаче запази за себе си. Тим се появи до нея.

— Всичко наред ли е?

— Идеално — разтреперана излъга тя през стиснати зъби.

Не можеше повече да се зальгва, че не усеща присвиването на стомаха си или студената пот, стичаща се по гърба ѝ. Първия път, когато Върджил я бе довел тук, едва не се бе напишкала от непресторения ужас, който ѝ вдъхваше мястото. Не знаеше какво се спотайва в сенките между трите камъка, но и с костния си мозък осъзнаваше, че не иска да има нищо общо с него.

Видя как Тим се облегна на един от камъните в очакване тя да започне представлението си. Колкото камъкът усещаше нещо, толкова

и той. А може и по-малко.

Тим бе хубавец и невероятен жребец в леглото, но имаше коефициент на интелигентност колкото царевичен кочан.

Върджил леко я разтърси.

— Настъпва утрото, Лейди Фокнър.

— Разбира се. — Осъзна малко късно, че Върджил вече не държи дървената кутия. Огледа се наоколо, после се сепна. Кутията бе в центъра на неправилния кръг, образуван от трите камъка. Някакво странно пречупване на лунните лъчи караше процепите между дъските да блестят. — Какво... — подхвана тя, после рязко прехапа езика си. Духовните водачи не задаваха на клиентите си никакви въпроси. — Предполагам, че желаеш да говориш с Мерлин.

— Точно така.

О, свети отче, само не отново.

Шерил преглътна раздразнението си от факта, че отново трябва да повтаря все същото и същото. Зачуди се дали така се чувстват актьорите на Бродуей, които трябва да играят едно представление нощ след нощ и по два пъти в сряда и в неделя.

— Много хора желаят да се свържат с Мерлин — постара се да отвърне спокойно тя. — Както сме се убеждавали и преди обаче, той рядко желае да им отвърне.

— По дяволите, знам това. Срещал съм много така наречени медиуми, които твърдяха, че имат директен достъп. Пълни глупости. Нито един от тях не можа да познае какво съдържат кутиите под леглото ми.

Когато разбра какво има предвид Върджил, на Шерил ѝ се прииска да изкрещи. Старецът очакваше да разгадае мислите му, а не да си бърби с легендарния магьосник.

А тя не можеше да чете мисли.

— Някой друг от двора на крал Артур лесно ще... — подхвана тя.

— Мерлин — прекъсна я Върджил. — Само той има силата. Да почваме. Губим време. Трябва да стане преди съмване, когато всички биват отново пропъдени в ада.

За миг Шерил не разбра за какво става дума. После се сети, че е нощта на Все светии, когато се предполага, че в мрака бродят духове, а

на разсъмване отново ги прогонват в скривалищата им. Зачуди се дали старецът вярва също в летящи метли и джуджета.

Но отново прехапа език и се постара да не се изсмее в лицето му.
— Господин О'Конър има право — усмихна й се Тим.

Само Шерил можеше да види злоба в красивата извивка на устните на любовника си.

Това бе един от проблемите, когато си умен и си заобиколен от глупаци. Разбираш прекалено много, а през повечето време не можеш нищо да направиш.

Тим едва успя да сподави прозявката си.

Искаше й се да го срита в похотливите слабини. Все оставяше всичко в нейни ръце. Трябваше да изнесе цялото представление на общуване с отвъдното, докато той се прозява насреща й.

— Разбира се. — Гласът й бе спокоен въпреки гнева и дразнещото усещане на настръхналата кожа.

Наистина мразеше това място. Някак си трябваше да разбере какво има в кутиите под леглото на Върджил, после можеше да му го „предаде“ направо от устата на Мерлин и да се махне оттук.

Тя потрепери. Нямаше търпение да види това противно място в огледалото за обратно виждане за последен път.

Шерил отметна глава, така че светлата й, дълга до кръста коса се разпиля по гърба й, и пристъпи към дървената кутия, докато се озова в средата между трите каменни блока. Прокле наум прекалено развитото си въображение, задето й се струва, че между камъните е по-студено и по-тъмно, пусто, бездънно, сякаш пропада в кладенец.

Бе й се случвало веднъж като дете. Не бе сред любимите й спомени. Напоследък ролята на медиум й напомняше за онова преживяване. Направо й се гадеше от него.

По дяволите миналото — каза си тя. — Измъкнах се от онзи къмпинг с фургоните и съм на път да спечеля много пари. Вече няма да позволя някой служител в мотел с лош дъх и мръсни ръце да ме погледне и да пита дали ще платя с пари в брой или със секс.

Всичко, от което имаше нужда, бе един добър удар и щеше да е готова за новия си живот. Нямаше да пропилее всичките си пари като глупачка. Прекалено умна бе.

Един добър удар.

Само толкова.

Вкопчена в мечтата с цялата си решителност, Шерил се опита да не обръща внимание на гаденето. Наложил си да затвори очи и да се превъплъти в ролята на медиум. Постепенно промени дишането си, задълбочи го, задържа го, докато се почувства леко замаяна и бавно, бавно издиша през стиснати зъби. Повечето медиуми правеха това седнали, но тя никога не бе харесвала да сяда на голата земя. Единствения път, когато си бе постлала одеяло, бе усетила пощипване, сякаш седи на мравуняк.

Затова стоеше права и вдишваше и издишваше, вдишваше и издишваше, докато звукът от дишането ѝ се превърна в някакъв поток, нашепване на фрази, които описват струя бяла светлина, която я обливаше, обгръщаше я, засмукваше я, нашепваше ѝ...

Хайде, хайде — мислеше си Върджил и нетърпеливо поглеждаше към хоризонта на изток. — *Направи проклетата връзка.*

За него това бе най-трудната част от целия процес. Да чака, да чака, да чака, за да разбере дали ще се случи тази нощ, дали най-сетне ще се отърве от проклятието на друидите, което бе съсипвало всичко, до което се докосне, откакто бе намерил съкровището. Изобщо не трябваше да слуша прадыдо си, не трябваше да ходи в Уелс, не трябваше да изравя проклетото злато. Нищо, освен мъка. Нищо друго не му бе донесло.

— Усещам присъствие — каза тя с нисък глас, който се различаваше от обичайния ѝ тон. — Приблужи се, дух. Не ти желаем злото, не желаем нищо забранено. Само искаме...

Закривайки прозявката си с юмрук, Тим престана да слуша дърдоренето на Шерил. Така и не можа да разбере защо тя толкова мрази да се прави на медиум край тези скали. Ден или нощ, край куп скали или в луксозен апартамент, представлението бе все едно и също. Слагаше си дрехите на призрак, мърмореше си дълго под носа, казваше на тъпанарите онова, което искат да чуят, и после се връщаше вкъщи с достатъчно пари за наема и за малко бира. Голяма работа. Той самият щеше да го прави, но не можеше да сдържи смеха си достатъчно дълго. Да говориш с Мерлин или с Мелхизедек, или с Мерилин Монро — пълни глупости.

Той стисна зъби, за да прикрие нова прозявка. Боже, ставането посред нощ не бе за него. Това бе една от причините, заради които не се занимаваше с кражби през цялото време. Прекалено много му

приличаше на редовна работа. Тази история с медиумите поне бе полесна, отколкото да тършува из чуждите апартаменти, а и полицаите не хукваха по петите ти.

Никой не бе прокарал закони срещу това да помагаш на глупаците да са глупави колкото си щат.

Пъхна ръце в джобовете си и му се доця Шерил да му бе напомнила да си вземе якето. Не духаше силно, но вятърът все пак го караше да потреперва от време на време. Мрачно впери поглед в дървената кутия, примигна, после пак. После се зачуди кога откаченото старче е успяло да включи фенерчето си и да го пъхне в кутията. И защо. Ама че начин да хабиш батериите, а те струваха почти колкото цигарите.

— Усещам те, но не мога да те чуя — шепнеше Шерил. — Усещам колко си могъщ. Моля те, помогни ми.

Тим едва не се задави, докато се мъчеше да сподави смеха си. Веднага щом се махнат от това скапано място, щеше да й даде нещо, което да почувства и да чуе. Доста беше насъбрал.

— Не знам какво иска Върджил — ясно произнесе тя. — Ти знаеш ли?

Старецът се напрегна и се надвеси по-близо.

Мерлин знаеше точно какво иска той.

— О, разбира се — прошепна тя. — Той има нещо твое.

Думите престанаха. Зъбите й изтракаха. Тя се разтърси конвулсивно веднъж, втори път, после се разтрепери от глава до пети.

— Прекалено тъмно е — изрече забързано. — Не мога да те чуя. Отнемаш ми светлината! Моля те, моля те, помогни ни!

Върджил бе толкова напрегнат, че вече едва издържаше. Тя май се доближаваше до нещо. Никога досега не бе звучала толкова...

Изплашена.

— Не мога... да те... чуя — накъсано изрече жената. — Моля те, помогни ми. Моля те. Не ти желаем злото и не искаме нищо забранено. Помогни ми да осъществя връзка, Мерлин. Помогни... ми.

Върджил не изчака да чуе повече. И този сеанс отиваше като другите, направо по дяволите. С няколко бързи движения той извади износени кожени ръкавици от задния си джоб и ги нахлузи. Бе се надявал да не се стига дотук.

Но се стигна.

Лейди Фокнър щеше да осъществи връзка сега, тази нощ. Той щеше да се погрижи за това.

Със затворени очи Шерил се бореше с писъка, който все напираше да излезе от дълбините на мрака. Всеки път, когато дойдеше тук, ставаше все по-лошо. Сега се усещаше като двама души — единият наблюдаваше развеселено другия, който бе като уплашено дете, което иска да изтича при мама. Но нямаше мама. Никога не беше я имало. Имаше само мрак и страх... и ярост като у хванато в капан животно. И всичко това я караше да...

Парче метал, толкова студено, че направо я изгаряше, се озова в дланта ѝ. Светлина и мрак експлодираха в едно цяло, което бе едновременно и двете, и нито едното. Бе всичко.

А после нямаше нищо.

Тя бе нищо.

ГЛАВА 9

Седона

Рано призори

Шерил все още пицеше, когато Тим я халоса с опакото на ръката си толкова силно, че тя се олюля и пристъпи извън сянката на трите наклонени скални блока. Препъна се и падна на колене. Трепереща, присвита на две, жената се опита да преглътне надигащата се в гърлото ѝ злъч, както и всички викове, които бе заглушавала през живота си.

— Когато изключиш, напълно се побъркваш — каза Тим, като я гледаше разтревожено. Той се наведе, взе дебелия златен нашийник, който Върджил ѝ бе дал, пъкна го в дървената кутия и затръшна капака. — Хайде. Да се махаме оттук, преди да е станало достатъчно светло, за да ни видят.

— Какво... — Тя вдигна поглед, разтърси рязко глава и се огледа наоколо. — Къде е Върджил?

— Къде мислиш? Така силно го удари, че го запрати на половината път обратно. — Издърпа я, за да се изправи. — Защо го направи?

Тя отново разтърси глава, но нищо не ѝ стана ясно.

— Какво съм направила?

— Уби го.

— Не съм!

— Как ли пък не. Видях те. Той ти подаде онова парче злато и ти направо му разби мутрата.

— Парче злато ли? Какви, по дяволите, ги дрънкаш?

Тим нетърпеливо бръкна под дървения капак и измъкна дебел златен кръг. Светлината на зората се плъзна по преплетените метални нишки, обля златото, проникна в него. И то заблестя.

— Ето — каза той и тикна предмета под носа ѝ.

Много бавно, Шерил фокусира погледа си върху огърлието. Очите ѝ се разшириха. Бе виждала снимки на подобни бижута в една

от книгите на Върджил. Бе от типа, който музеите много обичат, значи струва доста пари.

Може би страшно много.

Тим пусна златото обратно в кутията, затвори я, сложи ръка на гърба на Шерил и я побутна.

— Хайде. Трябва да се махаме оттук.

Двамата забързаха надолу по тясната стръмна пътека. Навсякъде около тях първите слънчеви лъчи разпръсваха тъмнината. Изгревът не накара Шерил да се почувства по-добре. Между островчетата от ярка светлина оставаха рязко очертани мрачни сенки. Бяха по-тъмни и от дъното на кладенец.

— Сигурен ли за Върджил? — попита тя.

Тим я издърпа встрани от пътеката, минаха през някакви храсталаци и той включи фенерчето на стареца.

— А ти как мислиш?

Сякаш прикован от тънкия лъч, Върджил лежеше в сенките. Бе по гръб, с отворени очи, вперени в зората, която никога повече нямаше да съзре. Около него имаше само храсталаци.

— Мисля, че е мъртъв — каза Шерил и тръгна обратно към пътеката.

По един или друг повод, Тим бе видял достатъчно мъртъвци, за да знае как точно изглеждат.

— Ами, да. Труп е.

Тя издиша дълбоко и се насили да мисли ясно. *Наистина бе убила Върджил.*

Да го вземат мътните.

От друга страна, той не бе първият. Бе се измъкнала суха от онази каша. Полицайте бяха решили, че е бил разгневен наркоман, измамен от дилъра. И за Върджил щеше да ѝ се размине. Освен това не бе го направила нарочно, и в двата случая. Просто така се бе случило.

А и докато някой се натъкне на трупа, няма да е останало много от него. Койоти виеха из хълмовете и обикаляха наоколо за храна.

Ами, да. Труп е.

— Какво друго има в кутията? — попита тя.

— Нищо. Хайде.

— Трябва да има още нещо. Знам го.

— Ще има полицаи, ето какво ще има. Ако искаш да те хванат до трупа, продължавай да се мотаеш тук. Аз самият ще се изнасям.

— Почакай. Има злато. По дяволите, има още злато!

Тъкмо щеше да ѝ каже, че се е побъркала, но видя упоритите извивки около очите и устата ѝ и разбра, че няма да го послуша каквото и да каже.

Добре. Да върви на майната си.

Тим тръгна надолу по пътеката, без да се обръща назад.

— Кутии — промърмори тя на себе си. — Върджил спомена нещо за кутии. Какво каза? Мисли, по дяволите, мисли!

Никой от тях не може да познае какво има в кутиите под леглото ми.

Под леглото му.

Шерил хукна надолу по пътеката, подмина Тим и продължи с такава скорост, че той не успя да я догони. Входната врата на къщата на Върджил бе отключена. Доколкото ѝ бе известно, винаги бе така. Човек, който караше старо колело, за да иде до града, и носеше дрехи, които дори просяк не би пожелал, нямаше причина да заключва вратата си.

Влезе вътре и се запъти право към спалнята, която се намиреше точно до всекидневната. Ако се съди по леглото, не бе спал в него миналата нощ. Нямаше да спи и тази. Освен ако смъртта не бе друг вид сън.

Тази мисъл бе прекалено близка до кошмарите ѝ, когато бе заобиколена от черна пустота и все пак бе напълно будна, усещаше всичко и пицеше. С мрачна решителност, тя бързо коленичи и надникна под леглото. Обувки, някакво мърляво парче плат, което би могло да е бельо или парцал, прахоляк.

И две дървени кутии.

Тя издърпа едната, отвори я само колкото да види блясъка на златото и отново я затвори рязко.

— Какво, за бога, си мислиш, че правиш? — обади се Тим от прага на стаята. Всичко, което успяваше да види, бе Шерил с глава под леглото и щръкнало нагоре дупе. — Ограбил съм достатъчно къщи и мога да ти кажа, че си губиш времето. Божичко, та той дори не носеше часовник.

— Губя си времето, а? — попита Шерил. Вдигна капака на втората кутия, застина и се усмихна. — Ами ти губи времето си както намериш за добре, а аз ще губя моето както искам.

Тя постави кутиите една върху друга и ги вдигна. Трябваше да опита повторно, преди да успее да се изправи. Кутиите със злато не бяха толкова големи, колкото алчността ѝ, но бяха доста тежки.

Отметнала глава назад, тя се засмя и се запъти с мъка към вратата. Най-сетне го бе направила.

Големия удар.

Сега само трябваше да измисли как да превърне „горещото“ злато в пари в брой, без да „изгори“ при сделката.

ГЛАВА 10

Лас Вегас

1 ноември, призори

С умело прикрито нетърпение — краката я боляха непоносимо — Гейл Силвъррадо се сбогува с Мики Пински, Джон Фирензе, Френч Хенкел и Рич Морисън. Когато Рич малко поизостана от останалите трима, тя му отправи ослепителна усмивка.

— Забрави ли нещо? — попита го.

— Само да се обадя на жена си, а съм си забравил мобилния телефон. — Усмихна се леко. — Имаш ли нещо против да използвам твоя? Не знам на кое парти трябва да се срещнем с нея.

— Разбира се, заповядай. Лека нощ, господо. Предлагам ви да използвате различни асансьори.

Затвори външната врата на кабинета си след тримата мъже и се обърна към Рич. Без да каже и дума, тя се запъти към частния си кабинет и затвори вратата зад него.

— Наистина ли си забравил мобилния си телефон? — попита го.

— А ти как мислиш?

— Мисля, че имам малко изстудено шампанско, ако имаш нещо за отпразнуване.

Той се засмя и отново съжали, че настоящата му съпруга с важните политически връзки бе дала ясно да се разбере, че ако спи с други жени, ще му отреже пениса и ще го накара да го изяде. Знаеше, че пенисът му няма да пострада от тази заплаха, но шансът му да застане начело на Комисията за контрол на хазарта в Невада определено щеше да се изпари. Желаете властта повече, отколкото би пожелал някоя жена — макар и толкова надарена като Гейл.

— Чух се с бизнес партньорите си по-рано днес — каза той.

Гейл продължи към хладилника в кабинета си за шампанското.

— Новините добри ли са?

— Златното момче най-сетне е намерило време да постави новата „огнена завеса“.

Тя спря и погледна през рамо. Позата ѝ бе толкова елегантна, колкото и небрежна.

— Това не е хубаво.

Рич се почеса под отвратителната си перука. Не можеше да разбере как жените носят тези проклетии.

— Не е и особено лошо. Вече бяха завършили програмата си и прехвърляха пари от една сметка в Шанхай към печалбата му от автоматите и масите за бакара.

— Колко са успели да му лепнат, преди да ги отреже?

— Десет милиона. Може би петнайсет. — Рич сви рамене. — Жълти стотинки в сравнение с онова, което чакат да изперат в нашите казина, но ще е достатъчно, за да натопим Танънхил. Вероятно няма да иде в затвора, но Комисията за контрол на хазарта няма да го допусне да припари обратно в Невада.

Гейл се наведе, отвори хладилника и извади бутилка „Кристал“.

— Сигурен ли си, че са оставили достатъчно следи, които да водят до сметките на „Червения феникс“?

— И още как. Момчетата са били обучавани от най-добрите хакери в Америка. Танънхил е плащал държавни и щатски данъци върху парите на триадата седмици наред и е задържал останалото като чиста печалба.

С опитно движение Гейл измъкна тапата и вдъхна аромата, който излиташе от бутилката.

— Тогава е в ръцете ни. — Тя наля в две чаши от скъпото шампанско и подаде едната на Рич. — Единственият въпрос е кога да нанесем удара.

— Изпратил съм няколко анонимни сигнала до федералните служители, които разследват триадата „Червения феникс“. Не би трябвало да отнеме много време. Накрая даже на федералните им става ясно кое какво е.

Чашите се срещнаха с мелодичен звън.

ГЛАВА 11

Лас Вегас

1 ноември, призори

Във фойето на повечето от големите хотели казина има някакво зрелище, което да привлича и забавлява клиентите. В онези с най-бедно въображение това са фигури от цветя. В други — аквариум, висок шест и дълъг осемнадесет метра, или река с дъх на хлор, искряща от монетите, които посетителите хвърлят в нея, или стъклени цветя, висящи от таван с размерите на футболно игрище.

В „Златното руно“ имаше... златно руно. Впечатляваща гледка. Независимо от часа, не секваше тълпата от зяпачи около измисленото от Шейн копие на митичната златна овча кожа, подмамила мнозина търсачи на съкровища в древността отвъд границите на познатия свят.

С душа на поет и прагматик едновременно, Шейн вярваше, че митът за руното е основан на факт от действителността. Древните златотърсачи са използвали дървени улеи, за да промиват златоносния пясък. Докато пясъкът стигне до края на улея, по-тежките камъчета потъвали във водата. Освен златния прах. Той би изтекъл заедно с водата и не би попаднал в джобовете на златотърсачите, ако не била овчата кожа в края на улея. В края на деня или на седмицата те затваряли улея и изтърсвали златния прах, събран от руното.

За зрелище, което бе магнит за тълпата, в новото си мегаказино развлекателен комплекс Шейн бе купил възможно най-голямата овча кожа и бе направил дървен улей, подобен на онези, които вероятно са използвали преди две хиляди години при добиването на злато. Бе проснал кожата напъряно на водния поток, така че да улавя златния прах от кофата, която бе изсипал в чистата вода. После бе поставил цялата инсталация в голям аквариум, бе включил помпите и бе зачакал.

Минути, часове, дни и седмици наред овчата кожа неуморно бе филтрирала почти невидимите пращинки от благородния метал във водата. Когато руното не можеше повече да задържа злато в гъстата си вълна, то заблестя като нереална фантазия, недостижима за човека.

Остана да стои там, експонирано в клетка с чиста вода — огромна рунтава скулптура от злато в очакване на нови поколения търсачи на съкровища в казината на „Златното руно“.

— Добро утро, господин Танънхил.

Шейн се обърна към Сюзън Чатсуърт, една от четиримата му изпълнителни помощници. Бивш служител на полицията, тя бе връзката му с отдела по сигурността. Тъй като имаше деца на училищна възраст, тя поемаше дневната смяна в казиното. Съпругът ѝ, капитан от полицията в Лас Вегас, работеше в различна от нейната смяна, но някак си успяваха да имат добър брак.

Сюзън не бе в униформа, освен ако за такава не се считаше типичното за Лас Вегас ежедневно облекло. С бухналата си, дълга до раменете кестенява коса, копринена блуза, джинси и сандали, тя приличаше на туристка, която случайно има и голяма чанта, освен широка усмивка. Вътре в чантата бяха скрити от чуждите погледи апаратът ѝ за радиовръзка, мобилният телефон, джобният компютър и пистолетът.

— Добро утро, Сюзън — поздрави Шейн. — Успя ли да остържеш сладоледа от килима си?

Тя се засмя и поклати глава.

— Беше голям купон. Бях забравила какъв шум могат да вдигат група дванайсетгодишни момичета. И ти благодаря, Амелия страшно хареса компактдиска, който ѝ подари за рождения ден. Откъде знаеш, че тайното желание на всяка бъдеща тийнейджърка е да крещи заедно със „Суивъл Джак“ и „Сует ратс“?

— Случайно налучках.

Сюзън поклати глава. Знаеше, че не е така. Шефът ѝ изобщо не бе човек на случайните налучквания.

— Тя ми поръча да те прегърна и да те целуна, така че — считай се за прегърнат и целунат.

— Чудесен начин да започна деня.

Той започна обиколката си. Тя тръгна редом с него. Непредвидимите обиколки на Шейн из огромния увеселителен комплекс бяха широко известни на персонала му. Независимо дали ставаше дума за тоалетната или за салона за ВИП гости, независимо от часа в денонощието и дали бе почивен или работен ден, Шейн можеше

да се появи навсякъде и го правеше. Ако нещо успяваше да се скрие от нефритенозелените му очи, то все още никой не бе разбрал какво е.

— Има ли някакви спешни проблемни зони?

Не погледна към нея, докато задаваше въпроса. Цялото му внимание бе погълнато от ставащото във фойето — опашките от влизащи и излизащи туристи, придружителите на VIP гостите, тълпата около блестящото руно и празната картонена чаша, която по-добре да не завареше на връщане да стои все още на една от ниските масички.

— Само една в момента — отвърна Сюзън. — Не знам дали вече си прегледал вчерашните приходи.

— Прегледах ги.

Проверката на приходите — общата печалба на казиното от изминалите двадесет и четири часа — бе първото нещо, което правеше всяка сутрин даже и когато бе стоял буден през по-голямата част от нощта.

— Тогава знаеш, че вчера имаме шест големи джакпота на стената с автоматите „Чисто злато“.

— Да.

Това бе невероятно, но не и невъзможно. Хазартът бе игра на късмета. Късметът бе нещо капризно в краткосрочен план и нещо, на което винаги можеш да разчиташ в дългосрочен.

— Прегледах лентите — каза тя, като имаше предвид дигиталните записи, които се правеха на всичко, случващо се в казиното. — Подозирам, че ни ограбва групичка техно експерти.

Шейн си отбеляза, че трябва сам да прегледа записите.

— Електронни? Магнитни? Механични?

— Аз бих заложила на магнитна пренастройка на изплащането.

Той изсумтя. Независимо колко внимателно предпазваха „мозъка“ на един автомат, някой техно маниак все успяваше да се докопа до него — особено човек, който преди е работил по програмите на автоматите в казиното. Трябваше да прегледа списъците на персонала си.

— Групата върна ли се и днес?

— Не съм ги виждала.

— Копирай снимките им и ги разпространи по „горещата линия“.

Тя кимна. Формално погледнато, казината във Вегас бяха конкуренти; в действителност те си сътрудничеха по въпросите на сигурността.

— Кражбите на четвъртия етаж престанаха ли? — попита Шейн, но очите му обхождаха възбудената тълпа около масата за крапс.

Пит босът беше на мястото си, откъдето можеше да наблюдава обслужващите масата и навалищата около нея. Стикмънът, който в случая бе жена, правеше онова, за което ѝ плащаха: следеше развоя на играта в центъра на масата, грижеше се заровете да не бъдат нагласени и ги събираше, за да ги върне на хвърлящия. Срещу стикмъна бе боксмънът, който казваше на дилъра — двама дилъри на тази маса, защото играта бе много разгорещена — на кого и колко да плати. Една възбудена жена с размазан грим и сатенена бяла вечерна рокля с петна от напитки в момента духаше на заровете, шепнеше им, молеше им се и накрая ги хвърли върху зелената покривка на масата.

Les jeux sont faits.^[1]

— Отново чифт единици! — извика стикмънът. — Дамата е късметлийка!

Дамата изпищя, подскочи няколко пъти и се загледа как дилърите отброяват чипове. Купчинката пред нея се удвои. Тя ги остави да се трупат и грабна заровете веднага щом ѝ ги върнаха с дългата извита щека.

Тълпата се скупчи още по-близо, заразени от нейната алчност и възбуда.

Шейн и Сюзън продължиха нататък.

— Не — отвърна тя. — Беше прав. Една от служителките от дневната смяна правела копия на електронните карти-ключове и ги давала на приятелчетата си. Глупаци. Каквото и да са спечелили от продажбата на откраднатото, изобщо не би могло да им компенсира времето, което ще прекарат в затвора.

— Това е големият проблем на мошениците — каза той. — Все си мислят, че са прекалено хитри, за да ги хванат.

— Да. Е, тази мошеничка беше задържана от полицаите на служебния паркинг.

Шейн не попита дали са действали дискретно. Плащаше много добре на служителите си от охраната, така че да се погрижат нищо да не наруши приказната атмосфера на „Златното руно“ и гостите му да

не се сблъскват с нещо толкова безвкусно като действителността. Неслучайно никъде в казиното нямаше часовници, радио, телевизионни екрани (освен в салона за залагания на спортни състезания), нямаше телефонни апарати, които да подсещат на залагащите да се обадят вкъщи, в стаите за гости нямаше даже и метеорологичен телевизионен канал, който да напомня за външния свят. Натрапваше се безмълвното послание: *Всичко, от което се нуждаете, е точно тук.*

— Нещо друго? — попита той, докато вървяха между две редици маси за блекджек.

В зависимост от търсенето на масите, влизането в играта ставаше с пет или с пет хиляди долара. Когато имаше голямо търсене, цената за участие се вдигаше. На две от масите бяха поставени дискретни табелки „Запазено“. Те бяха за двама братя от Аржентина, които обичаха да залагат един до друг по три хиляди долара на раздаване, предпочитаха тези две маси и русокосите дилърки, които ги обслужваха, и губеха толкова пари, че Шейн с удоволствие угаждаше на прищевките им.

— Нищо друго засега — каза Сюзън.

— Не ми хареса как прозвуча това.

Тя сви рамене.

— Онези двама японски „китове“ доста се бяха разгорещили, когато застъпих на смяна тази сутрин.

— Доволно разгорещени или ядосано разгорещени?

— О, в крайна сметка са загубили по повече от милион всеки като добри „китчета“, но...

— Загубили ли? — прекъсна я Шейн. — Последния път, когато чух за тях, поне единият печелеше.

— Късметът им изневерил около четири сутринта. Сега имаме два милиона в повече. Но те все още бяха разгорещени от уискито и готови за купон.

— За тази цел имаме салон за гостоприемство.

Еlegantният салон бе солидно звукоизолиран и отдалечен. Не един VIP гост бе си отспивал там след хазартен или алкохолен маратон. За онези, които отказваха да напуснат играта, тя се преместваше, заедно с пияните клиенти, извън основните зали на казиното.

— Не искаха да станат от масата, докато крупиято не им предложи да се присъедини към тях на закуска с маринована риба, варен ориз, водорасли и още игри на бакара — продължи Сюзън. — И уиски, разбира се.

— Къде са всички сега?

— Последния път, когато проверих, главният готвач, който наредихте да ги обслужва, когато пристигнаха, режеше нещо сурово и го слагаше върху лепкав ориз. Крупиято се опитваше да не се задави с маринованата риба, докато раздава на „китовете“ поредната губеща ръка на бакара.

— Кое крупие? Финигън ли?

— Как позна?

— Той е единственият сред крупиятата от снощната смяна, който може да раздава на „китове“, има достатъчно обаяние, така че да ги измъкне от погледите на тълпата, ако се напият, и достатъчно здрав стомах, за да яде маринована риба в четири часа призори само за да им прави компания. Пъхни една хилядарка от личната ми сметка в плика със заплатата му. Понякога губещите забравят да оставят бакшиш.

Сюзън отвори страничния джоб на чантата си и бързо изрече няколко думи за вградения там диктофон.

— Нещо друго?

— Разбери защо не сме били уведомени от другите казина за присъствието на група техно експерти в града.

— Може да сме били първата им жертва.

— Може би. Скоро ще разберем.

Сюзън записа още няколко бързи задачи на диктофона.

— Какво се установи за пожара в боклука? — попита той.

— Помощник-келнерът тайничко пушел цигара и метнал фаса в кофата за боклук.

— Бившият помощник-келнер.

— Бившият, от шест часа тази сутрин — съгласи се тя.

Шейн направи още една обиколка на казиното, забеляза, че късметът на жената на масата за крапс все още не ѝ е изневерил и тълпата наоколо се е утроила. Нищо друго не можеше да привлече вниманието на хората така, както голямата печалба. С усмивка на уста, той се запъти към кухнята. В „Златното руно“ освен постоянния студен бюфет, от който всеки можеше да си вземе колкото може да изяде,

имаше също и пет първокласни ресторанта със собствен обслужващ персонал и темпераментен главен готвач.

Преди времето на мегаказината храната във Вегас бе евтина и изобилна и бе основно перо в загубите за казината. Вече не бе така. Не и на Ивицата. Тук от ресторантите, както и от хотелите, се очакваше да са на печалба, докато предлагат четири- и петзвездна кухня. Това бе част от изисканото преживяване, което най-големите казино-комплекси предлагаха на богатите си гости от цял свят. Тъй като средностатистическият посетител на Лас Вегас оставаше в града само три дни и играеше хазарт едва по два часа на ден, бе необходимо да се погрижат на гостите на казиното и на хотела да не им се налага да ходят другаде за каквото и да било — за храна, забавления, пазаруване, включително и за процедури в балнеологични центрове, предлагаха им всичко под един огромен покрив.

И всички коридори водеха обратно към казиното.

„Златното руно“ не бе различно като замисъл. Всички други казина също подмамваха хората в залите за хазарт. Печалбите от хотелите, забавните програми, търговските центрове и храната варираха според сезона и икономическото положение в страната; късметът в хазарта — не. Независимо от фасадата, Лас Вегас, също като Монте Карло, бе център на хазарта.

— Какво стана с онази туристка, която твърдеше, че ескалаторът я съборил на пода? — попита Шейн, докато влизаха в асансьора само за служители, който щеше да ги свали до кухните.

— Както и очаквахме. Прегледахме лентите, видяхме я да „пада“ два-три пъти, докато успее да привлече вниманието на хората, и тогава започна шоуто.

— Шоуто. — Тъгълчетата на устните му се отпуснаха надолу.

Той разбираше, че винаги ще има мошеници, които мамят на карти, обирджии на дребно и на едро. В крайна сметка това бе Вегас. Но въртележката от тичащи след линейките адвокати и възрастните граждани, които се „спъваха“ на точно определено място с надеждата да ударят друг вид джакпот, наистина притесняваха Шейн. Независимо колко често се случваше, хората, изглежда, не проумяваха, че всичко, което става в „Златното руно“, освен в тоалетните и в стаите за гости, се записва от непрестанно работещи камери.

Шейн хвърли поглед към часовника си, зачуди се къде ли е отлетяло времето и мислено прегледа останалата част от задачите си за деня. Колкото и да се опитваше, нямаше начин да успее да вмести и посещение в кухните тази сутрин. След десет минути имаше среща с уредничката си. Нямаше да бъде приятна. Нито пък кратка.

Крайно време бе Риса да намери експонат, който да прикове вниманието на посетителите на изложбата „Златото на друидите“. Трябваше му нещо, което да съперничи на изложбата от произведения на Фаберже, която щяха да представят в „Дива фантазия“ в новогодишната нощ. Фактът, че Гейл за пореден път щеше да пръсне сума пари само за да го засенчи, не променяше положението. Трябваше му нещо, което да спре дъха на зрителите.

И Риса щеше да му го намери, каквото и да ѝ струваше това.

[1] Заровете са хвърлени (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Камп Верде

1 ноември, сутринта

Златото блестеше, наредено върху изтърканата плюшена покривка на леглото, която Шерил бе метнала върху омачканите чаршафи. Имаше двадесет и седем изключителни и тайнствени произведения на златарското изкуство.

— За какво мислиш, че са използвали това голямо странно нещо? — промърмори тя, загледана в най-внушителния златен предмет.

Представляваше масивна златна скулптура във формата на извит церемониален жезъл. В основата си бе оформен като човешка глава, повторена трикратно, а нагоре се извиваше в спирала с дървена сърцевина. Там, където лицата биха се вплели едно в друго, за да повторят фигурата, те се преливаха нагоре в друга спирална форма, която напомняше за три птици с дълги вратове или змии, които се извиваха в спирала и преминаваха в три вълка, а после вълците се преливаха в разгонен бик, повторен трикратно, все така извит в спирала нагоре, като в сън или кошмар, докато накрая пластиката добиваше форма на трикратно изобразена птича глава, чиито вперени очи представляваха човешки черепи и от чиито големи клюнове висяха безжизнени човешки фигури.

— Божичко, каквито и треви да са пушели, явно напълно са размътили главите им — каза Шерил, като разтриваше настръхналите си ръце. — Ухааа.

Но зловещият извит церемониален жезъл бе от злато. Макар и наполовина да бе пълен с някаква дървесина, самото злато сигурно тежеше два или два и половина килограма. Това, заедно с нашийника, с който бе фраснала стареца, представляваше може би една четвърт от цялото тегло на съкровището. Златният нож със странно закривена форма и украсената с камъни ножница също не бяха никак леки.

Останалата част от златните предмети бяха бижута — широки гривни за над лактите или за китките, женски пръстен, украсен със

символи, гравирани от вътрешната му страна, разкошни закопчалки, големи колкото ръката ѝ. Само един от предметите бе украсен с камъни. Върху други имаше емайл, който блестеше като скъпоценни камъни. Повечето бяха украсени с фигури и символи, които ѝ причиняваха световъртеж, когато се опиташе да ги проследи отблизо.

Нямаше нужда от подобно нещо. Главата я цепеше от непоносима болка след сеанса с Върджил.

Беше благодарна, че докосването до златото сега, освен че я кара да настръхва, не я изгаря така, както смътно си спомняше да я изгаря, когато бе сграбчила най-масивното колие и бе праснала стареца по главата. Нямаше да се замисля над това в момента. Не ѝ се искаше да си спомня случилото се преди няколко часа, затова съсредоточи вниманието си върху съкровището.

Шестте яки, или колиета може би, бяха плътно прилепващи по врата и сигурно е било голяма мъка да се слагат и свалят. Имаше и малки фигурки на животни или демони, или части от тялото, или каквото и да било там. Всяка от тях би могла да се побере в дланта ѝ и все пак от дребните изображения по някои от тях направо я заболяваха очите, докато се опитваше да ги разгадае.

Но златните предмети, които наистина я развълнуваха, бяха тежката скулптура, която ѝ напомняше за церемониален жезъл, онова, което приличаше на малка златна кана с прикачен капак, странно извитият нож в златна ножница и маската на човек, бог или дявол, чиито студени, празни очи сякаш я следяха непрекъснато, независимо в кой край на мотелската стая се намира.

Зловещо или не, това си бе съкровище. Ако питаха нея, златните предмети бяха поне толкова добри, колкото и всичко, което бе видяла в една от книгите на Върджил, ако не дори и по-добри.

А това означаваше пари, чисто и просто... и много, много приятно.

Докато си мислеше за пари и гледаше златото, тя си играеше с един дълъг рус кичур, който бе част от изкусно направената ѝ небрежна прическа — три четвърти от косата ѝ бе вдигната нагоре, а останалите кичури се увиваха около врата ѝ и подканваха мъжа да си поиграе с тях и с кожата под тях. Кичурът, който увиваше около пръста си в момента, обикновено се спускаше в сянката между гърдите ѝ, открити от дълбоко изрязаното деколте на червения ѝ пуловер, така

опънат, че през плетката прозираше тънкият ѝ черен сутиен. Пуловерът бе напъхан в джинси, които бяха толкова прилепнали, че би трябвало всеки момент да се пръснат. Подметките на износените ѝ бели чехли бяха толкова изтънели, че тя се кълнеше, че ако настъпи някоя монета, може да каже от коя година е.

С разсеян жест пръстите ѝ провериха корема и дупето ѝ. Гравитацията може и да печелеше битката за провисването, но все още имаше тяло, което завърта главите на мъжете и те с удоволствие ѝ купуваха питие или малко дрога. Всъщност малко от белия прах би ѝ се отразил много добре точно в този момент. Главата я цепеше непоносимо. Даже и евтина дрога щеше да е добре дошла.

Жалко, че от кокаина не бе останала и пращинка. И без това нямаше достатъчно за двама. На Тим нямаше да му хареса, че го е изпушила, но все щеше да го преживее. Вероятно дори нямаше да забележи, преди да е станало прекалено късно.

Тя погледна през прозореца към паркинга, където цепнатините в настилката се извиваха като тънки черни змии по избелелия от слънцето асфалт. Тим скоро щеше да се върне със закуската и със Сокс. Тогава щеше да стане ад и кокаинът нямаше да е причина за него. Сокс щеше да иска една трета като дял от намереното, но проклетата да е, ако го получи. Това бе неин удар, а не негов. Той не беше там.

Не бе убивал никого.

Тя рязко се извърна от прозореца и се запъти към банята. Не искаше да се сеца за онзи безкраен миг, когато пицеше наред нищото, пицеше, без да издава звук, но бе сигурна, че пици, пици, пици. Една лула от дрогата, заедно с четири пръста водка бяха прогонили спомените. За известно време.

Не бе имала намерение да убива Върджил. По дяволите, та тя дори не си спомняше как го е направила. Но той със сигурност бе мъртъв.

— Е, нищо не мога да сторя вече — каза Шерил на отражението си в мътното огледало. — Трябва да мисля за себе си, всички други да вървят по дяволите. Дори и Тим.

Тя отиде до леглото и започна да прибира една доста щедра половина от златните предмети — щедра и като брой, и като тегло. Бе алчна в подялбата, но не и глупава. Остави дванадесет предмета за

Тим, включително една хващаща окото лента за ръка, огърлица, трите най-малки закопчалки и нещо, което приличаше на penis и топки. С неохота добави четири от малките фигурки, защото бяха от онзи вид злато, който Сокс би оценил. Леснопреносими и приятно тежки.

Делът на Тим лесно се побра в една от малките, очукани дървени кутии. Зави останалата част от златото в мръсни дрехи и ги прибра в единия от двата си стари куфара на колела. Ако вярваше, че ще ѝ се размине да вземе цялото съкровище, би го направила, но знаеше много добре, че не е така. Даже и Тим да се примири с факта, че тя държи всичкото злато, докато успеят да го продадат, Сокс нямаше да седи мирен. Той бе истинско улично псе.

Затова щеше да му подхвърли златен кокал.

След като заключи пълния със злато куфар в багажника на колата си, тя пъкна резервен ключ в сутиена си. Непрекъснато си губеше ключовете, затова пъкнаше резервни къде ли не. Да носи резервен ключ в сутиена си, бе много по-удобно, отколкото да влиза с взлом в собствения си апартамент или да пали колата си, като прави късо съединение с жиците всеки път, когато мозъкът ѝ блокира и забрави къде е оставила нещо.

Отвори втория, по-малък куфар, остави го на пода до една клатеща се ниска масичка и се огледа наоколо дали не е забравила нещо важно. Първото, което видя, бе купчината прясно отпечатани реклами, които обявяваха Тим за духовен съветник, а самата нея за „ясен и чист“ медиум. С презрителна усмивка събори купчинката от масата. Малките листчета се разлетяха във всички посоки, а една падна и в куфара ѝ.

Тя нахвърля обувки и сладкиши върху ярко оцветената хартийка, после добави тампони, шампоан, бельо, грим, четка за зъби — всичко, което притежава.

Когато привърши, скочи няколко пъти върху капака на куфара, докато се затвори. Само едно от колелцата му още се въртеше, но и това бе по-добре от нищо. Със скърцане и скрибуцане повлече куфара след себе си навън към паркинга.

Тим и Сокс пристигнаха тъкмо когато го оставяше на задната седалка в колата си. Сокс караше понтиак файърбърд, който през повечето време се налагаше да поправя. Бе искрящо морав, имаше огромни гуми и можеше да подмине всичко на пътя, освен

бензиностанция. Самият Сокс не бе толкова лъскав — среден на ръст, набит, с тъмна коса, тъмни очи и твърдото убеждение, че всяка жена във вселената би била облагодетелствана от среща с неговия член.

Тим се измъкна от колата, понесъл три кафета и плик с понички.

— Вече си стегнала багажа?

— Моите неща — каза тя. — Ако искаш твоите да бъдат стегнати, направи си го сам.

Той я целуна настойчиво.

— Знаех си, че трябваше да те изчукам, като се върнахме сутринта. Ставаш истинска кучка, ако ти се размине.

Тя се престори, че се опитва да го отблъсне, но междувременно едната ѝ ръка уж случайно се плъзна към слабините му. Тя леко го стисна там, където му харесваше и както му харесваше.

— Внимавайте с кафето — извика Сокс, докато затръшваше вратата на понтиака. — Платил съм пет долара за него.

Ако не се бе обадил, Шерил щеше да спре след закачливото стисване. Но Сокс непрекъснато се опитваше да застане между нея и Тим, затова сега тя се притисна към любовника си за едно порядъчно отъркване. Както винаги, той откликна с впечатляваща бързина. Нямаше никакво съмнение — най-доброто в това момче се намираще под колана му.

— Дай ми това. — Сокс грабна опасно наклонения картонен поднос с чашите от ръката на Тим и се запъти към отворената врата на мотелската стая. — Ако искаш да я чукаш на паркинга, твоя работа. Аз отивам да закуся.

Шерил облиза устните на Тим, погали го сладострастно и прошепна прегракнало:

— Искаш ли?

— Някога да не съм искал?

— Не. — Това компенсираше много неща, включително и липсата на мозък... през повечето време. С последно премерено притискане, тя се отдръпна. — Веднага щом се разплатим със Сокс, направо ще те изцедея.

— Тъъ, той идва с нас във Вегас.

Тя не се изненада. Но не ѝ стана приятно. С присвити очи, кръстоса ръце пред гърдите си.

— Казал си му.

Тим пристъпи от крак на крак. После сви рамене.

— По дяволите, той ми е приятел.

Понякога Шерил се питаше доколко близък приятел му е добрият стар Сокс, но не настояваше да разбере. Мъжете, красиви като Тим, често си падаха и по двата пола. Хубавото бе, че не бе прекалено свикнал, за да откаже да се хване с нея, така че може би това със Сокс е било само затворническа история, нещо като братство между момчета или войници, които са били принудени да търпят едни и същи простотии, за да стигне до сегашното си положение.

— Той не беше с нас снощи.

— Все още не сме му платили за дрогата.

Тя издиша през стиснати зъби и се опита да мисли бързо. Кокаинът бе основната причина да търпи Сокс. Той, изглежда, никога не се затрудняваше да намира стока и не им съдираще кожата с цената.

— Ще му платим. Винаги му плащаме.

Сокс подаде глава от мотелската стая.

— Ей, мислех, че имате нещо да ми показвате.

— Само в сънищата ти — промърмори Шерил, но се запъти към стаята.

Напълно в стила на Сокс бе да крещи и да задава въпроси за крадено злато на паркинга. И на Тим му липсваше нещо в главата, но Сокс на моменти бе изключително тъп. Ако нямаше здрави връзки, някой отдавна да го бе очистил.

— Какво става? — нетърпеливо запита Сокс.

— Да не би да се интересуваш от сексуалния ни живот? — отвърна му Шерил.

— Какво?

— Нищо — намеси се Тим. — Само се шегува.

Шерил си промърмори нещо под нос и като остави Тим зад себе си, влезе в стаята. Повдигна капачетата на чашите с кафе, докато намери единствената все още пълна. Отпи глътка и едва не я изплю върху Сокс. Без захар, без сметана, а прекрасно знаеше как го обича. Само защото двамата с Тим пиеха своето кафе черно, не означаваше, че и тя трябва да го пие така.

— Е, къде е? — обади се Сокс. — Тим иска още дрога, а аз няма да си мръдна и пръста, докато не ми платите за последния път.

— В кутията е. — Тя посочи към дървената кутия на пода до разтуреното легло.

Сокс я побутна с крак.

— Това ли е всичко? Тим каза, че имало три кутии.

— Не бяха пълни до горе, затова ги събрах. Една е по-лесна за носене от три.

— Оха. — Сокс изгледа подозрително кутията. — Оттук не ми изглежда кой знае какво.

Тим влезе небрежно в стаята и натъпка една поничка в устата си. Не знаеше какво има да става, но знаеше, че ще бъде забавно. Обичаше да гледа как Шерил слага някого на мястото му, стига да не става дума за самия него. Колкото до златото, независимо дали бе у нея или у Сокс, той щеше да получи своя дял.

— Колко пълни бяха, щом не са били до горе? — попита Сокс.

— Колко пълни били, щом не били до горе! — подигра му се тя. — Божичко, имаме си дървен философ.

— К'во? — намръщи се Сокс.

Тим — също.

В такива моменти наистина й липсваше Риса. Двете направо се търкаляха по земята от смях за неща, които никой друг не можеше да проумее.

— Виж какво — започна Шерил, като сочеше кутията. — Онова там е половината на Тим.

Сокс отвори кутията и започна да я изсипва на пода.

— Почакай! — извика тя. *Ама че тъпанар.* — Ако продължаваш да мяташ тези неща насам-натам, няма да струват толкова много. Така че после да не ми хленчиш, че половината на Тим не струва колкото моята.

Тим реши да избегне спора, като взе кутията, извади нещата едно по едно и ги постави на леглото. Дванадесет парчета. Няколко ленти за ръка, няколко малки статуйки, колие, няколко закопчалки с червени шарки в украсата, женски пръстен. Може и да беше половината от съкровището, но тя не му бе позволила да докосне кутиите, така че не можеше да е сигурен. Но всъщност нямаше никакво значение. Даже и когато се държеше като истинска кучка, тя не беше в състояние да държи ръцете си настрана от члена му.

— Странна стока. — Сокс огледа нещата. — Златни ли са?

— Да — каза Тим.

— Сигурен ли си?

Тим погледна Шерил, която кимна отсечено. Той се извърна отново към Сокс.

— Щом тя е сигурна, и аз съм сигурен. Златни са.

— Откъде знаеш? — попита я Сокс.

— Знам много неща.

Сокс не можеше да оспори това, така че отново се върна на златото.

— Трябва да използвам връзките на чичо си, за да успея да ги продам. Това означава Вегас. Моят човек в Седона се занимава само с неща, които се включват в контакта.

— Вегас, а? — обади се Тим, сякаш Шерил не му опяваше непрекъснато да се махнат от тази дупка и да идат в бляскавия Лас Вегас. — На мен ми звучи като добра идея. Не съм виждал мамчето от цяла вечност.

На Сокс изобщо не му пукаше за мамчето на Тим.

— Опаковай нещата и да се омитаме оттук.

— Можеш да получиш по-добра цена, ако изчакаш да разбере нещо повече за тия предмети — припряно се обади Шерил.

— Какво имаш предвид? — попита Сокс.

Тим се захвана да прибира златото.

— Виждала съм такива неща в книгите — обясни Шерил. — Струват повече от теглото на самото злато.

Сокс само я изгледа.

— Колко време ще ти трябва, за да разбереш? — попита Тим.

— Колкото се наложи — срязва го тя.

— Виж к'во — заяви Сокс, — няма да седя и да чакам да се върнеш в училище, за да получиш някаква засукана степен по...

— Няма да се наложи. Познавам човек, който вече има такава степен.

— Кой?

Шерил се поколеба. През годините от време на време бе поддържала връзка с Риса, но винаги сама. Не смяташе, че приятелката ѝ би одобрила отрепка като Сокс да се появи на прага ѝ. Особено пък сега, когато бе станала учен от висока класа.

— Просто един познат.

Сокс сви рамене.

— Прави каквото щеш. Аз няма да чакам с моята стока.

Тя се обърна към Тим, който изглеждаше притеснен.

— Това е големият ни шанс — каза му тя с равен глас. — Писна ми да получавам по два цента от всеки долар, защото Сокс не познава нито един посредник, който да не го обере. Само ми дай шанс. Няма да съжаляваш. Когато приключа, ще имаш достатъчно пари, че да си купиш огромна вана, пълна с дрога.

Тим се намръщи. Мразеше, когато се окаже по средата между тези двамата. Погледна Сокс. Приятелят му бе стиснал решително устни.

— Ще ти кажа какво ще направим — реши Тим и отдели две от фигурките от останалата стока. — Това стига, за да покрие дълга ни за дрогата и за да ни снабдиш с още малко чиста стока, нали?

Сокс погледна златото.

— Дай ми още една.

На Шерил направо ѝ се дощя да завие. Тим добави една лента за ръка и взе обратно едната от статуйките.

— Ето. Това струва колкото две от тези.

Сокс захапа долната си устна и се загледа в останалото злато.

— Добре, но ще се возиш в моята кола до Вегас. Писна ми да се влача след оная бракма, дето тя кара.

— Разбира се — съгласи се Тим. — И без това радиото в нейната кола не работи.

Шерил наблюдаваше с измъчено изражение как Сокс увива двата златни експоната в мазни салфетки и ги пъха в раницата си. Наистина много съжаляваше, че се разделя с част от златото. Въпреки нахаканите ѝ приказки, не бе сигурна колко точно струват предметите. Можеше да ѝ потрябват всички, за да се измъкне от дупката, в която се бе превърнал животът ѝ.

Като си тананикаше, Тим уви своето злато в гащета, чорапи и каквото измъкна от торбата за боклук, която му служеше за куфар. Щом свърши, започна да тъпче десетте парчета от плячката в раницата, която носеше навсякъде със себе си. Осем се побраха без проблем. С деветото се оказа трудно.

— Внимателно! — обади се Шерил. — Ако съсипеш тази лента за ръка, няма да струва кой знае колко. Същото важи и за онази

закопчалка. И...

— Ето — каза Тим, като пхна два от увитите в бельо предмета в ръцете ѝ. — Сега ми се разкарай от главата, а?

— Ей! — възропта Сокс.

Той вече смяташе дела на приятеля си за свой, но бе достатъчно умен, че да не го каже на глас. Тим вече не му се подчиняваше така безпрекословно, както преди да се събере с Шерил. Тя беше истинска кучка.

— Спокойно, пич — обади се бившият му съкилийник, усмихнат ведро. — И тя отива във Вегас. Нали така, съкровище?

— Но сега у нея е по-голямата част — каза Сокс.

Вече бе късно. Шерил бе взела двете парчета злато от Тим и ги бе прибрала в опърпаната си раница, която използваше като чанта за най-необходимите вещи.

— Ще се видим във Вегас, момчета. На същото място, нали? В мотела до къщата на майка ти?

— Да. — Тим награби Шерил, зарови лице в деколтето ѝ и забълбука от удоволствие. — Не закъснявай.

— Да, бе, как ли пък не — промърмори Сокс. — Кучката има повече злато от нас.

— Няма — отвърна Шерил на любовника си, без да обръща внимание на другия.

Тим взе в една ръка своята раница, а с другата вдигна тази на приятеля си.

— Хайде. Да идем да посетим онзи човек от заложната къща във Вегас. Дано е по-добър от тоя в Седона.

— Но кучката отмъкна повечето злато!

— Стига, човече — каза Тим. — Ако го направим по твоя начин, ни чака голяма разправия. Ако стане както тя иска, най-лошото, което може да се случи, е да получим част от парите сега и много повече по-късно. Какъв ти е проблемът?

Сокс все още се опитваше да обясни какъв му е проблемът, когато вратите на колата се затръшнаха и моторът изръмжа.

ГЛАВА 13

Лас Вегас

2 ноември, сутринта

В стаята с бели стени и персийски килим на пода бе тихо, с изключение на случайното прошумоляване на хартия, когато Шейн прелистваше страниците в един от каталозите, които Риса му бе дала да разгледа. На бюрото нямаше снимки от миналото ѝ в рамки, никакви лични писма, пъхнати в долното чекмедже, нито забравени обици сред химикалките, нищо, което да подсказва за живота ѝ в извънработно време. Апартаментът ѝ в казино-комплекса бе същият. Нямаше нищо от миналото ѝ, което държи да си спомня.

На шестнадесет години бе научила, че единственият начин да постигне онова, което иска, е да се отърве от нещата, които я разсейват, и да съсредоточи ума си върху целта си. Не съжеляваше нито за миг за положения усилен труд. Бе успяла да се измъкне от онази типично южняшка бедност, която бе извор на чудесни шеги, но всъщност бе мизерен начин на живот. После бе открила света на древните бижута. Това бе райт за нея — място, където царстваше красотата. Изпитваше вълнение от всяка книга, която разгръща, от всяко бижу, до което се докосва.

И ако понякога, само понякога, усещаше студения, тревожен полъх на отминалите времена, докато разглежда някой златен експонат, можеше да го преодолее така, както преодоляваше и някои по-брутални спомени от своите преживявания. Нищо от миналото нямаше значение в настоящето. Само работата ѝ — нейният ключ към един много по-красив свят от този, в който се бе родила.

Риса обичаше работата си.

И се тревожеше да не я загуби.

Без да помръдне глава, погледна часовника на стената. За разлика от повечето стаи в комплекса „Златното руно“, в нейния кабинет имаше вграден часовник, който наистина показва времето. Познаваше го много добре; току-що бе прекарала най-дългите деветдесет минути

в живота си в очакване да бъде уволнена. Защото не бе успяла да намери онзи предмет, който би привличал като магнит вниманието на тълпата, експоната, от която Шейн се нуждаеше за изложбата си „Златото на друидите“.

Не че красиво изработените и оборудвани с аларми стъклени витрини бяха празни. В тях имаше някои много добри — и дори няколко изключителни — неща от онази област в Европа, където някога се е развивал стилът, който в двадесет и първи век наричаха келтски. Шоуто, което Шейн планираше, акцентираше най-вече на предмети от ирландски, шотландски, уелски и английски съкровища, открити през вековете.

За съжаление повечето скъпоценности, намерени някога, бяха отишли в кралската съкровищница, а от там — за претопяване, за да се секат още монети за кралството. Войните били скъпи, англичаните — амбициозни, а старините не били на висока почит. Векове наред находките, които не били представяни на краля, били претопявани в анонимни златни кюлчета.

След 1700 година, когато притежаването на старинни предмети се превърнало в мода, собственикът на земята — почти винаги аристократ — в повечето случаи запазвал намереното в семейната колекция, вместо да претопи находките заради метала, от който са направени. Веднъж запазени, предметите понякога, само понякога, се оказваха в някой музей, където хора като Риса можеха да ги проучват. В повечето случаи просто се предаваха от поколение на поколение, недостъпни за друг, освен за членовете на семейството.

Стомахът ѝ се обади с жално къркорене. Опита се да не му обръща внимание. Той се обади още по-шумно.

Шейн вдигна поглед от каталога, който разглеждаше под флуоресцентната светлина. И без това предпочиташе да гледа Риса. И тя бе от най-висока класа, като музейните експонати, но не древна. Бе жива, дишаща и...

— Гладна ли си? — попита той.

— Боже, какво те кара да мислиш така? Да не би фактът, че не мога да си спомня кога съм яла за последен път?

— Вчера ни предложиха фъстъци по време на полета от Лос Анджелис.

— Помня. Ти изяде и моите.

— Ами ти спеше.

Не искаше да продължават разговора в тази посока, защото, когато се бе събудила, главата ѝ бе облегната на рамото му, а той я гледаше с гладни очи. Поне тя си мислеше, че е глад. Каквото и да бе чувството, той го замени с обичайната си напрегната наблюдателност, преди да може да реши със сигурност.

Наистина се налагаше да говори с Нийл за друга работа. Може би в „Рейритис“. Тогава можеше да се отърве от мъките с Шейн Танънхил. Една любовна връзка би била точно това, което ѝ трябваше. По отношение на мъжете бе преживяла доста дълъг сух период. В някакво тайно кътче на съзнанието си сравняваше всеки от мъжете, които я канеха на среща, с Шейн и това не бе в тяхна полза. Не бе честно спрямо никого, но положението бе такова. Не можеше да го промени.

Когато накрая опита от забранения плод, ще разбере, че вкусът е същият като на плодовете от супермаркета. Тогава можеше да вдигне рамене и да продължи нататък.

— Този замечтан поглед „да“ или „не“ означава на предложението ми за малко плодове? — попита той.

В един ужасен миг се уплаши, че е прочел мислите ѝ. После осъзна, че ѝ предлага лека закуска.

— Да. Определено да.

— Чудесно. Още малко и нямаше да можем да се чуваме заради къркоренето на стомасите си.

Докато Шейн даваше поръчката по телефона на дежурния главен готвач, Риса се разхождаше из дългото помещение, където различни златни експонати блестяха в специалните стъклени витрини. Формално погледнато, това бе нейното царство, но в последно време всеки път, щом се обърнеше, сварваше тук Шейн. Откакто се върнаха от Лос Анджелис, само дето не спеше в кабинета ѝ. Оглеждаше мрачно витрините като кокошка с прекалено малко пиленца. После се заяждаше с нея, задето не е намерила нещо по-добро. През изминалите деветдесет минути особено ясно ѝ бе дал да разбере, че не е успяла да му набави нещо, което да спира дъха на зрителите.

Единствената добра новина от нейна гледна точка бе, че при никой от другите си контакти, официални или не, той не бе постигнал повече.

Не че антиките, които му бе набавила, бяха от по-ниско качество. Бронята, предпазваща шията, която бе купила на един частен търг, бе чудесен експонат. Тази вещ — вероятно символ на високо положение — бе почти петдесет сантиметра широка и около осем висока. Вероятно е изглеждала великолепно върху някой мъж, особено ако е била прикрепена с разкошни златни закопчалки от двете страни. Вярно, че те не бяха налице, а и от самата броня липсваше парче, но това, което бе оцеляло, бе изключително.

И произходът ѝ бе доказан по най-безспорен начин.

Само ако нямаше по-хубави брони за шия в Ирландия... Но тя веднага се сещаше за шест или седем такива. Шейн просто не се задоволяваше с второто място, какво остава за седмо или осмо. През повечето време тя разбираше и се възхищаваше на тази негова упорита настойчивост. Но понякога тя направо я влудяваше. През последните три месеца бе по-скоро второто.

Стомахът ѝ отново къкореше.

Каза си наум, че това е хубаво. Фигурата ѝ и без това бе прекалено пищна за всичко друго, освен за мъжките списания. Предпочиташе да е с тъничка снага, каквато всички — мъже, разбира се — моделиери на дрехи имат предвид, когато правят своите издължени като клечки скици или шият всекидневни дрехи от материи и в цветовете, които сякаш направо крещят: *Хей, виждал ли е някой чак толкова голям задник?*

Тя несъзнателно приглади тъмните си панталони от изкуствена материя, като си мечтаеше ханшът ѝ да не е толкова закръглен. Но той бе точно такъв, закръглен, и толкоз. Можеше най-много да се опита да прикрие този факт, като носи делови костюми, които да не са прекалено прилепнали или прозрачни. Широките блузи прикриваха гърдите ѝ, на които други жени биха завидели и от които тя би се отказала на мига, но само ако се отървеше и от ханша си заедно с тях.

Шерил все ѝ се присмиваше, задето се притеснява от фигурата си, заради която много жени биха направили какво ли не, включително и самата Шерил. Ако Риса искаше да направи кариера като стриптийзборка или да танцува гола пред задъхани от похот мъже, то фигурата ѝ би била идеална. Това, което тя желаше обаче, бе да я вземат насериозно както мъжете, така и жените, което означаваше, че трябва да прикрие физическите си дадености и да наблегне на

умствените си възможности. Точно това бе направила. И продължаваше да го прави.

Явно бе успяла в намеренията си, защото Шейн сякаш едва забелязваше, че е жена. Подозираше, че той си пада по тънките като клечки момичета модели.

Без да забележи, тя въздъхна дълбоко.

Тихият звук наруши концентрацията на Шейн. Не че бе трудно. Когато Риса бе наблизо, вниманието му неизменно се връщаше към нея. Това адски го дразнеше. Може би трябваше да приеме предложението на Гейл за горещ и страстен секс.

Той веднага се отърва от тази мисъл. Не желаше сексмаратон с Гейл. Искаше го с Риса.

А нямаше да го получи.

— Какво става с Дженкинс? — рязко попита Шейн.

Риса примигна и откъсна мислите си от измъчения си стомах.

— Мел не се е обаждал.

— Обади му се ти.

— Вече го направих. Той е на обиколка из Ирландия.

— Добре. Кога се връща?

— Няма значение. Заминал е по поръчка на Силвърrado. Тя ще може първа да избира от експонатите, които той намери.

Шейн стисна устни. Решимостта на Гейл да го изпревари в покупката на всеки златен предмет, който си струва, започваше да се превръща в истински проблем. Това, че бе отмъкнала най-добрия му снабдител на келтски произведения на изкуството, бе само последният от дългата поредица неприятни номера, които му погаждаше напоследък. Фактът, че тя го прави само за да го дразни, не му помагаше да понася по-леко резултатите.

Добре поне, че „Реъритис“ ѝ бяха отказали сътрудничество, като се бяха позовали на конфликт на интересите с един от основните си клиенти. Ако организация като „Реъритис“ работеше срещу него, купуването на златни произведения на изкуството би станало направо невъзможно. Ако те разберяха за нещо ценно и златно, веднага го уведомяваха. Тъй като имаха връзки в цял свят, той често успяваше пръв да види предмети, които току-що се бяха появили на пазара.

Често, но невинаги.

Ако източникът не искаше да се свързва с „Реъритис“, Шейн без никакви въпроси предлагаше награда от десет хиляди долара за информация, която би довела до покупка на златни произведения на изкуството с музейна стойност.

— Нищо ново ли няма от компаниите, които организират търгове? — попита Шейн.

— Не.

В настъпилата тишина той извади златна писалка от джоба си и започна да я разхожда по опакото на дясната си ръка, като я промушваше между пръстите си и я завърташе наопаки с ловко движение, което само изглеждаше просто. Това бе номер на дилърите на карти за раздвижване на пръстите, за да могат да раздават картите от тази част на тестето, която ги устройва в момента. Когато писалката стигнеше до средния пръст на Шейн, металът издаваше отчетлив звън при допира със златния келтски пръстен, който бе принадлежал на един от прапрадядовците му по майчина линия. Съдейки по ясните гравирани символи, той явно бе първият, който от много векове насам действително носеше пръстена.

— Господин Тарлов все още се интересува от споразумение относно заемането на колекцията му римско-келтски закопчалки — обади се Риса.

Единственият отговор на думите ѝ бе отчетливо звън, когато златото се срещаше със злато върху елегантната пъргава ръка на Шейн.

— Ерик и Серина Норт се съгласиха да ти позволят да покажеш тяхната великолепна златна страница от Книгата на учените — изтъкна Риса. — Това ще бъде първото ѝ публично излагане. При всичките тези смъртни случаи и тайнствеността, заобикаляща откриването ѝ, тя със сигурност ще привлече вниманието на тълпата.

Звън.

Тя всъщност не очакваше отговор от Шейн. Той искаше изложбата „Златото на друидите“ да бъде изцяло собственост на „Танънхил инкорпорейтид“. Всъщност настояваше за това, освен в случая с тази единствена страница с цветни илюстрации. Бе се съгласил да изложи позлатената, изкусно украсена страница от ръкописа, защото тя представяше върховия разцвет на изкуството на келтите. Фактът, че нищо подобно на нея не бе откривано някога, бе решаващ за Шейн. Нищо по-добро от този вид не съществуваше

където и да било другаде, на каквато и да било цена, а семейство Норт не искаха да я продадат; тогава оставаше да я вземе назаем за изложбата. Това бе незадоволителен вариант, но бе по-добър от нищо.

— Виж — подхвана Риса, като разтриваше слепоочията си с надежда да облекчи засилващото се главоболие, — това, което вече имаш събрано в тази стая, е колекция, която повечето музеи с радост биха изложили във витрините си.

Мъжът продължи да разхожда писалката си. Очите му бяха взрени в хоризонти, които никой друг не можеше да види. От опит знаеше, че в момента той не я пренебрегва. Не нарочно. Просто прехвърля наум възможните варианти с бързина, интелект и прагматизъм, на които тя се възхищаваше дори повече, отколкото на високото му, атлетично тяло.

Пръстенът и писалката се докоснаха със звън още веднъж. После писалката изчезна толкова бързо, колкото се бе появила.

Тя се стегна да чуе какво бе решил Шейн.

— Ако се наложи — каза той, — ще покажем позлатения шлем от късната желязна епоха на „Сотби“. Лично аз смятам, че у него няма достатъчно излъчване, както ти казваш, за да стане център на изложбата, но заедно с инкрустираната със злато желязна дръжка на меч, която купих миналата година, би трябвало да задържат вниманието на тълпата за няколко минути. Жалко, че острието на меча е разядено от ръжда на толкова много места. Ако на табелката не пишеше „меч“, никой не би познал какво е.

— Не е чак толкова зле.

— Кое? Шлемът или мечът?

— Мечът.

— Той е истинска наслада за окото на всеки, който е изучавал келтските произведения на изкуството. За човека от улицата е само едно смръщване и свиване на рамене. Познай колко учени има във Вегас и колко обикновени хора.

Риса не си направи труд да смята. Но разбираше нежеланието на Шейн да изложи несръчно изработения шлем, чието златно покритие по-скоро липсваше. Знаеше, че ако поставят шлема редом с меч от епохата на крал Артур, това би придало повече тежест на всеки от предметите.

— Ако бъде изложен по подходящ начин — отбеляза тя, — шлемът би изглеждал заплашителен, а не грубо изработен.

Едното ъгълче на устата му увисна надолу в кисела усмивка.

— „Грубо изработен“. Чудесно. Гледай това описание да влезе в каталога. Хората ще се редят на опашка оттук до Лос Анджелис да го зърнат.

Тя усети как бузите ѝ пламнаха.

— Знам си работата, господин Танънхил.

— Малкото ми име е Шейн, забрави ли?

— Това е твоят добър брат-близък. В момента разговарям със злия.

Той се засмя. Тя бе сред малцината от служителите му, които не мереха внимателно приказките си в разговор с него. И това бе само едно от многото привлекателни — и влудяващи — неща у нея.

— Да предположим, че платим повече, отколкото струва шлемът...

— Но това е търг, нали? — сухо го прекъсна тя.

— ... и накрая той стане наша собственост, как би го изложила, за да постигнеш най-голямо въздействие върху зрителя?

— На теб.

Той примигна.

— Моля?

— Поне за каталога. Не бих очаквала да стоиш полугол с позлатен шлем, докато групи туристки точат лиги по теб.

— Само полугол? Какво разочарование. Мислех, че келтските воители не са носели нищо друго, освен синя боя, когато са влизали в битка.

— Само една малка част от тях са били голи. Вероятно са представлявали елитна бойна група, нещо като днешните тюлени, както наричат мъжете от специалните части. Някои смятат, че келтите в синьо са били друиди, но повечето учени вярват, че друидите са били интелектуален елит, а не военен.

— Самураите са били и двете.

— Добре казано. Няма да ти преча, ако решиш да втриеш глина в косата си, да се съблечеш гол и да се изрисуваш в синьо за...

— Не — рязко я прекъсна той. — Даже и за корицата на каталога.

— Ами хубаво, захарче — повлече думите си тя. — Това наистина би спряло дъха на зрителите — ти, с щръкнала коса като морски таралеж албинос, целият настръхнал, с леденосини пъпчици по великолепното ти тяло и с позлатен шлем пред твоята радост и гордост.

Шейн поклати глава и се опита да преглътне смеха си. Не успя. Видя се гол и настръхнал, изрисуван в синьо и със златен шлем на слабините — представата бе толкова нелепа, колкото би се почувствал, ако въобще застане да позира гол.

Това бе друго от качествата, които харесваше у Риса. Караше го да се смее.

— Сериозно — каза тя, наклонила леко глава и загледана в него. — Имаш ли косми по гърдите?

— Какво?

— Имаш ли...

— Да — прекъсна я той. — А ти?

Тя не обърна внимание на въпроса му.

— Добре. Снимка оттук нагоре — посочи тя към гръдния му кош. — Изящно инкрустираната дръжка на меча, разположена диагонално пред косматите ти гърди, златният шлем, подчертаващ тези нефритенозелени очи, и тъмната сянка на брадата... О, да. Жените ще се редят по три на километрична опашка.

— Започвам да се чувствам като парче месо.

— Значи разбираш как се чувства една танцьорка в мюзикъл.

— Никога не съм докосвал тези момичета, така че ще приема думите ти на доверие.

Шейн бе прочут с това, че не си позволява волности с персонала, затова Риса само се усмихна студено и продължи:

— Разбира се, келтските воители обикновено са имали и мустаци, които надвисвали над устата им и се спускали надолу по брадите им. Но — добави тя — можем просто да хванем някое по-рошаво куче и...

Телефонът ѝ извънтя и отърва Шейн от изслушването на остатъка от смехотворните ѝ хрумвания. Той я наблюдаваше, докато вдига телефона с пъргавина, която го запленаваше, тъй като движенията ѝ винаги изглеждаха плавни, едва ли не лениви. Може би се дължеше на южняшкия произход, който прозвучаваше в акцента ѝ, когато дразнеше някого.

— Риса на телефона — каза тя. — С какво мога да ви помогна?

Той видя настъпилата у нея промяна, различни чувства пробягваха толкова бързо по лицето ѝ, че не успяваше да ги разгадае. После нищо, сякаш бе угаснала някаква светлинка и остана само деловото изражение на лицето ѝ.

— Хей, радвам се да те чуя и бих искала да си поприказваме, но в момента работя. Може ли да ти звънна по-късно? — Риса се извърна с гръб към Шейн. — На обяд? Разбира се. — Тя погледна часовника. — След час в джаз-бара, който е встрани от главното фоайе.

Остави слушалката много внимателно. Преди отново да се обърне към Шейн, се постара да върне на лицето си обичайното изражение. Обажданията на Шерил винаги предизвикваха у нея смесени чувства. Бяха прекарвали толкова много години от детството си заедно, имаха много общи спомени. Без Шерил, Риса не бе сигурна дали би оцеляла.

И все пак двете бяха толкова различни като възрастни.

Смесицата от любов и вина, която изпитваше към Шерил, предизвикваше у нея болка по изгубения детски смях, който не можеше да си върне.

— Клиент ли беше? — меко попита Шейн, но очите му бяха напрегнати.

Инстинктивно усещаше, че след час тя няма да се занимава с проблемите на казиното. Мисълта, че се среща с някого на обяд, не би трябвало да го безпокои. В крайна сметка, самият той я бе насърчил да се занимава по-активно с оценяването на предмети като частно лице дори и само като още една възможност да следи какво ново излиза на пазара на старо злато.

И все пак нещо в начина, по който тя реагира на обаждането, караше всеки негов нерв да нададе вой и да се оглежда за опасност. Нийл би го нарекъл проблем, който те буди посред нощ. Шейн го наричаше просто предчувствие.

Риса криеше нещо.

От него.

— Не, не беше клиент. — Тя демонстративно разгърна един от седемте каталога на аукционни къщи. — Разгледа ли малката статуйка под номер 18 В? Вярно, че е само позлатена, а не от чисто злато, но украсата е изящна.

Шейн послушно погледна въпросната страница.

В момента обаче мислеше само за мига, когато ще остане насаме с „небесното око“ и ще преглежда записа от камерата, която следеше какво става в джаз-бара, встрани от централното фойе на „Златното руно“.

ГЛАВА 14

Лас Вегас

2 ноември, на обяд

— Нали каза, че ще чакаш Шерил да...

Сокс не остави Тим да довърши изречението.

— Нищо подобно не съм казвал. Само ти дрънкаше.

Настъпил здраво педала на газта, Сокс профуча през едно кръстовище точно когато светофарът светна червено. Колите от двете страни натиснаха клаксоните. Сокс подаде ръка през прозореца и показа среден пръст.

— Не трябва да минаваш на червено, когато имаме дрога в колата — обади се Тим. — Хич не ми се иска пак да влизам в затвора.

— Абе ти какъв си ми? Да си ми майка? Само мрънкаш, мрънкаш, мрънкаш. Друго не можеш ли да правиш? Освен това нямаме останала и прашинка от праха, забрави ли? Свършихме го преди час.

На следващото кръстовище определено светеше червено, когато приближиха. Сокс мислеше да профучи направо, само за да чуе момичешкото хленчене на Тим, но един камион с „Будвайзер“ тъкмо пресичаше. Тукашните хора направо щяха да го обесят, ако се изпречеше на пътя на бирата им.

Тим зяпаше през прозореца и му се щеше да има още малко кокаин. Това бе бедняшкият квартал на Лас Вегас, районът между Глитър Гълч и Ивицата, където уличните канавки бяха пълни с боклук, а по прозорците и вратите имаше железни решетки.

— Добрият стар роден край! — горчиво каза Тим.

На Сокс не му пукаше. Всъщност се чувстваше в свои води по тези мръсни улици. Знаеше правилата тук: прецакай другия, преди той да те прецака. Бе израснал недалеч оттук.

Тим също, но на него изобщо не му харесваше толкова, колкото на Сокс. Разликата от пет години във възрастта им бе попречила да се срещнат на улицата, докато не се озоваха в една и съща затворническа

килия. Тим бе влязъл за измама на карти и за секс с петнайсетгодишно момиче. Сокс — задето бе обрал един денонощен магазин. И двамата се оплакваха от лошия си късмет да ги приберат на топло за нещо, което правят всички останали.

На отсрещната страна на улицата една проститутка забеляза крещящо моравата кола. Бе облечена в едва покриваща задника ѝ кожена пола, сандали с огромна платформа и еластична блуза до пъпа, която някога е била бяла. Тя извиваше ханша си в невероятни осморки, докато пресичаше улицата, после се облегна на отворения прозорец до шофьора.

Сокс огледа подробно предлаганата стока и реши да се въздържи. Жената изглеждаше на петдесет, а вероятно бе на около двадесет и пет години. Видя следите от игли по кирливите пръсти на краката ѝ и празния поглед в очите ѝ. Пустотата в очите и мръсотията не го притесняваха, но не бе чак толкова загорял, че да се задоволи с някаква изпаднала наркоманка. Не и след като бе видял готина мацка като Шерил да се отърква о Тим. Сокс може и да не бе хубав като приятеля си, но бе абсолютно сигурен, че е надарен също като него. Това бе нещо, което често се прави в затвора — проверяваш колко си надарен спрямо другите затворници.

Светна зелено. Без да обръща внимание на жената, Сокс натисна рязко педала и зави встрани от главната улица. След няколко пресечки изви волана и заби спирачки до бордюра пред две избелели от слънцето бунгала, чиито пердета бяха спуснати плътно и на прозорците имаше решетки. И двете имаха малки веранди, покрити с големи сенници. Пред бунгалото отляво стояха старец в инвалидна количка и куче, проснато в краката му.

Тим би го забелязал само ако го *нямаше* на верандата. Откакто се помнеше, старият Парсънс си бе паркиран все на същото място с някакъв пес наблизо. Същото важеше за плевелите и прахоляка наоколо. Просто си бяха там. Открай време.

Малките бунгала бяха притиснати между двуетажна жилищна сграда, която бе видяла и по-добри години — и то доста — и едноетажен търговски център с нисък наем, който сякаш винаги бе на ръба на банкрута, но никога не стигаше до дъното, вероятно защото в него имаше и магазин за алкохол.

Двама мъже на средна възраст седяха на паркинга пред жилищната сграда и отпиваха от бутилки, увити в амбалажна хартия. Дребничка, нервна възрастна дама слезе от втория етаж, като водеше на каишка някакво куче от неясна порода. По начина, по който заобиколи отдалеч пияниците, явно личеше, че смята алкохолизма за заразен.

Тим погледна небръснатите мъже и си каза, че поне баща му не е един от тях. Може и да не бе виждал баща си отблизо, но знаеше кой е. А това бе повече, отколкото можеше да твърди Сокс. Единственото семейство, за което понякога споменаваше, бяха някакви загубеняци, които били работили за мафията по времето, когато тя управлявала Вегас.

— Дай ми твоята стока — каза Сокс, докато измъкваше омачкан пакет цигари от навития нагоре ръкав на тениската си. Запаля последната набръчкана цигара, метна боклука през прозореца и издуха дима към таблото на колата. — Ще се срещнем пак тук, след като поговоря с моя посредник.

— Ще задържа моите неща, докато видя колко ще получиш за твоите.

Сокс изсумтя отвратен.

— Женчо, ето какво си ти. Същински женчо.

— Да ти го начукам.

— Да, бе, все едно ще можеш. Нали ти беше „кralицата“ на затвора.

Тим грабна цигарата и дръпна бързо. И на вкус бе толкова ужасна, колкото и на вид, но никотинът му подейства добре. Не бе прирастен към него като Сокс, но от време на време изпушваше по цигара. Дръпна отново, този път по-силно, преди да върне цигарата.

— Шерил има повече мозък в главата си, отколкото ние двамата заедно — отбеляза Тим, докато издухваше дълга струя дим. — Ако бях на твое място, щях да изчакам и да взема повече пари.

— Ама не си на мое място.

Тим сви рамене.

— Защо й позволи да задържи и част от твоя дял? — попита Сокс, като почти хленчеше. — Имаше три големи кутии, а всичко, което аз получих, са две мизерни малки парчета.

— Писнало ѝ е да получава дребни пари от твоите посредници при продажбата при положение, че стоката, която ти давам, струва хиляди.

Не бе съвсем вярно, но какво пък, по дяволите. Ако Шерил разбереше за всички скъпи домакински уреди, за които двамата със Сокс бяха получили по няколко цента от всеки долар, направо щеше да побеснее.

— Такива са тарифите в бизнеса — отвърна Сокс. Освен това оставаше и тлъстичка сума за самия него, разбира се. Онова, което Тим не знаеше, нямаше да му навреди. Това, което Сокс знаеше, направо го побъркваше. Беше разорен и каквото и да получеше за златото, едва ли щеше да му стигне, за да закрепни положението за дълго. — Дай ми каквото имаш в раницата.

Тим се размърда притеснено, сякаш раницата в скута му изведнъж бе натежала. Посегна към дръжката на вратата.

— Хайде, мой човек — каза Сокс, като го хвана за ръката. — Само едно-две парчета, а? Нямам пукната пара, а даже стая, дето и хлебарките не я искат, тук струва петдесетачка. Ще ми се да си намеря хубава жена, пет линейки от белия прах, бутилка бърбън и пържола с десерт, дето някой засукан келнер да запали, такива работи, нали се сещаш? Все живеем като някакви изпаднали надничари, дето едва свързват двата края. Ще ми се да се позабавлявам.

Тим си помисли какво би казала Шерил. Но това тепърва предстоеше, а и можеше да измисли как да я умилостиви. Сокс бе тук и сега, а Тим мразеше да се бие.

— О, да те вземат мътните! — каза той. Бръкна в раницата и измъкна два тежки чорапа. Не знаеше кои предмети му дава. Не го интересуваше. Там, откъдето идваха тези, имаше още, а и така Сокс щеше да млъкне най-накрая. — Да не се връщаш без четиристотин долара за мен.

— Четиристотин! Ти да не си откачил?

— Четиристотин, чу ли?

— Да, да, да, да. — Сокс и преди бе чувал подобни думи и тогава също не бе слушал особено.

— Сериозно ти говоря. — Грабнал раницата си, Тим слезе от колата. Наведе се през отворената врата и измъкна торбата за боклук

от задната седалка. — Шерил смята, че сме попаднали на нещо голямо. Не искам да проваля сделката. Тая жена има ужасен език.

Сокс вдигна ръце в знак, че се предава, и му се усмихна топло.

— Разбрах те, приятел.

— И си ми върни чорапите — добави Тим, докато се изправяше.
— Няма нищо, дето пералнята на мама не може да оправи.

— Че за какъв дявол са ми *на мен* твоите чорапи?

Тим се засмя. Сокс бе получил прякора си^[1] на улицата, защото никога не носеше чорапи. Ако имаше истинско име, Тим никога не го бе чувал. За хора като Сокс само уличният прякор бе от значение.

— Кога ще имаш пари в брой? — попита Тим.

— Ще се обадя у майка ти.

Това бе отговорът, който Тим очакваше. Махна с ръка и се запъти към входната врата на мизерното бунгало.

Сокс се загледа след него за миг. Може и да не бе ходил в университет, но бе научил доста неща на улицата. Преди да срещне Шерил, Тим бе нехаен и винаги готов да му угоди. Отначало нямаше никаква разлика. Но сега... сега Сокс се чувстваше като петото колело. Тим слушаше онази кучка и не обръщаше внимание на старото си приятелче. През повечето време двамата с Тим спореха като някакви отдавна женени.

Онова, което наистина притесняваше Сокс, бе натрапчивото чувство, че той е губещият.

[1] *Socks* (англ.) — чорапи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Лас Вегас

2 ноември, 12:30 на обяд

Шерил дълго се взира в атракцията на „Златното руно“. Докато тълпите от хора се блъскаха около нея, възхищаваха се и обсъждаха златната овча кожа, единственото, за което тя мислеше, бе колко би ѝ харесало да разбие резервоара, в който бе поставена, и да се отъркаля в нея, докато стане цялата златна. Дори и очите ѝ. Щеше да е страхотно да са златни, вместо сучния им бледосин цвят, каквито бяха по рождение.

— Хей, Макс, погледни това! Ще правят голяма изложба на злато по случай Нова година. Ще трябва да дойдем пак.

Шерил изгледа студено възрастната двойка, задето бяха прекъснали мечтите ѝ. После видя брошурката, която жената показваше на съпруга си. На цветните снимки примамливо проблясваше злато.

— Откъде взехте това? — попита Шерил.

Жената посочи към поставките, които бяха разположени около големия квадратен пиедестал, който служеше за основа на резервоара с руното.

Шерил си проправи път с лакти, грабна една брошура и започна да чете жадно. После отново погледна снимките. Не бяха точно като златото, което тя имаше, но и не бяха много различни.

Като бележка до лъскава снимка най-отдолу на страницата пишеше: „Риса Шеридън, д.н., уредник“.

Шерил пхна брошурата в дамската си чанта и задържа вътрешната страна на бузата си. Трябваше да се преоблече в нещо по-модерно. Но нямаше никакви чисти дрехи, а не искаше да виси в обществената пералня до мотела с бедняците от квартала, докато дрехите ѝ се въртят в машината. Тя бе от по-висока класа.

Е, много важно. Не бе единствената жена в „Златното руно“ с джинси и сандали с висок ток.

След един последен замечтан поглед към руното, Шерил бавно се запъти към бара, наречен „Тръбата на Гейбриъл“ заради златния тромпет, окачен над голямото огледало в дъното. Самото заведение се открояваше като лъскава играчка на фона на казиното, което обгръщаше фойето от всички страни. Знаеше, че Риса не желае да се срещат в „Златното руно“, но накрая бе отстъпила, след като старата ѝ приятелка бе направила същото, което правеше и в детството им — бе отминала с пренебрежение половинчатите ѝ възражения, сякаш изобщо не ги е чула.

Шерил бе настоявала, защото не искаше Риса да я види в онова царство на хлебарките — мотела, където бе оставила дрехите си. Винаги се бе преструвала, че се оправя добре в живота, много по-добре от Риса, всъщност. До преди няколко години това бе почти вярно.

Скоро щеше наистина да е така. По дяволите, щеше да е много по-добре от Риса. Щеше да си купи скъпи дрехи като нея, секси бельо и някакви обувки, които да не съсипват краката ѝ. После двамата с Тим щяха да изпуснат заедно лула с бял прах и да правят секс като обезумели.

Веднага щом Шерил седна, барманът се приближи към нея. Тя го отпрати с жест. Нямаше пет долара за чаша газирана вода. Едно добре облечено „работещо момиче“ малко по-нататък на бара я изгледа строго. Шерил само леко поклати глава, за да ѝ даде безмълвен знак, че не навлиза в територията ѝ. Тя не търсеше тук някой загорял мъжкар.

— Сигурна ли си, че не бих могъл да ти предложа нещо? — попита барманът, като я огледа многозначително.

— Сладурче, ще ми се да можеше. — Наведе се напред и му позволи да хвърли обстоен поглед на онова, което нямаше да получи. — Но в момента не работя. Чакам една приятелка.

— Ако си промениш намеренията, питай за Слим Джон.

Тя го изгледа. Висок, слаб, около четиридесетте, приличаше повече на учител, отколкото на барман.

— Е, ти определено си апетитно парче, няма спор.

Той ѝ намигна и се приближи до мъжа, който току-що бе седнал на бара.

Шерил се зачуди кое ли време е. Часовникът ѝ не работеше, а никъде наоколо не се виждаше друг. Тогава забеляза Риса да пресича

фоайето на път към „Тръбата на Гейбриъл“. Бе облечена във всекидневен сив костюм с панталон и сако от някаква лека материя и наситеносиня блуза, които безпогрешно издаваха много пари и висока класа. На сребърна верижка на врата ѝ висеше някаква карта. Малко преди да прекоси фоайето, едно пиколо изтича до нея. Тя се запъти обратно към рецепцията, където някой веднага ѝ подаде телефонна слушалка.

Докато Шерил наблюдаваше как хората тичат насам-натам заради Риса, ѝ стана ясно, че старата ѝ приятелка е добре познат и важен служител в лъскавото казино. А и изглеждаше толкова добре, че усети как се вкисва.

Ето затова бе спряла да се вижда с Риса преди няколко години. Мразеше се, че завижда на някогашното мършаво, опърничаво сираче с големи очи за това, в което се бе превърнало.

Не би могла да го постигне без мен — напомни си Шерил с горчивина. — *Аз водих нейните битки. Сега тя има всичко, а аз — нищо.*

Длъжница ми е.

ГЛАВА 16

Лас Вегас

2 ноември, 12:30 на обяд

Сините очи на Миранда Сетън бяха избледнели като мечтите ѝ. Освен алкохола, в живота ѝ имаше само още един източник на радост и той стоеше в гаража ѝ с празен стомах и торба за боклук, пълна с мръсни дрехи. Тя не можеше да спре да прегръща сина си, докато пъхаше дрехите му в пералната машина, която бе поне на неговите години.

— Не мога да повярвам, че си тук, Тими! Трябваше да ми се обадиш. Щях да купя малко пържоли, за да ти ги опържа, и щях да направя от любимите ти курабийки.

Тим потупа майка си по приведените рамене и я целуна по главата. Все забравяше колко е дребна и колко стара изглежда. И в какво мизерно място живее. Даже и сиамският котарак, свит на кълбо на кухненския плот, изглеждаше недоволен от съдбата си.

Обзе го гняв.

— Мамо, трябва да накараш онзи стиснат мръсник да се погрижи по-добре за теб.

Усмивката ѝ трепна и помръкна. В раздалечените ѝ детински очи се появиха сълзи. Имаше спестовен влог с много пари, които ѝ бяха дадени от бащата на сина ѝ, но тя чакаше Тими да порасне, преди да му ги даде, за да може той да се грижи и за двама им.

Дори и когато не бе съвсем трезва, знаеше, че може да се наложи доста да почака. Но точно сега това нямаше значение. Красивото ѝ момче си бе у дома.

— Не говори така за татко си — каза тя. — Тук ми е добре, а и той ми даде най-хубавото нещо в живота ми. Теб.

Гневът на Тим се уталожи. Никога не успяваше да остане разгневен дълго време. Единствения път, когато бе измъчил майка си толкова, че да му разкрие името на баща му, тя бе прекарала

следващите четири дни в пиене и плач, и неспирни молби да ѝ обещае, отново и отново, да не се свързва с баща си по никакъв повод, *никога*.

Може и да бе обичала този мъж някога, но той винаги я бе плашил.

След като Тим научи кой е баща му, разбра защо майка му не иска да се свързва с него. Като се остави настрани публичността, този тип, с когото майка му бе преспала, бе студенокръвен и подъл.

— О, само не започвай — каза Тим и прегърна Миранда. — Веднага щом Сокс ми даде каквото ми дължи, ще излезем да хапнем в онова кафене, което толкова харесваш. Какво ще кажеш?

— Не си харчи парите за мен — каза му веднага, но отново се усмихваше.

Когато торбата за боклук се изпразни, тя отвори раницата му, защото знаеше, че той обикновено пъха мръсни дрехи и там. Напипа с ръка нещо твърдо, увито в плат. Тя го сграбчи и го измъкна под светлината на голата крушка точно над пералнята.

— Какво е това? Да не би да носиш патрони или нещо още по-лошо?

Най-големият ѝ страх бе, че Тим може пак да се озове в затвора. Предния път баща му направо щеше жива да я одере, задето е позволила на сина му да тръгне по лош път. Но не я бе заплашил, че ще спре да ѝ праща пари.

Хубавото нещо на едно убийство бе, че никога срокът на давност не изтича. Не че това бе единствената причина парите да продължават да пристигат. Таткото на Тим нямаше други деца. Може и да не бе любвеобилен човек, но със сигурност обичаше да притежава разни неща — било дори и син, с когото не може да се хвали.

Тим грабна чорапа, преди майка му да го изсипе в ръката си и да изтърси фигурката.

— Това е нещо, дето Шерил го е взела от нейна приятелка. Защо не идеш да ми забъркаш няколко яйца, а аз ще сложа останалите неща в пералнята.

Миранда се поколеба, приглади несигурно косата си и пристегна избелелия си розов халат. Ако знаеше, че синът ѝ ще си идва, щеше да се облече малко по-спретнато. Или поне нямаше да е по пижама.

— Сигурен ли си? — попита тя. — Знаеш ли колко сапун да сложиш?

— Мамо, вече минах трийсетте. Мога да изпера малко дрехи. — Само дето не обичаше да го прави. В повечето случаи успяваше да придума Шерил да го свърши вместо него, както и останалата част от чистенето из къщи.

— Онази твоя мързелива приятелка те кара сам да се переш, нали? — В гласа на Миранда се долавяше както раздразнение, така и тържествуване, че никоя жена не се отнася към сина ѝ така добре като нея. — Ти работиш на две места, за да осигуриш някаква храна на масата, а тя лежи по цял ден, яде шоколад и гледа сериали по телевизията.

Тим се направи, че не я е чул.

— Пфу — измърмори тя. — Трябва да изхвърлиш тая никаквица и да си намериш жена, която знае как да се грижи за един мъж.

— Вече няма такива като теб, мамо.

— Аха.

Усмехната, Миранда забърза към къщата, изпъди котарака от кухненския плот и се залови да готви за момчето си.

ГЛАВА 17

Лас Вегас

2 ноември, 1 часа на обяд

Риса затвори служебния телефон, прокле тихичко и забърза към „Тръбата на Гейбриъл“, преди някой друг с неподходящо злато за продан да ѝ попречи. Не искаше да кара старата си приятелка да чака. Не само че бе грубо, но и така би ѝ дала възможност да направи онова, което можеше най-добре — да привлича внимание.

Надяваше се, че видът ѝ е по-добър от последния път, когато се бяха видели. Тогава изглеждаше толкова бедна, че вината бе стиснала като юмрук Риса за гърлото. Зачуди се дали Шерил е свързала стоте долара, напъхани по двайсетачки в пепелника на колата ѝ, с приятелката си от детинство, която я бе завела на обяд същия ден.

Ако бе разбрала, то никога нищо не каза за това.

— Здравсти, бебчо — каза Шерил с усмивка и се изправи, когато я забеляза. — Как си, по дяволите?

Риса се усмихна широко, прегърна я и отстъпи крачка назад.

— Добре съм, мамче. Хей, изглеждаш — *остаряла, измъчена, ядосана* — точно като миналия път, а това беше преди почти четири години. Каква е тайната ти? Жените на нашата възраст би трябвало да изглеждат над трийсетте.

— Ами — отвърна Шерил, като приглади с ръце невидими гънки по тясно прилепналите си джинси и намигна на мъжа, седнал наблизко, който проследи с поглед ръцете ѝ — секс диетата ми се отразява добре.

За миг усмивката на Риса се помрачи, после отново стана широка. Шерил никога не криеше мъжете, с които спи. По-скоро обратното. Сякаш смяташе, че всеки мъж, с когото бе спала, я прави по-добра от всяка друга жена. Когато бяха по-млади, това не бе толкова важно. Но то бе преди много мъже.

На Риса ѝ се искаше поне един от тях да бе направил Шерил щастлива.

— Ще трябва да опитам тази диета — небрежно отвърна тя и хвана Шерил под ръка. — Ела горе в кабинета ми. Поръчала съм обяд за нас, но има няколко обаждания, които не ми се ще да пропусна. Искаш ли нещо от бара?

Шерил се поколеба.

— Аз черпя — каза Риса и махна на бармана. Ако портмонето на Шерил бе така оръфано, както и дрехите ѝ, едва ли имаше пари за подобен лукс като ядене и пиене в ресторант.

— Един космополитън. Двоен — поръча Шерил на Слим Джон.

Когато бе започнала да пие по баровете, космополитън бе последната дума в изисканите питиета. Знаеше, че сигурно нещо друго е заело мястото му сред по-младите и богатите, но не знаеше какво е то. Барманът кимна и погледна Риса.

— Какво да ви предложи?

— Ти си нов, нали?

— От тази седмица — потвърди той.

Тя се усмихна.

— Добре дошъл на борда. Аз съм Риса Шеридън, уредничката на Шейн Танънхил. Изпрати поръчката в моя кабинет. Сали — тя махна към една жена, облечена в костюм на битник от петдесетте, която си приказваше с клиент — знае пътя.

— Ами твоето питие? — попита Шерил. — Или имаш някоя скрита бутилка горе?

— Напоследък спя малко. Ако пийна някакъв алкохол, ще заровя нос в салатата.

— О, бибчо, какво е станало с теб? Навремето можеше да пиеш колкото мен.

— Ти беше права. Образованието ми размъти мозъка.

Шерил се ухили.

— Нали ти казах.

— Така си беше.

Неведнъж бе чувала: *Забрави тия учени глупости, бибчо. Мамчето ще те научи на всичко, което ти трябва.*

Известно време го бе правила.

Но след като Шерил навърши седемнадесет и напусна града с един пласъор на наркотици, Риса откри, че обича книгите и особено много обича да научава за живота извън Джонсън Крийк, Арканзас.

На шестнайсет години, Риса трябваше да навакса всичко, което другите бяха научили в училище. Тя го направи за една година благодарение на интелигентността си, новооткритата дисциплинираност и една всеотдайна учителка, която нямаше семейство. Преподаването на госпожица Стинтън, вярата и насърчението, което получаваше от нея, заедно с четиринадесет часа учене всеки ден и малко съвети относно облеклото и грима, ускори превръщането на Риса от безпризорно палаво дете без бъдеще, в самотен, надарен човек на науката.

Тази промяна бе създавала пропаст между Риса и единствения човек, който наистина се бе интересувал от нея в детството ѝ, който я бе защитавал, когато никой друг не чуваше виковете ѝ — Шерил Фокнър.

Толкова много споделени спомени...

Двете с Шерил бяха сестри във всичко, освен по кръв. А в края на краищата какво значение имаше кръвта? Собствените им кръвни роднини се бяха отказали от тях още преди да се родят. Шерил бе научила Риса да кара колело. Шерил я бе научила как да си слага червило и грим. Шерил ѝ бе обяснила откъде се появяват бебетата и как да се погрижи да не забременее. Шерил бе имитирала така добре надутото хлапе в училище, че Риса направо се бе напишкала от смях и така успя да преодолее болката си от това, че я наричаха „боклук от караваните“, задето носеше стари дрехи, хранеше се с подаяния и имаше дупки на маратонките си.

Шерил също я бе научила и как да бяга от часовете, да пише фалшиви извинителни бележки и да краде разни неща от денонощния магазин на магистралата.

И именно Шерил бе тази, която издърпа едно момче от колежа, което се опитваше да изнасили петнайсетгодишната Риса, ритна го там, където най-много би го заболяло, и през цялото време крещеше, че това, че тя прави секс за пари, не означава, че приятелката ѝ го прави безплатно.

Скоро след онази ужасна нощ Шерил бе напуснала града с едно от гаджетата си. Риса плака, сякаш бе изгубила цялото си семейство.

Защото бе точно така.

Приемната ѝ майка бе починала, преди Риса да стане на шест години. Мъжът, когото наричаше „татко“, изобщо не бе искал да има

деца. Риса бе отишла при сестрата на починалата си майка, всъщност заварена сестра, но двете били израсли заедно. А Сара Лиса определено се нуждаеше от парите, които получаваше от социалните служби за издръжката на момиченцето. Не че тя бе лоша майка. Не биеше Риса и не отказваше да я храни. Само дете бе прекалено заета да сервира по масите и да се напива през уикенда с приятелите си, така че не ѝ оставаше много време и сили за детето.

Тогава приемните родители на Шерил се настаниха в съседната каравана. За няколко седмици Риса се превърна от самотно деветгодишно хлапе в неотлъчна сянка на Шерил. Двете момичета заедно завладяваха света със смях и дълги крака, с които можеха да избягат от всяка неприятност, в която се забъркваха. Поне за известно време.

Без да говори, Риса заведе Шерил до една обикновена наглед врата, на която пишеше „Само за служители“. Набра съответния код на таблото до нея и тя се отвори.

— Хайде — подкани приятелката си Риса.

Вратата се затвори след тях. Намираха се в тих и невзрачен коридор. Също толкова невзрачни на вид асансьори бяха наредени от двете му страни. След пищния декор и веселия шум на казиното бежовите стени и тишината тук бяха направо стряскащи.

Риса взе пластмасовата карта, окачена на врата ѝ, и я пъкна в един отвор до асансьорите. След като вратата се отвори и влязоха вътре, тя пъкна картата в друг отвор до табло с различни копчета и набра кода за кабинета си. Едва когато бе въведен валиден код, вратите се затвориха и асансьорът тръгна нагоре. Нямаше светещи копчета, номера, нищо, което да обозначи етажите, които отминаваха незабелязано.

— Уау, бибчо. Да не работиш в трезора при големите пари? — попита Шерил.

— Какво?

— Ами всички тия карти и кодове, и измишльотини. Няма даже номера на етажите.

— О, това ли било. Произведенията на изкуството, с които работя, са доста ценни.

— Така ли? Трябва да ми ги покажеш.

— Няма проблем. Ще обядваме при тях. В момента работя върху една изложба за шефа си.

Шерил едва не измърка доволно. Чудеше се как да повдигне въпроса за своите златни предмети, без да се налага просто да ги тръшне на масата като заклана кокошка.

— Като онези от брошурата ли?

— Брошура ли?

— Нали се сещаш. От онези, дето са край овчата кожа долу.

— О, забравих за тях. Всъщност, *бих искала* да забравя. Шефът непрекъснато ми трие сол на главата, задето не съм намерила нещо специално за предстоящата златна изложба. Онези снимки в брошурата са просто на разни неща, които сме излагали в миналото, и няколко нови, които да разпалят интереса на публиката към новата невероятна изложба „Златото на друидите“, която предстои.

— „Златото на друидите“ ли? Какво е това?

Риса помълча за миг и се опита бързо да измисли начин да обясни на Шерил, без да я накара да се чувства неудобно заради липсата на образование.

— Помниш ли, когато в училище учехме за Англия?

— Бебчо, аз никога нищо не учех. Това е само за тъпанарите.

— Ами Стоунхендж? Чувала ли си за това?

— Онзи стар кръг от големи камъни, дето хората са танцували наоколо, облечени в бели дрехи, и са се престрували на вещици и магьосници ли?

Риса се засмя.

— Горедолу. — Фактът, че Стоунхендж е бил издигнат далеч преди друидите да се появят на сцената, не бе важен засега. Достатъчно бе, че Шерил има някаква база за сравнение, макар и бегла. — След като строителите на Стоунхендж изчезнали, хора, които наричаме келти, се заселили по тези места. Те са живели в Европа много преди раждането на Христос и се разселили във всички посоки, а преди около три хиляди години са пристигнали на Британските острови.

— Така ли?

Шерил тършуваше в дамската си чанта-раница за дъвка. Противният вкус, който усещаше в устата си, би задавил и пор.

Коктейлът, който си бе поръчала, много би ѝ помогнал, но питието не бе тук в момента, а гадният вкус определено бе.

— Да — съгласи се Риса, докато асансьорът забавяше ход. — Келтите са били страхотно добри майстори в обработването на металите. Според някои учени са научили гърците как да обработват златото. Други, разбира се, изпадат в ужас само при мисълта, че някой би могъл да е научил гърците на каквото и да било. Живеем в много евро егоцентрична култура.

Шерил отвори пакетче дъвки.

— Извинявай, мамче — сепна се Риса. — Забравям, че не всеки харесва същите неща като мен.

А като говореше за тях, вместо да заличи, само задълбочаваше пропастта между себе си и приятелката си от детинство.

Асансьорът спря. Коридорът на този етаж бе също толкова тих като другия, но не толкова безличен. Едната стена бе облицована с дърво, на другата бяха окачени различни произведения на изкуството, а подът бе покрит с дебел пъстър килим.

— Оттук. — Риса посочи наляво. — Кабинетът ми е до музея.

— Музей. — От тона на Шерил личеше, че по-скоро би предпочела да ѝ измъкнат ноктите на краката един по един.

— Не е точно музей — успокои я Риса. — Наричам го така просто защото имаме много неща, прибрани тук, докато решим какво би било най-доброто за изложбата.

— Златни ли? — попита Шерил, втренчена в нея.

— Златни.

— Това вече ми харесва, бибчо.

Риса се засмя и я прегърна с една ръка. Непресторената алчност на приятелката ѝ бе истинско облекчение след часовете, прекарани в разговори по телефона с представители на аукционни къщи, които едва ли не биха се задавили, ако някой ги попита колко струва определен експонат. Става дума за култура, в крайна сметка.

Ставаше дума и за търговия, както добре знаеха всички в този бизнес. Колкото повече говореха за култура посредниците, толкова по-високи бяха цените.

— Е, покажи ми нещо — каза Шерил, като се огледа наоколо.

— Бижута ли?

— О, да. Истинско злато.

— Насам.

Шерил нетърпеливо я последва към дълга, покрита със стъкло витрина. Риса посочи изложените експонати.

— Това са някои от нещата, които Шейн е събрал в подготовка за изложбата „Златото на друидите“, която ще бъде открита в навечерието на Нова година.

Усети как стомахът ѝ се свива само при мисълта за изтичащото време. Единствената добра новина бе, че никой от другите му източници не бе свършил по-добра работа.

Поне засега.

Шерил се наведе толкова близо до витрината, че стъклото се замъгли от дъха ѝ. Промърмори нещо неясно, отдръпна се малко назад и загледа втренчено пред себе си. Тези неща приличаха на златото, което бе у нея, повече, отколкото на снимките в брошурата. Само дето много от изложените предмети изглеждаха очукани, сякаш са били влачени насам-натам в раници и са били стоварвани на циментов под.

Тя преброи наум. Осемнадесет парчета. С едно повече от нещата, които бяха заключени в багажника на колата ѝ.

— Как се наричат онези? — попита Шерил.

Риса погледна натам, където сочеше пръстът ѝ.

— Това са нашийници. Нещо като гривни за врата.

— От масивно злато ли са?

— Някои нашийници са. Тези — не. Кухи са, но историята им е много... — Спря да обяснява, тъй като Шерил бе престанала да слуша.

— Ами онези? — попита тя.

— Гривни, носени над лакътя.

— Масивни ли са?

— Дебело златно покритие върху желязна сърцевина. Украсата е проста, но изкусно направена.

Шерил изобщо не се вълнуваше от каквато и да било украса.

— А онези? — попита тя и отново посочи.

— Фибули. Нещо като луксозни безопасни игли за закрепване на дрехите — добави бързо. — По онова време не са имали ципове или копчета.

— Иглите от масивно злато ли са?

— Двете отдясно — да.

— Не са ли много малки?

— Вероятно са били жертвен дар, давали са нещо на боговете, за да бъдат чути молитвите им.

Шерил гризеше бузата си от вътрешната страна и се чудеше колко ли струват предметите във витрината.

Риса наблюдаваше израза по лицето ѝ. В известен смисъл приятелката ѝ бе идеална за изпробване на реакциите на средния посетител на изложбата.

— Какво мислиш?

Тя сви рамене.

— Това тук прилича на стара проститутка. Има същото като младата, но заради годинките цената ѝ е доста по-ниска.

Риса погледна към очуканата метална дъга, която вероятно е била повредена от същото фермерско рало, което е изровило съкровището от земята. По другите предмети личаха очуквания, вдлъбнатини, огъвания, грапавини и направо счупвания, които притесняваха окото на модерния човек, свикнал с новите, машинно изработени бижута.

Но за Риса всяка следа бе безценна, защото показваше, че експонатът е бил направен, използван, предаван от поколение на поколение, заровен в земята и отново изкопан. Всяко парче метал имаше невероятно минало. Тя често се бе опитвала да си представи какви истории биха могли да разкажат тези бижута.

— Когато си на възраст между хиляда и петстотин и три хиляди години — поясни Риса, — определено ти личи.

Шерил рязко извърна глава към нея.

— Какво?

— Петнайсет до трийсет века.

Тя глътна дъвката си от изненада.

— Да ме вземат мътните.

Риса се усмихна иронично. И така можеше да се каже.

— Да. Доста време.

— Предполагам, че това ги прави по-скъпи, нали?

— По-скъпи, отколкото теглото им в злато ли? О, да.

— Колко по-скъпи?

— Зависи от много неща.

— Като например? — настоя Шерил.

— Възраст, изключителност, майсторство и произход — това означава откъде е дошло и колко добре документирано е всичко.

— Документи ли? — Шерил отново задържа устните си. Това би могло да се окаже досаден проблем. — Всички тези неща ли си имат документи?

— Всъщност повечето от тях са били намерени в земята в миналото от прадедите на титулувани мъже и жени, които са продали част от наследството си, за да запазят останалото. Други са от музеи, които са разчиствали колекцията си. Някои вероятно са били откраднати от хора, които са ги намерили и не са казали на собственика на земята. — Риса сви рамене. — Но всичко се е случило преди толкова много години, че вече няма значение.

— За колко години става дума?

Риса се усмихна.

— Поне сто. Колкото повече по сто, толкова по-добър е произходът и цената е по-висока.

Шерил пак се зае да хапе устните си. Не можеше да чака сто години. По дяволите, вероятно нямаше да мине и седмица преди Сокс да измъкне златото на Тим от ръцете му.

— Е, кой все пак е купил златото, преди да се сдобие с всички тия документи?

— Хора, които са искали да имат предметите повече, отколкото да ги показват публично. Колекционери с една дума.

— Като твоя шеф ли?

Риса помръкна.

— Не и ако зависи от мен. Всичко, което аз му предлагам, е законно.

Лека усмивка се появи на лицето на Шерил.

— Но ти не си единствената, която му предлага разни неща, нали?

Риса вдигна рамене.

— Ей, бебчо. Не се стягай толкова. Аз съм твоето мамче, помниш ли? Някога заедно задигахме повече стока, отколкото би могло да се побере в тази витрина.

— Да. И аз през цялото време бях уплашена до смърт.

Шерил се засмя звучно и гърлено и отново се подмлади.

— Хубави времена бяха, а? Жега, която направо разтапя асфалта, и студени напитки, отмъкнати от хладилника на стария Бърлингтън. Покатервахме се на големия стар дъб пред караваната на леля ти, пиехме студена кока-кола, докато ни заболят гърлата, и оставахме там до тъмно, мечтаейки си да сме момчета, та да не се налага да слизаме, за да пишкаме.

Риса се засмя на спомените. Шерил бе права. Хубави бяха онези времена, когато сякаш целият живот бе едно дълго горещо лято, изпълнено с лудории, смях и мечти.

— Но винаги се налагаше да слезем, нали? — отбеляза Шерил и усмивката ѝ помръкна. Загледа се в петната, които бе оставила с пръсти по стъклото, и въздъхна толкова дълбоко, че замъгли витрината. — Е, та колко струва това тук? Няколко стотака? Хилядарка?

— Долара ли?

Шерил я погледна както някога, сякаш казваше: *Ей, бебчо, ако си толкова умна, как можеш да си толкова тъпа!*

Риса се усмихна.

— Много по хиляда.

Шерил се сепна, после отново почна да диша нормално.

— Двайсет хиляди?

— По-скоро стотици хиляди.

Стана ѝ трудно да си поеме дъх. Едва след няколко секунди успя да възстанови дишането си.

— Ей, бебчо, помогни ми. — Тя посочи към витрината. — Да не искаш да кажеш, че това струва стотици хиляди долара?

— Нали това ти казвам.

— Божичко!

— А след няколко дни очакваме да пристигне един експонат, за който платихме четиристотин хиляди долара.

— За един-единствен предмет?

— В отлично състояние е. Великолепна изработка. Много стар. Много, много специален. Имаме късмет, че научихме за него преди Гейл Силвърардо.

— Коя е тя?

— Собственичка на казино „Дива фантазия“. Доставя ѝ удоволствие да изпреварва Шейн в покупката на всякакви златни

келтски предмети. Наложил му се да плати направо нелепа цена, за да я надмине в наддаването за някои добри експонати.

— Като четиристотин хиляди долара ли? — попита Шерил, без много да се интересува от отговора. Все още се мъчеше да си представи как един златен предмет може да струва толкова много пари.

— Всъщност, тази цена е горе-долу разумна — отвърна Риса. — Преди няколко години само една келтска фибу... о, искам да кажа игла-закопчалка, бе продадена на търг за един милион лири. Това е около милион и половина долара.

Шерил издиша шумно.

— Исусе Христе! Трябва ми студен душ! — Тя затвори очи и се опита да овладее замайването си. — Милион и половина долара. *Само за една закопчалка.*

— Една уникална закопчалка. Повечето не струват и една десета от това. Та дори и една стотна.

— Една десета.

— Да. Около сто и петдесет хиляди долара. Една стотна е петнадесет хиляди долара.

Шерил се облегна на витрината, защото не мислеше, че може да стои на краката си без чужда помощ. *Една второкласна или даже третокласна закопчалка струваше повече пари, отколкото бе виждала през целия си живот.*

А в багажника на колата ѝ имаше неща, които изглеждаха по-добри от всичко, което бе видяла в лъскавата витрина на Риса.

— Добре ли си? — попита я тя тъкмо когато на заключената врата се почука. — Това е обядът. Или твоето питие.

Шерил отново издиша шумно и продължително и се усмихна широко.

— Бебчо, надявам се да е питието. Преживяла съм много, но си струва всичко изтърпяно.

Отметнала глава назад, тя не можеше да престане да се смее. Бе успяла. *Наистина бе успяла.*

Това бе страхотен удар.

ГЛАВА 18

Лас Вегас

2 ноември, рано следобед

Пръстите на Шейн пробягваха по клавиатурата на специално модифицирания му компютър. Никой в казиното нямаше такъв достъп като него до всевъзможните видеокамери, които записваха всяко ъгълче в казиното, фойето, общодостъпните коридори и стаите на персонала.

Той обикновено оставяше наблюдението на хората от охраната, но не и този път. Не му се искаше да ги кара да шпионират Риса. И сам не искаше да го прави.

Докато търсеше дигиталния запис от „Гръбата на Гейбриъл“, си мислеше за далеч по-полезните начини да запълни времето си, отколкото да проверява с кого се среща на обяд уредничката му. Ако всичките му инстинкти не бяха се пробудили от начина, по който Риса реагира на телефонното обаждане, щеше да оползотвори времето си, като свърши нещо далеч по-продуктивно — като създаде още по-сложна защитна програма на компютъра си или като прегледа електронните счетоводни книги на казиното например.

Обикновено прекарваше поне един ден седмично в сравняване на приходите от всяка зала в казиното за една седмица с приходите от същата седмица през миналата година, предходната година и всяка от изминалите години чак до времето, когато „Златното руно“ бе отворило врати за пръв път. Тази работа отнемаше много време и напоследък не му бе така интересно, както някога. Но по този начин разбираше какви са тенденциите при различните хазартни игри, при картите в сравнение с автоматите, спортните залагания в сравнение с бакара, нови начини за измама или нови варианти на стари мошеничества, както и коя застрахователна измама се вихри из Вегас като грипна епидемия. Прегледът на сметките бе също и най-добрият начин да проследи дали има кражби от персонала, нечестни дилъри и понякога някой хакер.

Успехът на „Златното руно“ се дължеше до голяма степен на умението на Шейн да прави заключения за различните тенденции въз основа на сложната база данни от цифри, която караше повечето хора да вдигат безпомощно рамене и да се запътват към най-близкия бар. Макар че и той напоследък не изпитваше особено удоволствие от ровенето в данните, все пак тази работа трябваше да се върши.

Някой ден.

Не. Скоро.

С неволна въздишка Шейн си обеща да прегледа основно счетоводните баланси бит по бит веднага щом изложбата „Златото на друидите“ бъде открита. Поне бе инсталирал нова защитна програма на компютъра миналата седмица. С два месеца закъснение обаче. Добрата новина бе, че нямаше данни, които да показват, че „Златното руно“ губи пари заради някой умел хакер. Но въпреки това трябваше още сега да се заеме със създаването на още по-добра защита.

Къде, по дяволите, бе отлетяло времето?

По един или друг начин, независимо дали се тревожеше напразно, или вършеше нещо полезно, цялото му работно и извънработно време бе погълнато от предстоящата изложба „Златото на друидите“. Да не говорим за уредничката, която едновременно го привличаше и безпокоеше. Малкото време и енергия, които му оставаха, потъваха в безброй дребни, належащи делови въпроси, които трябваше да разгледа, онези, на които не даваха отговор в бизнес ръководствата. Тези въпроси стигаха до него от различните нива на организация в казиното ежедневно, ден след ден.

Трябваше да свикне да възлага повече отговорности на други хора.

Така и щеше да направи.

Някой ден.

Един от четиридесетте плоски екрана, които покриваха едната стена в кабинета му от горе до долу, потрепна, после образът се стабилизира. Картината бе изключително ясна. Изписаните в долния край на екрана дата и час мигаха монотонно и напомняха, че това е само запис. Нямаше звук.

„Тръбата на Гейбриъл“ изглеждаше както обичайно, независимо дали бе ден или нощ, празник или делничен ден. Няколко от високите столчета край бара бяха заети от неколцина мъже и една жена в

елегантни дрехи. Мъжете следяха някои или всички спортни състезания, които се излъчваха по шестте телевизионни екрана в бара. Добре облечената жена подвикваше одобрително, когато го правеше мъжът, седнал през два стола от нея. При всяко негово помръдване златна верижка и окачената на нея тежка златна монета с диаманти по ръба проблясваше върху лъскавата му черна риза. Гледката би могла да е далеч по-впечатляваща, ако ризата му не бе опъната толкова, че да се вижда косматият му голям корем.

По-пристрастените комарджии играеха видеопокер, докато си седяха на бара. Шест двойки бяха седнали на маси, пушеха, пийваха, гледаха към телевизорите или дъвчеха закуски от бара. Най-сръчните успяваха да вършат всичко това едновременно. Едно момиче от бинго залата, с дълги черни чорапи и пола до коленете, мина да огледа, дали няма попълнени талони от постоянни посетители, които не си падат по залаганията.

Жена с шарени джинси и прилепнала червена блуза влезе в бара и седна. С усмивка и едно отмятане на русата си коса, тя отпрати бармана. Гримът ѝ бе също като дрехите, натрапващ се. Може и да не беше проститутка, но бе облечена като такава. Но пък и много обикновени момичета, излезли да се позабавляват през уикенда, се обличаха така. А също и някои иначе интелигентни жени, които смятаха, че мъжете мислят само с онова, което е в панталоните им. Това определено държеше нащрек хората от охраната, защото в задълженията им влизаше да не пускат проститутки в баровете на казиното.

Мъжете на бара изгледаха заинтригувано жената с червената блуза. Тя не им обърна внимание и седна на един висок стол далеч от другите посетители. Когато барманът бързо се приближи до нея, тя го отпрати.

Шейн се облегна назад в стола си и зачака да се появи Риса. Барманът направи нов опит да предложи питие на жената в червено. Получи голяма усмивка, но не и поръчка. Жената с червената блуза обърна гръб на бара и се загледа в хората в казиното и минаващите през фоайето.

С няколко бързи натискания на клавишите Шейн превъртя записа напред. Накрая жената с червената блуза слезе от високия си стол с широка усмивка и протегнати ръце.

Радваше се, че вижда Риса.

Шейн спря да превърта. Двете жени останаха на екрана само около минута-две. После, хванати под ръка, тръгнаха през фойето.

Пръстите му отново затанцуваха по клавиатурата, като търсеха записи от различните камери. Видя как Риса и жената с червената блуза минаха през един от служебните входове, качиха се в охраняван асансьор и отидоха до кабинета на уредничката. Той намери записа от камерите, които бдяха над ценните експонати в кабинета ѝ.

Този път имаше и звук. Това бе част от мерките за сигурност, които винаги се прилагаха по отношение на всеки, който работи със злато.

Шейн отново се облегна назад и се загледа.

Освен това слушаше.

После изключи звука и отново пусна записа отначало. После отново. И отново. Без звук, който да го разсейва — само изразът по лицето на Риса, който се променяше непрекъснато и който той можеше да разгледа подробно, като натисне стоп с едно помръдване на пръста.

Дълго време единственият звук, който се чуваше в кабинета на Шейн, бе звънът от докосването на злато до злато, докато той провираще писалката между пръстите си напред и назад, напред и назад, загледан в уредничката си и жената, която тя наричаше Шерил.

Контрастът между двете го караше инстинктивно да настръхва. Шерил изглеждаше така, сякаш изкарва прехраната си легнала по гръб или на колене. Риса изглеждаше като делова жена, която прави всичко по силите си да прикрие женския си чар.

И все пак...

Когато се смееха заедно, можеше да види децата, които са били някога, и връзката помежду им, която бе устояла на годините. Поне от страна на Риса. В нейните очи нямаше пресметливост, нито огорчение в усмивката ѝ, каквито имаше у тази Шерил, когато Риса не я гледаше.

С рязко движение Шейн прибра писалката в джоба си и се залови за работа. Най-напред избра и копира пет от най-ясните образи на Шерил и ги изпрати на шефа на охраната заедно с възможни варианти на изписване на името ѝ. Снимките щяха да се запамят в компютъра на охраната и те щяха да я проследят веднага щом се появи в обсега на някоя камера. Това бе само един от начините, по които казиното се предпазваше от измамници, фалшификатори и известни престъпници.

После се обади в „Реъритис Ънлимитид“, като използва един от частните номера на Нийл.

— Какво става, момко? — веднага попита Нийл.

— Искам пълна проверка на двама души. Вече прехвърлих съответните дигитални записи в компютъра на охраната ти.

— Да те вземат мътните! Пак си проникнал без разрешение в компютъра ми.

Шейн изсумтя нетърпеливо.

— Ако бях успял, нямаше да те моля за услуга, нали? Само влязох във файла, който сте направили за мен, и оставих там записите.

— Влязъл си в... По дяволите! Ти си истинска напаст. Добре че си на страната на добрите.

— Да, но не казвай на никого. До мен стига много повече информация, когато хората си мислят, че съм от лошите.

Нийл се ухили зловничко и намери файла на Шейн. На екрана се появи снимка на жена.

— О, боже, бива си я, а? Как се казва?

— Шерил. Не знам фамилията ѝ. Не съм сигурен и как точно се пише първото ѝ име.

— Чудесно. Какво е направила... Да ме вземат мътните, това Риса ли е с нея?

Шейн изсумтя.

— Искаш да ти направим пълна проверка на миналото на Риса Шеридън — с безизразен глас каза Нийл.

— Ти не би ли искал?

— Аз... По дяволите, и двамата сме параноици.

— Баща ми е Мръсника Мерит. А какво е твоето извинение?

— Опитът ми. Дори...

— ... параноиците имат реални врагове — довърши Шейн с отвращение. — Тази реплика е по-стара от теб, което я прави по-стара от общата възраст на...

Звукът от прекъсване на линията даде на Шейн да разбере, че си говори сам. Той изключи своя апарат и се върна към записа от бара преди пристигането на Риса. Нещо не му се струваше наред.

Този път не гледаше Шерил. Загледа се в другата жена на бара. Този път улови сигнала на бармана. Добре облечената жена веднага слезе от високия стол и се запъти към един от близките автомати.

Около десет секунди по-късно един от служителите на охраната, които не бяха в униформа, мина през бара. Веднага щом той си отиде, жената се върна. Този път седна точно до мъжа с големия корем и златната верижка. Поръча си питие и плати с двайсетачка.

Барманът ѝ донесе чаша газирана вода и никакво ресто.

Тя не протестира.

Шейн натисна копчето на телефона си, което набираше номера на шефа на охраната за тази осемчасова смяна. Отговориха му незабавно.

— Нед на телефона. Какво мога да направя за вас, сър?

— Прегледай записа от камерата в „Тръбата на Гейбриъл“ от последния час. Ако видиш това, което мисля, че ще видиш, покажи на бармана изхода и гледай и проститутката да си тръгне с него.

— Веднага се заемам, сър.

Докато Шейн затваряше телефона, го потърсиха на друга линия. Видя, че му звъни дневният мениджър на казиното.

— Сега пък какво? — промърмори той. — Не може ли някой да кихне поне, без да ми се обади?

Вдигна слушалката и рязко каза:

— Танънхил.

— Радвам се, че сте в кабинета си, сър. Боб Феъруедър почти е изчерпал кредитния си лимит. Искате ли да му го увелича?

— Не. — Феъруедър бе изпълнителен мениджър в казиното на Гейл Силвърrado. За разлика от повечето мениджъри, обичаше да играе хазартни игри. Както и повечето комарджии обаче, не искаше да приеме фактите, когато не му върви, докато не му свършат парите. — Предложете му обяд за сметка на казиното във VIP салона. И се погрижете да е трезв, когато си тръгва.

— Той не е пиян.

Шейн неволно изръмжа. Феъруедър обикновено пиеше. Но пък и обикновено играеше, след като му свърши смяната в „Дива фантазия“, не преди това. Сигурно е мислел, че му е щастлив ден.

Но не беше.

— Нещо друго? — попита Шейн.

— Не, сър.

Шейн прекъсна връзката, облегна се на стола и извади писалката си. Загледа се в стоп кадъра на един от телевизионните екрани, където

Риса и Шерил се бяха прегърнали. Единственият звук в стаята бе ритмичният, безмилостен звън на злато, докосващо друго злато.

Нещо не се вписваше в картината, което означаваше, че нещо не е наред. Това бе от предчувствията, които Шейн не искаше и не можеше да пренебрегне.

А каквото и да не бе наред, Риса бе точно в центъра на бъркотията.

ГЛАВА 19

Лас Вегас

2 ноември, рано следобед

Сокс остави крещящо моравата си кола на паркинга пред едно заведение за бърза закуска на две преки от заложната къща на Джоуи Клайн. С раница през рамо и увиснали около глезените джинси, мина покрай някакви офиси, чиито прозорци бяха толкова чисти, колкото и канавката пред тях.

Смачкана цигарена кутия се търкаляше по набраздения от пукнатини тротоар, подмятана от резкия, сух вятър. Безоблачното небе имаше някакъв оловен блясък, който щеше да е смог в Лос Анджелис, но в Лас Вегас бе просто прахоляк. Сокс всъщност не забелязваше нищо наоколо. И преди бе виждал това място, прекалено често. Бе израснал на четири преки от заложната къща на Джоуи. Нищо не се бе променило оттогава, освен пукнатините по тротоара.

Нищо не се бе променило особено и на витрината на заложната къща от последното му посещение при Джоуи. Зад пращния прозорец и железните решетки имаше китари, усилватели, индиански дрънкулки, пушки, телевизори, видео и дигитални плейъри, мръсни пистолети и една цигулка с три струни, която чакаше на някого отново да му потръгне в живота. Сокс огледа заложените оръжия, но всички бяха малък калибър. Не искаше женски пистолет. Искаше нещо, което един мъж може с гордост да пъкне в панталона си.

Приятно малко звънче иззвъня, когато влезе в заложната къща. От опит знаеше, че далеч не толкова приятен звън се разнася в задната стаичка, а една камера в предното помещение се бе включила, за да е сигурно, че клиентът няма да си вземе нещо сам, преди Джоуи да дойде да го посрещне.

Предното помещение на магазинчето бе чисто, но иначе приличаше на витрината, която гледаше към тротоара — тясно, мрачно и неприветливо. Осветлението бе слабо, тезгяхът бе стар, повечето стъклени витрини бяха очукани, пукнати или и двете, а стоката,

изложена в тях, бе точно каквото всеки полицай би очаквал да види заложено от изпаднали в мизерия хора, които са стигнали до дъното на отчаянието.

Сокс мина в левия ъгъл на магазинчето, където знаеше, че камерата не може да го хване. Наведе се над очукания тезгях и натисна едно копче. Две неща се случиха едновременно. Камерата се изключи, а в единия край на тезгяха се отвори тясна пролука. Той се промъкна, преди да се затвори отново.

— Ей, Джоуи, аз съм, Сокс! — извика силно.

От задната стаичка се чу шум.

Сокс прие това за покана, което вероятно бе така. Отвори един голям шкаф, пълен с пистолети и пушки, толкова мръсни, че биха засекли или избухнали в ръцете на глупака, който се опита да ги зареди и да стреля с тях. Пресегна се между два от рафтовете и натисна. Едно скрито резе в дъното се вдигна, задната стена на шкафа се отвори настрани и Сокс влезе в истинското място за търговия на Джоуи Клайн.

Оръжията тук бяха чисти, нови и от голям калибър. Най-добрите бяха чисти — не можеха да бъдат проследени нито от местните полицаи, нито дори от ФБР. В съседство с витрината, пълна с лъскави оръжия, имаше друга, покрита с бронирано стъкло, чието съдържание бе достойно за „Тифани“. Мнозина дребни мошеници бяха разбрали колко малко пари дава Джоуи за крадени бижута. От друга страна, хубавото бе, че плащаше в брой и не разправяше на никого, дори и на жена си, какво става в задната стаичка.

Облечен в тъмна дънкова риза и джинси, целият омазан в масло, собственикът се появи иззад една работна маса, на която бяха разхвърляни смазочни масла, парцали и инструменти за почистване и поправка на оръжия, голямата любов на Джоуи бе да се занимава с оръжията, докато станат хлъзгави и готови като страстна жена.

— Здравсти, Цезар, много време мина — каза той, вдигна на челото си увеличителните стъкла, които използваше, и се усмихна толкова широко, че покрай тънките му мустачки се появиха бръчки. — Имаш ли нещо за мен?

Сокс направи гримаса. Мразеше кръщелното си име. Всички го наричаха с уличния му прякор, освен хората, които го познаваха от времето, преди да влезе в затвора. Джоуи бе от тях. Той и баща му,

както и дядо му преди това, бяха препродавали разни неща за семейството на Сокс години наред. Ограбвали ги бяха години наред, но така стояха нещата в този край на града. Ако не можеш да откраднеш от непознатите, крадеш от приятелите си. Когато нещата вървят съвсем на зло, крадеш и от роднините си.

— Да, имам нещо — отвърна Сокс. — Ако ми предложиш добра сделка, няма да ида да го дам на Шапиро.

Джоуи сви рамене и избърса ръцете си в един парцал, черен като косата му.

— Предлагам ти възможно най-добрата сделка, която мога, без да се разорявам. Знаеш го.

— Аха.

Сокс знаеше, че Джоуи му дава възможно най-малката цена, на която той би се съгласил. Нищо лично. Така стояха нещата.

И Джоуи знаеше правилата на играта. Разни тъпанари като Сокс докарваха най-голямата печалба за заложената му къща, но тъпанарите се връщаха отново и отново, защото бяха достатъчно умни, за да стоят далеч от затвора. Джоуи никога не издаваше когото и да било. Е, може би само един-два пъти, но само за да не опандизят самия него. Нищо лично. Просто така стояха нещата.

Сокс свали раницата от гърба си и бръкна вътре. Първото, което извади, бе една от фигурките, която изглеждаше като елен с чудесни разклонени рога. Украсата по тялото му бе от толкова дребни детайли, че на Сокс му се завиваше свят, когато се вгледа по-отблизо в тях. Затова не ги гледаше.

Вдигна фигурката на около трийсетина сантиметра над омазаната с масло длан на Джоуи и разтвори пръсти.

— Какво ще кажеш за това?

Джоуи изръмжа от изненада, когато усети в дланта си тежестта на метала. Веднага разбра, че е или от олово, или от злато. Нищо друго не би тежало толкова и все пак изглеждаше меко. Пулсът му се ускори. Сложи си увеличителните стъкла и завъртя в ръка фигурката, като търсеше някакъв знак, че става дума за златно покритие.

Даже и под увеличение гравирани детайли бяха толкова нагъсто, че очите го заболяха, докато ги проследява.

Той повтори огледа. Бавно. Все едно гледа някои от фракталните фигури на екрана на компютъра, които племенникът му толкова

обичаше. Там детайлите се повтаряха все по-малки и по-малки, но никога не свършваха, до безкрай и винаги оставаха едни и същи. Нямаха и начало. Само...

Той преглътна и затвори очи, така че главата му да спре да се върти. Фигурката беше невероятно странна. Но никъде нямаше следа от изтъняло златно покритие, където да прозира металът отдолу. Нито пък видя малките мехурчета и дупчици, които се появяват след време, когато покритието остарее.

— Е, значи някой е направил златно покритие от ниска проба на някаква фигурка — каза Джоуи накрая. — Голяма работа.

Но не даде знак, че ще върне фигурката.

— Дрън-дрън — каза Сокс. — Това е чисто злато.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

— Просто знаеш. Аха. И откога си станал такъв голям експерт по златото?

Сокс бе очаквал това. Бе част от пазаренето. И тъй като бе достатъчно умен, за да знае, че не е толкова хитър, колкото Джоуи, предварително бе подготвил аргументите си. Нямаше да позволи да го отпратят само със сто долара за цялото злато и безплатно потупване по рамото.

— Ако не можеш да различиш истинското злато, това си е твой проблем. Дай ми това. Шапиро може да познае златото, когато го види.

Джоуи стисна по-здраво фигурката. Шапиро бе на няколко стъпала нагоре по стълбата на успеха. Джоуи често му препродаваше наистина първокласна стока с голяма печалба за себе си. Шапиро пък ги препродаваше на Нанс или Кокран или дори на Смит-Уайт, който ги караше в Ню Йорк или Далас, или Лос Анджелис, където можеше да ги завърти в някой от лъскавите си магазини за десет, петдесет или сто пъти повече пари, отколкото бе получил самият крадец.

— Хайде сега, не се впрягай толкова — каза Джоуи. — По-добре ми кажи колко си мислиш, че ще ти даде Шапиро.

Мрачното лице на Сокс се озари от задоволство и той се усмихна с онова чистосърдечие, което правеше внезапните му изблици на жестокост още по-неочаквани.

— О, мисля, че ще се бръкне с цяла хилядарка.

— Хиляда долара за това? — изсмя се Джоуи. — Ти да не си пушил някакви треви?

— Хилядарка — повтори Сокс.

— „Хилядарка“ казва човекът — имитира го Джоуи. — Върви на майната си. Ще ти дам три стотака, но само защото сме стари приятели.

Това бе тройно повече, отколкото Сокс бе очаквал, но вече бе протегнал ръце към фигурката и не може да ги дръпне навреме.

Джоуи нямаше подобен проблем. Той рязко дръпна фигурката далеч от обсега му.

— Добре, добре. Четиристотин.

Сокс бе толкова изненадан от цената, че не можеше да продума.

— Какво ще кажеш? — попита Джоуи.

Настъпи тишина, докато Сокс се мъчеше да свърже четиристотин долара с този боклук. Може би онази кучка, гаджето на Тим, имаше право.

— Господи, човече, направо ме убиваш — оплака се Джоуи. — Шестстотин и нито цент повече, и то само защото се знаем от толкова отдавна, ясно ли е?

Сокс кимна.

Фигурката изчезна в джоба на Джоуи.

— Имаш ли и други или тази беше единствена?

Сокс замалко да се обади, че е мислил да иска толкова за цялата стока, не само за тази фигурка. Преди да направи подобна тъпотия, млъкна и извади втора фигурка от раницата си. После игла-закопчалка. После и лентата за ръка.

— Това струва колкото две от другите — каза Сокс, като си спомни думите на Тим.

Джоуи щеше да възрази, но устата му бе пресъхнала. Знаеше достатъчно за старите бижута, за да му е ясно, че богато украсената лента вероятно струва цяло състояние, ако имаш достъп до определен пазар. Той нямаше. Смит-Уайт изобщо не би отговорил на обажданията му. Повечето пъти дори и Кокран не отговаряше.

Но Шапиро можеше да се добере до Кокран.

Джоуи замечтано си спомни за онова пътешествие из Южните морета, за което жена му опяваше от дълго време.

— Две хилядарки и половина за цялата стока.

Това бяха повече пари, отколкото Сокс бе държал някога в ръцете си. Грабежите из магазините за домакински стоки не бяха кой знае колко доходен бизнес. Повечето пъти имаше късмет, ако изкара стотина долара за една вечер плюс пиене колкото може да носи.

Две хиляди и петстотин долара.

И още много злато там, откъдето бе взел това.

— Трябва ми чист пистолет — каза Сокс. — Четирийсет и пет калибър.

— Сега имам само деветмилиметров. Мини пак след няколко седмици.

— Деветмилиметровият чист ли е?

Джоуи кимна.

— Сигурно ли е? — настоя Сокс.

— Да, по дяволите. Да не ме мислиш за толкова тъп, че да искам да прецакам някого, който убива хора, за да си изкарва прехраната?

— Аз не убивам хора. Само ги ограбвам.

— Не говорех за теб.

— О. Колко искаш? — попита Сокс.

— Хиляда.

— Какво? Мамка му, да не би пистолетът да е от злато?

— Златото би се разтопило, ако го използваш за дуло на пистолет — поясни търпеливо Джоуи. — Виж сега, само за теб и само този път ще добавя заглушител и ще ти го дам за петстотин. Така си тръгваш с две хиляди долара в джоба. Е, става ли?

Смятането бе сред многото предмети, от които Сокс бе бягал в училище, но сумата му прозвуча горе-долу достатъчна. И най-хубавото бе, че щеше да получи и пистолета. С него можеше да изкара още пари.

— Става.

ГЛАВА 20

Лас Вегас

2 ноември, рано следобед

Шерил облиза последните парченца скарида от вилицата си, оброта соса от пържолата от чинията си с последния залък от третата си франзела, довърши втория си двоен космополитън и въздъхна щастливо.

— Е, това се казва, *храна*. При това е безплатно! Как можеш да работиш тук и да не тежиш сто кила?

Риса се усмихна. Докато гледаше как приятелката ѝ изяжда и половината от нейния обед, се почувства по-добре, сякаш донякъде се отплаща на Шерил за помощта, която бе получавала от нея преди години.

— Обикновено съм прекалено заета, за да обядвам — отвърна ѝ. — Иначе задникът ми щеше да е голям колкото това бюро.

— А, не. — Другата разпери ръце. — По-голям.

Риса се засмя, но помръкна, щом видя разпраните шевове под мишниците ѝ. Заедно с изтърканите джинси, износените обувки и вълчия глад, всичко говореше, че пред нея стои жена, която е на ръба на мизерията. А мотелите, дори и най-долнопробните, не бяха евтини във Вегас.

Мисълта, че Шерил ще спи в колата си или ще си тръгне с някой мъж от бара само за да има къде да прекара нощта, едновременно я ядоса и я накара да се чувства виновна. Бе сигурна, че това няма да е първият път, в който приятелката ѝ преспива с мъж само за да има легло през нощта.

Но бе първият път, в който Риса можеше да го предотврати.

— Ей, имам страхотна идея — каза тя. — Сега трябва да се хващам на работа и няма да се освободя скоро, но защо двете да не се позабавяваме тази нощ? Едно от предимствата на тази работа е, че имам апартамент тук, заедно с рум сървис. Ще се обадя на рецепцията и ще им кажа да оставят долу един ключ за апартамента ми и за теб.

Можеш да си вземеш нещата, да се качиш и да се насладиш на огромната вана, да си поръчаш още храна, ако си гладна, или питие от бара, или каквото си искаш. Настани се във втората спалня и се чувствай като у дома си.

Шерил се зачуди дали слухът не ѝ изневерява заради двете силни питиета, които бе изпила.

— Наистина ли?

— Разбира се. Още сега ще се обадя на рецепцията. Ще ти направят електронна карта-ключ.

— Ами, направи го, момиче! Вече усещам онази гореща вана. А, имаш ли нещо против да взема назаем някои от твоите дрехи?

— Няма проблем. Може би дори ще са ти по мярка. Отслабнала съм малко.

— Да, забелязах. Защо си свалила онези няколко сантиметра...

— Шерил поклати глава. — Бебчо, не знаеш ли, че мъжете обичат да има с какво да напълнят и двете си ръце, когато те сграбчат?

Риса поклати глава и само попита:

— Имаш ли някакви документи за самоличност у себе и, или да те изпратя до долу?

— Имам шофьорска книжка.

— Чудесно. Шефът ми е направо маниак на тема сигурност.

Риса отиде до телефона, обади се на рецепцията и започна да им дава инструкции.

С усмивка на уста, Шерил прокара пръст по ръба на чинията от обяда си и зачака да пристигне ключът от вълшебното царство.

ГЛАВА 21

Лас Вегас

3 ноември, сутринта

Телефонът на бюрото на Шейн звънна. Той не му обърна внимание и продължи да гледа намръщено в екрана на компютъра. Като се имат предвид големите печалби на клиентите на автоматите, данните показваха изненадващо висока печалба за казиното. Приходът при повечето от тези машини бе между сто и сто двадесет и пет долара на ден. Не бе кой знае колко, но когато имаш четири хиляди автомата, се натрупват доста пари. И все пак, ако числата пред него бяха верни, машините печелеха по осемнадесет долара допълнително на ден по необясними причини. Разбира се, той очакваше някакви колебания — няколко процента над или под очакваното. Обикновено под, защото мошениците вземат пари от машините, а не ги вкарват в тях. Но пред себе си виждаше постоянно увеличение от повече от десет процента.

— Извинявай — каза Сюзън Чатсуърт, като подаде глава през вратата, — но господин Смит-Уайт настоява, че ще искаш да говориш с него лично и насаме.

Раздразнението и любопитството поведоха битка в главата му. Спечели любопитството. Смит-Уайт бе собственик на верига от много скъпи магазини за художествени произведения, в които се предлагат истински старинни вещи и ценности на богати клиенти и на специалисти по вътрешен дизайн, които обзавеждат къщите на заможни хора. Тъй като Шейн не преобзавеждаше нищо в момента, можеше да има само една причина Смит-Уайт да настоява за разговор насаме.

Златни предмети на изкуството.

Шейн вдигна телефона.

— Добро утро, Джейсън. Какво мога да направя за теб?

— Разбрах, че все още търсиш изключителни произведения на келтските майстори. От злато.

— Винаги търся. Затова ми се обаждаш.

Смит-Уайт се изсмя със сухия, пресипнал смях на закоравял пушач.

— Имам четири неща, които ще искаш да видиш.

Шейн се облегна назад в черния си кожен фотьойл.

— Колко стари са?

— Трудно е да се каже. Златото не остарява. Но според мен са част от съкровище. Това на друидите.

Шейн бе обзет от силна възбуда. Античните произведения на изкуството обикновено имат куп документи, които ги описват подробно най-вече относно произхода. Очевидно четирите златни предмета, които Смит-Уайт му предлага, нямаха писмена документация за произхода си.

— Друидите ли? Защо мислиш така? — попита Шейн.

— Като ги видиш, ще разбереш. Те са изключително странни. Само висши жреци или крале са могли да ги притежават.

— Изглежда, са скъпи.

— Така е с най-доброто. Тези неща са достойни за музей, затова се сетих за теб.

И за наградата, безстрастно си помисли Шейн, поглеждайки часовника си. Бе рано за обяд и късно за кафе.

— Кога най-рано можеш да ми ги донесеш?

— След около час, може би. Зависи колко ще продължи срещата ми в десет часа.

— Кажете на рецепцията да ми звъннат, когато пристигнеш. Ще пратя човек от охраната да те посрещне и да те придружи до горе.

Той прекъсна връзката и звънна на Сюзън.

— Прати човек да посрещне Смит-Уайт на рецепцията след десет и половина. — Поколеба се за миг, после мислено махна с ръка. Макар да се бе обадил в „Реъритис“ и да им бе дал данните от шофьорската книжка на Шерил, Нийл още не му бе отговорил. — Има ли нещо ново за онази Фокнър?

— Излезе преди час. Не се е връщала.

— Куфарите й?

— Още са тук.

— Колко е сметката й досега?

— Седем хиляди и седемстотин долара и малко отгоре.

Шейн подсвирна с уста.

— Как е възможно някой да изяде толкова много омари и хайвер?

— Не е това. Открила е салона за красота и бутика ни.

— Прехвърли разходите ѝ в сметката на компанията — нареди Шейн, като имаше предвид сметката за почерпка на клиенти, които залагат в казиното определена сума на час за поне три часа всеки ден. — Но се обади и им кажи да теглят чертата, когато дойде ред на истинските бижута. Като нищо ще се спре на разкошния пръстен с жълт диамант.

— Онзи, който струва три милиона и четиристотин хиляди?

— Значи си го забелязала? — засмя се Шейн.

— Шегуваш ли се? Всички от охраната си изплакват очите, да не говорим за обиците и колието, които са в комплект с него.

— Щом в „Дива фантазия“ ще откриват изложба на Фаберже за Нова година, най-малкото, което мога да направя, е да покажа разни лъскави дрънкулки от Де Биърс. Обади ми се, когато се върне онази Фокнър. Ще слеза да закова вратите на бутика.

— Можеш просто да спреш кредита на апартамента.

— Още не. — Беше му любопитно да разбере докъде ще стигне Шерил Фокнър.

Беше му любопитно и да види реакцията на Риса, когато узнае, че приятелката ѝ краде от нея.

ГЛАВА 22

Лас Вегас

3 ноември, сутринта

Според Сокс в къщата на Миранда Сетън миришеше като в пекарна, а вътре сякаш се биеха побеснели котки. Шерил крещеше на Тим и риташе мебелите наоколо. Избелелите розови възглавнички на канапето и очуканата му рамка от бяла плетена ракета висяха изкривени настрани.

Настолната лампа с розов абажур с къдрички беше съборена. Снимката на Тим като абитуриент лежеше обърната с лицето надолу в ъгъла с разбито стъкло.

Именно тогава Сокс се бе оттеглил в кухнята. Металната рамка на онази снимка едва не му разби главата.

Мебелите бяха пострадали от първия изблик на ярост на Шерил, когато тя най-накрая успя да разбере от Тим, че е заложил два от своите златни предмети за четиристотин долара.

Общо.

— Мозъкът ти е колкото на кокошка! — крещеше тя, докато риташе отново канапето, така че леката му рамка подскочаше. — Как може да си толкова глупав? Казах ти, че струват наистина много пари!

Тим стоеше с протегнати напред длани и предпазливо я наблюдаваше. И преди я бе виждал ядосана, но не така. Сега направо сипеше огън и жупел.

— Ей, спокойно, съкровище. Нали имаме още злато? Ще вземем достатъчно пари. А и четири стотака не са жълти стотинки.

Шерил продължаваше да пици: *Проклет ненормалник!*, когато Сокс се върна във всекидневната, награбил фъстъчени курабийки и в двете си ръце.

— Хей, стига толкова — каза ѝ той с пълна уста. — Плашиш майката на Тим. Крие се в кухнята с ръце на ушите, а курабийките изгарят.

— А ти, тъпако — обърна се Шерил към него. — Колко получи за твоите два предмета?

— Също толкова.

— Лъжлив боклук. Изпразвай джобовете си.

— Ей — обади се Тим, — няма защо да го обиждаш.

— Не го обиждам — отвърна тя, без да извъръща поглед от Сокс. — Просто го описвам. Тъпак. Лъжлив боклук. Мръсен...

— Затваряй си устата, жено — надвика я Сокс. — Просто си затвори проклетата уста! Преди бяхме без пукнат долар, а сега не сме. Така че просто млъкни!

Шерил се замисли дали да не го изрита в слабините, които той толкова много ценеше. Вместо това си пое няколко пъти дълбоко дъх и въпреки яростта се опита да приеме, че толкова много пари се изплъзват от ръцете ѝ. Да нарани Сокс, би ѝ харесало, но това не би променило нищо. Тъпакът нямаше да поумнее.

И Тим не бе стока по отношение на ума си, но бе по-схватлив от тоя тъпак. Тя отново се обърна към любовника си.

— Колко пари са ти останали от четиристотинте долара?

Той се размърда притеснено.

— Ами, купих малко дрога, малко пиене, тази риза — хубава е нали?

Тя не обърна внимание на опита за смяна на темата, както и на безумно крещящата хавайска риза, с която се бе появил преди няколко минути.

— Колко?

— Двеста и петдесет. Ризата е хубава. И ти имаш нови дрехи — добави той, като посочи бледозелените ѝ копринени панталони и риза. — Защо и аз да не си купя?

— Аз не съм плащала за тези дрехи!

Тя затвори очи, докато се мъчеше да овладее гнева, който напоследък я обземаше все по-често. Наистина трябваше да понамали малко наркотиците, но в живота ѝ нямаше много други удоволствия.

Бе заобиколена от глупаци.

С приглушено ръмжене Шерил си пое дълбоко въздух.

— Вземи остатъка от парите и иди да откупиш обратно лентата за ръка.

Тим погледна Сокс. Той сви рамене и каза:

— Джоуи ми направи услуга. Сигурно ще е доволен, ако може да си върне обратно част от парите. — Особено след като го притиснеш малко. Започваше да мисли, че собственикът на заложната къща го е измамил. Не с малка сума както винаги. С много пари. — Обаче ще трябва аз да ида вместо теб. Той не харесва непознатите.

А и не искаше Тим да разбере колко пари всъщност е получил за четирите предмета.

— Тъпак — прошепна Шерил през стиснати зъби, докато трепереше цялата. — Проклетият тъпак си мисли, че собствениците на заложни къщи правят услуги. Исусе Христе, отърви ме от тези идиоти. Ще ти кажа една малка тайна, тъпако. Онези четири парчета злато, които си продал за осемстотин долара, струват поне един милион.

— О, да бе, как ли пък не. — Сокс се изсмя и се сети за една реплика, която бе чул в някакво телевизионно шоу. — Ти си много забавно момиче. Мислила ли си да направиш свое шоу по телевизията?

Тя само поклати глава. Отчаянието замести гнева. Толкова много пари на вятъра...

Блесналите в очите ѝ сълзи потресоха и двамата мъже. Никой от тях не я бе виждал някога да плаче. Нито веднъж. Даже и когато колата ѝ се бе развалила и я бе взел на стоп някакъв тип, който я бе пребил, бе я изнасилил и я бе оставил в канавката на пътя.

Сокс и Тим се спогледаха объркано. И двамата мислеха за едно и също.

Ами ако тя е права?

Ами ако сме оставили да ни отмъкнат един милион долара?

Сокс подръпна нагоре джинсите си, които му седяха доста смъкнати заради пистолета, затъкнат под шарената му нова хавайска риза.

— Мисля да ида да се видя с Джоуи.

— Мисля да дойда с теб — каза Тим.

— Мислите. Вие да *мислите*. — Шерил избухна в безумен смях. После заплака беззвучно. — Тим.

Той се обърна към нея.

— Какво има, съкровище?

— Не се връщай без онази лента за ръка. Изобщо.

Гласът ѝ звучеше като никога дотогава. Безизразен. Убийствено безизразен.

И двамата мъже си отдъгнаха, когато входната врата на малката къщичка се затвори след тях.

ГЛАВА 23

Лас Вегас

3 ноември, сутринта

Сред помръкналите викове и задименото отчаяние в един от долнопробните барове от стария стил в Лас Вегас Слим Джон се бе втренчил в чека със заплата си от „Златното руно“ и изгаряше от желание да го завре с телена четка в задника на шефа на охраната в казиното.

— За кого се мислят те? — попита той Мери-Клер, дилър на блекджек в „Здравей, Париж!“. — Уволняват ме, задето съм помогнал на едно работещо момиче, а после последното завоевание на всемогъщия мистър Танънхил пристига и прегръща сърдечно друга проститутка и двете поклащат задниците си на път към служебния асансьор.

Мери сви рамене и се понамести, така че изскочилите пружини на канапето да ѝ убиват другаде. Бирата пред нея изглеждаше толкова жалка, колкото се чувстваше и тя самата. Всеки, който си въобразяваше, че раздаването на карти е лесен начин за изкарване на прехраната, можеше да заповяда на нейното място. В другите казина разрешаваха на жените дилъри да работят с всекидневен облекло и ниски обувки. Не и в „Здравей, Париж!“. Шефът там настояваше да са облечени като френски камериерки, включително с мрежести чорапогащи, които се връзваха в петите ѝ като телени жици.

— Да, животът е скапан. — Мери се наведе напред и бързо си дръпна от цигарата на Слим Джон. Силно начервените ѝ устни оставиха розов кръг по фасата. — Та с кого се чука Танънхил напоследък?

— Със своя служителка. — Слим Джон си взе цигарата обратно. Мразеше вкуса на червило, затова правеше секс с Мери, но рядко я целуваше.

— Коя? — попита жената.

— Риса Шеридън.

— Така ли? Не съм я чувала.

Той изсумтя презрително. Голямата страст на Мери бяха червилата и клюките. Мразеше да е лишена от което и да било.

— Не можеш да чуеш за всичко, което става във Вегас! Само си въобразяваш, че е така.

— Така ли? Поръчай ми още една бира и ще ти кажа как можеш да му го върнеш на Танънхил.

— Да му го върна ли? О, да, разбира се, веднага щом стана милиардер.

— Говоря сериозно.

Слим Джон се поколеба, вдигна една петдоларова банкнота, за да привлече вниманието на сервитьорката, и погледна към Мери. Бирата се появи със забележителна бързина. Мери си наля, наслади се на вкуса на прясното пиво и преглътна.

— Добре — подкани я Слим Джон. — Кажи ми как.

— Говори се, че доста важни хора му имат зъб. Не иска да им играе по свирката и това пречи на някои от големите казина.

— Направо ми късаш сърцето.

Мери присви розовите си устни.

— Да, виждам как кърви. Както и да е, ако подшушнеш нещичко на Фирензе, той толкова ще се зарадва, че обзалагам се, ще ти намери работа в своето казино.

— Какво, по дяволите, бих могъл да кажа на Карл...

— Не на него — прекъсна го Мери. — На чичото. Не че има някакво значение. И на двамата ще им свърши работа.

— Та какво ще кажа на Джон Фирензе?

Тя го изгледа развеселено.

— Слим Джон, наистина трябва да обръщаш внимание какво се приказва за онова, което става във Вегас под целия този блясък.

Той изръмжа.

— Е, казвай.

— Някои хора искат да намерят начин да изнудват Риса Шеридън.

— Защо?

— Кой го е грижа? Парите са си пари, независимо от причината. Фактът, че Шеридън е дружка на някаква проститутка, може да се окаже точно каквото им трябва. Знаеш ли как се казва проститутката?

— Да, едно от имената ѝ.

Мери извади мобилен телефон от чантичката си.

— Хайде, обади се.

Той погледна телефона и сви рамене.

— Защо пък не? Какво мога да загубя?

ГЛАВА 24

Лас Вегас

3 ноември, преди обяд

На екрана на компютъра на Шейн бе информацията за печалбата от масите за бакара от последната седмица и седмиците преди това. Намръщен, той отново погледна графиките. Също като автоматите, и масите за бакара, изглежда, печелеха необичайно много напоследък. Увеличението бе под десет процента, но все пак го имаше. И се получаваха милиони долари допълнителна печалба. Няколко милиона можеше да приеме, че се дължат на японските „китове“, но дори и те не биха могли да донесат допълнителните седем милиона.

Тъкмо се бе приготвил да започне проверка на верността на данните от масите за бакара, когато звънна личният му телефон. Изключително личният му телефон. Опита се да усети някаква тревога. Не успя. Всеки път, когато преглеждаше данните от „Златното руно“, осъзнаваше колко малко се наслаждава на онова, което преди бе като въздуха и водата за него.

Вдигна слушалката.

— Да?

Нийл попита:

— Записваш ли?

— Просто запиши информацията в моя файл в „Реъритис“, а основното ми кажи сега.

— Не ми харесва да се мотаеш из компютъра ми, момко.

— По-добре свиквай. Както аз съм свикнал с мисълта, че Фактоид използва всяка своя свободна минутка, за да се промъкне в моя. Благодаря на бога, че намираш достатъчно работа за това момче.

От другата страна на линията прозвуча смях. Гениалните компютърни умения на Шейн адски дразнеха чувствителния на тема сигурност Нийл, но той много го харесваше. Вероятно защото вярваше, че той няма да използва таланта си срещу „Реъритис“.

— Искаш само сметаната от тортата — каза Нийл и намигна на Дейна, която влизаше в кабинета му.

Бяха сами в стаята, с изключение на стената от монитори, които следяха всичко, което става в „Реъритис Ънлимитид“, също както „очите“ на Шейн следяха дейността в „Златното руно“. Тя заключи вратата зад себе си, приближи се, разроши косата на Нийл и духна лекичко в ухото му. После нежно го ухапа.

Концентрацията на Нийл се разпадна.

— Искам и малко факти със сметаната или каквото там си ми приготвил — каза Шейн. — Забрави за възрастта, цвета на косата, теглото и подобни неща, освен ако не противоречат на написаното от Риса в документите ѝ.

Нийл протегна дясната си ръка и привлече Дейна в скута си. Столът пред бюрото му леко се олюля, но издържа.

— Като деца Шерил и Риса са живели в съседни каравани в Джонсън Крийк, Арканзас — започна Нийл, докато дясната му ръка се плъзгаше по стегнатото бедро на Дейна.

Тя го плесна през пръстите.

Той не ѝ обърна внимание. Тя знаеше правилата — щом ухапе ухото му, ще трябва да си понесе последствията, независимо кога и къде.

Сега например. Точно тук.

— Мястото е долнопробна дупка, както се и очаква — продължи Нийл. — Шерил е с две или с четири години по-голяма от Риса, зависи на кои документи за осиновяване вярваш. — Ръката му погали Дейна по корема и нагоре към гърдите. — И двете момичета са показали високи резултати на ранните тестове за интелигентност, но Риса направо ги е разбила. Тя е една изключително интелигентна жена.

— Каж ми нещо, което не знам.

— Опитвам се. — Нийл разпери пръсти и докосна с палеца и малкия си пръст двете зърна на Дейна. Погали ги с кръгови движения. Накъсаното ѝ дишане го накара да се ухили широко като пират. — Шерил е взела Риса под крилото си.

— Мамчето и бебчето.

— Да. — Нийл разкопча леката блуза на Дейна и пъхна показалеца си под презрамката на сутиена ѝ. Бързо дръпване и едната ѝ гърда бе оголена. Без да разбере, той облиза устни. Зърното се

втвърди, сякаш го бе погалил. Затвори очи, но задържа ръката си, галеше я и я дразнеше, като я караше да извива гръб и бавно да поклаща ханша си в скута му. — Както и да е, били са неразделни дружки. И съучастнички. Шерил е била задържана няколко пъти за кражби, но винаги се отървявала с пошляпване през пръстите. Риса е била задържана само веднъж.

— На колко години?

— На единадесет.

— Мислех, че досиетата на малолетните са строго секретни.

— Също както и информацията в компютъра на „Реъритис“ е строго секретна, момко, докато не се появи някой хитрец.

Шейн се замисли и не каза нищо.

Нийл смъкна и другата презрамка на сутиена.

Дейна се опита да успокои дишането си.

— Чак докато Шерил не заминала с някакъв тип, двете с Риса бягали от училище, крадели вафли и шоколад, драскали разни неща по стените, обичайните хлапашки номера. След заминаването на Шерил, когато Риса била на шестнадесет, досието ѝ е безукорно — отбеляза Нийл. И погали настръхналите гърди на Дейна. — Укротила се под влиянието на някаква учителка стара мома и под нейно ръководство наваксала с ученето, че и отгоре. Завършила с отличие. Не е зле за дете, чиято осиновителка починала, когато е било на пет. Била е отгледана в дома на заварената сестра на осиновителката си, която я приела, но пет пари не давала за нея.

Нийл превключи телефона на конферентна връзка и пъхна новоосвободената си ръка под полата на Дейна. Тя му хвърли поглед, който казваше, че ще му го върне тъпкано, когато най-малко очаква.

Той се усмихна.

— Риса се записала в Калифорнийския университет в Лос Анджелис — продължи Нийл. — Явила се на изпити по повечето от изучаваните предмети още в края на първата година и ги издържала успешно. Само за две години получила бакалавърска степен. — Пръстите му очертаваха лениви кръгчета нагоре по бедрата на Дейна. — Само още няколко ѝ трябвали, за да защити едновременно магистърска и докторска степен. Завършила с най-висок резултат в курса. Работила като стажант в Държавния музей в Лос Анджелис...

— И хората в музея я обожаваха като рядко цвете, направиха и невъзможното да я вземат при себе си и проляха реки от сълзи, когато им я откъснах — прекъсна го Шейн. — Кажи ми още нещо, което не знам.

Пръстите на Нийл се плъзнаха под ефирното бельо, откриха очакващата ги влажна топлина и той едва успя да сподави дрезгав стон на удоволствие.

— Само това е, момко. Щом Шерил се изпарила от града, няма нещо за Риса, което да не знаеш. След като е навършила осемнадесет години, всичко, което ние открихме, и онова, което Риса сама е написала в биографията си за постъпване на работа, съвпада. Изглежда, е имала противоречиво детство и абсолютно праволинейно поведение след това. Измъкнала се е от крайната бедност благодарение на ума си и на силната си воля.

— Добре. Ами очарователната госпожица Шерил?

— О, да. — Нийл плъзна пръст навътре под дантеленото бельо, усети безпомощното свиване на Дейна в отговор, придърпа я по-близо, по-здраво, потъна по-дълбоко, оттегли се, после отново навътре и се усмихна, когато тя се изви, за да го усети още по-дълбоко в себе си. Искаше членът му да е на мястото на пръстите, но искаше да я поизмъчи още малко.

— Нийл? — подкани го Шейн.

— Само проверявах нещо.

Дейна сподави стона си и се опита да се измъкне от скута му. Той не й позволи. Просто я държеше приклещена към гърдите си и й доставяше удоволствие с ръце.

— След като напуснала Арканзас — продължи Нийл, — Шерил е била задържана за скитничество, дребни кражби от магазините, проституция, употреба на алкохол като малолетна, дребни измами и подобни обвинения.

— Наркотици?

— Не е отбелязвано. Мъкнела се с няколко мъже, в повечето случаи не едновременно и...

— Сводници ли?

— Неизвестни. — Умелите му пръсти галеха, проникваха, дразнеха я, докато Дейна се отказа от опитите си да се измъкне и се настани така, че да довърши започнатото от самата нея. —

Предполагам, че не. Шерил е била арестувана за проституция само веднъж. Ако е била професионалистка, щяла е да попада зад решетките по-често.

— Какво прави във Вегас?

— Питай Риса.

— *Ти* какво смяташ, че прави Шерил във Вегас?

С едната ръка Нийл повдигна Дейна от скута си, за да разкопчее ципа на панталоните си.

— В най-добрия случай — дошла е да вземе пари назаем от старата си приятелка.

— В най-лошия? — попита Шейн.

— Тя е крадла, измамница и от време на време проститутка. Сам си прави сметката.

— Риса изглежда много близка с нея — безизразно изрече Шейн.

— Въпросът е колко близка?

„Направо идеално“, помисли си Нийл, докато изпълваше Дейна.

— Като с приятел, на когото си готов да свършиш услуга ли? — попита Шейн.

С крайно усилие Нийл се сдържаше да не помръдне, задържаше и Дейна неподвижна и усещаше как пулсът и на двамата отеква гръмко.

— Да не би да казваш, че не вярваш на Риса?

— Казвам, че Риса може да се колебае между дълга към приятелката си от детинство и отговорностите си като възрастен.

— Бих заложил, че възрастният човек ще спечели тази битка.

— Аз също — отвърна Шейн. — Но едно дете винаги може да ти изиграе номер. Запиши данните в моя файл.

— Готово.

Шейн прекъсна връзката.

Нийл не забеляза. Започна да се движи и да прониква в жената на скута си, докато и двамата се разгорещиха, отдадоха се на страстта и достигнаха върха в някаква неземна тишина, изпълнена с ехтенето от ударите на сърцата им.

— Господи — успя да каже Нийл, заровил устни в шията ѝ, когато най-сетне си върна гласа, — какво те прихвана?

— Освен теб ли?

Той понечи да се засмее, после изстена, когато тя се сви около него, после се отпусна и въздъхна с последната тръпка от изпитания оргазъм.

— Фигурките от слонова кост, илюстриращи „Кама Сутра“, пристигнаха — каза тя и потръпна отново. — Великолепни са. Просто великолепни. Веднага щом свърших с включването им в каталога, знаех, че трябва да... ти кажа за тях.

— Целият съм в слух.

— Не съм — отбеляза тя и отново се сви около него.

Дишането му се накъса.

— Научи ли нещо ново?

— Споменах ли, че всяка поза е демонстрирана не просто от отделни фигури на мъж и жена, а по-скоро от преплетени фигури?

— Преплетени ли? — Той леко се усмихна. — Как?

— Познай.

Той помръдна.

— Добър опит — каза тя. — Сега нека ти покажа интересен вариант на тази поза. Първо се обръщам ето така.

— Чакай, нека ти помогна. — Той я повдигна леко, за да може тя да се извърти.

— Идеално — съгласи се Дейна, полуобърната с лице към него. — Сега този крак отива тук, а този ето там горе, после повдигам твоя крак и се навеждам ето така и...

Заля я вълна от усещания направо от сърцевината на тялото ѝ и я доведе до ръба на оргазма в един-единствен миг.

Той си пое дъх на пресекулки заради изгарящата страст, която експлодираше в него.

— Господи, толкова е хубаво. Колко фигурки има?

— Достатъчно, за да ни довършат.

Очите му блеснаха.

— Какво чакаме тогава?

ГЛАВА 25

Лас Вегас

3 ноември, късно сутринта

Шейн седеше в кабинета на Риса и разглеждаше каталози и книги, посветени на златни келтски произведения на изкуството. Само за да види как бузите ѝ се обливат в червенина, бе донесъл със себе си едно популярно списание, в което имаше ужасно нескопосана статия за легендарното друидско съкровище. Статията бе на дъното под всички останали материали, които трябваше да прегледа, но той бързо напредваше към нея.

Докато я дразнеше, не мислеше за прекалено натрапчивата и ниско морална Шерил Фокнър.

— Ето, вземи например този нашийник — каза Шейн и посочи в един от каталозите.

— С удоволствие — веднага отвърна Риса, с желание да си оскубе косата. Или неговата. — Но тогава Британският музей направо ще се нахвърли със зъби и нокти на Чичо Сам. Снетишъмският нашийник, по който се прехласваш, се смята за един от най-разкошните образци на златарските умения на келтските майстори от Желязната епоха. Истинско културно съкровище.

Макар в гласа ѝ да звучеше сарказъм, в докосването на пръстите ѝ до очертанията на нашийника на снимката имаше някаква почтителност. Шейн я гледаше и се питаше дали някога би докоснала по този начин и някой мъж, със смесица от благоговение и възторг. Мисълта незабавно се отрази на скритото в панталоните му. Заради това бе по-раздражителен от обикновено.

— В случай че си забравила — студено отбеляза той, — задържам издаването на каталога на „Златото на друидите“, за да сложим на корицата нещо поне толкова забележително.

Тъмносините очи на Риса се присвиха. Реши, че предпочита да оскубе неговата коса, а не своята. Определено.

— Нека пак да повторим — каза тя. — Ясно и бавно. Ще се опитам да използвам прости думи, за да не те обърквам. Готов ли си?

Бе повече от готов, което адски го дразнеше. Кимна й отсечено.

— Експонати като онзи нашийник са част от културното наследство според... ами според Декларацията за независимостта — каза Риса с едва сдържан гняв. — Никой не продава части от културното наследство, освен ако не ги е откраднал. Ако купиш откраднат предмет, който е част от културното наследство, не можеш да го изложиш публично, а и по-добре изобщо да не го показваш пред мен. Следваш ли мисълта ми дотук?

Шейн се бе загледал в устните й. Както винаги, гледката си струваше. Сочни. Женствени. Създадени за удоволствие.

Проклятие, бе се уморил да я желае от разстояние.

— Съкровища като онзи нашийник се държат скрити вкъщи, независимо къде е това — продължи тя, стиснала зъби в отчаяние. — Затова има великолепни колекции в националните музеи, като например Британския музей, Ермитажа и Лувъра. И те не са за продан!

— Това е твой проблем — отвърна той. — Моят е, преди изложбата да бъде открита, да намеря експонат, който да приковава вниманието. Засега имам един приличен нашийник, който е на път за насам, и милион долара в експонати, които ще трябва дълго да бъдат обяснявани, преди средният зрител да успее да ги оцени. Като изложба, която да съперничи на произведенията на Фаберже, направо не струва. Задържам корицата на каталога за теб. Не ме разочаровай.

— Ами какво казват акулите ти? — попита тя в отчаяние. — Иди да дъвчеш тях за разнообразие.

Шейн я погледна неразбиращо.

— „Акули“ ли?

— Другите, онези недотам придирчиви хора, които се ровят из канавките с отпадъци за теб.

Той се усмихна почти лениво.

— Проблемът с „акулите“ е, че са много жилави за дъвчене. Ти си много по-крехка.

Начинът, по който я гледаше, и бавният му, провлечен глас, накараха Риса да се почувства така, сякаш я бе погалил. Мислите й се накъсаха. Изпаднала в безизходно отчаяние, тя започна бързо да

прелиства следващия каталог. Нищо от видяното не я вдъхнови. Нищо в него не можа да я накара да забрави изражението в красивите нефритенозелени очи на Шейн.

Когато вдигна поглед, той все още я наблюдаваше, като човек, из чиято глава се върти мисълта да я опита на вкус. Тя нервно навлажни устни, видя как той присви очи и разбра, че затъва още по-дълбоко.

И все пак не толкова дълбоко, колкото ѝ се щеше.

Трябваше да помоли Нийл да ѝ потърси друга работа. Скоро. Ама много скоро. Като например в мига, в който Шейн излезе от кабинета ѝ. Можеше само да се надява, че ще е достатъчно скоро. Никога не бе виждала това особено, тъмно и напрегнато изражение в очите му. Те горяха.

Тя също.

— Ами това? — попита Шейн, като издърпа списанието от дъното на купчината.

Тя зяпна неразбиращо в художественото изображение на живота на друидите. Друидът на картината бе внушителен, тъмнокос, облечен в бяла роба, носеше златна броня, която покриваше по-голямата част от гръдния му кош... и очите му бяха с цвета на очите на Шейн. Той гледаше към нея и вътре в нея.

И бе Шейн Танънхил.

Изпита усещането, че губи опора под краката си, направо не бе на себе си.

— Риса? — Той размаха ръка пред лицето ѝ. — Къде се отнесе?

Тя рязко тръсна глава.

— Предполагам, че не биваше да пия втори космополитън снощи. Чувствам се малко странно. Та какво искаш да кажеш за този друид?

— Не за този друид, а за съкровището на друидите.

— Да не си започнал да пушиш някакви странни треви? — попита нетърпеливо.

— Не. Това е само леко и непретенциозно четиво. Съкровището на друидите...

— Не съществува — прекъсна го тя. — Няма съкровище от свещени златни предмети, заровени от Мерлин през шести или седми век в Уелс или Корнуол точно преди културата на друидите да бъде стъпкана в калта окончателно и завинаги от християнството. Има

други съкровища, които са били намерени и претопени, и продадени, и скрити, и заровени, и намерени, и съхранявани, и предавани по наследство в рода. Но — слушай внимателно, това е важно — *няма съкровище на друидите.*

— Би било голяма атракция за казиното — изтъкна Шейн безстрастно. — Точно каквато ми трябва за изложбата.

— Ако съществуваше, би било просто прекрасно. — Тя си пое дълбоко въздух и каза много внимателно: — Ако. То. Съществуваше. Но не съществува.

— Съществува.

— Шейн...

Той заглуши думите ѝ със своите.

— Един човек преди малко ми предложи да ми продаде част от него. За два милиона. В брой. И това е минималната оферта. Плюс наградата от десет хиляди долара, която давам, без никакви въпроси. Заради нея получавам правото пръв да видя нещата и последен да наддавам за тях.

Тя хвана главата си с ръце.

— Моля те, Господи. Само не отново. Колко пъти са ти предлагали свещени друидски символи през последната година? Три пъти? Пет? Осем?

— Девет, но кой ги брой? — отвърна той. — Като се има предвид, че съм богат, колекционирам златни предмети, нося келтско име и се каня да откроя цяла нова галерия, посветена на келтското злато, предлагат ми келтски символи по-често, отколкото ми предлагат секс.

— Глупости — промърмори тя.

Не бе достатъчно тиха.

— По-добре щеше да е, ако ме гледаш, когато ми казваш, че ме смяташ за сексапилен и неустоим — каза той.

Тя рязко вдигна глава.

— Не съм казвала подобно нещо!

— Разбира се, че каза. Помисли си само.

— Но...

Той продължи да говори.

— И докато мислиш, обмисли и нещо друго — имам предчувствие за това десето предложение. Нещо като усещане за

друидско съкровище.

Тя реши, че я дразни нарочно. После се вгледа по-внимателно в очите му. Не се шегуваше.

— О, по дяволите! — Издиша шумно.

Той се засмя.

— Сега вече разбираш.

Тя мислеше бързо. Бе добра в това. Бе ѝ помагало да се измъква от неприятности в миналото. Може би ще успее да предпази и Шейн в бъдеще.

— Добре. Чудесно — бързо изрече тя. — Няма да се опълчвам срещу комарджийските ти инстинкти. Та кой би посмял? — Бе самата истина. Тези инстинкти бяха причината Шейн да спечели много милиони още преди да стане на трийсет. — Но все пак помисли. Слушаш ли ме?

Усмивката му леко се промени и стана по-топла.

— Много ми харесва, когато очите ти са толкова разширени и умолителни.

— Не ме слушаш.

— Точно сега би трябвало да затворя очи, за да те чуя по-добре.

— Престани — каза тя и вдигна ръце нагоре. — Аз не се опитвам да те дразня нарочно, така че спри да ме мъчиш и ме чуи.

Той затвори очи.

Тя издиша безшумно и с облекчение и попита направо:

— Думата „произход“ означава ли нещо за теб?

— Да. — Той отвори очи. — Означава онова, с което ти се занимаваш.

Тя се запита дали би ѝ помогнало, ако закрещи. Един-единствен поглед към интеллигентното му и невъзмутимо лице я накара да разбере, че е по-добре да пази силите си за предстоящата дискусия.

Дискусия. Едва не се засмя на глас. Господи, каква безлична дума за жестоката схватка, която бе надвиснала над главите им. Независимо колко съмнителен бе произходът на някой експонат или колко пъти се налагаше шефът ѝ накрая тихомълком да връща неправомерно закупен предмет на страната или на човека, който има по-голямо или законно право да го притежава, тя никога не бе успяла да го разубеди, когато той наистина желае нещо.

Но този път трябваше да спечели битката. Не можеше да го остави да опетни репутацията си — а и нейната, — като купи нещо, чието притежание не би било законово допустимо дори и всичките деветима съдии от Върховния съд да бяха на негова страна.

Колко жалко, че Шейн бе толкова богат. Всеки друг би решил, че се е опарил достатъчно от връщането на крадени произведения на изкуството в миналото и не би продължил да купува съмнителни предмети.

Този човек просто имаше прекалено много пари.

— Да предположим, че съкровището на друидите наистина съществува — каза тя. — Само заради... дискусията.

— Разбира се.

Безгрижието в гласа му я накара да стисне зъби. И все пак, когато го погледна в очите, видя, че те са напълно сериозни и съсредоточени. За повечето хора бе много изнервящо да бъдат център на подобно настойчиво внимание, но тя бе свикнала. Освен това бе виждала подобно изражение и на своето лице, когато умът ѝ бе напълно ангажиран и концентриран до крайна степен върху някакъв проблем.

— Да предположим, че съкровището на друидите е било заровено през шести век и тайната му е била пазена в продължение на петнадесет века — каза тя.

— Би могло да се случи — небрежно подметна той. — Устни предания се запазват в родовата памет и в тайните общества през вековете.

— Тъхъ. — *Изобщо не е вероятно.* — Сега нека предположим, че някой наскоро...

— Защо наскоро? — намеси се той.

— Защото, ако не е било наскоро, съкровището вече щеше да е в някой музей.

— Или частна колекция.

— Възможно е — съгласи се тя, — но не е особено вероятно. Не мога да си представя, че ще остане в тайна. Колекционерите са бърбиви хора и обичат да клюкарстват.

— Ето защо непрекъснато чуваме по нещо за съкровището на друидите.

Тя реши да изостави тази страна на спора. Не ѝ помагаше да стигне до целта си, а именно да не се наложи да гледа как шефът ѝ купува откраднатото национално съкровище.

— Добре — подхвана внимателно. — Имаме значи наскоро намерено друидско съкровище...

— Ще отстъпя засега за „наскоро“ — прекъсна я той, — но си запазвам правото да обсъдим отново въпроса.

Тя скръцна със зъби. Трябвало е да стане адвокат.

— Чудесно. Имаш право на повторно обсъждане. Мога ли да продължа?

Усмивката му говореше, че се наслаждава на червенината, плъзнала по скулите ѝ в пристъп на яд. Напоследък, когато се намираше близо до него, това бе в около деветдесет и девет процента от времето. Наистина се налагаше да си търси друга работа, преди да го е убила. Или да му се хвърли на врата.

В този миг не бе сигурна кое би ѝ доставило по-голямо удоволствие.

— Разбира се, продължавай — каза той. — Обичам да те гледам, докато говориш.

— Ако подхвърлиш някоя остроумна реплика за устните ми, направо си тръгвам.

— За устните ти ли? — Шейн се надяваше, че е успял да си придаде изненадан вид. Сигурно много мъже са ѝ казвали, че устните ѝ ги карат да си мислят за страстен секс, който ги възпламенява и ги оставя напълно изтощени. — Какво за устните ти?

Риса реши, че повече би ѝ харесало да го убие, отколкото да му се хвърли на врата. Определено.

— Имаме значи наскоро открито друидско съкровище — подхвана отново с привидно спокойствие. — Много е вероятно споменатото съкровище да идва от Уелс, Ирландия или от Южна Англия, а може би и от Северозападна Шотландия. Съгласен ли си?

— Като си запазвам правото на повторно обсъждане — да.

— За да ускорим малко нещата, ще допусна, че освен ако не отхвърлиш нещо категорично, значи си съгласен. С правото на повторно обсъждане, разбира се.

— Чудесна идея.

Хладната самоувереност в гласа му накара скулите ѝ да почервенее още по-силно. Единствено очите му я спираха да не излезе от стаята. Те бяха сериозни като смъртта.

Не се сдържа и се зачуди какво ли би било да е центърът на подобно напрегнато внимание... и после да накара същите тези очи да се замъглят от несдържана страст.

Някъде дълбоко в нея избухна горещо желание.

Тази вечер, закле се тя безмълвно.

Ще се обади на Нийл веднага щом се прибере в апартамента си. Няма да отлага повече.

Трябваше да се измъкне още сега.

— Значи имаме наскоро открито друидско съкровище — пресипнало започна пак отначало.

— От чисто злато.

Леко присви очи, но по-скоро се замисли, отколкото се ядоса.

— Нещо друго?

— Свещени символи. Може би жертвени дарове или по-вероятно предмети, използвани в свещените ритуали. Великолепно гравирани. От личната колекция на Мерлин.

Този път тя дори не се опита да приглуши думите си.

— Пълни глупости.

— Кое по-точно? Това за чистото злато, свещените символи, вероятно...

— За личната колекция на Мерлин — прекъсна го тя. — Не мога да го преглътна. Да не би предметите да си имат и надпис: „Направено в Уелс за Мерлин“?

— Той не ми каза. — В гласа на Шейн нямаше и следа от емоция.

За разлика от този на Риса. В нейния имаше достатъчно лед, че да замрази и алкохол.

— Друидите не са можели — не са искали — да пишат. Именно така са опазили тайните си в тайна.

— Това не означава, че някой пътуващ кралски учен, който същевременно е бил съветник на уелския крал през пети век, не е могъл да пише на латински, гръцки или дори на някакъв местен келтски диалект, като използва гръцката или латинската азбука, или дори рунически символи.

— Приемам това. С...

— Право на повторно обсъждане — прекъсна я той. — Разбрах те.

— Още не си — отвърна му тя. — Да предположим, че пътуващият надалеч учен съветник е бил друид...

— Напълно допустимо предположение — отново се намеси той. — Друидите са били съветници на крале и вождове. Това им е била работата. По този въпрос нямаш право на повторно обсъждане. Установено е толкова точно, колкото изобщо е възможно да се установи нещо със сигурност за друидите.

Може би нямаше да си прави труда да се обажда на Нийл. Може би щеше просто да убие Шейн още сега и всичко да свърши.

Той повдигна тъмните си вежди въпросително.

— Нещо не е наред ли?

— А да не би нещо да е наред? — сопна се тя. — О, да върви всичко по дяволите. Приемам всичко. Това все още не означава, че можеш законно да притежаваш съкровището на друидите, какво остава да покажеш проклетото злато в навечерието на Нова година! Освен ако нямаш неизвестно досега за мен желание да лежиш в затвора.

— Не. Свърши ли?

Тя отвори уста, после я затвори. Облиза устни и разбра, че трябва бързо да каже нещо. Много бързо.

— Виж сега, ако съществува, съкровището на друидите е наследство от едно време и място, в което магията е била реалност. Предполага се, че е било събрано и/или пазено от най-великия от всички друиди — Мерлин. Не! — Тя вдигна ръка, за да не позволи на Шейн да я прекъсне. — Предполага се, че в съкровището има предмети от чисто злато, гравирани със свръхестествени символи. Някои източници твърдят, че предметите изчезнали като по чудо след смъртта на Мерлин. Други казват, че са били прибрани в съкровището на друидите, което се е предавало от един върховен жрец на следващия повече от хиляда години.

— Значи си чела статията — отбеляза Шейн, като повдигна леко списанието.

— Четох първоизточника на този материал на латински, когато пишех докторската си дисертация. Прочетох и почти същото в превода на една уелска поема от седми век. Чела съм го и на староанглийски — език, толкова древен, че не може да бъде различен от старофренски

или старонемски. Четох го и в един стар научен текст от времето на Чосър. Също и от епохата на Шекспир. Изчела съм и купища небивалици от края на деветнадесети и двадесети век. Има нещо в края на всяко столетие, което провокира хората да фантазират какво ли не.

— Впечатлен съм. Аз не можах да открия текста от времето на Чосър.

Тя примигна, мъчеше се да приеме факта, че въпреки небрежния си маниер той е проучил въпроса в дълбочина.

— Намира се в една недостъпна колекция на Калифорнийския университет в Лос Анджелис.

— Ще получа копие.

Тя не се усъмни в това.

— Няма нужда. Пазя копия от всяка информация, която ми попадне за златото на Мерлин или съкровището на друидите.

Макар всичките му инстинкти да го накараха да изтръпне от глава до пети, Шейн остана неестествено спокоен.

— Защо?

— Искях да го намеря — отвърна му простичко. — Бях в Уелс, в Южна Англия, в Северозападна Шотландия. Прекарах месеци...

Гласът ѝ замря. Чудеше как може да му опише преживяното, вековното безмълвие на изправените скални блокове, неуловимия шепот на скритите поточета, непоносимата красота на полумесеца, сякаш полегнал в клоните на древен дъб.

— Преследвах една легенда — каза тя. — Беше чудесно за дисертацията ми, но всичко, което открих, бяха няколко места, които ме караха да настръхвам.

— Стоунхендж ли?

— Не. О, да, това е внушително място, разбира се, но... — Тя сви рамене. — Развълнува по-скоро ума, а не сърцето ми. Други места, които открих, сякаш направо проникваха вътре в мен. Бяха по-истински от собствените ми спомени. — Разпери пръсти, сякаш да задържи или да сподели нещо, което никакви думи не биха могли да опишат. — В Уелс има крепостни стени, каменни колони, погребални хълмове, надгробни плочи. Всички те са прекалено стари, за да са построени от хората, чието изкуство наричаме келтско, но тези места

са били използвани от келтите. От друидите. Тези места са... различни.

Шейн чакаше и се питаше какво ли вижда тя, без да се взира с очи, ясни и наситеносини като езеро в Уелс. Когато тя не каза нищо повече, попита я нежно:

— Какво виждаш?

— Жътва в полунощ в днешна дъбова горичка. Жътварят, облечен в бяло, жъне свещения имел със сребърен нож. Тъмно изворче, заобиколено от древен каменен кръг, и храстите, надвиснали над изворчето, украсени с панделки, монети, свежи цветя, издялани изображения на ръце, крака или гениталии — за лек на каквото там са се молели. Но най-вече си спомням как заспивам сред дъбова горичка, осяяна с каменни колони, приведени като възрастни мъже, носещи на плещите си прекалено много спомени.

— Имала си видение.

Каза го толкова нежно, че тя отговори, преди да усети как се разкрива.

— Да. Имах видение.

Тогава чу собствените си думи. Разтри леко ръце, за да прогони настръхването, плъзнало по кожата ѝ като леките вълни от вятъра по повърхността на езеро.

— Не е голяма работа — отсече бодро. — Хората непрекъснато имат видения.

Шейн не си направи труд да оспори. Бе зает с прозрението защо Риса го вълнува като никоя друга жена.

Тя има видения.

Той — също, понякога.

— Какво видя? — попита я.

Отначало реши да не му отговаря. После си каза, че няма значение. И без това щеше да си търси нова работа.

— Съкровището на друидите — отвърна му, — съкровището, което търсех, го нямаше.

Той присви очи.

— Изгубено завинаги ли?

— Не. Просто го нямаше. Обичайно за келтите. В това са били най-добри. Да се местят. Цялото голямо семейство. Понякога дори и целият род. Били са заселници, а не воители. Келтите не са имали, нито

са искали да имат държава или постоянна армия. Били са далновидни, цивилизовани, твърдоглави, храбри хора, които обичали изкуството, виното и новите земи.

Тя го погледна странишком, едновременно предпазливо и иронично.

— Почти като един човек, когото познавам.

— Самата ти — каза Шейн.

Тя се сепна.

— Имах предвид теб.

Усмивката, която ѝ отправи, бе по-различна от всичко, което бе видяла досега, приличаше на лунен изгрев в свещена дъбова горичка. Не знаеше дали да се наслади на неземното сияние... или да побегне.

Преди да успее да реши, телефонът звънна. Тя го сграбчи, сякаш бе спасителен пояс.

— Кабинетът на уредника — каза в слушалката.

— Обажда се Мили, от рецепцията. Господин Танънхил при вас ли е?

Риса подаде слушалката на Шейн.

— Мили, от рецепцията.

— Танънхил — кратко се представи той. — Какво има, Мили?

— Господин Смит-Уайт е тук и носи куфар, който отказва да даде за проверка на охраната.

— Изпрати го горе.

— Във вашия кабинет или в този на госпожица Шеридън?

— В кабинета на Риса.

— Да, господине.

— И още нещо, Мили!

— Да?

— Нека го придружи човек от охраната. Въръжен.

ГЛАВА 26

Лас Вегас

3 ноември, късно сутринта

Тим неспокойно огледа достъпната за всички част от заложната къща на Джоуи Клайн. Бе само на няколко пресечки от къщата на майка му. Господи, тя живееше в истинска дупка. Нищо чудно, че пие толкова. Или може би живееше там, защото пие много. Както и да е. Мястото бе отвратително.

Той поразкърши рамене, липсваше му обичайната тежест на метнатата на гърба му раница. Сокс го бе накарал да я заключи в багажника, като каза, че Джоуи направо ще побеснее, ако някой непознат за него влезе в личното му скривалище с раница.

— Господи, ако се съди по тая дупка — заяви Тим, — твоят човек ще е късметлия, ако има два долара закуп. Откъде е взел парите да ти плати за златото?

— Върви след мен — промърмори Сокс. — И не казвай нищо. Аз ще се разправам с Джоуи.

Тим сви рамене и последва приятеля си през пролуката зад тезгяха. Изсмя се на глас, когато видя вратата, скрита в шкафа със стари, ръждясали пушки, а после подсвирна при вида на стаята, където Джоуи въртеше истинския си бизнес.

— Чудничко — каза той, докато оглеждаше разноцветната дъга от скъпоценни камъни и злато в заключените витрини за бижута.

— Да. Добре се е подредил. Хей, Джоуи! Къде си, по дяволите?

— В тоалетната. Ей сега идвам.

Сокс мина покрай витрините, оглеждайки ги за златото. Намери много, но не това, което търсеше.

— Виждаш ли ги? — попита Тим.

Сокс само изръмжа.

Тим също започна да претърсва с поглед витрините.

— Колко време е валидна разписката?

— Каква разписка?

— Разписката, която си получил, когато си заложил тук златото.

— Не съм получавал нищо.

— Какво? Как тогава се надяваш да си го получиш обратно, като...

— Затваряй си устата — прекъсна го рязко Сокс с ръмжене. С бързината на опитна медицинска сестра или крадец той си сложи прозрачни хирургически ръкавици. — Нали ти казах, че ще се погрижа за всичко?

Джоуи излезе от тоалетната, като си закопчаваше панталона.

— Здравсти, Цезар, стари приятелю. Да не би да имаш още злато за мен?

— Цезар ли? — тихичко повтори Тим и погледна Сокс.

— Може би — отвърна Сокс, без да обръща внимание на Тим. — Зависи.

Джоуи си помисли за бързо спечелените петдесет хиляди от четирите златни предмета и се усмихна. Човек не знае дали няма да удари джакпота два пъти в един и същи ден.

— Зависи ли? И от какво?

— Мадамата на моето приятелче отказва да го прибере, освен ако не ѝ върнем обратно онази гривна или лента за ръка, или както там ѝ викат. Струваше петстотин долара, нали?

Джоуи се засмя, после забеляза, че Сокс не се смее, и прочисти гърлото си.

— Цезар, момчето ми, не ми каза, че ще си искаш нещо обратно. Вече съм завъртял стоката.

Тим щеше да каже нещо, но само издаде приглушен звук, когато Сокс бръкна под ризата си, измъкна пистолета със заглушител и го насочи към Джоуи.

— Ей, Цезар, чакай, приятелю — каза Джоуи, като отстъпваше с протегнати напред ръце, за да покаже, че са празни. Пистолетът бе достатъчно опасен. Лъскавите прозрачни ръкавици, които току-що бе забелязал на ръцете на Сокс, го накараха да се изпоти. Когато някой носеше подобни предпазни средства, значи работата бе сериозна. — Та ние сме почти роднини. Роднините не насочват пистолети един към друг.

— На кого продаде златото? — попита Сокс.

Тим тъкмо щеше да каже, че златото е и негово. Един поглед към безизразните тъмни очи на приятеля му го накара да промени намеренията си. Последния път, когато бе виждал Сокс в такъв вид, бе в затвора, когато бе изритал жестоко един старец, защото не се бе отместил от пътя му достатъчно бързо. Този тип може и да не бе особено умен, когато става дума за училищни знания, но знаеше как стоят нещата сред отрепките като него. Бе студенокръвен и бърз като змия.

— Това е лична работа — отвърна Джоуи. — Разбираш, нали?

— Колко?

— Ей, знаеш, че не мога да ти кажа...

Сокс го простреля в дясното коляно. Изстрелът прозвуча не по-силно от изгървана чаша. Наблюдаваше Джоуи, който се плъосна на циментовия под, като крещеше и кървеше обилно.

— На кого ги продаде? — повтори Сокс. — Казвай или ще ти надупча и другата капачка.

Джоуи успя да каже:

— На Шапиро.

— Все още ли са у него?

— Не... знам — на пресекулки изрече Джоуи.

— За колко му ги даде?

— Петдесет... и пет.

— Хиляди ли? — попита Сокс. — Петдесет и пет хиляди? Казваш, че си взел...

— Да! — отчаяно го прекъсна Джоуи. — Господи, Цезар. Извикай линейка! Боли!

Сокс изрита собственика на заложната къща в гърлото и прекрати разговора.

Тим се намръщи и стомахът му се преобърна. Никак не му харесваше да е приятел на Сокс в такива моменти. Тим бе роден мошеник, усмихваше се любезно и угодничеше, но не бе бияч или убиец. Сокс бе роден насилник. Нямахше нищо против да причинява болка на другите.

— Петдесет и пет хиляди! — Той изрита Джоуи в слабините. — Това ти е, задето ме измами, негоднико. — Ритна го отново. — Още ли се мислиш за по-хитър от мен, а?

Джоуи не отговори. Не би могъл. Давеше се в повърнато, болеше го ужасно, потъваше в бездънен мрак.

Сокс обърна гръб на стенещия и повръщащ посредник и започна да пребърква чекмеджетата на бюрото и стелажите.

— Тъъ, Сокс, може би трябва да... — започна Тим.

— Млъкни и разбий онази витрина с бижута.

— Ами ако има аларма?

— Не и тук, отзад. Последното, което Джоуи би искал, е разни любопитни ченгета да го разпитват за стоката му.

Тим си избра един ръжен за чистене на оръжие от тезгяха и започна да удря с него по дебелото стъкло на витрината. Пукнатини прорязаха като светкавици стъклото, но специално подсиления материал остана цял, независимо колко силно удряше.

Сокс затръшна и последното от чекмеджетата на бюрото.

— По дяволите! Къде ли ги крие?

— Какво?

— Парите, глупако, какво си мислиш, че търся?

Тим прасна стъклото с топката в края на ръжена. Напуканата витрина се огъна, но не се счупи.

— Има ли сейф?

— Да. Не мога да го отворя. Вече опитвах веднъж преди година.

Сокс се върна при Джоуи и пребърка джобовете на панталоните му, после и бельото му. Както и очакваше, имаше дебела пачка пари в една тайна торбичка, която висеше над жалкия му пенис.

Сокс нетърпеливо дръпна възела, който закрепваше връзките на торбичката около кръста на Джоуи. Възелът се затегна. Едно бързо замахване с джобния нож и проблемът бе решен. Остана и тънка червена следа от порязано по слабините на Джоуи, но той не се оплака. Бе прекалено зает с усилието да си поеме малко въздух през болката и повърнатото, за да забележи някаква си драскотина.

Като псуваше монотонно, Сокс преброи парите. Няколко хиляди. Само преди час би подскачал от радост при такава сума. Сега непрекъснато чуваше в главата си крясъците на Шерил.

Онези четири парчета злато, които си продал за осемстотин долара, струват поне един милион.

Ядосан на целия свят, че отново е прецакан, Сокс изрита Джоуи с всички сили.

Собственикът на заложната къща едва простена.

Тим продължаваше да удря по специалното стъкло и се опитваше да гледа навсякъде другаде, само не и към пода, където Джоуи се гърчеше като настъпен червей.

Сокс все още псуваше. Отиде до работния тезгях, където Джоуи прекарваше почти цялото си време. Издърпа рязко първото от редицата чекмеджета под дългата набраздена маса. С едно обръщане на дебелията си китка прасна чекмеджето в единия крак на масата. Дребни инструменти се разпиляха във всички посоки.

Не и пари.

Във второто чекмедже имаше куп парцали и смазочни масла. Бурканчетата с масло издадоха почти приятен звън при удара си в стената.

Отново никакви пари.

В третото чекмедже имаше мобилен телефон, малко пари и пистолет със заглушител.

За момент Сокс забрави за липсващото злато. Натъпка парите в джоба си и провери пистолета. Почистен, зареден, готов за стрелба и чист или регистриран на името на Джоуи. И в двата случая си бе печалба.

Като си подсвиркваше беззвучно през зъби, Сокс изпразни патроните от своя пистолет, като остави само един. Изпълнен с малко по-добри чувства към света като цяло, той отиде до Тим и му подаде почти празния пистолет.

— Остави витрината — каза Сокс. — Имаме каквото ни трябва. Ето, очисти този глупак и да се махаме.

Тим се взря нещастно в оръжието и добре покритите ръце на Сокс.

— Не ми каза, че ще ми трябва ръкавици. Нека просто да си тръгнем и...

— Аа, не, приятел — прекъсна го Сокс. — Пъхни му го в устата и му пръсни шибания мозък.

Тим се накани да спори, но видя решителния поглед на приятеля си от затвора и разбра, че няма да се измъкне. Така бе и първия път, когато бе тръгнал със Сокс. Тогава той отмъкна каса текила за двама им с насочен пистолет. И каквото правеше Сокс, същото трябваше да

прави и Тим. Това бе изпитан начин да се подsigуриш, че съучастникът ти няма да те издаде на полицията.

Тим въздъхна.

— Ако му пръсна мозъка от толкова близо, новите ни ризи целите ще се омърлят.

— Господи. Та кой ти гледа?

Тим, изглежда, настояваше на своето.

— Просто го очисти, чу ли? — повтори Сокс. — Хайде, направи го.

Тим се прицели. В сърцето, не в главата. Много по-чисто. Натисна спусъка.

Джоуи потръпна веднъж, издаде странна бълбукаща въздишка и замръзна неподвижно.

Сокс го провери с един здрав ритник. Никаква реакция. *Чао, чао, приятел, получи си го, задето си ме мамил през всичките изминали години.*

Все още усмихнат, Сокс се извърна към Тим и го застреля с пистолета на Джоуи. Даже и с поставен заглушител, все пак ударът бе толкова силен, че запрати Тим към стената, където се блъсна с лице напред във висока метална етажерка. Започна да се свлича надолу, сграбчи най-горния рафт, за да се задържи прав, и накрая събори етажерката върху себе си. Мъжът и металната етажерка се стовариха на циментовия под с трясък, който заглуши всичко останало.

Във внезапната тишина, настъпила след падането, воят на сирена бе прекалено силен и отчетлив. И се приближаваше.

Сокс подскочи и изпсува. Някой любопитен негодник сигурно е позвънил на полицията. Или пък Джоуи е имал аларма, за която не му е казал.

Наведе се над тялото на собственика на заложната къща, сграбчи отпуснатите му пръсти и ги обви около оръжието, с което бе застрелял Тим. Когато Сокс го пусна, пистолетът просто се изплъзна от ръката на Джоуи. Опита отново. Същото стана и втория път.

Сирената виеше вече толкова близо зад завоя, че можеше да чуе свистенето на гумите.

Потънал в пот, Сокс направи последен опит да подреди сцената. Този път успя. Той издиша шумно и погледна към мястото, където

лежеше Тим. Нищо не помръдваше под етажерката, освен ручейче кръв, което се извиваше по пода.

А от писъка на сирената на Сокс направо му идваше да закрепци.

Без изобщо да забележи кръвта по обувките си, той се обърна и побягна през задната врата.

ГЛАВА 27

Лас Вегас

3 ноември, късно сутринта

Видът на Смит-Уайт изобщо не отговаряше на името му. Вместо да е висок, слаб и изискан, той бе нисък, плешив и закръглен като Дядо Коледа. Но в очите му нямаше никакво веселие. Те бяха опушеносиви, с цвета на стар сняг.

С едва прикрито нетърпение, Риса го чакаше най-сетне да мине към деловия въпрос.

Като познаваше вкуса на госта си, Шейн бе поръчал да донесат турско кафе и сладкиши. Тъй като той все още облизваше устни и си избираше от плодовите кексчета и захаросаните плодове, Риса разбра, че ще се наложи още да почака, преди да види златото. Това означаваше и че Смит-Уайт си играе с търпението им, защото има нещо наистина изключително за продан.

От това не й бе по-лесно да чака.

Нито Шейн, нито уредничката му поглеждаха към заключеното метално куфарче, което посетителят бе оставил на ниската масичка до сервираното кафе.

Човекът от охраната не откъсваше очи от куфарчето. Всичко, което се качваше на горните етажи в „Златното руно“, без да бъде проверено, го притесняваше.

— Чудесно — каза Смит-Уайт, като изтриваше пудра захар от горната си устна. — Твоите майстори сладкари определено са най-добрите извън Манхатън. А вероятно и в Манхатън няма по-добри.

— Непременно ще предам, че много си харесал сладкишите — отвърна Шейн. — Още кафе?

На Риса й се щеше да го ритне, задето предложи.

Смит-Уайт се поколеба, разбра, че Шейн няма пръв да подхване темата за продажбата, и мислено даде най-висока оценка на собственика на „Златното руно“ за невъзмутимостта му на професионален покерджия. Ако Шейн имаше и друга цел, освен

приятен разговор с госта си, то определено не му личеше, не го издаваше езикът на тялото. С лека въздишка, гостът прие, че ще трябва той да подхване преговорите. Шейн Танънхил бе по-търпелив и от статуя.

— Благодаря ти — започна Смит-Уайт. — Знам, че и двамата имаме много ангажименти. Много мило от твоя страна, че се съгласи да се срещнем толкова бързо.

Шейн кимна любезно, докато наливаше тъмната, гъста като сироп течност в изисканата чашка на мъжа срещу себе си, която бе направо миниатюрно малка. Когато свърши с това, той посегна към своето кафе. Вместо да го изгълта наведнъж шумно като дивак, той едва отпи гъстото и невероятно подсладено турско кафе. Заради кофеина и захарта в него ефектът бе като здрав юмручен удар.

Пълничките, добре поддържани пръсти на Смит-Уайт галеха металното куфарче.

Шейн отново отпи от кафето си.

Риса разсъждаваше върху радостта от убийството.

Служителят от охраната леко намести сакото си и не откъсваше поглед от ръцете на посетителя. Искрено се надяваше наконтеният господин да не носи нищо друго, освен злато в куфара си. Мястото бе прекалено тясно за употреба на оръжие.

В тишината се разнесе отчетливият звук от отваряне на цифровата ключалка. Смит-Уайт нарочно се суетеше с до болка познатата му комбинация.

— Нашийникът пристигна ли вече? — лениво се обърна към Риса Шейн.

— Ще проверя.

Тя стана и отиде до компютъра си. В погледа, с който Шейн я проследи, имаше всичко друго, но не и ленивост, а на нея ѝ се прииска да бе облечена в зебло от глава до пети. Не че всекидневните ѝ панталони и сако бяха прилепнали — всъщност бяха свободни и разкроени, както бе модерно — но той накара всяка извивка на женственото ѝ тяло да почувства тръпка, все едно е прокарал ръце по него. За пореден път ѝ се дощя да е слабичка и елегантна като модел. Но не беше и никога нямаше да е.

Я се стегни, сопна се сама на себе си.

Набра познатата парола на клавиатурата и зачака.

— Според системата за следене на полетите — каза тя — нашияникът е напуснал летището в десет и тридесет тази сутрин и в момента е на път към нас.

— Добре. Благодаря ти.

Нещо в тона на гласа му я накара да го погледне. Имаше го и в очите му.

Страст.

Смит-Уайт разбра, че опитът му да създаде напрегнато очакване е претърпял провал. Прочисти гърлото си и с няколко ловки завъртания довърши отключването. После вдигна капака така, че само той можеше да види какво има в куфара.

И човекът от охраната, разбира се. Но Смит-Уайт всъщност не го забелязваше, тъй като не бе купувач.

Докато посетителят си слагаше хирургически ръкавици, служителят на казиното огледа добре вътрешността на куфарчето, после отново й хвърли един поглед за всеки случай. Накрая се облегна на една от масивните витрини за експонати и се отпусна. Ако някой от предметите в това куфарче можеше да изстрелва куршуми, имаше остър режещ ръб или би могло да избухне, той лично би изял цял чувал пластмасови чипове за покер, и то без сол и кетчуп.

Риса се настани в стола си и се залови да оглежда ноктите на ръцете си. Нямахше нищо назъбено. Нито счупено. И ако онзи скъп господин не извадеше нещо друго, освен ръката си от онова куфарче много скоро, щеше да скочи през ниската масичка, да му се нахвърли и да съсипе идеалния си маникюр, докато издере маската на самодоволство от лицето му.

— Ето, да започваме — нехайно подхвана Смит-Уайт. — Това е едно чудесно бижу, не мислите ли?

Първото впечатление заля Риса като порой, когато зърна кръглата, голяма колкото длан брошка в застланата с черно кадифе плитка кутийка. Келтска, без никакво съмнение. Прекрасна. Символ на слънцето, изработен от злато, за да придържа робата на някой вожд или друид. Вероятно от четвърти до седми век от новата ера. Може би от Ирландия. Или от Шотландия. Злато с червен емайл върху повтарящите се извивки на символите, гравирани в метала. Очевидно непокътната.

Никога не бе виждала подобна брошка от злато. Бронзова — да. Сребърна — също. Но не и златна.

Погледна шефа си. Ако се съдеше по изражението на Шейн, Смит-Уайт би могъл да държи просто сандвич с риба тон, при това без майонеза.

Риса се надяваше, че лицето ѝ е поне наполовина толкова непроницаемо, колкото това на шефа ѝ. Едва се сдържаше да не скочи и да не грабне брошката от ръцете на Смит-Уайт, за да я разгледа отблизо.

— Може ли? — попита Шейн и протегна ръка.

— Разбира се. Искаш ли ръкавици? — Смит-Уайт вече му подаваше един чифт. — Много големи, като ръцете ти.

— Бих предпочел да не слагам — каза Шейн. — Затова колекционирам злато. Когато е от висока проба, то не потъмнява при кратък оглед. Но ти познаваш стоката си. Ако това няма да понесе допира до гола кожа...

Смит-Уайт нямаше намерение да казва, че златото не е от най-високо качество. Нито пък щеше да махне своите ръкавици. Без да продума, той пусна втория чифт на масата и после предложи с равен тон:

— Искаш ли да извадя брошката от таблата?

— Да, моля — каза Шейн.

Без излишно суетене Риса сложи своите хирургически ръкавици. Колкото по-малко замърсена бе повърхността на златото от докосване, толкова по-лесно щеше да е да получи отговор на въпросите си в лабораторията. А имаше предчувствие, че ще има много въпроси.

Искаше ѝ се само отговорите да са такива, каквито би желала да чуе.

С присвити очи, тя гледаше как Смит-Уайт подава брошката на шефа ѝ. Погледът ѝ бе отправен към Шейн, а не към самия предмет. Макар да не можеше да посочи конкретна промяна в лицето му, когато пое брошката, разбра, че ще я купи.

Той я погледна за миг, разбра, че тя знае, и не можа да реши дали да се разтревожи, задето вижда неща, които другите не могат, или да е доволен, че така се пести време. Разгледа брошката, ловко я обърна в дланта си и я подаде на Риса.

Даже и през ръкавиците усещаше златото по-скоро топло, отколкото студено при допир. Някаква странна тръпка премина нагоре по ръката ѝ. Не бе изпитвала такова нещо, откакто бе ходила в Уелс. Не бе искала да ѝ се случва никога повече.

Извади бижутерска лупа от джоба си и се взря в брошката. При десетократно увеличение целостта на гравираниите символи изпъкна много отчетливо. Извити, абстрактни на места, стряскащо реални там, където извивките се превръщаха в птичи глави и сякаш политаха в поредица от все по-малки V-та. Пространството между повтарящите се фигурки от основния дизайн грееше в кървавочервено от положения емайл, който не бе загубил цвета и яркостта си през вековете.

— Бих искала по-добро осветление — каза тя след миг. — И... господин Танънхил, ще ми бъде много лесно да си свърша работата, ако в бъдеще си слагате ръкавици.

Само Риса забеляза моментната изненада в очите на Шейн. Досега тя никога не бе настоявала. Без да каже нищо, той взе втория чифт ръкавици, който гостът отново му подаде.

— Може ли? — попита тя Смит-Уайт и посочи към работната си маса.

Той махна с ръка в знак, че ѝ разрешава да оглежда брошката под каквато ще светлина.

На една от работните ѝ маси имаше ярка лампа, която предлагаше целия светлинен спектър, и до нея огромно увеличително стъкло на подвижно рамо. Използваше го, когато искаше ръцете ѝ да са свободни, за да скицира или да си води бележки, докато разглежда някой експонат. Онова, което ѝ бе нужно в момента, бе двойният микроскоп с увеличителна сила от десет до тридесет пъти, който стоеше на втората маса. Издърпа стола си на колелца, намести брошката, нагласи увеличението... и почувства времето да я залива безмълвно като порой, който ѝ отне дъха.

Майстор златар държи брошката, вижда във фантазията си дизайна, гравира символите в чистото злато. Всяка резка е молитва към боговете, които владеят небето и светкавиците, и яркото слънце, огненото кълбо на живота се върти и се завръща отново, а човек е толкова малък, толкова слаб и измъчен...

Риса издиша шумно, отърси се от видението наяве и положи усилия да се съсредоточи върху настоящето.

Предметът бе ръчно изработен. Категорично. Грапавините бяха успокоителни. Придаваха му топлота, докато много от машинно направените бижута бяха студени. Дизайнът бе в класическия келтски стил — поредица от абстрактни, извити линии, които „разцъфваха“ периодично в тройна фигура, напомняща птичи глави. По целия кръг на брошката имаше три такива „цвята“, всеки с по три „листенца“ и второто от всяка тройка бе майсторски инкрустирано с червено стъкло. Зигзагообразна дъга от злато отделяше инкрустираното от чистото злато и получената фигура напомняше едновременно и на колело, и на око. Върху птичите глави от двете страни на инкрустираната фигура имаше умалена версия на сложния, съставен от три части дизайн, който бе гравирен върху самия метал.

Дългата заострена игла бе украсена по същия начин. Майсторът златар някак бе успял да пригоди дизайна така, че пропорциите да се запазят по стесняващата се част на самата закопчалка, чак до върха, който все още бе достатъчно остър, за да прободне плат. Сложната украса бе направо зашеметяваща, както и майсторството. Древният златар е можел да разчита само на собствените си очи и на молитвите си, а на съвременния музееен уредник му трябваше микроскоп, за да успее да оцени по достойнство работата му.

Звукът от оставянето на крехката чашка за турско кафе на Шейн върху също толкова мъничката чинийка подсказа на Риса, че се е забавила прекалено дълго.

— Да — небрежно каза тя, без да вдига поглед, — доста хубаво бижу. В отлично състояние. Даже, бих казала, прекалено добре запазено. Повечето от предметите, които са направени през шести или седми век от новата ера са по-износени. Много по-износени.

— Не и ако са били в нечия скъпоценна колекция — ловко се измъкна Смит-Уайт. — Помислете само за ритуалните предмети на папата, свещени символи от злато, които грижовно се съхраняват и се предават от поколение на поколение, за да се използват само при изключително важни церемонии.

Тогава как са се оказали в лапите ти?, язвително си помисли Риса.

Несъмнено и Шейн се питаше същото. Проблемът бе, че той не се тревожеше толкова за произхода на експонатите, колкото нея.

Без да каже нищо, Риса отново се загледа продължително в брошката. Когато накрая бутна лампата встрани, се увери, че е осигурила добър изглед на експоната за охранителната камера. Имаше да прави цял куп проучвания и нищожно малко време, за да свърши всичко.

Много би дала да има базата данни, която притежават в „Реъритис Ънлимитид“.

Сякаш неволно, тя обърна брошката, за да може камерата да я заснеме и от другата страна — също великолепно гравирана, — преди да вземе златото и да го върне на Смит-Уайт.

Той върна брошката отново в кутийката, подплатена с кадифе, после я остави на ниската масичка, за да може Шейн да ѝ се наслаждава и евентуално да пожелае толкова силно да я има, че да плати половин милион долара за нея. И то най-малко. Смит-Уайт демонстративно си наля кафе и го изсърба шумно, както бе прието по турски, докато на дъното остана само най-едрата утайка.

Служителят от охраната се облегна на другия си хълбок.

Риса чакаше и отново си представи как съсипва маникюра си в лицето на Смит-Уайт. Погледна часовника си. Шейн — също.

Смит-Уайт явно схвана намека. Той отново бръкна в металното куфарче.

— Ето още един прекрасен предмет — каза той. — Това е жертвен дар, принесен на много, много могъщ друид или направен по негово искане за важна религиозна церемония. Бих предположил, че става дума за зимното слънцестоене, когато горките хорица са зъзнали и са се молили слънцето да се върне на обичайното си място.

Не изчака Шейн да поиска предмета. Просто му подаде стилизираната конска фигурка заедно с подплатената ѝ с кадифе кутийка. Шейн я пое и едва не я изтърва заради изблика на енергия, който разтърси ръката му.

— Винаги е изненадващо колко много тежи златото, нали? — обади се Смит-Уайт с доволна усмивка.

Риса знаеше, че не е само това. Шефът ѝ бе държал в ръцете си толкова много злато, че само теглото му не би могло да го изненада.

Но нещо определено го бе изненадало.

Щом Шейн вдигна поглед от фигурката и срещна нейния, тя разбра, че ще купи и коня заедно с брошката.

Да го вземат мътните, както би казал Нийл.

С все по-голямо нетърпение, Риса чакаше Шейн да ѝ даде предмета за оглед. Вместо просто да ѝ го подаде, той пъкна едната си ръка под лакътя ѝ, преди с другата да сложи предмета в дланта ѝ. Не можа да разбере кое я шокира повече — топлината на ръката му или пороят от усещания, който я заля, когато конят докосна дланта ѝ. Знаеше само, че ако той не подкрепяше ръката ѝ, щеше да изтърве безценната фигурка.

Един поглед към бездънните му зелени очи ѝ бе достатъчен да разбере, че и той го знае.

— Благодаря ти — прошепна му дрезгаво.

Усмивката му сякаш казваше, че удоволствието е било изцяло за него.

Без да каже нищо повече, тя стана и се запъти към работната си маса. През цялото време стискаше коня и с двете си ръце. Първоначалното изгарящо чувство бе понамаляло, но паренето, което усещаше сега в дланта си, се прехвърляше направо в очите ѝ.

Бе отново като в Уелс.

Замайване като тъмна светкавица, безмълвните викове на хора, отдавна починали, прославящи богове, които също бяха умрели...

Тя безмилостно пресече мисълта и чувството, че времето се извива около нея като смълчана буря. Издиша продължително и подложи коня под микроскопа.

Също като брошката, и той бе изработен на ръка, вероятно отлят с помощта на восък, гравирани със символи и несъмнено келтски. Но за разлика от нея той бе от много ранна епоха. Украсата не покриваше цялата видима повърхност. Вместо това бе съсредоточена най-вече по тялото на коня. Основният символ бе колелото на слънцето, гравирани по гладките страни на фигурката. Всяко колело включваше три по-малки, разположени по ръба му на равни разстояния едно от друго. Вместо копита, в основата на всеки крак сякаш изгряваше по един слънчев кръг. Ефектът бе едновременно елегантен и много внушителен. Създателят на фигурката е бил, освен умел майстор, също и истински художник.

При това е живял поне четиристотин години преди Христа и е бил повлиян от културата, която археолозите наричаха „Ла Тен“, по името на мястото, където този особен стил в изкуството е бил открит и

изследван за първи път. Колелата копита пък бяха отзвук от още по-ранна епоха — около двеста години преди това, — наречена „Халстат“ по името на друго археологическо находище.

Тя се увери, че скритата камера над главата ѝ е запечатала ясен образ на предмета, преди да се върне при чакащите мъже.

— Забележително — бе единственият ѝ коментар, докато оставяше коня обратно в кадифената кутийка. — Няма почти никакво размиване на гравираниите символи след двадесет и пет века. Сякаш е направен вчера.

Много ѝ се щеше да може да повярва в това. Лесно би могла да отхвърли един фалшификат. Но силно се опасяваше, че предметът е толкова истински, колкото и могъщ.

— Следващия? — попита небрежно.

Смит-Уайт се намръщи. Бе чувал, че уредничката на Шейн може да създава трудности, но сега за пръв път се сблъскваше лично с това. Без да каже каквото и да било, извади и трети предмет от металното куфарче.

— Още една жертвена фигурка — обърна се той към Шейн. — Отлично запазена.

— Защо ли не съм изненадана? — промърмори на себе си Риса.

Шейн я погледна странишком с нефритенозелените си очи, преди да вземе фигурката. Този път бе подготвен за изгарящия удар на спомена и могъществото. Ръката му само леко потрепна. Още докато се наслаждаваше на сложната украса от символи, гравирани върху очевидно щедро надарения елен, той подаде фигурката на Риса. Предизвикателният израз в очите ѝ говореше, че ако пак хване ръката ѝ, за да я подкрепи, ще изтърве златото в скута му. Леко усмихнат, той постави елена в дланта ѝ.

Освен лекото сепване, което само той забеляза, тя не реагира по никакъв начин. Но пламъкът в зениците ѝ му подсказваше, че и тя е разпознала предмета на някакво първично ниво, също като него.

Осъзнаването на този факт го разтърси също толкова дълбоко, колкото и гъсто гравираниите символи по фигурката.

Тя има видения.

Разпознава ги.

И се опитва да избяга с всички сили.

Той мислено се закле да разбере защо.

Риса постави елена под микроскопа. Когато фигурката се появи на фокус, не можеше да реши дали да ликува от възторг пред изключителната красота, която бе пред нея, или да облегне глава на масата и да риде заради онова, което е било загубено през вековете и никога вече не можеше да се върне.

— Келтски — каза дрезгаво. — От четвърти или пети век от новата ера. Пред мен е произведение от началото на златния век в келтското изкуство, достигнало разцвета си в илюстрациите в Евангелието от Келс^[1]. Стилът на украса по този елен е по-близък до Евангелието от Линдисфарн, в началото на разцвета на илюстраторското изкуство. И цял живот не би бил достатъчен, за да се разгадаят сложните преплитания и взаимовръзки между символите по тази фигурка. А дори и след това ще можем да се докоснем само до частица от знанието, от чистото емоционално и интелектуално въздействие, което е изпитвал върху себе си човек от онази епоха в присъствието на този елен. Липсва ни културната среда. Толкова много е... изгубено.

Смит-Уайт долови благоговението в гласа ѝ и се запита дали не е сбъркал, като е показал елена сега, а не го е оставил за накрая. На него му се струваше, че лентата за ръка е най-впечатляващият предмет от колекцията, затова бе решил да я остави последна. Еленът бе чудесен, наистина много хубав, но символите по него бяха толкова заплетени, че погледът на съвременника се замъгляваше от виждане. Ако питаша него, лентата бе много по-внушителна.

Оставаше да се разбере дали и уредничката на Шейн ще се съгласи с това.

След като нагласи елена така, че да бъде заснет от камерата на тавана, Риса неохотно го върна на Смит-Уайт.

— Отново трябва да отбележа — обърна се тя към Шейн, — колко невероятно е така фино гравирано злато да запази отчетливостта на символите след толкова много столетия.

— Добре, разбрах — каза той.

Преди да могат да продължат по темата, Смит-Уайт измъкна четвъртия и последен предмет.

— А това, то просто е зашеметяващо.

Риса би искала да оспори думите му, но нямаше смисъл.

Предметът бе невероятен.

Шейн мислено събра сили, за да се подготви за допира с широката лента за ръка, носена над лакътя. Ударът бе силен и мощен, после отслабна. И по-рано бе имал случаи, когато сякаш разпознава на подсъзнателно ниво даден предмет, но нищо не можеше да се сравни с това — все едно бе хванал оголен проводник.

Той стана и отиде до Риса, като застана между нея и проницателния поглед на Смит-Уайт.

— Подготви се — каза той толкова тихо, че гостът да не чуе.

Тя предпазливо пое лентата. Огнен проблясък, вихрен поток от време, пристъп на замайване и после настоящето отново зае полагащото му се място.

Само дето изразът по лицето на Шейн говореше, че ѝ е отнело повече време да се върне от няколкото секунди на объркване, които си спомняше да е усетила.

Не се възпротиви, когато той я придружи до работната ѝ маса. Постави лентата под микроскопа и напрегна волята си, за да не потъне в преплетените могъщи символи. Каза си, че е успяла.

Настръхналата кожа по ръцете я опровергаваше.

Направена или за едра мускулиста ръка, или за много тънък врат, тежката златна лента бе широка около три пръста и гравирана по такъв начин, че светлината я обливаше, сякаш златото непрекъснато се движи, диша, *оживява*. Без уголемяване, украсата на фона напомняше за симетричните декоративни плетеници на съкровището от Снетишъм, но онова, което привличаше погледа — и спираше дъха — бе лицето, което се вираше в нея през булото на изминалите столетия.

Очите бяха с форма на бадем, лакирани в синьо и със зеници от ахат — очи, които бяха празни и все пак всевиждащи, свръхестествени. Челото бе високо и достойно за корона. Имаше само лека тъмна чертичка за нос, нямаше уста. Лицето — или, може би, черепът — доминираше над гъстите плетеници, на чийто фон изпъкваше. Самият фон бе много абстрактен — преплетени линии, символизиращи диви гъски. Гарван с дебел клюн бе изобразен и от двете страни на главата или черепа.

Гарванът на смъртта, безсмъртните гъски и човекът помежду им — преодолява смъртта и отива във вечността.

Би се заклела, че не го е казала гласно, но застаналият до нея Шейн отвърна:

— Да.

Риса решително се отърси от магията на изкуството. Когато заговори, тонът ѝ бе безучастен.

— Майсторът, който е създал това, е познавал всички стилове, като се започне от Халстат, през различните модификации от Ла Тен и е предусетил избягването на празни места в дизайна, което се е превърнало в запазена марка на келтските творби, за което свидетелства Евангелието от Келс.

— Да не би да твърдиш, че е живял през девети век от новата ера? — попита Шейн.

— Той или тя. Използвам мъжки род просто за удобство. — Риса бързо махна с ръка, преди той да каже още нещо. — В отговор на въпроса ти ще трябва да сравня множество произведения на изкуството, особено такива, които са били открити при разкопки. Иначе датировката се прави доста произволно само въз основа на стилистични детайли. За съжаление, стилът е оставал в застои в една географска област от келтската цивилизация, докато в друга е бил в период на разцвет. Това води до най-различни предположения за възрастта и мястото, където е бил направен даден предмет. А те не са нищо повече от научни догадки. Строго научни, разбира се, но все пак догадки.

— Може ли това да е от шести век?

— Ще го купиш ли? — попита го много тихо.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че трябва да обсъдим произхода.

— И дотам ще стигнем.

— Преди или след покупката? — тросна му се с разгневен шепот.

Той не отговори.

С известно огорчение тя се извърна, за да погледне отново проблясващата лента, която би трябвало да е зловеща, но излъчваше просто невероятна мощ. Загледана в нея, тя се зачуди защо ли Шейн изобщо ѝ плаща заплата. През половината време пренебрегваше мнението ѝ. През другата половина спореха ожесточено.

Колкото повече отлагаха темата за произхода, толкова по-уверена бе, че двамата с шефа ѝ ще влязат в битка за последен път. Нямаше

абсолютно никаква вероятност тези произведения на изкуството да не са крадени. Единственият въпрос бе кога и от къде.

И колко хора са били убити междувременно.

[1] Илюстриран раннохристиянски ръкопис, направен в Келс, Ирландия, през VIII век от н.е. Днес се пази в Тринити Колидж, Дъблин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Лас Вегас

3 ноември, рано следобед

Тишината в къщата на Миранда Сетън бе толкова пълна, че се чуваше всяка стъпка. Тъкмо това правеше Шерил — крачеше напред-назад от всекидневната до кухнята и обратно като някакъв изнервен призрак, облечен в резедава коприна.

Тим трябваше вече да се е върнал. Ако изобщо щеше да се връща.

Ако не получиш обратно онази лента за ръка, изобщо не се връщай. Никога.

Тогава наистина си го мислеше. Сега — също. Но много искаше онази лента. Колкото повече си мислеше за загубата на част от златото, толкова повече се опасяваше, че няма да ѝ остане достатъчно, за да стигне в живота дотам, където иска.

Не знаеше къде точно, но определено не бе това място *тук*.

Макар и облечена в туника с леопардови шарки, клин и балетни пантофи, Миранда Сетън успяваше ловко да се измъкне от стаята, в която в момента се намираще Шерил. Малко по малко, едно по едно, Миранда бе успяла да свърши две неща, откакто мъжете излязоха. Първото бе, че сложи в ред всекидневната. Второто — да си пийва многократно от един чайник, пълен с водка, докато светът започна да ѝ се струва приятно замъглен, както обикновено.

За съжаление в целия Лас Вегас нямаше достатъчно водка, за да може майката на Тим да се почувства добре, докато е наблизко мрачната, настръхнала приятелка на сина ѝ, затова Миранда се стараяше да бъде по-незабележима, доколкото е възможно. След цял един живот практика бе много добра в това.

Но страшно се ядосваше, че Шерил разпилява разни неща наоколо, сякаш е някаква принцеса, на която трябва да се прислужва. Ключове за кола, червило, гребен, шалче, обувки, спирала за очи, смачкани на топка салфетки, които бе използвала като носни

кърпички, и бог знае още какво. Цяло чудо бе, че глупавото момиче изобщо успява да си намери нещо отново, освен ако някой не върви подире ѝ, за да прибира.

Озовала се отново в кухнята, Миранда отпи голяма глътка направо от чучура на чайника. Когато остави съда с форма на пиленце, забеляза поредната следа от присъствието на Шерил, захвърлена на плота точно зад мястото, където обикновено бе „гнездото“ на чайника. Там лежаха смачкани салфетки, сякаш Шерил е ровила в голямата си нова раничка, търсейки нещо, и е хвърляла наляво и надясно, докато е бързала да стигне до дъното на меката кожена торба.

Събрала смелост от водката, разливаща се по вените ѝ, Миранда грабна пластмасовата карта-ключ и салфетките и побърза да иде във всекидневната. Едва не се блъсна в Шерил, която се обърна с пъргавината на котка. Възрастната жена бе свикнала животът ѝ да протича отнесено и на бавни обороти.

— Какво! — сопна се младата по-скоро като заповед, отколкото въпрос.

— Уморих се да ти прибирам нещата, ето какво! — Миранда протегна ръка с доказателствата. — Виж какво намерих в кухнята.

Шерил замахна с ръка и електронно кодираната пластмасова карта и смачканите салфетки полетяха във въздуха. Мокрите носни кърпи паднаха между стената и гърба на дивана. Картата продължи надолу към пода.

— Това беше тъпо — каза Миранда. — Сега как ще влезеш в луксозната си хотелска стая? Определено няма да останеш тук.

— Ще стигна дотам както и предния път — през служебния вход от източния паркинг, завивам наляво, служебния асансьор, четиринайсети етаж, завой надясно, шеста врата от дясната страна.

Хапливата подигравка в гласа ѝ се запечата в ума на Миранда. Също като онзи, другия глас, презрителен и обиден, когато бащата на Тим ѝ казваше колко е безполезна и незначителна. Сега щеше да помни и тези думи, щяха да отекват в главата ѝ като поредното доказателство колко е нищожна.

— Божичко, колко сме умни само, а? — с престорено възхищение каза Миранда. — Жалко, че няма да ти е от полза без ключа.

Преди Шерил да успее да ѝ каже къде да завре ключа, за който толкова се безпокои, и двете чуха боботенето и воя от моравата кола на Сокс. Той тъкмо паркираше до бордюра пред къщата. Тъй като Шерил бе по-едра и по-бърза, първа стигна до вратата и я отвори със замах.

Сокс се измъкна от ниската кола и наперено тръгна нагоре по пътеката към малката къща.

Тим не се виждаше никакъв.

— Този страхливец сигурно се крие зад предната седалка — промърмори си Шерил.

— Какво? — попита Миранда.

Шерил не отговори. Наблюдаваше приближаването на Сокс и забелязваше онези дребни промени у него, които я предупреждаваха за опасен коктейл от наркотици, тестостерон и адреналин. Лицето му бе едновременно напрегнато и зачервено, очите му шареха диво наоколо, под мишниците му имаше големи, тъмни петна от пот.

Не бе прекарала кой знае колко време на улицата, предлагайки секс срещу пари, но все пак ѝ стигаше, за да се научи да преценява мъжете. Точно сега видът на Сокс говореше за неприятности. От най-лошия вид.

Без да каже и дума, тя се извърна от входната врата, грабна огромната си чанта и хукна към вратата, която водеше от кухнята към гаража.

Сокс така блъсна Миранда, докато минаваше край нея, че тя залитна към дивана и падна на колене. Той не ѝ обърна внимание и се втурна след Шерил. Сграбчи с грубите си пръсти презрамката на раницата и тя се извърна към него, преди той да смъкне чантата от гърба ѝ.

— Ей, къде си се разбързала така? — каза той.

— Къде е Тим? — контрира го тя.

Тъмните очи потрепнаха. Заедно със зловонния дъх на нови пластове пот върху засъхнала стара, от Сокс се излъчваше и някаква животинска миризма, като в джунгла.

Носеше се от него на талази и караше всички инстинкти на Шерил да крещят в един глас да се маха оттам, *да се маха незабавно!*

Но не можеше. Освен ако не оставеше чантата си, а с нея и още няколко безценни парчета злато. Златото на Тим, което ѝ бе дал, за да я накара да замълчи.

— Ще дойде после — грубо отвърна Сокс. — Трябваше да свърши една работа, нали се сещаш? Мъжки работи.

Сега тя разпозна другата миризма под потта. Кръв. Погледна едрите мъжки ръце, които стискаха презрамките на новата ѝ чантараница. Нямаше кръв под ноктите или по кокалчетата на пръстите. Но имаше някакви петна по средата между китката и лакътя му, сякаш се е почесал с окървавени пръсти. Или окървавени ръкавици.

— Мъжки работи значи, а? — попита тя, като положи усилия да се отпусне. Или поне да изглежда така. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че е отишъл при някоя проститутка?

— Ти му каза да не се връща. — Сокс се усмихна. — Няма да се върне.

Стомахът ѝ се преобърна. Сокс бе прекалено сигурен, че Тим няма да се появи.

— Значи не взехте обратно онази лента за ръка.

— И какво толкова? Имаш много злато. Имаш и мен. Както ми се струва, това ти е щастливият ден във всяко едно отношение. Къде е?

Шерил знаеше, че има предвид златото, също както разбираше, че вероятно ще трябва да прави секс с него, за да се отърве от побой. Изглежда, нямаше значение колко се старее, накрая все се налагаше да легне под някой потен, пухтящ тъпанар, само за да оцелее. Почти бе сигурна, че ще ѝ съсипе новите дрехи, преди да свърши.

— На сигурно място е — отвърна му с нисък и дрезгав глас. После се усмихна и се приближи още малко до мъжа, когото с радост би намушкала с нож. — Сигурен ли си, че Тим няма да се върне?

— Да, и недей да сочиш мен с пръст, задето го няма — каза Сокс, загледан в резедавото копче, което стоеше прекалено опънато между гърдите на Шерил. — Ти си тази, дето се държи толкова опако.

Тя въздъхна дълбоко, за да накара гърдите си да се повдигнат.

Дишането му се накъса. Тялото ѝ го караше да забравя какво иска наистина — златото. Особено когато можеше ясно да види зърната ѝ под бледата коприна. Как един мъж би могъл да мисли, когато жена без сутиен и с чудесни цици ги завира под носа му? Той преглътна с мъка и се опита да се съсредоточи върху нещо, различно от страхотния ѝ задник, дето Тим толкова хвалеше.

— Е, къде е? — дрезгаво попита Сокс.

— В гащичките ми, сладурче, както винаги.

Той премести погледа си бавно надолу към слабините ѝ. Тънката бледозелена коприна едва прикриваше онова, което бе отдолу. Видя пухкава тъмна сянка, която му подсказа, че не носи никакво бельо, което би попречило на един мъж. Пъхна ръка между бедрата ѝ и я зарови там. Дълбоко.

— Имаш страхотна катеричка, но дори и ти не можеш да пъхнеш всичкото злато там.

Тя погледна над рамото му към Миранда, която стоеше до вратата и ги наблюдаваше с цинична усмивка и поглед, празен заради водката. Докато разкопчаваше копчето между гърдите си, Шерил ѝ завидя за пиянския унес. Действителността бе гадна.

— О, да не би да ме питаше за златото? — каза тя, като доближи таза си към Сокс, сякаш ужасно харесваше да я опипва като някаква горила в джунглата. *Наслаждавай се, мръсно. Това ще ти е за пръв и последен път.* — Та както ти казах, на сигурно място е.

Сокс изсумтя.

— Колко сигурно?

— Ами зад всички ключалки и алармени системи, които имат в „Златното руно“, ето толкова.

Сексапилното мъркане на гласа ѝ и топлата ѝ женственост, обгърнала ръката му, изключително много затрудняваха Сокс да се съсредоточи. После умелите ѝ пръсти някак бяха успели да разкопчечат ципа на панталоните му и го галеха. Кръвта се оттече от мозъка към слабините му. Той разтърси глава като куче, което излиза от водата.

— Уау. Имаме... — Думите се превърнаха в накъсан стон, когато тя прокара нокти по члена му и лекичко ги заби във всяка гънка. — ... работа — довърши той прегракнало.

— Сладурче, единствената работа, която е от значение, е точно тук, в ръцете ми.

Сокс се отказа от опитите да разсъждава. Задоволяването с ръка бе неговата представа за любовна игра. После, когато бе наистина готов, щеше да разкъса дантелените ѝ зелени гащички и да ѝ го начука.

Шерил прецени по оцъкления му поглед и ускорения пулс, че вече е във властта ѝ. Пресметна точния момент с опита и хладнокръвието на сексуална труженичка, каквато бе някога. Без предупреждение, тя заби дълбоко нокти в члена му, изви, дръпна рязко, доколкото можеше, и го изрита с коляно в слабините.

Той успя да отбие донякъде удара с коляно, но не напълно. Бореше се за глътка въздух, залитна с преплетени крака и замаян падна на ръце и колене. Изобщо не бе в състояние да се възпротиви, когато Шерил издърпа скъпата си чанта от ръцете му и побягна от къщата.

Благодарение на Миранда и манията ѝ за прибиране Шерил откри, че ключовете за колата за пръв път са ѝ подръка. Тя ги измъкна от чантата си, тръшна се на предната седалка и напъха ключа в стартера.

Докато Сокс успее да се изправи на крака, отдавна щеше да се е махнала.

Незабелязана както от побягналата Шерил, така и от окаения Сокс, Миранда изчака да престанат проклятията и гаденето на мъжа, като се оттегли във всекидневната и го наблюдаваше предпазливо. Когато цветът на кожата му изгуби малко от зеленикавия оттенък и по челото му вече не избиваше пот, тя реши, че той няма да я пребие само защото се е мярнала пред очите му, а него ужасно го боли. Тя вдигна нещо от пода пред дивана и се приближи към него или по-скоро към вратата на кухнята. Ако грешеше относно състоянието му, щеше ѝ се да има поне малка преднина.

— Ще я убия — едва успя да изрече Сокс, докато се облягаше на плота.

Миранда искрено се надяваше да го стори. Шерил бе първата жена, с която Тим бе останал повече от няколко месеца. Момчето ѝ заслужаваше нещо по-добро от някаква зла мръсница.

— Първо ще трябва да я хванеш — напомни му Миранда. — Мога да ти помогна.

Сокс се поизправи, присви се от болка, после отново се изправи. Щяха да минат поне няколко дни, преди слабините му да се оправят, но бяха му се случвали и далеч по-лоши неща и пак бе успявал да пребие човека, който го е изритал.

— Така ли? Как?

Миранда му подаде кодираната карта-ключ и повтори подигравателно изреченото от Шерил описание как точно се стига до стаята ѝ в „Златното руно“.

Преди да напусне къщата, Сокс също можеше да го повтори дума по дума.

ГЛАВА 29

Лас Вегас

3 ноември, рано следобед

Тим дойде на себе си от някакво стенание. Смътно осъзна, че именно той издава тихите, накъсани звуци. Отвори очи и се опита да фокусира погледа си. Не може. Видя само някаква голяма сива ивица, от двете страни на която струеше светлина.

И го болеше. Господи, колко много го болеше.

Спомените го прорязаха като нож. Стъклена витрина, пълна със злато и бижута. Мазни парцали за чистене на оръжия. Някакво свистене и Джоуи се стовари на пода. Сокс го ритна. Подаде пистолета на Тим.

— О, по дяволите! — изстена Тим. — Аз го убих.

После Сокс стреля по Тим.

Старият му приятел от затвора.

Опита се да ме убие.

Завъртя се, докато падаше, и сграбчи етажерката.

Господи, ето какво затиска лицето ми.

С леко побутване и извъртане на слабото си тяло, Тим се измъкна изпод металната етажерка. Сигурно би се разтревожил за звуците от стържене и чупене на стъкло, ако не чувстваше някакво огнено пулсиране в гърдите си, заради което изпитваше непоносими болки в цялото тяло и му се гадеше. Ако вече не беше на пода, със сигурност щеше да падне.

Джоуи лежеше на по-малко от два метра от него. Устата му бе отпусната, невидящите му очи бяха отворени, кожата — мъртвешки бледна, и миришеше на смърт.

Тим го бе убил.

Трябва да се махна оттук.

След няколко мъчителни опита най-сетне се опря на ръце и колене и после стана на крака. Болката го накара да скимти като ударено кученце, но нямаше кой да го успокои. Заклатушка се към

задната врата, която водеше към малка уличка. Оттук трябваше само да мине по още няколко такива улички и щеше да се прибере у дома.

Струваше му се, че трябва да извърви цели километри по горящи въглени, само дето огънят бе в гърдите му, а не под краката му. Крепеше го единствено онзи животински инстинкт за оцеляване, който го бе накарал да се сприятели със Сокс отначало. В затвора, ако си нямаш силен приятел, ставаш „гадже“ на всички.

И навън не бе по-различно.

Отново се строполи на ръце и колене, когато стигна до задната врата на къщата на майка си. Отвори я и се просна по корем на пода в кухнята.

Миранда изпищя, преди да разбере, че нахлулият е синът ѝ.

— Тими! О, боже мой! Какво е станало?

— Прострелян съм. — Той се обърна по гръб и изпадна в безсъзнание.

Дори и ярките цветове на хавайската му риза не можеха да скрият уголемяващото се кърваво петно. Миранда падна на колене, докато плачеше и нареждаше молитви. Единственото щастие в живота ѝ лежеше на пода в кухнята и кръвта му изтичаше.

— Тими? — извика тя.

Той не ѝ отговори. Дишането му бе неравномерно.

Внезапно светът застина и всичко се проясни в главата ѝ. Без да се колебае, отиде до телефона и набра номера, който никога не бе искала да запомня и който никога не можеше да забрави. Когато някой вдигна отсреща, тя не се впусна в излишни обяснения.

Много бързо я свързаха с най-важния човек. Отново нямаше нужда от много обяснения.

— Синът ти е прострелян. *Незабавно* изпрати някого вкъщи да помогне.

ГЛАВА 30

Лас Вегас

3 ноември, следобед

Риса изпита едва ли не съжаление, когато вратата на кабинета ѝ се затвори след усмихнатия Смит-Уайт. С бързи и отсечени движения, тя свали работните си ръкавици и ги запрати ядно към най-близкия кош за боклук. Изобщо не гореше от желание да се впусне в онова, което следваше, но трябваше да го направи.

— Осъзнаваш ли, че току-що похарчи два милиона и четиристотин и седемдесет хиляди долара за експонати, които не можеш да покажеш публично? — попита тя Шейн.

— Плюс наградата от десет хиляди долара, без никакви въпроси, но кой казва, че не мога да ги показвам?

— Аз казвам. — Тя вдигна ръка с дланта напред, сякаш да го отблъсне. — Не. Не ме прекъсвай. Нае ме да те съветвам и сега много добре ще чуеш какво ще ти кажа. Произходът, който Смит-Уайт представи, е направо смехотворен. Нелепа шега.

С безизразно лице, Шейн погледна документите за произхода на невероятните златни предмети, които Смит-Уайт бе оставил.

— Закупени от неназован южноафрикански колекционер през Първата световна война от друг частен колекционер, някой си Джеймс Мадисън, който обикалял света. Същата сделка не е потвърдена от писмен документ, а от спомените на правнука на Мадисън, който продал златото на Дж. Е. Шапиро миналата седмица, за да изплати хазартен дълг. Шапиро го продал на Уилям Ковингтън, който го продал на Смит-Уайт. И трите последни продажби са надлежно документирани.

— Вярваш ли в това?

— Ти как мислиш?

— Мисля, че ми дължиш отговор!

Шейн се усмихна леко.

— Сигурен съм, че е така. Аз също искам отговор. Докато разберем кой ще отговаря пръв, пригответи се за незабавно посещение в „Реъритис“. Искам тези експонати да бъдат подложени на всички научни тестове, с които разполагат. На теб оставям да откриеш каквото можеш въз основа на стилистичната им история. Кажи на Дейна, че искаме да положат специални грижи за снимките, които ще направят. Вероятно някоя от тях ще сложим на корицата на каталога за изложбата „Златото на друидите“.

— Ти се обади на Дейна. — Очите на Риса бяха присвити, изпълнени с гняв. — Аз напускам.

Шейн повдигна тъмните си вежди.

— Всички ще решат, че си спала с мен.

— И репутацията ми на ледена кралица ще пострада. И какво от това? По-добре така, отколкото да бъда свързана официално с крадени предмети.

— Докажи го.

— Ще го направя веднага щом поръчам пълно разследване на експонатите в „Реъритис“.

— За да стане това, ще трябва да работиш за мен — изтъкна Шейн с усмивка. — В „Реъритис“ и пръста си не биха помръднали, освен ако не притежаваш предметите.

На Риса ѝ се искаше да закрещи. Той беше прав. *Проклет да е.*

— Обаче — добави той, като захвърли на бюрото ѝ документите за последните продажби, представени от Смит-Уайт, — ако все още работиш за мен, няма да се наложи да плащаш за нищо. А и винаги можеш да напуснеш след това, когато имаш нужното доказателство, което аз, много любезно и на висока цена, съм ти осигурил.

Риса изпитваше неловкото усещане, че Шейн едновременно ѝ се присмива и е доволен, че тя е готова да си подаде оставката заради произхода на експонатите.

— Не те разбирам.

— Ще ме разбереш. Обещавам.

— Ако не успея, оставката ми ще бъде валидна със задна дата, от този момент.

— Съгласен съм. А сега се обади на Дейна.

Риса вече посягаше към телефона, когато той звънна. Тя вдигна слушалката и рязко каза:

— Шеридън на телефона.

— Обажда се охраната от рецепцията. Госпожица Шерил Фокнър би искала да ѝ направим нов ключ. Очевидно е загубила своя.

— Някои неща не се променят — промърмори Риса, като си мислеше за навика на приятелката си да не обръща никакво внимание къде оставя ключовете си и разни други дреболии. — Направете ѝ друг ключ.

— Да сменим ли електронната комбинация?

— По дяволите! — през зъби каза Риса. Последното нещо, което ѝ трябваше точно сега, е да тича да си вади нов ключ за собствения си апартамент всеки път щом Шерил загуби своя. — Не. Същата комбинация.

Когато затвори, срещна питащите зелени очи на Шейн. Разбираше, че той иска да знае какво става, но бе ядосана и на него, и на себе си, и на целия свят. Освен това лошото бе, че няма лесно обяснение за Шерил, изгубените ключове и горчиво-сладкото присъствие на старата ѝ приятелка в апартамента на Риса в „Златното руно“.

— Сега нямам време да се впускам в обяснения — каза Риса, докато набираше номера на Дейна.

— Тогава по-късно.

Тя разкърши рамене, като се опитваше да облекчи напрежението, натрупано заради Шерил, от вината, която изпитваше, от гнева и откраднатото злато. Наистина не ѝ се говореше за това.

За каквото и да било.

— Риса? — настоя Шейн.

— Разбира се. По-късно. Когато кажеш — промърмори, стиснала телефонната слушалка. — Не, не говорех на теб, Дейна. На шефа ми. Извинявай.

Шейн я слушаше, докато уговаря незабавна доставка на четирите златни предмета по куриер и пълна проверка от страна на „Реъритис“. Но не за златото си мислеше. А за нежеланието ѝ да говори за жената, чиято сметка в казиното до момента бе девет хиляди шестстотин седемдесет и осем долара и продължаваше да расте.

Едно бе да даде на използвачка като Шерил Фокнър подслон и разрешение да се забавлява за нейна сметка. Съвсем друго бе да ѝ даде ключ за строго охраняваните етажи на „Златното руно“.

ГЛАВА 31

Лас Вегас

3 ноември, следобед

Шерил се усмихна на сериозния младеж на рецепцията, който обслужваше гостите на хотела. Такава усмивка, освен всичко друго, определено вдигаше кръвното и обнадеждаваше мъжете. Макар да носеше големи пакети и в двете си ръце, все пак успя да погали косматите пръсти, които ѝ подаваха новата карта-ключ.

— Благодаря ти, сладурче — каза тя, като взе картата.

— Нека ви помогна за багажа.

— О, не бих искала да те откъсвам от работата ти. Но непременно ще те потърся следващия път, когато се връщам с покупки. — Тя се усмихна още по-топло и се отдалечи, преди той да успее да изтъкне, че работата му е именно да помага на клиентите. Само я попита:

— Сигурна ли сте?

— Честна дума — подхвърли му през рамо.

В мига, в който се извърна от рецепцията, усмивката ѝ изчезна. Знаеше, че Сокс ще тръгне след нея. Само не бе сигурна колко време ще му е нужно да влезе във форма и да се появи пред вратите на „Златното руно“.

Преди да го стисна за топките, трябваше да го питам какво е направил с Тим — горчиво си помисли тя. — После можеше да се обадя в полицията и да ги насъскам срещу Сокс.

Вече бе късно. О, все още можеше да позвъни в полицията и да съобщи за изчезнал човек, като спомене, че Сокс е бил последният, който е видял Тим жив, но полицаите нямаше да си мръднат и пръста, преди да минат два дни или две седмици. За нея това бе прекалено много време.

Освен ако междувременно не се намери труп.

Забързаните крачки на Шерил се поколебаха, после тя отново тръгна уверено напред. Искаше ѝ се да вярва, че Сокс не би убил

приятеля си от затвора, но не вярваше в приказки от...

Никога не бе вярвала.

Винаги бе успявала да проникне в истината зад красивите думи.

Ето ти сладкишче, момиченце. Качи се в колата ми и хубаво ще се повозим. О, да, скъпа, обичам те.

Ако Тим е жив, просто ще трябва сам да се погрижи за себе си. „Сладкишът“, който ѝ предлагаше, бе страхотен, прекарването бе най-доброто, което някога бе имала, но да хленчи, задето го е загубила, бе пилеене на време, а тя не можеше да си го позволи. Освен това може и да е жив и просто да се крие някъде, докато тя се поуспокои.

Все едно да цъфнат налъмите.

Отблъсна мислите за Тим някъде в тъмните ъгълчета на съзнанието си. С набързо придобита рутина, докато придържаше с една ръка пакетите си, тя набра кода в асансьора, мина през вратите и забърза надолу по коридора, докато стигне до апартамента на Риса.

Колкото и да бе притеснена, все пак отново изпита изненада, примесена с прилив на удоволствие, че наистина се намира в апартамент със страхотен изглед към града, плюшени килими, ярки цветове, огромна баня, в която можеше да се побере цял футболен отбор, и няма нужда да върши каквото и да било, освен да се наслаждава на всичко това. Никакво чистене, готвене, пране, прибиране на боклуците след Тим, никакви напукани плочки в банята и мръсотия по пода, никакви хлебарки, изпълзяващи от ръждясалите тръби.

Нямаше и кокаин. Не ѝ остана време да потърси подходящия човек. И все пак, макар и без наркотик, прекараният тук ден бе истинско удоволствие. Жалко, че приключи. Но край.

Стовари пакетите на леглото и затършува в тях с бързи, премерени движения. Къса кафява перука. Спортен сутиен, който би превърнал и планина в къртичина. Рекламна тениска от „Златното руно“, най-голям размер. Много широки джинси. Найлонови куриерски торбички. Гуменки. Голям мъжки найлонов анорак. Безброй безопасни игли. Бейзболна шапка и широки слънчеви очила. Голяма възглавничка за бременни.

Последният предмет я накара да се ухили. Би заложила цялото си злато, че е първата жена, откраднала възглавничка-подпльнка за напреднала бременност от пробната в магазина за дрехи за бременни.

Като поглеждаше от време на време към часовника, Шерил изпразни двата си куфара. Натъпка всичките си вещи, освен златото, в един от малките модерни куфари на колела на Риса. Побра се всичко, освен голямата резедава чанта-раница. С известно съжаление я захвърли настрана. Не можеше да я носи открито. Даже и тъпак като Сокс би я разпознал, ако я види повторно, без значение как изглежда жената, на чийто гръб е.

Внимателно уви всеки от златните предмети в тоалетна хартия, така че да не издават звук при удар един в друг. После ги прибра в различни найлонови торбички, които служеха за носене на пари, кредитни карти и дребни бижута до тялото, далеч от ръцете на джебчиите. Безопасните игли проблясваха за миг, докато прикрепваше лентите към други ленти, торбичките към други торбички и лентите към съседните торбички.

Когато най-сетне остана доволна от резултата, пет пъти бе пренаредила златото около тялото си и бе използвала и последната си безопасна игла. Да носи златото, прикрепено около тялото си, се оказва голямо изпитание. Даже и след като свали от кръста си двата най-тежки предмета и ги окачи под мишниците си, пак се поклащаше като патица, вместо да ходи. Когато най-накрая бе завързала всяко нещо на мястото му, се чувстваше като товарно муле и изглеждаше като такова.

— Как ли го правят? — промърмори си тя, балансирайки тежестта около ханша си, като леко се наведе назад. — Бременните жени наддават сигурно по трийсет килограма и пак успяват да се разхождат насам-натам. По дяволите, аз не нося толкова много, а едва се тътря.

Лекичко подскочи веднъж-дваж за проба. Нищо не дрънчеше. Всичко остана горе-долу на мястото си. Подскочи отново и накрая взе подплънката за бременни и я нагласи върху всички завързани по тялото ѝ буци.

Едва успя да закопчее джинсите заради странната си „бременност“, но здравият плат помагаше всичко да се задържи на мястото си, особено след като бе използвала и последната безопасна игла. Навлече спортния сутиен, прокле гласно и се опита внимателно да се намести, докато престане да я прещипва и златото да се забива в нежните ѝ мишници. Крещящата тениска в черно и златисто скри множеството странни подутини. Синият анорак — също.

Пет минути в банята ѝ стигаха, за да си сложи грима и перуката. Изтърси съдържанието на голямата си кожена раница на леглото. Шофьорска книжка, ключове за кола, пари, мобилен телефон — всичко се побра в джобовете на спортното яке. Останалото — в куфара на колела.

Внимателно намести бейзболната шапка върху перуката, която скриваше собствената ѝ коса. Шапката бе също толкова безвкусна, колкото и рекламната тениска на казиното, но тя не се опитваше да стане невидима. Просто не искаше да изглежда като добре облечена блондинка със страхотни гърди.

Още две минутки пред огледалото ѝ стигаха да се увери, че не се показва нищо, което не бива да се вижда. Усмихна се широко на образа си в огледалото, после се засмя на глас. Нищо не ѝ доставяше по-голямо удоволствие от това да мами лековерните глупаци.

Жалко, че Риса не можеше да се присъедини към нея за веселбата. Старата ѝ приятелка обаче просто ще трябва да направи същото.

Сама да се погрижи за себе си.

ГЛАВА 32

Лас Вегас

3 ноември, следобед

През целия път до апартамента си Риса си казваше, че едва влечи крака, защото е уморена, а не защото не се чувства в настроение да прекара още една нощ в компанията на Шерил и поредното „спомняш ли си, когато...“. Споделените им спомени само правеха сегашната разлика между тях още по-явна и болезнена.

Дискретната магнитна картичка с надпис „Не безпокойте, моля“ бе залепена над бравата на вратата. Риса въздъхна облекчено. Ако имаше късмет, Шерил щеше да е излязла на пазар или щеше да е потънала в благоуханна вана. И в двата случая щеше да има възможност да си отдъхне поне за минутка, преди да ѝ се наложи да се държи учтиво.

За няколко кратки мига тя остана на мястото си, за да се наслади на тихия и елегантен коридор, застлан с килим, на уханието на свежи цветя в бронзови вази, поставени в специални ниши в стената, на позлатените и все пак стилно прости рамки на флоралните картини, окачени в дългия, уютен коридор. Но не можеше вечно да отлага влизането в апартамента. С приглушена въздишка, тя свали от раменете си удобното делово сако, изрита настрани обувките на висок ток, събра всичко под мишница и пъхна ключа в ключалката.

— Шерил? — извика от входната врата. — Аз съм. Не... — Спря наред думата. — Боже мой, какво е станало?

Всичко бе обърнато с главата надолу. Вещите ѝ, прибрани в чекмеджета, шкафове, кутии — всичко, което можеше да бъде вдигнато и захвърлено, бе разпиляно. Бъркотията бе невъобразима.

Тъкмо щеше да извика отново Шерил, когато старите ѝ навици, породени от страха, се събудиха. Може приятелката ѝ да е изпаднала в пристъп на лудост и да е съсипала апартамента ѝ, но това едва ли бе вероятно. Което означаваше, че някой друг е влизал.

Може би все още е тук.

И чака.

Риса понечи да се обърне. Не бе достатъчно бърза. Една груба ръка сграбчи китката ѝ и я издърпа насила вътре в собствения ѝ апартамент. Вратата щеше да се затвори автоматично, но ѝ попречи купчинката от сакото и обувките, които бе изтървала, когато я сграбчиха.

— Къде е? — попита мъжът през отвора в черната маска на лицето.

— Кое къде е?

Сокс изгледа злобно преbledнялата жена с големи сини очи и потрепващи устни. За какъв го мислеше тя, за глупак ли?

— Златото — изрева той. — Къде е проклетото злато!

— Мисля, че си ме объркал с някого. Единственото злато, за което знам, е заключено в сейфа на казиното, заедно с...

Пръстите около китката ѝ се стегнаха като стоманени клещи.

— Златото, което тя измъкна от онзи тъпанар в Седона.

На Риса ѝ се искаше да вярва, че е в лапите на някакъв луд с хирургически ръкавици на ръцете и черна маска на главата. Обаче все по-силно я обземаше ужасяващото чувство, че този тип изобщо не е смахнат. Просто е бесен от гняв.

— Виж какво, с удоволствие бих ти помогнала да намериш каквото си загубил...

— Онази кучка го открадна — прекъсна я Сокс. — Не съм го изгубил. Що за идиот би изгубил злато за милиони?

— Коя кучка? — попита Риса, като се молеше да не е права в предположенията си.

— Шерил Фокнър, коя друга? Да не би да познаваш и други проклети кучки, които живеят тук?

Само аз, горчиво си помисли Риса.

— Та къде е? — настоя мъжът.

— Ако ми опишеш какво е взела — каза Риса с върховно самообладание, — може би ще успея да ти помогна.

Сокс обмисли предложението от всички страни, търсейки скрити капани. И докато се бе заел с това, огледа добре и пленничката си. Биваше си я. Изискана дама, но не сухарка. Страхотни гърди, скрити под блузата. Трудно можеше да прецени какво крие под черната права

пола, но определено изглеждаше обещаващо. Много жалко, че слабините му не бяха във форма за подобни подвизи в момента.

На Риса никак не ѝ хареса мазният и преценяващ оглед, на който бе подложена. Бе го виждала в очите на прекалено много мъже, откакто ѝ пораснаха гърди. Но не показа нито страха, нито отвращението си. И това бе нещо, което бе научила като дете. Ако покажеш някакво чувство, особено страх — си загубен.

— Ти да не си гаджето на Шерил? — попита тя, като се опита да привлече погледа му отново над нивото на гърдите си.

Гняв и нещо още по-зловещо се изписаха на лицето му и го накараха да стисне устни.

— Можеше и това да стане, но кучката открадна моето злато.

Риса се питаше дали това е станало, преди или след като е взел ключа на Шерил за охраняваните апартаменти на „Златното руно“, и какво се е случило междувременно с Шерил и новия ѝ ключ. Но нямаше да зададе гласно тези въпроси.

Можеше и да не хареса отговорите.

Независимо къде бе Шерил сега и в какво състояние, Риса не би могла да помогне на никого, преди да се отърве от този идиот с ярката хавайска риза и ужасна черна маска. Внимателно, много леко тя провери колко стегната е хватката му около китката ѝ. Не толкова, колкото по-рано. Помагаше ѝ и това, че кожата ѝ бе влажна от потта, която я облива.

— Какво злато по-точно? — попита тя. — Монети? Бижута? Часовници?

— Не го видях цялото.

Риса не му натякна, че щом не е виждал „цялото злато“, то едва ли е било негово. Похитителят ѝ може и да не бе особено умен, но бе доста силен.

Също като едно време. — ядоса се Риса. — *Моят ум срещу техните мускули.*

— Може ли да ми опишеш какво си видял от златото? — попита го, като добави и леко хленчене в гласа си. — Наистина искам да ти помогна, но не мога, ако не ми кажеш какво търсиш.

Сокс се намръщи.

— Ами, имаше две малки статуйки, които приличаха на куче или на елен, нещо такова. Някаква смахната на вид закопчалка. И голяма

лента за ръка, която беше много готина. Имаше нещо като череп на нея. И другите неща сигурно са били такива.

Риса усети как стомахът ѝ се преобръща, после се свива. Не можеше да е съвпадение.

И определено това обясняваше защо Шерил се бе интересувала от работата ѝ за пръв път, откакто се помнеха.

— И Шерил ги е откраднала от теб? — попита Риса.

— Да, както и цял куп други неща.

— Цял куп — безизразно повтори Риса, докато главата ѝ се въртеше замаяно. *Исусе Христе! Има още келтски произведения на изкуството.*

Тази мисъл бе направо зашеметяваща, но тя се постара да не го покаже. Вместо това се върна назад в миналото си и използва интонацията и речника от дните, когато с Шерил бяха скитали в провинцията като необуздани диви животни, време, когато мъже като този бяха нещо обичайно в живота на момичетата...

— Та значи... цял куп — каза тя. — А това дали е един много голям куп или куп, малко по-голям от четири неща?

Мускулестата ръка отново стисна здраво китката ѝ.

— А ти защо се интересуваеш колко са?

— Божичко, само се опитвам да помогна. Ако са едно-две неща, може да ги е оставила в тоалетната в кабинета ми. Ако е наистина голям куп — тогава са някъде другаде.

— Ами, по думите на Тим са поне двайсет парчета.

О, пресвета Дево!

— Добре, значи наистина голям куп. Добре, забравяме за тоалетната в кабинета ми. — Тя демонстративно огледа разрушенията в апартамента си. — Не мисля, че ги е оставила и тук, иначе щеше да си ги намерил.

— Освен ако нямаш някое тайно местенце.

— Тя така ли ти каза?

— Кучката я нямаше тук.

Риса изпита кратко облекчение. Шерил не бе някъде сред бъркотията наоколо, наранена, пребита или още по-лошо.

— Нямам тайно местенце, освен... — Риса остави изречението недовършено. Рискът бе голям, но понякога човек не може да избира и се налага да играе с картите, които са му раздали.

Сокс така рязко дръпна китката ѝ, че тя залитна.

— Къде?

— Долу, в общата тоалетна до големите зали.

— К'во? И защо използваш толкова тъпо скривалище?

Тя сви рамене.

— Върши работа.

Сокс измърмори нещо и отново се огледа. Не му хрумна нищо ново. Повдигна широката си риза, колкото да ѝ покаже дръжката на пистолет.

— Не се опитвай да хитруваш.

Тя преглътна притеснено.

— Ей, на твоя страна съм, нали? Няма нужда да ставаш зъл.

— Само те предупреждавам.

Изведе я странишком от апартамента. Един до друг, стиснал здраво китката ѝ, стигнаха до асансьора. Имаше нещо странно в походката му. Не куцаше съвсем, нито тътреше крака. Но се движеше по-скоро като уморен старец, а не като млад мъж.

Но хватката на пръстите му никак не бе слаба.

Риса се помоли дежурният на „божественото око“ да е достатъчно опитен, за да разбере, че ако в този миг насреща им се изправи някой от охраната с насочен пистолет, много хора ще пострадат.

И тя ще бъде сред първите.

Да се окаже човек под подобен кръстосан огън, означаваше със сигурност да посети спешното отделение. Или моргата.

Едва на третия опит успя да пъхне картата ключ в пролуката до асансьора. Ръцете ѝ не бяха така уверени, както преди Бозо, Хавайският клоун, да я сграбчи.

Когато вратата се отвори, той я блъсна вътре и я наблюдаваше внимателно, докато тя натиска копчетата с разтреперени пръсти. В момента се притесняваше най-много дали той ще забележи скритата камера на тавана и ще се паникьоса. Да стои затворена сама в някаква падаща метална кутия заедно с изнервен до край убиец, не бе никак забавно — а точно това щеше да се случи, ако задейства някоя от явните или скритите аларми на панела на асансьора.

Когато кабинката забави ход, мъжът свали маската от лицето си и я напъха в задния си джоб. Тя много внимаваше да не го поглежда.

Нямаше смисъл. Камерите щяха да се справят много по-добре, без да го изнервят излишно.

Когато най-сетне вратите се отвориха и Риса пристъпи във фойайето, не се почувства кой знае колко по-облекчена в сравнение с асансьора. Не ѝ се искаше похитителят ѝ да се разбеснее наред претъпканото казино. Имаше нужда само от леко отвличане на вниманието, не повече от една-две секунди, достатъчно, за да измъкне потната си ръка от неговата и да побегне.

В другия край на залата имаше опашка от гладни туристи, които се редяха, за да похарчат по петнайсет долара за правото на място до бюфета, от който всеки можеше да си вземе храна колкото може да изяде — една от големите атракции на „Златното руно“. От двете страни на бюфета ехтеше неспирният примамлив зов на незабавното забогатяване, идващ от редиците автомати, които блестяха и звъняха подканящо. Най-шумните — а те бяха тези, на които най-често се печелеше — бяха наредени близо до входа на казиното откъм улицата, където всеки, който влезеше, би се изкушил да пусне няколко дребни монети. Пъстрите машини, които, изглежда, изплащаха печалба на всяко трето завъртане. А после да заложил още пари малко по-навътре в казиното, после още — на масите, и още...

„Хванахте“.

Автоматите бяха крайната цел на Риса, но не онези, край които имаше много хора. Тя се запъти към по-малко популярните машини, където само изцъклени от виждане и всеотдайни играчи пъхаха лепкави монети в еквивалента на космическа черна дупка, разпространен в Лас Вегас. В края на редицата с по-тихи автомати бяха двете големи зали, които в момента бяха затворени преди представление. Между тях се намираще тоалетната, която служителите наричаха „лабиринта“, защото хората често се объркваха вътре. Имаше западен и южен вход към нея, но почти никой не четеше знаците на влизане, така че на излизане се озоваваше в съвсем различна част на казиното.

Риса се надяваше похитителят ѝ да е от хората, които не четат. Ако бъркаше, поне можеше да ѝ се удаде шанс да го блъсне към някой от свободните автомати. После можеше да се измъкне, без да застраши цяла тълпа хора.

Сокс погледна към знака на вратата. Женска фигура.

— Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш?

— Да търся златото. — Риса го изгледа с широко отворени очи и се помоли мислено да не е забравила наученото от Шерил. Сред тези умения бе и как да лъже: „Винаги ги гледай в очите“. — Нали ти казах. Вътре има един голям шкаф с огледало и чекмеджета, където тя може...

— Но това е женската тоалетна! — прекъсна я Сокс.

— Няма да вземе да го крие в мъжката, нали?

Сокс се замисли над думите ѝ.

— Имаш една минута да се върнеш със златото. После ще вляза вътре и ще те пребия до смърт. И изобщо не си помисляй да се криеш в кабинките. Знаем го тоя номер.

Бегъл поглед към безизразните му тъмни очи я увери, че една минута е с петдесет и девет секунди повече от времето, което Сокс би искал да ѝ даде.

Шейсет секунди не бяха много, но все пак повече, отколкото досега.

В мига, в който хватката му се разхлаби, тя се втурна през лъскавите, позлатени врати. Докато вратата се затвори зад гърба ѝ, тя вече тичаше към западния вход на тоалетната. В главата си имаше една мисъл — да стигне до най-близкия служебен асансьор, без да привлича внимание, да затвори вратите след себе си и да натисне всички бутони за аларма наведнъж.

Излезе от другата врата с широки крачки, като почти тичаше, но далеч не привличаше толкова много внимание, както ако наистина побегнеше.

Може би щеше да успее да стигне чак до асансьора, ако на един от автоматите не удариха джакпот тъкмо когато тя бе до него. Както и всички хора наоколо, Сокс се извърна да види щастливия печеливш. Първото, което видя, бе Риса, отдалечаваща се с бързи крачки.

— Ей! — изкреця той и извади пистолета си.

Риса знаеше плана на казиното наизуст. Онази горила с хавайската риза се намираше между нея и вратите към улицата. Най-близкият служебен асансьор се намираше зад редицата маси за бакара и крапс, които се изпречваха на пътя ѝ.

Поне нямаше много хора около тях в момента.

Тя запретна поли и побягна право напред. Нямаше време да заобикаля. Скочи отгоре върху маса за крапс и тупна от другата страна,

втурна се между две други маси, не сполучи при следващия скок и разпиля залозите на бакара, играчите и дилърите на всички страни. Това, че през цялото време крещеше: „Той има пистолет! Залегнете! Махайте се от пътя ми!“, вероятно имаше нещо общо с почти пълната липса на хора пред нея.

Първият изстрел на Сокс улучи един от автоматите. Вторият изби доста голямо парче от масата за крапс. Третият пръсна на парчета една чаша на масата за бакара, която Риса тъкмо бе прескочила. Тя зави рязко надясно и изчезва зад редица от автомати.

— Мамка му! — изрева той.

Може и да нямаше висок коефициент на интелигентност, но бе научил доста неща на улицата. Знаеше, че ако иска да прекара следващите няколко години от живота си в пушене на наркотици и в секс с жени, трябва веднага да се маха.

Незабавно.

Със забележителна бързина за човек, на когото му бе трудно да стои напълно изправен, той се обърна и хукна към входа. Хората се разбягаха на всички страни да му направят път. Никой от служителите на охраната в казиното не стреля, защото заповедта, дадена им от Шейн — и от полицията в Лас Вегас — при подобни ситуации бе ясна и безпрекословна: да не се застрашава животът на цивилни граждани.

Преди първите сирени на полицейските коли да се доближат до „Златното руно“, Сокс вече седеше в моравата си кола, потеше се и дишаше на пресекулки. Наранените му слабини горяха от болка. Главата му също, тъй като се опитваше да мисли, но независимо колко се стараеше, не можеше да измисли как да се добере до златото. Един пистолет просто не стигаше.

Но проклет да е, ако остави една кучка — или две — да го направи на глупак.

Време бе да вкара и чичо си в играта.

Запали колата. В същия миг се включи и радиото. Някаква нашумяла нова рап група крещеше накъсано и изливаше омразата си по радиовълните.

Широко ухилен и ревящ в такт с речитатива: *пречукай_-ги_-убий_-ги_-изяж_-ги_-всички_*, на песента, гърмяща по радиото, Сокс потегли надолу по Ивицата.

ГЛАВА 33

Лас Вегас

3 ноември, следобед

Риса се облегна на стената до служебния асансьор и се опита да поеме малко въздух. Докато правеше това, мислено се закле да се възползва по-често от услугите на фитнес залата за служители на казиното. Би трябвало да може да пробяга стотина метра, без да се чувства така, сякаш дробовете ѝ са стегнати в метални скоби.

Но пък може би и страхът имаше нещо общо с усещанията ѝ.

— Сигурна ли сте, че сте добре? — попита един от униформените служители.

Тя кимна, защото не искаше да си хаби дъха в отговор.

— Полицаяте са на път — каза друг от охраната.

Тя отново кимна.

— Отивам в стаята си. Трябва ми... малко време.

— Разбира се — каза пазачът. — Искате ли да ви придружа до горе?

Тя поклати глава.

Гласът на Шейн се извиси над врявата в казиното.

— Къде е тя?

— Ето там.

Риса отправи измъчен поглед към служителя от охраната. Знаеше, че Шейн ще я скастри жестоко, задето е изложила на риск живота на посетителите на казиното. Макар да се бе опитала да го избегне, бе станало точно така.

Да го вземат мътните!

Тя се стегна, пое си дълбоко въздух и се загледа в Шейн, приближаващ като градоносен облак, който си търси къде да удари. Без да каже и дума, той я накара да влезе в асансьора и набра специалния код. Вратите се затвориха. Кабинката не помръдна.

— Извинявай — каза Риса, преди Шейн да започне с кастренето. — Опитвах се да не замесвам хората в казиното, но някой удари

джакпота и...

— Добре ли си? — прекъсна я той.

— Да.

— Аз не съм.

— Какво... — започна тя.

С една ръка Шейн закри камерата на тавана. С другата я сграбчи и прекъсна въпроса ѝ с целувка, която я накара да забрави, че трябва да диша.

Бе се питала какво ли ще е усещането, ако го целуне. Сега разбираше.

Парещо.

Напрегнато.

Пристрастяващо.

С дрезгав стон, тя обвини ръце около него и отвърна на целувката му — на всяко докосване, на страстта, на изгарящата нужда. Вкусът му бе по-хубав и от вино, по-сладък, по-необуздан. Искаше да проникне под кожата му, да го усети навсякъде около себе си, да го вкуси целия, да потъне в него, докато забрави коя е, къде е, да усеща само него, докато звездите избледнеят и вселената угасне.

— Риса — дрезгаво каза Шейн. Свободната му ръка се движеше нагоре и надолу по гърба ѝ, ласките бяха по-скоро възбуждащи, отколкото успокояващи. — Тихо, скъпа, направо ме убиваш. *И аз те желая по същия начин.*

Замаяна, тя осъзна, че е прошепнала наяве мислите си, докато го обсипваше навсякъде с безброй целувки. Облегна чело на брадичката му и се опита да си поеме дъх, без да трепери. Поривът на страстта веднага след пристъпа на страх бе изличил всичко цивилизовано от съзнанието ѝ.

— Извинявай — каза тя.

— Ако още веднъж се извиниш, задето си тичала през казиното, наистина ще се ядосам.

Тя поклати глава.

— Не. Задето ти се нахвърлих.

Смехът му накара нежните косъмчета по врата ѝ да настръхнат.

— Аз ти се нахвърлих пръв.

Тя си пое дъх на пресекулки.

— О, да. Вярно. Мислех, че може би съм сънувала тази част.

— Бих освежил спомените ти, но полицаите вероятно пристигат в този момент.

— Значи?

— Следващия път, когато те целуна, няма да спра, докато и двамата не се озовем голи и съм потънал толкова дълбоко в теб, че да не осъзнаваме какво правим, докато звездите не избледнеят и вселената не угасне.

Знаеше, че се е изчервила.

— Не биваше да казвам това. Не исках да... — Тя спря, преди да е загазила още повече.

— Не си го искала?

Потръпване на цялото ѝ тяло отговори на въпроса му.

Той хвана с ръка брадичката ѝ и я накара да вдигне лице към неговото. Устните ѝ бяха пълни, сочни, влажни и жадуващи. Едва не загуби контрол само като я гледа.

— Желаше ли го?

Дрезгавият му глас я погали като близване на котешки език. Искаше да го усети навсякъде по тялото си.

— Да. А ти?

Той се приближи към нея до стената, докато тя усети всеки сантиметър от тялото му.

— А ти как мислиш?

Натежал от страст и изгаряща нужда, той се притисна към нея, като ѝ показваше без думи колко силно я желае. Мъркащият, одобрителен звук, който се изтръгна от гърлото ѝ, го накара да посегне към ципа си.

После си спомни.

По дяволите!

— Ако те повдигна, ще можеш ли да строшиш камерата? — попита той.

Тя примигна, погледна към ръката му, закриваща решетката на тавана, после разтърси глава, сякаш да отърси студената вода, с която я бяха залели току-що.

— Камерата. По дяволите!

— Взе ми думите от устата.

Той свали ръка от решетката, набра номера на някакъв етаж и загледа Риса с натежали от обещания очи. Когато вратата се отвори

отново, той нежно я издърпа в коридора.

— Това не е моят етаж — каза тя.

— Знам.

Преди да попита каквото и да било, вече бе в един от апартаментите със заключена врата зад гърба си и Шейн, притиснат плътно до нея.

— Така — попита той, — докъде бяхме стигнали?

— Нахвърляхме се един на друг.

— Покажи ми.

Той гледаше в очите ѝ, докато ръцете ѝ се плъзгаха надолу по гърдите към бедрата му. Когато погали натезжалите, напрегнати мускули, дъхът му секна. Тя бе толкова близо... но недостатъчно близо.

— Щях да започна бавно и подробно — дрезгаво прошепна той.
— Караш ме да премисля.

— Да премислиш, значи? — Бавно разкопча панталоните му и го откри изгарящ и готов. Погали го по цялата му дължина. — Винаги са ми казвали, че мъжете мислят с долната си глава, но не го вярвах.

— Повярвай. — Ловките му и умели ръце слязоха от врата ѝ надолу към гърдите и после към бедрата, разкопчаваха копчета, повдигнаха полата ѝ, разгаряха огньовете в тялото ѝ. — А с какво мислят жените?

— Близко си.

Ръцете му се придвижиха по-навътре.

— Точно там си.

Дишането ѝ се накъса и тя се разтопи в разтърсващата топлина. Ханшът ѝ безпомощно се извиваше към ръката му, която не спираше да я гали. Затвори очи и се предаде на малкия оргазъм, който я заля.

Преди топлината да успее да се разлее чак до върховете на пръстите ѝ, вече бе на килима и той се плъзгаше леко в нея, докато я изпълни докрай. Да се обвие около него, бе най-страстното удоволствие, което някога бе изпитвала. И тогава той започна да се движи. Усещанията се нагнетяваха вътре в нея като пружина, все по-стегнато и по-стегнато, докато накрая всичко избухна и тя полетя разтреперана, извика и повтаряше името му с всеки свой дъх.

Първото избухване на оргазма ѝ го накара да се забрави. Продължи да се движи в нея, защото усещането бе прекалено хубаво,

за да спре, всяко горещо пулсиране бе по-прекрасно от предишното, докато накрая цялото му тяло се напрегна и се разтърси от силата на освобождаването. Почувства и нейния оргазъм и се остави на усещанията, които издигаха и двама им до невероятни висоти, докато светът наоколо им потъна в мрак и запулсира в телата им.

Най-сетне успя да си поеме дъх дотолкова, че да прошепне името ѝ и да се претърколи на гръб, като я повлече със себе си. Тя се стегна около него, казваше му без думи, че ѝ харесва да го усеща в себе си дори и когато лежи отпусната и изтощена върху гърдите му. Той помръдна леко бедра и почувства тръпката, която премина през цялото ѝ тяло. Възбудата отново го сграбчи в лапите на страстта.

— Господи, направо ще се убием един друг — дрезгаво каза той.

— Хвалиш ли се, или се оплакваш? — попита тя, заровила лице в шията му.

— Моля за отсрочка. За много.

— Добре. Само да не се налага да помръдна много скоро.

— Колко точно е „много скоро“?

— Този век. — Тя въздъхна. — Какво, по дяволите, ме гъделичка по бедрото?

— Пейджърът ми вибрира.

— О, успокой ме. Тъкмо си мислех, че може да имаш два члена или нещо такова.

През смях той посегна към джоба на панталоните си, с които все още — до голяма степен — бе обут, и извади апарата, който денонощно го свързваше с казиното. На екрана бе номерът на Съюзън Чатсуърт. Без да сменя позата си, измъкна мобилния си телефон изпод гърба си и ѝ позвъни.

— Танънхил — каза в слушалката.

— Полицайте пристигнаха. Искате ли разпитът да се проведе във вашия кабинет?

Премемерно безизразният тон на изпълнителния му помощник подсказа на Шейн, че онзи, който е следял охранителната камера в асансьора, много бързо е разпространил новината, че в кабинката Шейн вероятно се е нахвърлил на уредничката си. И обратното.

— В кабинета ми — отвърна той.

— Да, сър. Веднага ли?

Той преглътна хапливата си забележка по повод насмешката, която се долавяше във въпроса, от рода на: *Сигурен ли си, че не ти трябва време за малко секс набързо?* В момента обаче се чувстваше прекалено добре, за да се ядоса.

— Изпрати ги горе — каза той. — Някой последвал ли е онзи тип, който бе хванал Риса?

— Съжалявам, сър. Той размахваше пистолет, а заповедта ви...

— Добре — прекъсна я Шейн. — Има ли пострадали клиенти на казиното?

— Не. Повечето хора са се струпали около автомата, който той простреля. Други се дивят на дупката от куршум в масата за бакара. Няколко души се отправиха направо към бара. А ето ги и полицаите.

— Докато разговаряме с тях, уредете нещата с хората, чиято игра е била прекъсната. Ако има някакви проблеми при изясняването кой какво дължи на другите, пуснете записа на охранителните камери.

— Да, сър. Госпожица Шеридън добре ли е? Скоро ще дойдат и медицинските лица.

— Ще проверя. — Шейн я погали надолу по гърба чак до пищния ѝ ханш. — Добре ли си, Риса?

— Чудесно, като котка на припек — отвърна тя и лекичко подухна към брадата му.

Шейн се засмя, махна пръста си от копчето за задържане и каза:

— Чувства се добре.

Направо прекрасно.

А само преди малко някой се бе опитал да я убие.

ГЛАВИ 34

Лас Вегас

3 ноември, следобед

Джон Фирензе се вгледа в племенника си и си помисли, че сестра му би могла по-добре да подбира мъжете си. Бащата на Цезар бе мускулист и здрав като скала. И също толкова умен. Цезар бе негово копие във всяко отношение, освен в едно: във вените му течеше кръвта на Фирензе. Семейството трябваше да се пази от глупостта, доколкото може. Когато това повече не бе възможно... е, скъпата му сестра бе починала, а неговата майка-светица нямаше защо да научава какво се е случило с единствения ѝ внук.

Сокс пристъпи нервно от крак на крак и намести тежката раница на Тим на широките си рамене. Чувстваше се като хлапе, което е било извикано в кабинета на директора за мъмрене. Фирензе даже приличаше на училищен директор. Тъмен костюм и бяла риза, тъмна вратовръзка на райе, оредяваща коса сресана назад, и ръце, по които още личаха белезите от младостта му, когато се е бил като боксьор с голи юмруци в дните на залеза на мафията в Лас Вегас. Когато се сетеше за това, на Сокс му бе трудно да повярва, че Кид Фирензе се бе превърнал в човек с костюм и стиснати устни.

Но това бе истината.

Фирензе се облегна назад в големия кожен фотьойл зад бюрото си и се загледа в племенника си, без да мига.

— Да видим дали съм те разбрал добре. Току-що си убил двама мъже...

— Не съм убивал Джоуи — побърза да го прекъсне Сокс. — Тим го пречука. Затова аз убих него.

— Все тая. Двама мъже са мъртви.

Сокс сви рамене.

— Да.

— Къде е пистолетът, който си използвал?

— В един отточен канал. Никак не ми се искаше да го хвърлям. Струваше скъпо.

Фирензе само изсумтя.

— С ръкавици ли беше?

— Да, по дяволите. Не съм тъп.

— Къде са ръкавиците?

— Изхвърлих ги в тоалетната.

— Тук ли? — рязко попита Фирензе.

— Нее. В една денонощна бензиностанция на магистралата. Нали ти казах, че не съм тъп.

Това бе спорен въпрос, но момчето поне усвояваше някои неща. Не бе забравил как да почисти след себе си.

— Полицаяте преследват ли те? — попита Фирензе.

— Доколкото ми е известно, още дори не са открили труп. Продадох си полицейското радио, затова не съм много сигурен.

Един от петте телефона на бюрото на Фирензе иззвъня. Той не му обърна внимание, както правеше и всеки път щом компютърът му дискретно известяваше за получена електронна поща.

— Някой видя ли те? — попита вуйчото.

— Изтичах надолу по задната уличка към закусвалнята, където бях оставил колата. Винаги си спомням как си ми казвал да не паркирам близо до мястото.

Като се сети за крещящата морава кола на Сокс, Фирензе се намръщи. И на обратната страна на луната да я паркира, и сляп ще я види. Някой близък ден глупавото момче на Делия щеше да се забърка в неприятности, от които и вуйчо му, с всичките си връзки, нямаше да може да го отърве.

Днешният много приличаше на именно такъв нещастен ден.

— Ти видя ли някого? — попита Фирензе.

Сокс се намръщи.

— Един пияница пикаеше в уличката зад заложената къща на Джоуи. Това брой ли се?

Фирензе искрено се надяваше, че не.

— Добре. Измъкнал си се чист.

Сокс енергично закима.

— Тогава защо си дошъл при мен? — попита Фирензе.

— Ами, донякъде е свързано с Джоуи. Той направо ме обра.

Фирензе чакаше. Да те обере собственик на заложна къща не бе новина, от която сърцето му би се разтуптяло.

— Имам предвид *наистина* — настоя Сокс. — Стоката ми струваше поне милион, а той...

— Милион ли? — намеси се Фирензе и рязко се изправи на стола си. — Какво, за бога, те е прихванало, та ограбваш магазини за бижута? Колко пъти трябва да ти повтарям, че онези лъскави магазини не са...

— Не бяха бижута — бързо го прекъсна Сокс. — Помня какво си ме учил, вуйчо Джон. А и тая стока не е от някакъв лъскав магазин.

Фирензе отново се облегна назад.

— Каква беше стоката?

— Злато.

— Здрав си като бик, признавам, но дори и ти не можеш да носиш толкова злато, че да струва милион долара.

Сокс не успя да разбере напълно какво казва вуйчо му, затова се задоволи с онова, което вече знаеше.

— Мадамата на Тим каза, че нещата струват един милион и че са от злато — малки статуйки, като играчки, и разни други, — а тя е толкова хитра, че сигурно ги разбира тия неща, нали?

Фирензе усети, че го очаква главоболие. Много сериозно. Казваше се Цезар.

— Тим е оня тип, дето си го пречукал, нали? — попита вуйчото.

Сокс кимна.

— Та къде е сега неговата мадама? — продължи Фирензе.

— Тъкмо щях да ти обясня — отвърна племенникът и в гласа му се промъкна някакво хленчене.

— Давай по-бързо.

— Добре. Значи. Тя уби стареца, взе златните играчки, даде десет на Тим и запази повечето за себе си. Ние продадохме четири на Джоуи и той здраво ни изпързала. Върнахме се при него да си вземем златото обратно, но той вече го бе продал на Шапиро и Тим го застреля, а аз застрелях Тим и после отидох да се видя с мадамата му, за да взема и останалото злато, а тя едва не ми откъсна оная работа и избяга, затова отидох в стаята ѝ, но нея я нямаше, но дойде една друга мадама и каза, че знае къде е златото, и двамата слязохме долу в казиното...

— *В казиното!*

Сокс просто продължи, без да спира:

— ... та тя влезе в дамската тоалетна да вземе златото, но се опита да ме изиграе и хукна да бяга, затова стрелях по нея, ама тя бягаше като на състезание и не я улучих, затова избягах оттам и ето ме тук.

Фирензе не си направи труд да пита Сокс колко хора са го видели. Нямаше никакво значение. Всичко бе записано от дигиталните камери и сега се намираше в паметта на компютъра в казиното.

— Къде?

— А? Ами тук, нали ти казах.

— Направил си го в „Римски цирк“? — изрева Фирензе и скочи на крака побеснял.

— Нее. *Сега* съм тук. Онова стана в „Златното руно“.

Туптенето в главата на Фирензе се поуспокои до ритмични болезнени пробуждания.

— Помниш ли какво ти казах за охранителните камери? — меко попита Фирензе.

— Ъ... да. Носех маска на лицето. — *През повечето време.* Нямаше намерение обаче да го казва гласно. Даже и педант като вуйчо му не би очаквал от него да носи черна маска в голямото фойе на „Златното руно“, нали? Сокс измъкна маската от джоба си. — Ето, виждаш ли?

Фирензе хвърли едно око на мърлявата качулка.

— Имаш ли да ми казваш нещо друго?

— Като какво например? — попита Сокс.

— Като например какво искаш от мен да направя за каквото и да било.

Сокс се оживи.

— Ами мислех си, че ти ще можеш да продадеш златото за повече пари, колкото струва, нали? После...

— Чакай. — Фирензе вдигна ръка. — Нали каза, че мадамата взела златото и избягала.

— С по-голямата част, да. — Сокс помръдна едното си рамо и улови раницата, която се плъзна надолу. — Но Тим имаше още в раницата си.

За пръв път, откакто Сокс си бе отворил устата, Фирензе изглеждаше заинтригуван.

— Донеси го тук.

Сокс се запъти към голямото, лъскаво черно бюро, което изглеждаше като взето от филма „Стар трек“. По бляскавата му повърхност нямаше разпилени листове. Само една писалка от слонова кост лежеше върху кремава хартия за писма, украсена с логото на „Римски цирк“: два ревящи лъва, ограждащи танцьорка с голи гърди.

— Нямах време да разгледам добре тези неща — каза Сокс, като нетърпеливо дърпаше катарамата на раницата.

— Къде са ти ръкавиците? — сопна се Фирензе.

— Ъ?

— Чуй ме, и то добре. Не трябва да оставяш отпечатъците си по стока, която е директно свързана с човека, когото си убил.

— Аз се постарях да изглежда така, сякаш Джоуи го е убил.

Главоболието на Фирензе само се засили при мисълта за глупавия му племенник, опитващ се да си създаде алиби.

— Сложи си ръкавици.

— Изхвърлих последния си чифт.

— Купи си още. Дотогава не докосвай стоката. Разбра ли?

— Да.

Сокс мрачно зарови в раницата. Един по един, той измъкна шестте предмета, увити в чорапи и бельо и ги остави на полираното бюро. Фирензе го наблюдаваше като лешояд, който се опитва да разбере дали следващата му жертва най-после е хвърлила топа. Когато Сокс започна да развива едно от вързопчетата, вуйчо му рязко му махна да спре.

— Аз ще се оправя. Не искам да ми одраскаш бюрото.

С ловкост, изненадваща за едър мъж като него, той извади първия предмет и го остави върху един от кремавите листове. Въпреки старанието му, фигурката тупна лекичко, когато опря в бюрото. Очите му се разшириха, после отново се присвиха. Разви и останалите предмети един по един.

И после остана взрян в тях. Две фигурки, пръстен, някаква странна закопчалка, висока яка-нашийник от преплетени златни нишки и нещо, което приличаше на лента за ръка, широка около десет сантиметра, от която кожата му настръхваше само като я гледа.

— Какво е това?

— Нали ти казах. Злато.

— Това го виждам. Какво злато?

— Не знам. Джоуи каза, че Шапиро му е дал петдесет хиляди за четири такива парчета. А тук имаме... колко... шест, нали? Би трябвало да струват, ами, повече.

Господи, момчето едва брои.

Фирензе се опита да не мисли за недостатъците на племенника си и да се върне на основния проблем. Шапиро бе мошеник, който хленчеше и скъпеше всеки цент, който плаща в заложната си къща.

— Щом е платил петдесет — каза Фирензе, — значи струват пет пъти повече. По дяволите, защо не и десет.

— И аз така си помислих. Но Джоуи няма да ми помогне вече, след като е мъртъв, а аз не вярвам на тоя Шапиро, а пък и оная кучка сигурно има още цял куп злато, до което не мога да стигна без помощ. Затова дойдох при любимия си вуйчо. Човек може да разчита на роднините си, нали?

— Разбира се, че може — разсеяно кимна Фирензе. — Тая кучка има ли си име?

— Шерил Фокнър.

Сърцето на Фирензе заби по-бързо. Той разгъна един лист на бюрото си и погледна към сведенията, които бяха стигнали до него след едно анонимно обаждане от човек, който не желаше доброто на Танънхил.

Риса Шеридън и Шерил Фокнър са наистина много близки. Разровете този въпрос и ще можете да стиснете Танънхил там, където най-много боли.

— Разкажи ми за нея.

— Страхотни цици, невероятно дупе и...

— И пет пари не давам за тялото ѝ. — Фирензе не изчака племенника си да довърши. — Проститутка ли е, крадла, измамница — какво?

— Вече не се продава. Двамата с Тим се правеха на медиуми в Седона. Така можеха да влизат в богаташки къщи, а после, когато няма никой, аз и Тим ги обирахме. Обича да пуши трева и смърка кокаин, но не се боцка с игли.

— Лежала ли е в затвора?

— Не знам. Със сигурност не е през последните няколко години.

— Как се е свързала с Риса Шеридън?

— С кого?

— Мадамата, която си се опитал да застреляш в казиното — поясни Фирензе. Господи, знаеше повече за Риса само от едно анонимно обаждане, отколкото Сокс, който я бе отвлякъл. — И името ѝ ли не знаеш?

Сокс сви рамене.

— Според Тим двете са израсли заедно. Нещо като сестри.

Настъпи тишина, докато Фирензе обмисляше какво знае и какво не.

— Както и да е, мадамата на Тим очисти стареца и му взе златото.

Случайно подметнатата забележка на племенника му накара Фирензе да подскочи на мястото си. Шерил бе убийца, а двете с Риса бяха като сестри — Риса, която знаеше всичко за старите златни произведения на изкуството.

Фирензе се ухили зловецю. В този миг държеше в ръка доказателството, с което можеше да изнудва личния експерт по златото на Танънхил. Риса би могла да каже на Фирензе колко точно струва златото на племенника му. После би могла да го продаде на шефа си, който в крайна сметка да се окаже съучастник в предумишлено убийство.

Сокс погледна разтревожено вуйчо си. Мразеше, когато той се смее по този начин. Обикновено това означаваше, че някой ще опере пешкира. Сокс например.

За няколко сладостни мига Фирензе си представи какъв удар би било да успее да натопи Шейн Танънхил без помощта на останалите собственици на казина. Това щеше да го направи голям човек в града, каквито са били баща му и дядо му преди време. Уважавани хора. Но Фирензе не искаше да свърши като тях — единият убит, а другият осъден на доживотен затвор за убийство. Не, умният ход в случая бе да използва получената информация и да я продаде на по-влиятелните от него. Така удоволствието щеше да е по-малко, но бе много по-безопасно.

За разлика от племенника си, Джон Фирензе бе достатъчно хитър, че да си знае мястото.

Въпреки това леко се поколеба, докато посягаше към телефона. Ако разполагаше с повече информация, щеше да получи по-голям пай от печалбата. Не цялата, но доста солидна сума. Трябваше поне да разбере колко струва златото, а не да разчита на оценката на глупавия си племенник.

Облегна се назад в стола си и прехвърли наум различни начини да се добере до Риса Шеридън за една бърза и много дискретна оценка. Можеше да я попита и открито, но това би замесило и Танънхил.

Фирензе поклати глава. Не ставаше.

— Тъъ, вуйчо Джон?

— Затваряй си устата.

След още няколко минути мръщене Фирензе реши, че най-бързият и сигурен начин да стигне до Риса бе да я отвлече. Ако не пожелаеше да му съдейства... е, винаги имаше и друг изход. Нямахше да е първият човек, който е излязъл на разходка в пустинята и не се е върнал.

ГЛАВА 35

Лас Вегас

3 ноември, късно следобед

Шейн затвори вратата след детектива от полицията в Лас Вегас, който бе задал повече въпроси, отколкото Риса можеше да отговори. Когато се извърна, тя все още седеше в малката приемна в съседство с кабинета му. Отпусната на наситенозелените възглавнички на дивана, имаше изтощен вид. Кожата ѝ бе бледа, под красивите ѝ очи се бяха образували сенки, ръцете ѝ бяха отпуснати и дори модерно подстриганата ѝ тъмна коса изглеждаше безжизнена. Шейн подозираше, че знае защо.

И това адски го ядосваше.

— Направи всичко по силите си да прикриеш Шерил — каза ѝ грубо. — То е много повече от онова, което тя направи за теб.

Риса несигурно повдигна брадичка и го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Приятелката ти е дала ключа си на...

— Не — прекъсна го тя. — Шерил има навик да си губи ключовете. Непрекъснато ѝ се случва. Винаги си е била такава.

— Значи твърдиш, че някакъв идиот намира електронна карта-ключ някъде в Лас Вегас и случайно знае, че е от твоята стая и как да стигне до нея, без да задава въпроси, така ли?

Тя отвори уста, после я затвори.

— Не мога да обясня това.

— Тогава може би ще ми обясниш защо се опитваш да сложиш ореол на невинност около „сладурана“ като Шерил Фокнър.

— Тази „сладурана“ е единственият ми близък човек — изстреля в отговор Риса. — Двете сме като сестри във всяко отношение, освен по кръв. Тя не би ме забъркала в такава каша.

— Ако си го повтаряш достатъчно често, накрая може и сама да си повярваш.

Риса скочи на крака, подтиквана от внезапен прилив на адреналин и ярост.

— Какво ли разбираш ти от приятелство! Нямах никакви приятели! Прекалено безчувствен и пресметлив си, за да знаеш какво е да изпитваш нужда от... — Тя спря рязко и се извърна настрана. Не искаше той да види сълзите, които я изгаряха по-силно и от гнева. — Съжалявам. Прекалих. Можеш да мислиш каквото си искаш за Шерил, задето се облича секси и не се занимава с благотворителни дела. Само не искай от мен да споделям мнението ти.

— В асансьора не ме мислеше за безчувствен — изтъкна Шейн с мрачна решителност. — Ще се съглася за пресметливостта, защото си спомних за камерата, за радост на служителите на казиното, които я следят, и не правих секс с теб още там.

Риса се сви от резкия му тон. Ядосан, нетърпелив, раздразнен до край. Част от нея приемаше, че Шейн има право. Друга част искаше да изкрещи, че Шерил ѝ е приятелка. Единствената ѝ приятелка. Двете бяха преживели заедно прекалено много, за да се предадат една друга.

— Не мога да повярвам, че би пратила подире ми онзи тип — каза Риса.

Скованият ѝ гръб и изтънелият от напрежението глас накараха Шейн да се почувства като някаква долна твар, задето я притиска по този начин. Бе преживяла толкова много през изминалите няколко часа и нямаше нужда да ѝ натяква каква лъжкия и мошеничка е приятелката ѝ от детинство.

Той се приближи мълчаливо и сложи ръце на напрегнатите ѝ рамене. Тя подскочи от изненада, после остана на място.

— Имаш ли някаква представа какво ми мина през главата, когато видях онзи мръсник да насочва пистолет към теб? — попита я тихо.

Тя поклати глава.

Той се наведе, докато устните му почти опряха до нежната кожа на шията ѝ.

— Ако можех да го убия, щеше да умре на място.

Топлият му дъх, както и увереността в думите му я накараха да потръпне с цялото си тяло.

— И това бе още преди да сме се любили — продължи Шейн. — Не знам защо ме привличаш толкова силно. Но е така.

Тя си пое дъх на пресекулки.

— Похот. Това е причината. Просто... — Гласът ѝ замря, когато усети топлия връх на езика му да докосва шията ѝ. Лекичко, само веднъж. — ... похот.

— Ако вярвах, че е само това, щях да спя с теб, преди да те наема на работа — изтъкна той. — Ти ме желаше още първия път, когато се срещнахме в „Реъритис“. И аз те желаях. Лесно беше, нали? Страстна авантюра, после приятелска раздяла и всеки поема собствения си път нататък.

— Пп-правилно.

— Грешен отговор. — Той отново я вкуси. И този път нежно. Не вярваше достатъчно на себе си, за да си позволи да я целуне истински. Сега я желаше дори повече, отколкото преди. Сега знаеше колко е прекрасно. — Много повече от похот е. Ти го знаеше. И аз го знаех. Затова и двамата бяхме един от друг. Можеш ли да признаеш поне това?

Искаше ѝ се да отрече. Не можеше.

— Това ме плаши.

— Мен също. Но после хвърлих един поглед към монитора и видях как онзи мръсник се опитва да те застреля. Направо полудях. Дори не знам как съм стигнал до теб. Знам само, че няма повече да се противопоставям на силата, която ме привлича към теб. Искам да... ти помогна.

Мисълта, че Шерил така безгрижно е поставила в опасност живота на приятелката си, караше Шейн да изпитва желание да потроши всяка кост от разкошното ѝ тяло. Но знаеше, че Риса не е готова да чуе това. И може би никога няма да бъде.

Много жалко е, че тя не изпитва същата дълбока страст към него.

Не че бе изненадан от липсата на чувства от нейна страна. Според майка му и баща му Шейн просто не бе от хората, които получават любов. Така че, също като баща си, той се бе задоволил с това да стане богат. Но за разлика от бащата, за сина богатството не бе достатъчно.

Но Шейн не бе открил това дори и за себе си, докато не видя някакъв идиот с шарена хавайска риза да стреля по Риса.

— Какво изпитваш ти? — попита той. — Все още ли искаш да избягаш далеч?

— Не. Да. — Тя се засмя нервно. — Не знам.

Можеше да плъзне ръце по тялото ѝ, да я целува и гали, докато стане отново каквато бе в асансьора — страстна, забравила себе си, ненаситна. Знаеше, че нейната страст не би могла да се сравни с ничия друга. Питаше се дали и тя го знае и дали това я плаши толкова, колкото го желае. От онова, което бе научил за детството ѝ, бе разбрал, че е трябвало да прикрива чувствата си, за да не я наранят, също като него.

— Добре. — Шейн вдигна ръце и се отдръпна. — Почти е време за вечеря. Искаш ли да хапнем, преди да се качим и да огледаме апартамента ти?

— Не. — Гласът ѝ бе дрезгав, затова прочисти гърлото си. — Не, благодаря. Няма нужда да идваш и ти. Този път никой няма да се крие в дрешника.

— Много жалко.

Тя се извърна и видя играещата по устните му усмивка — като на ловец, подгонил жертвата си. Не бе приятна усмивка. Бе студена като зимна луна. За първи път разбра, *наистина осъзна*, че той би убил заради нея, без изобщо да се замисли. Това я накара да се почувства много странно.

Никой, дори и Шерил, не бе проявявал такава загриженост за нея. Никога досега.

— Във всеки случай — продължи Шейн, — докато полицаите не хванат човека, който се опита да те убие, никъде няма да ходиш сама. Особено пък до апартамента си.

— Той няма да се върне.

— Изобщо не биваше да стига дотук.

— Сигурно е проследил Шерил.

— Ако го е направил, трябва да е бил невидим. Хората от охраната прегледаха записите от камерата в коридора пред апартамента ти от два дни преди Шерил да получи ключ досега. Той се появява само два пъти. Веднъж на влизане в апартамента ти днес и веднъж на излизане, заедно с теб.

Риса понечи отново да защити Шерил, после осъзна, че това е излишно. Шейн не нападаше приятелката ѝ. Само изтъкваше неприятната истина: мъжът не бе последвал Шерил до апартамента на приятелката ѝ.

Господи, Шерил! Какво е станало с децата, които бяхме някога?

— Добре. — Риса въздъхна едва-едва. — Добре. Ще се опитам да не си го изкарам на теб, задето съм уплашена, ядосана и пълна с адреналин. Но... — Гласът ѝ замря до шепот. — Господи, колко боли. Само се опитвах да ѝ се отплатя за онова, което тя направи за мен, когато бяхме деца. Да ѝ осигуря място, където никой да не я нарани. И все още мисля — все още *вярвам*, че не ме е предала. Вярвам, че е някъде там, навън, и бяга изплашена, както някога. Само че сега е сама.

Шейн не би могъл да каже нищо, което да я успокои, затова само леко стисна раменете ѝ.

— Готова ли си да направим списъка, за който помоли детектив Уилсън?

Без да се замисля, Риса извърна глава и докосна с устни ръката на Шейн.

— Добре. Може би Шерил е оставила нещо за мен. Някаква бележка или... нещо...

Шейн погали брадичката ѝ с върховете на пръстите си и си припомни за всички причини, поради които не биваше да я съблазнява още сега, още тук. И най-основателна от всички бе, че виждаше умората, която прозира в красивите ѝ очи.

— Отново те желая — каза той. — Не мога да спра да те желая дори когато съм потънал дълбоко в теб.

Тя облегна глава на гърдите му.

— И с мен е същото. Не знам какво да правя. — Почувства смеха му още преди да го чуе. — О, да, за тази част знам много добре. Но останалото... знаеш какво имам предвид.

— Да, знам. Готова ли си за огледа?

Тя издиша шумно.

— Разбира се. Това поне е нещо, което разбирам.

Шейн я хвана за ръка, поведе я към частния си асансьор и набра кода. Вратите се отвориха и после бързо се затвориха след тях. Дебелият, специално тъкан килим, бе пъстра плетеница от меки тонове и поглъщаше всички механични шумове. Облицовката бе от екзотична дървесина, прорязана от деликатни златни нишки. Въздухът бе свеж и ухаеше на високи планини и бързи потоци.

Риса въздъхна и почувства как част от тъгата ѝ се изпарява. Асансьорът бе като успокояващ оазис наред с напрегнатата работа, страха и несигурността. Прекалено скоро вратите се отвориха и тя се оказа на прага на коридора на своя етаж. Примигна, докато се ориентира.

— Това не е ли означено като товарен асансьор? — попита го.

Шейн се усмихна.

— Да.

— Хитро.

Той се засмя и пусна ръката ѝ, за да я подкани да пристъпи в коридора. Усети как гръбнакът ѝ отново се изпъна напрегнато, когато мъж, облечен във всекидневни дрехи, се приближи към тях.

— Не се тревожи — каза Шейн тихо. — Наредих да сложат допълнителна охрана на този етаж. Това е един от нашите хора.

— Добър вечер, госпожо, господине.

Шейн му кимна.

— Как е?

— Спокойно.

— Добре.

Служителят от охраната в цивилни дрехи отмина нататък с небрежна походка и с вид на човек, който не мисли за друго, освен да поиграе малко на хазарт в казиното.

— Вечер ли е? — попита Риса и погледна часовника си. — Да, вярно. — Посърна, като се сети за полицаите, които я караха да повтаря отново и отново разказа си. — Боже, как лети времето, когато човек се забавлява.

— Да. Направо не знам още колко мога да понеса.

Тя спря пред апартамента си, бръкна в малкото джобче на полата си и не намери нищо.

— Нямам ключ. Сигурно съм го изгубила, докато се опитвах да избягам от онзи тип. Или в другия апартамент, когато ние...

Той я погледна с потъмнели очи, които ѝ припомняха случилото се.

Усети как страстта отново я обзема.

Без да каже нищо, той извади малка пластмасова карта от портфейла си. Електронно кодираният ключ идеално пасна на отвора до вратата. Тя се отвори. Той ѝ подаде картата.

— Има нов код. Ако я загубиш или я дадеш на някого, уведоми хората от охраната — каза Шейн. — Всеки, който използва тази карта, без да е придружен от теб, много бързо ще се окаже център на внимание от страна на въоръжени мъже.

Риса понечи да отговори и тогава видя бъркотията вътре. Влезе в стаята и застана с ръце на кръста.

— О, по дяволите. Надявах се да съм се объркала.

— Какво искаш да кажеш?

— Мислех, че нещо не съм видяла добре и че не би могло да е толкова зле. Пак съм сбъркала. Как мога да разбера дали нещо липсва, като нищо не си е на мястото?

Тъй като тя вече крачеше към спалнята си, Шейн реши, че едва ли очаква отговор. Бързо огледа техниката в апартамента и откри телевизора, DVD плейъра, стерео уредбата и компютъра по местата им. Горедолу. Компютърът всъщност бе в другия край на стаята. Дрехи — разкъсани и захвърлени — покриваха телевизора и се трупаха на купчина на пода в средата на спалнята. Из всички стаи бяха разпилени обувки.

Тя бързо огледа банята и кухнята. Всичко бе наопаки. На пръв поглед нищо не липсваше. Списъкът ѝ за пазаруване все още стоеше на хладилника, прикрепен с магнит във формата на ухилена зелена жабка. Шейн бе в спалнята и оглеждаше хаоса.

— Всички домакински уреди са тук — каза тя.

Той повдигна тъмносин дантелен сутиен от нощната лампа. Бе видял и бикините от комплекта във ваната.

Следващия път определено ще я караме по-бавно. Да усетя плъзгането на дантелата по кожата ѝ си струва забавянето.

Внимателно сгъна коприненото бельо и го остави на скрина, чиито чекмеджета липсваха. Бяха захвърлени на пода с дъното нагоре.

— Ами бижутата? — попита той.

Тя поклати глава.

— Онези, които ми харесват, са прекалено скъпи.

— Затова нямаш бижута?

— Прекарах детството си с второкачествени и третокачествени неща и с разни подаяния от добри хора. Ако не мога да си позволя нещо в момента, предпочитам да изчакам, докато мога.

— Какво би искала? — попита я тихо.

Би ѝ го дал начаса.

— Всичко е в музеите. — Погледна към обърнатия матрак и едва сега забеляза прорезите от нож, които мъжът бе направил в него. — Мисля, че е бил вбесен.

Шейн проследи погледа ѝ и усети едновременно лед и гняв да се вливат във вените му.

— Мисля, че си права.

— Търсел е нещо, което нямам.

— Келтско злато.

Тя се вгледа в бъркотията.

— Колкото и да не ми е приятно, трябва да се съглася.

— И докато си така благосклонна, какво ще кажеш да проявиш малко повече доверие в мен?

Тя се извърна и го погледна изненадано.

— Имам ти доверие.

— Наистина ли? Тогава защо не ми каза, че Шерил има за продан изумителни келтски произведения на изкуството от злато?

— Защото тя не ми каза.

— Интересно.

Без да го осъзнава, той извади златната писалка от джоба на спортното сако и започна да я премята из пръстите си, докато обмисля вероятности и възможности с бързина, която изнервя много хора.

Риса не се притесняваше. Харесваше ѝ, че у него има нещо повече от красиво лице и страхотно тяло. Следващия път щеше да се погрижи да разсъблече не само най-съществените части от тялото му. Прехапа устни, за да прикрие усмивката, която напираше да изгрее на лицето ѝ. Само няколко минути с него струваха повече, отколкото часове с който и да било друг мъж. Това би я притеснило, ако не я караше да се чувства толкова страхотно.

— Тя знаеше ли с какво си изкарваш прехраната? — попита Шейн накрая.

— Да. Но никога досега не ме е питала за нещо, свързано с работата ми.

— Значи можем да предположим, че е дошла при теб заради познанията ти за древните златни произведения на изкуството, а не заради внезапно обзелото я желание да се върне към детските си спомени.

На Риса не ѝ се искаше да се съгласява, но това бе толкова логично, че не можеше да го отрече.

— Предполагам, че е така. Всъщност не съм я виждала от няколко години. Поддържахме връзка по телефона.

Златната писалка поспря за миг.

— Имаш ли номера ѝ?

— Тя непрекъснато се местеше. Обаждаше се за моя сметка.

— Сигурно от уличен телефон.

Риса сви рамене.

— Не съм питала. Последния път, когато се чухме, май е от мобилен.

— Значи се издига в обществото.

Тя си помисли за дрехите на Шерил, когато се видяха, и не каза нищо. Ако това значеше, че се е издигнала, то приятелката ѝ е била пропаднала много ниско.

— Не се е обаждала на никого, докато е била в стаята ти — добави Шейн. — Поне не и от твоя телефон.

— Проверявал ли си? — попита го раздражено.

— Всяка поръчка от тази стая се плаща от служебната сметка.

— И откога?

Златната писалка изчезна обратно в джоба му с изненадваща бързина.

— Откакто приятелката ти натрупа близо десет хиляди в сметката на стаята ти.

Риса зяпна от удивление.

Шейн извади джобния си компютър и влезе в съответния файл. Мълчаливо ѝ подаде да погледне. Списъкът с разходите на Шерил бе направо стряскащ.

И дълъг.

— Ще ти върна парите — мрачно каза Риса.

— Не.

— Да. Това е...

— Няма смисъл да спорим — прекъсна я той. — Обявил съм постоянна награда от десет хиляди долара за сведения относно купуването на ценни златни произведения на изкуството. Що се отнася до мен, считам, че Шерил е взела тези пари. Или ще отречеш, че тя

има връзка с келтското злато, което купихме, и ще кажеш, че всичко е едно голямо съвпадение?

Риса по навик понечи да спори с него, после се отказа.

— Много бих искала, но дори и сладките детски спомени не могат да ми помогнат в случая. — Тя прегледа набързо списъка с покупки на приятелката си и му върна апарата. — Е, сега вече знаем защо не е била засечена от камерите да напуска стаята преди пристигането на Бозо.

Шейн бе разгледал списъка с последните покупки на Шерил. Бързо погледна сметките, взе от Риса джобния компютър и го превключи на режим комуникации. Преди да свърши да говори, петнайсет души преглеждаха записаните от камерите данни и търсеха едра жена с къса кестенява коса, торбести джинси и синьо спортно яке.

— Кажи им, че вероятно тегли и черен куфар на колела — добави Риса. — Моя. Няма го в дрешника.

Шейн добави и тази информация и прекъсна връзката. Когато се обърна, Риса ровеше в купчината дрехи в средата на стаята. Отдолу имаше два стари очукани куфара.

— На Шерил ли са? — попита той.

— Да.

Отиде до нея, взе единия от куфарите и започна да проучва ръбовете с чувствителните пръсти на опитен комарджия. Откри само стара мръсотия и нови скъсвания. Същото бе и с другия. Погледна към Риса. Тя подреждаше разхвърляните дрехи с бързи и уверени движения, които винаги го впечатляваха. Този тип хладна прецизност бе изненадваща за жена, която изглежда — и действително е — чувствена и страстна като Риса Шеридън.

— Всички дрехи по пода твои ли са? — попита Шейн.

— Дотук, да — отвърна му тя.

— Някакви послания, надраскани с червило по огледалото в банята?

Риса изсумтя.

— Шерил не би хабила така хубавото червило.

— Някакви бележки до списъка за пазаруване в кухнята?

Погледна го стреснато. Той се усмихна.

— Не, не съм ровил из апартамента ти. Повечето хора си имат такъв списък накъде из къщи. Обикновено в кухнята.

— Няма бележка.

— А списък?

По лицето ѝ пробяга усмивка.

Тя вдигна един халат и го тръсна рязко, при което омачкано парче хартия полетя от гънките му към Шейн. Той го грабна още във въздуха със светкавичен жест, приглади листа и мълчаливо зачете написаното.

— Не знаех, че си падаш по завихрянията — каза ѝ.

— Какви завихряния?

— Нали се сещаш. Червени скали в пустинята и хора, хванати за ръце по време на слънцестоенето. Разговори с мъртвите посредством медиум. Разширяване на психичното...

— Пълни глупости — промърмори тя, после се смръзна, опитвайки се да си спомни нещо, което Бозо бе казал. Не червени скали в пустинята, но нещо подобно.

— ... психично поле — довърши Шейн. Той обърна цветната страница, която очевидно бе откъсната от някаква брошура. — Виж ти, виж ти. Правела се е на медиум в Седона.

Риса вдигна очи.

— Какво?

— Шерил. Или би трябвало да кажа Лейди Фокнър.

— В Седона ли? — изправи се Риса.

— Така изглежда. „Лейди Фокнър ще бъде ваш водач в света на друидите. Говорете с крал Артур, кралица Гуинивиър и най-великия сред друидите — самия Мерлин. Чрез Лейди Фокнър ще узнаете всички тайни на древните и могъщи...“

Риса грабна листа от ръцете му, бързо го прочете и се намръщи.

— Ето какво е имал предвид Бозо.

— Какво?

— Каза нещо за златото, което тя била отмъкнала от някакъв стар глупак в Седона. — Вдигна поглед и срещна напрегнатите му очи. — Там някъде има още келтско злато.

— Не спомена това пред детектив Уилсън.

— Бях уморена от въпросите му. — А и не искаше да замесва Шейн в трафик на крадени златни произведения на изкуството. — Знаеше, че са откраднати, нали?

Той се усмихна.

— Изобщо не съм се съмнявал. Въпросът е преди колко време.

— Не достатъчно дълго — кратко отсече тя.

— Не. Не достатъчно дълго.

— Звучиш много сигурен.

— Фактоид не е открил абсолютно никаква следа от тях в списъците с крадени вещи на различните организации. Нито на Интерпол, нито на Скотланд Ярд, нито в базата данни на откраднати археологически находки, нито сред кражбите от музеи, нито пък от частни колекционери. Съвсем нищичко. Ако тези златни предмети някога са съществували в публичните регистри, то не можем да го докажем.

— О, по дяволите! — каза тя. — Щом най-големият спец в разследванията на „Реъритис“ не може да открие нещо, значи то не съществува. Кое то ни изправя пред голям проблем.

— Не, изправя *мен* пред голям проблем.

— Какво искаш да кажеш?

— Уволнена си.

ГЛАВА 36

Лос Анджелис

3 ноември, рано привечер

Седейки в кабинета си в „Реъритис“, С. К. Нийл хвърли бърз, преценяващ поглед към екраните, които покриваха отсрещната стена. Дейна стоеше до него с ръка на рамото му и го масажираше с разсеяната чувственост на котка. Той не го приемаше лично. Засега. И това щеше да стане, но по-късно, когато двамата отидеха на вечеря в къщата му, намираща се сред огромен парк, собственост на компанията. Изобилието от ярки цветове, което успяваше да постигне в градините си през ноември, бе много красиво на лунна светлина. Също и светлините на Лос Анджелис, прострени долу в ниското. Откъм леглото му гледката бе невероятна.

А и Дейна също.

— Мислех, че проклетата среща никога няма да свърши — каза тя. — Някои хора просто не могат да разберат, че плащат за експертна оценка, а не за реклама на стоката си. Риса обади ли се отново?

— Не. Искаш ли да й звънна, преди да си тръгнем?

Дейна въздъхна, протегна се и проследи с деликатните си пръсти силните мускули по врата му.

— Ако може да изчака до утре...

— И аз така си помислих.

— Нищо ново. Ти непрекъснато мислиш за секс.

Усмивката му бе бърза и инстинктивна като любовна закачка.

— Това е едно от нещата, които най-много харесваш у мен.

Тя се засмя, когато я вдигна над облегалката на креслото и я настани в скута си.

— Не започвай отново! Някой ден ще ни хванат.

— Обещания, обещания. — Но задържа ръцете си далеч от опасните зони, докато огледа за последен път мониторите на охранителните камери. — Всичко е наред. Готово за през нощта, освен втора изолационна зала.

Дейна се вгледа в екрана, на който се виждаше изолационната, която още се използваше. Лоуи Донован, консултант на хонорар за „Реъритис Ънлимитид“, проверяваше изумрудите върху една мощехранителница от ранния Ренесанс, която някакъв търговец се опитваше да продаде. С него бе и Иън Лапстрейк. Между тях бе възникнало някакво приятелство; вероятно защото на Лоуи му липсваше неговият брат-близък Джъстин, който последния път се бе обадил от Мадагаскар. Яркото осветление в залата превръщаше косата на Лоуи от кестенява в златна, а черната коса на Иън блестеше като ахат.

— Също като етюд от светлина и сянка — промърмори Дейна. — Красиво по много мъжествен начин.

— Престани да точиш лиги. Ще нараниш мъжкото ми самочувствие.

— Ще ми трябва петдесеткалибров пистолет, за да нараня мъжкото ти самочувствие.

— И това е второто нещо, което харесваш у мен — отвърна ѝ той. — Не се огъвам при първия признак на царствена неблагоприятност от твоя страна.

— Тогава ще си излея гнева върху Лоуи. Вече съм готова да приключвам работа и да се прибирам у дома.

— Тръгвай. Аз ще...

— С теб — прекъсна го тя.

Той погледна тъмните ѝ очи. Ленивият им, изгарящ блясък му каза всичко, което би искал да знае. Също като него, и тя смяташе пораншната им закачка само за предястие — и сега вече бе готова за основното. Той я изправи на крака и натисна бутона за аудиовръзка с втора изолационна зала.

— Как вървят нещата, момчета? — попита в микрофона.

Лоуи не вдигна поглед. Бе свикнал внезапно да чува гласове от тавана в „Реъритис“.

— Зависи какъв резултат предпочиташ.

— Доволните клиенти са винаги за предпочитане.

— Тогава положението не е розово.

Дейна наведе глава и разгледа по-добре картината на монитора.

— Защо?

— Деветдесет и девет процента съм сигурен, че два от изумрудите са лабораторно произведени. Били са подложени на високо налягане, за да се имитират жилките, които са типични за природните камъни. Не мога да бъда сто процента сигурен, без да извадя единия и да пожертвам частичка от него за изследване.

— Но изумрудите са фалшиви, нали? — попита тя.

— От техническа гледна точка са си напълно истински. Само че са направени от човек. Много хубав цвят. Идеален за този тип примитивна обковка и напълно в съответствие с ранното използване на скъпоценни камъни, когато са ги подбирали заради наситения цвят, а не толкова заради блясъка им.

— Би ли могло да са заместители на по-раншни камъни, които са били изгубени? — попита Дейна.

— Възможно е. Но подозирам, че поне част от златото е съвременна осемнадесеткаратова сплав — продължи Лоуи, като се отдръпна от масата. — Просто няма такова излъчване като старото злато, с което съм работил в други случаи. Ако съм прав, в най-добрия случай имаме сериозно поправен предмет. В най-лошия — фалшификат. Не съм експерт по златото, затова мога единствено да предлага да направите още тестове.

Дейна погледна часовника си на тънка платинена верижка.

— Утре.

— Утре в десет сутринта той лети за Сиатъл — обади се Иън.

— Нямаме нужда от Лоуи за лабораторните тестове — каза Дейна. — Напиши предварителния си доклад. Ако клиентът пожелае допълнителни тестове за самите изумруди, ще се погрижим за това.

— Предметът е много красив — каза Лоуи.

— Фалшификат е — каза Иън.

— Но пък е красив фалшификат.

— Защо някой би се наел да вложи толкова труд и скъпи материали, за да направи фалшификат? — попита Иън с поклащане на глава.

— Защото няма съвременни църкви, крале, царе или императори, които биха платили на един творец, за да създаде изумителни произведения, които само биха събирали прах на някой рафт — отвърна Лоуи. — Но музеите и колекционерите биха платили висока цена за предмет с историческа стойност, който привлича вниманието

на тълпите. Затова пресъздават исторически вещи и получават много добри пари. — Лоуи погали предмета с чувствителните върхове на пръстите си. — Всяка от сестрите ми би се влюбила в това.

— Ще предложим този факт като утешителна награда за клиента — каза Дейна. — Лека нощ, господо.

— Мисля, че това беше намек — каза Иън, като стана и се протегна.

— Така ли? — попита Лоуи, като побутваше приятеля си към вратата. — Хайде. Дължиш ми една бира.

— Моля? За какво говориш?

— Обзаложихме се на бира и ти каза, че Фактоид няма да опита втори път номера с шоколадовия сироп на Гретхен.

— Е, и? — попита Иън.

— Е, тя се върна от обяд с шоколадово петно върху великолепното си деколте.

— Това не доказва, че...

Нийл изключи аудио връзката.

— Хайде да тръгваме, преди нещо да...

Телефонът му иззвъня. Един от строго секретните му номера. Онзи, който знаеха много малко хора.

— Да го вземат мътните.

— Амин — измърмори Дейна.

Нийл погледна кой се обажда, каза: „Танънхил“, на Дейна и превключи разговора на високоговорител.

— Нийл на телефона. Какво има?

— Риса бе нападната от някакъв тип, който смята, че у нея има още келтски златни произведения като онези, които ви изпратих.

— Тя добре ли е? — попитаха едновременно Дейна и Нийл.

— Здравей, Дейна — каза Шейн. — Риса успя да го надхитри, така че не е ранена. Апартаментът ѝ в „Златното руно“ е обърнат с главата надолу.

— Кой го е направил? — попита Нийл.

— Още не знаем. Полицаите снеха доста добра негова снимка от записите на камерите, а и отпечатъците от пръстите му са навсякъде из апартамента, така че вероятно скоро ще го идентифицират. Имам нужда от Лапстрейк тук утре сутрин, за да ми помогне да убедя един

търговец на произведения на изкуството да ми каже откъде наистина е получил стоката.

— Ще бъде при теб — каза Дейна. — Тъкмо може да охранява Риса.

— Работата ще му се види много скучна — каза Шейн.

— Защо?

— Уволних я, след като нападателят се измъкна.

— Ти... — започна Нийл.

— Искам да е извън играта — обясни Шейн, като заглуши думите му. — Една нейна приятелка от детинство е затънала до гуша в тази история, а някъде навън има още златни предмети. Докато не се изясни къде са всички те, нещата може да станат много опасни.

Дейна и Нийл си размениха многозначителни погледи. Сега знаеха защо се бе обаждала Риса.

— Ще бъда в „Реъритис“ в шест сутринта — продължи Шейн. — Много бих искал да получа предварителен доклад за онези четири предмета. Златото се връща обратно във Вегас, заедно с мен.

— Няма нужда. Лапстрейк ще донесе със себе си и предметите, и доклада. — Дейна помълча за миг. Пръстите ѝ се движеха плавно по хладната повърхност на бюрото, сякаш свиреше на въображаема флейта. — Смяташ ли, че нападателят на Риса ще се върне?

— Съмнявам се.

— Тогава защо я уволни? — попита го тихо Дейна.

— Казах ти. Искам да е в безопасност, а единственият начин да стане това е да е извън играта.

— Ами какво ще стане с голямата ти изложба за Нова година? — попита Нийл.

— Какво за нея?

— Кой ще ти бъде уредник?

— Ще се тревожа за това по-късно. Точно сега ме интересува само как да предпазя Риса от куршумите.

— Иън може да се справи идеално с тази задача, и при това ще разполагаме с експертното ѝ мнение, докато търсим останалото злато — изтъкна Дейна. — Ако приятелката ѝ от детинство наистина е замесена в...

— Не. — Шейн се наложи на Дейна. — Искам Риса да стои настрана. Ще чакам Лапстрейк в казиното в седем утре сутрин.

Последва ясен звук от прекъсване на линията.

Нийл леко изръмжа.

— Е, май трябва да започна да търся работа за Риса. Сигурен съм, че ѝ е предложил много добра компенсация, но съм и също толкова сигурен, че тя го е пратила по дяволите.

— Мъже — промърмори Дейна. — Какво, за бога, ги прихваща, та да вземат решения от името на напълно способни жени?

Партньорът ѝ не обърна внимание на думите ѝ. И по-рано бе чувал мнението ѝ за мъжките екземпляри от човешката раса. В повечето случаи той бе изключен от общата маса. Но невинаги.

Това правеше живота интересен.

— Е — каза Дейна, — изглежда, че „Реъритис“ скоро ще се сдобие със собствен консултант по древни бижута и келтски златни произведения на изкуството.

Нийл я изгледа развеселено със синьо-зелените си очи.

— Ще ѝ дадеш отново да се занимава с келтското злато?

— Разбира се. Нашето мото е „Купуваме, продаваме, оценяваме и пазим“. Съществуваме заради произведенията на изкуството, а не заради клиентите. Някой там навън има скрити изключителни предмети, част от историята и световното изкуство. Ние ще ги намерим и ще ги върнем на законния им притежател. Риса е най-сигурната ни надежда да направим това, преди някой безмозъчен идиот да претопи златото и да се завре отново в каналите, откъдето е изпльзъл.

— Шейн адски ще се ядоса, като разбере, че Риса отново е в играта.

Дейна се усмихна лукаво като котка.

— Да, и аз така мисля. Добре ще му се отрази да разбере какво може и какво не може да се купи с пари.

— Ами опасността за Риса?

Дейна изгледа Нийл с поглед, който казваше, че вече не е изключен от предубеденото ѝ мнение за мъжете.

— Тя молила ли е да я увият в памук и да я сложат на висок рафт като крехък порцелан?

Нийл губеше в този спор и добре го знаеше.

— Нека да се махаме оттук, преди телефонът да... — Той вече звънеше. Нийл изпсува и натисна бутона за разпознаване на

обаждания се. — Риса е.

— Аз ще говоря — каза Дейна, като го побутна с приятно закръгления си ханш, за да стигне до бутона на високоговорителя. — Здравей, Риса. Дейна е на телефона. Какво ще кажеш да започнеш работа в „Реъритис“ на пълно работно време?

— Взе ми думите от устата. Още тази нощ ще си събера багажа и ще бъда при вас утре сутрин.

— Засега няма нужда да се местиш.

— Бих предпочела да се преместя, ако нямаш нищо против.

— Имам.

Нийл трепна като от болка. Дейна можеше да е много тактична, когато искаше. Случаят явно не бе такъв.

— Добре — каза Риса. — Къде искаш да ида?

— Остани където си, докато дойде Иън Лапстрейк. Помниш ли го?

— Висок, тъмен, движи се като котарак, по-умен, отколкото изглежда на пръв поглед.

— Помниш го. — Дейна леко се усмихна, защото знаеше, че на Шейн няма да му е приятно Иън да се навърта през цялото време около Риса. — Той ще бъде твоят бодигард, докато...

— Не ми трябва бодигард — прекъсна я Риса.

— Ако ще работиш за „Реъритис“, ще получаваш заповеди от Дейна и от мен — обади се Нийл. — Според нас имаш нужда от бодигард. Въпросът е приключен.

Настъпи пауза.

— Добре, трябва ми бодигард. Как ли пък не, но обещавам да не го убия. После какво?

Усмивката на Дейна бе като блестящо острие, което се измъква от ножницата — тънко и смъртоносно.

— После ще намериш старата си приятелка и ще вземеш останалата част от златото на друидите.

ГЛАВА 37

Лас Вегас

3 ноември, вечерта

Кабинетът на Рич Морисън заемаше половин етаж на върха на високата кула на „Детелината“. На покрива два етажа по-надолу имаше плувен басейн и градина, които привличаха тузарите и „китовете“ да се възползват от VIP условията на казиното. Гости от няколко държави се бяха излегнали в шезлонгите си като заседнали на брега тюлени албиноси край тюркоазнозелената вода. Кабаретни танцьорки — без пера — предлагаха питиета, ордъври и себе си на всеки, който проявяваше интерес.

Рич определено не се интересуваше: дори и като воайор. Много повече го вълнуваше разговорът, който бяха провели с Джон Фирензе преди няколко часа. Откраднатото злато и убийство. Благодарение на анонимно обаждане полицаите бяха открили тялото на Джоуи Клайн — собственик на заложна къща, вкочанен в магазина си, заедно с толкова много стока, че детективите направо бяха изумени.

Освен това имаше кръв и на друг човек по пода. Рич се чудеше кога ченгетата ще стигнат и до този проблем. Ако вече го бяха открили, определено не го бяха съобщили по телевизионния канал, по който предаваха новини двадесет и четири часа в денонощието.

Интеркомът звънна и изтръгна Рич от мислите му. Той натисна копчето.

— Да?

— Госпожица Силвъррадо пристигна за срещата ви на вечеря.

— Поканете я да влезе.

Той се изправи точно в мига, когато външната врата се отвори и Гейл влезе в просторния му кабинет. Изглеждаше много апетитно в костюма си от сако и панталон с цвета и ефирността на захарни целувки. Един служител затвори вратата зад нея и дискретно изчезна, сякаш изобщо не е съществувал. Много добре платено несъществуване. Рич не бе глупав или стиснат, когато става дума за

хора, които биха могли да му причинят неприятности. Не искаше служителите му да се продават за няколкостотин долара, размахани пред лицата им.

— Зашеметителна си — каза Рич и протегна и двете си ръце към Гейл. — Както винаги.

Усмивната, тя пое ръцете му само с пръсти, докато си разменяха хладни целувки по бузата.

— И аз бих отбелязала колко си хубав — каза тя, като се отдръпна леко и му намигна, — но ми спомена, че става дума за някакъв спешен проблем с техно крадците.

— Явно някой е забравил да предупреди „Златното руно“. За последните дни са ударили Танънхил с няколко големи джакпота.

— Божичко, как може да е станало това — безизразно каза Гейл. — Май трябва отново да прегледаме процедурата за предупреждаване. Не бива да оставяме такива неща да останат незабелязани, нали?

Усмивката на Рич стигна почти до ушите му.

— Колко жалко, че толкова много си приличаме с теб, Силвър — каза той, като я нарече със стария ѝ прякор. — От нас би излязъл страхотен екип. Но при това положение, бихме...

— ... се избили един друг преди съмване — довърши тя. — Прекалено хитри сме, за да станем партньори. По същата причина не вярвам, че си ме извикал спешно тук, за да ми кажеш за техно крадците в „Златното руно“.

— Искаш ли да претърсиш кабинета ми, преди да си поговорим?

Тя поклати глава.

— Ти не си от онези идиоти или маниаци, които записват всяка дума за следващите поколения. Знаеш, че подобни записи са като да държиш зареден пистолет в нощното си шкафче — има по-голям шанс да те застрелят, отколкото да изненадаш някой среднощен крадец.

— Или както казваше майка ми, когато лайното попадне във вентилатора, всички се оцапват.

Гейл се засмя.

— И аз бих искала такава майка. — Тя мина през стаята и погледна надолу към басейна. — Горките.

— За „китове“ ли говориш?

— За момичетата. Мислят си, че могат да свалят някой богаташ.

— Ти успя.

— И то няколко пъти — съгласи се Гейл. — Но не като сервирам напитки с разголени гърди. Използвах повече главата, отколкото тялото си. — Тя отново се извърна към него. — Какво има?

— Някой предлагал ли ти е да купиш келтски златни предмети?

— Не.

Рич я наблюдаваше много внимателно. Не забеляза нищо, което да издава лъжа.

— Тогава вероятно Танънхил вече ги е купил.

— Крадени ли са?

— О, да.

— Откъде ги е взел? — попита Гейл.

— Там е проблемът. Не знам.

— Това определено ще ни затрудни да го натопим пред властите.

— Тя присви студените си пъстри очи. — Откъде знаеш, че златото е у него? И не ми пробутвай номера с „малкото пиленце“. Не съм дошла тук да слушам детски приказки.

— Единият от крадците казал на Фирензе.

— На Карл ли? Защо той не...

— На Джон, не на Карл. Иначе *ти* щеше да ми се обадиш и щяхме да водим този разговор в *твоя* кабинет, защото и двамата не вярваме на телефонните връзки.

Тя вдигна тънките си вежди.

— Само глупак би повярвал, че телефонните връзки са поверителни.

Той се усмихна.

Тя зачака той да продължи. Докато чакаше, с всяка глътка въздух гърдите ѝ се повдигаха и ръчно ушитият ѝ бял копринен костюм проблясваше и трептеше на светлината. Знаеше, че той я наблюдава и се наслаждава на гледката. Знаеше също така, че няма да направи нищо по въпроса.

Много жалко. Толкова лесно бе да контролираш мъжете, когато си ги хванал за ръчката.

— Доколкото разбрах, някакъв дребен мошеник извадил късмет — каза Рич. — Сдобил се с поне двадесет, а може и повече, келтски златни предмета.

Гейл сви розовите си устни и подсвирна беззвучно.

— Дватамата с приятелчето му заложили четири от предметите при Джоуи Клайн.

— Не съм го чувала.

— Няма как. Той е на дъното на хранителната верига. Ти си на върха ѝ.

— Ти — също.

— Но никога не забравям, че има и дъно. — Рич я наблюдаваше, докато тя осъзнае думите му, забеляза леката бръчка между пъстрите ѝ очи и се зарадва, че е успял да я засегне. — Клайн пласирал стоката на Дж. Е. Шапиро.

— Шапиро. Шапиро... — Тя наклони глава. — И това име не ми говори нищо.

— Друг собственик на зложна къща. Който също е доста ниско в хранителната верига.

— Тогава вероятно е прекалено ниско, за да може да стигне до Шейн.

— Вероятно. Затова ти се обадох.

— Съжалявам, че ще те разочаровам. Престанах да се мотая из бедняшките квартали още преди да стана достатъчно голяма, за да си поръчвам алкохол.

Рич се направи, че не я е чул.

— Дж. Е. не отговаря на телефона, така че засега това е задънена улица. Сигурно е чул за убийството на Клайн и...

— Убийство! Не ми каза за това.

Той сви рамене.

— Какво значение има един търговец на зложени вещи? Във Вегас е пълно с тях — като червеи по някакъв труп.

— По дяволите. Убийството носи прекалено много неприятности.

— Не и ако успеем да го свържем с Танънхил. Тогава неприятностите ще са точно колкото трябва.

Гейл се намръщи.

— Не ми се иска особено да лепнем на Шейн убийство, което не е извършил.

— Защо мислиш, че не го е извършил?

— Ако той очисти някого, никога няма да намерят трупа. Този човек е много хитър. — Тя се доближи до остъклената стена и се

загледа в пространия в пустинята шумен и завладяващ град, който я бе направил богата. Но оттогава светът се бе променил. Лас Вегас се бе променил.

Тя се бе променила.

Както и светът, и градът, и тя бе по-стара. Много по-стара. Не можеше да си представи как би започнала всичко отначало, ако „Дива фантазия“ престане да носи огромни печалби. А това щеше да се случи. Печалбите ѝ намаляваха. Не рязко, но с бавните и постоянни темпове, които предвещаваха бъдеща катастрофа. А се налагаше сериозно обновление, за да се поддържа във форма казино-хотелът. Имаше прекалено много нови казина. Прекалено много увеселителни мегакомплекси. Нямахме достатъчно туристи, за да могат всички да забогатяват.

Проклет да си, Шейн. Защо не можеш да разбереш какви идеални партньори бихме могли да бъдем? Бихме могли да притежаваме това проклето място.

Но Шейн не разбираше.

За разлика от Рич Морисън.

Животът е игра, а после умираш.

Тя се обърна към Рич, усмихна се и се зачуди кой от двама им ще оцелее от партньорството им.

ГЛАВА 38

Лас Вегас

4 ноември, сутринта

Шейн стоеше в кабинета на Риса и раздразнението му растеше с всяка изминала минута.

— Апартаментът и кабинетът са на твое разположение, докогато ги искаш — повтори той нетърпеливо. За пореден път. — Всичко е включено в компенсацията.

— Не съм я чела. — Риса не вдигна поглед от бюрото, което изпразваше колкото се може по-бързо в един от орфаните куфари на Шерил.

— Тогава не знаеш, че имаш цяла година на разположение да си намериш нова работа, като през това време ще получаваш заплата и пълна осигуровка.

— Не ми трябват.

— Недей да усложняваш нещата още повече.

Предупреждението в гласа му я накара да благодари на бога, че ръцете ѝ са заети. Шейн не губеше търпение често, но сега бе почти на ръба. Част от нея злорадстваше, че може да го разстрои толкова много. Но разумът ѝ съжаляваше, че е заспала в четири сутринта и се е събудила едва в осем часа. В противен случай може би щеше да успее да опразни кабинета си, преди бившият ѝ шеф да открие, че тя не само напуска работа, а напуска и казиното възможно най-скоро, а също и града, и най-вече — Шейн Танънхил.

— Риса.

Копнежът в гласа му я накара да вдигне очи, преди да осъзнае какво прави. После вече бе късно. Страстта и сенките в зелените му очи я накараха да загуби почва под краката си.

— Това е единственият начин да те защитя — каза ѝ простичко.

— Молила ли съм те за това?

Той се поколеба.

— Не.

— Ако ти беше на мое място, как би се чувствал?

Той отвори уста, затвори я и се намръщи.

— Аз съм мъж.

— А аз съм жена. И какво от това? Да не би да се защитаваеш с мъжествеността си? Сваляш ципа си призори? — Все още на стола си, тя се наведе и отново се залови да разчиства папките си. — Грижа се сама за себе си още от първи клас.

— Изправяла ли си се срещу убиец?

— Бозо ли? Той изобщо не ме нарани.

— Някакъв дребен изнудван на име Джоуи Клайн е бил убит вчера в заложената си къща.

Риса спря да прибира списания в куфара. Рязко вдигна глава.

— Занимава ли се с крадени антични предмети?

— Вероятно.

— Имало ли е още златни предмети?

— Не.

— Тогава откъде знаеш, че е свързан със златото на друидите?

— Наречи го предчувствие.

— Ще го нарека пълни глупости. — Струпа списанията накуп и ги напъха в куфара. — Извини ме, но бързам. Трябва да посрещна един човек на летището.

Тя се изправи. Прекалено късно осъзна, че Шейн се е приближил. Сега бе толкова близо до нея, че устните ѝ почти опираха в зеленото му връхно яке.

— Няма да мръднеш оттук без въоръжена охрана — каза той.

— Няма защо да се притеснявате — обади се откъм вратата Иън Лапстрейк. — Взех по-ранен полет.

Шейн се извърна със смъртоносна бързина, която стресна Риса. А още повече я шокира пистолетът, който се появи в ръката му.

Иън се усмихна и протегна ръце, така че ясно да се виждат.

— Здравсти, Шейн. Отдавна не сме се виждали.

— Ако пак се прокраднеш така зад мен, дълго време няма да можеш да видиш каквото и да било, ясно?! — Пистолетът изчезна под якето му. — Какво правиш тук?

— Охранявам най-новия служител на „Реъритис Ънлимитид“ — отвърна Иън.

— Кого? — попита Шейн.

Иън погледна Риса.

— Не си му казала, а?

— Не си ли чувал израза „който не пита, не му казват“? — отвърна му тя с въпрос. — Той не попита и аз не му казах.

— Страхотно — отбеляза Иън, като внимателно наблюдаваше г-н Танънхил. Нищо чудно, че Дейна се усмихваше, когато му даде задачата. Шейн изглеждаше ядосан и собственически настроен, а Риса бе достатъчно безразсъдна, за да забие нож на човек там, където най-много би го заболяло. — И двамата ще се зарадват да научите, че въпреки сексапилните устни на Риса и разкошното ѝ тяло, никога не излизам на срещи с колежки.

— Направо ми разби сърцето — с безразличие се отзова тя. — Особено като се имат предвид широките ти рамене и предразполагащата усмивка.

Иън се ухили.

Тя отново се зае да прибира списания.

— Каж ми, какво ми пречи да изхвърля широките ти рамене и предразполагащата ти усмивка от казиното си — изрече равно Шейн.

— Много е просто. Докато не разбере какво точно става, Риса е в по-голяма безопасност тук, отколкото където и да било другаде, с изключение на централата ни в Лос Анджелис.

— Тогава я заведи в Лос Анджелис.

— В случай че е убягнало от вниманието ви — отбеляза Риса, без да вдига поглед, — аз не съм някакъв пакет, който можете да вземете и да оставите някъде, когато ви скимне. Аз съм зрял човек, който е напълно в състояние да се грижи за себе си.

— Мен това ме устройва — безгрижно се съгласи Иън. — Ще бъда достатъчно зает да търся останалата част от златото на друидите за Дейна.

— Аз ще ѝ го намеря — заяви Шейн.

— Сам няма да можеш — каза Иън. — Или мислиш, че старата приятелка на Риса, само като те види, ще припадне зашеметена и ще изпее тайната на златото на мъжествените ти гърди?

— Парите развързват езика на много хора. Аз имам много пари.

— Ще го имам предвид. — Иън погледна Риса. — Имаш ли адреса на приятелката си в Седона?

— Не.

— Телефонният ѝ номер?

— Не.

— Номерът на колата?

— Не.

— Модел на колата и година на производство?

— Не.

— Ухааа. Винаги съм обичал предизвикателствата. — Иън бръкна в джоба на дънковото си яке, извади устройството за комуникация, което компанията му даваше на всички свои отговорни служители, и набра един номер на мобилния телефон. — Отдел „Проучвания“? Лапстрейк се обажда. Имате ли вече нещо за Шерил Фокнър?

— Работим по случая едва от вчера и...

— Имали сте цял ден? — Иън изглежда Шейн.

— ... вече изпратихме на Танънхил първоначалната информация за Шеридън и Фокнър, както щеше да знаеш, ако изобщо проверяваше електронната си поща.

Последните няколко думи бяха изречени с леко раздразнение. Отказът на Иън да си губи времето с бюрократични измишльотини, като електронната поща например, бе направо легендарен в „Реъритис“. Точно в стила на Дейна и Нийл бе да го оставят сам да разбере това.

Още по-интересно бе, че освен на Шерил Фокнър Шейн е поръчал разследване и на Риса. Иън се чудеше дали тя знае. Това би обяснило защо е толкова бясна на шефа си. Бивш шеф. Всъщност, като се замисли човек, да те уволнят, бе съвсем достатъчна причина, за да побеснее човек.

— Добре, дайте ми накратко най-основното — каза Иън по телефона.

— С Шеридън бе лесно — продължи гласът отсреща. — Тя попълва реални данни в документите. Тази Фокнър обаче живее там, където бюрократите изобщо не припарват. Не е променяла шофьорската си книжка, домашния си адрес и регистрационния номер на колата от Джонсън Крийк, Арканзас.

— А какви са последните данни?

— Танънхил ги има. Ти нали си там в момента? Във Вегас?

— Да, тук съм. Не знам дали е склонен да ми съдейства.

— По дяволите. Защо пък не? — каза Шейн, който разбра какво са казали отсреща. — Можеш да вземеш и двата файла, и на Риса, и на Шерил.

После зачака експлозията, когато Риса събере две и две и разбере, че е поръчал в „Реъритис“ пълно разследване на миналото на Шерил.

И на самата нея.

Присвиването на очите и сочните ѝ устни му подсказа, че тя много бързо е направила връзката. Ако само се бе ядосала, той щеше лесно да приеме реакцията ѝ. Но в блесналите ѝ сини очи имаше и истинска болка, преди да сведе глава и да поднови изпразването на най-долното чекмедже на бюрото си.

Той отиде до нея и приседна на пети.

— Ти какво би направила на мое място? — попита я тихо. — Появява се някой от детството ти, някой, който изобщо не прилича на теб, някой, за когото не искаш да знам. Някой, когото всъщност криеш от мен.

Риса наклони глава назад, ядосана на него, но преди всичко на себе си заради сълзите, които пареха в очите и гърлото ѝ.

— И затова си пратил „Реъритис“ по дирите ѝ. И след мен.

— Да.

— Нямах ми доверие.

— Риса...

Тя рязко махна с ръка, за да спре думите му.

— Няма значение. Защо да ми вярваш? Аз не ти вярвах достатъчно и не ти казах за Шерил, защото тя е от моя роден край, от там, където бих могла да съм все още, където тя... — Преглътна и се помъчи да скрие сълзите, които напиреха да се отронят от очите ѝ.

Шейн погали бузата ѝ с опакото на ръката си, много лекичко.

— Не бях прав. Миналото ти не е моя работа. Има значение само къде си сега. Освен ако не бъркам много заради това, че толкова те желая, Шерил няма място в твоето настояще. Затова се обадох в „Реъритис“. Не вярвах на себе си. А това ми се случва за пръв път.

Той се изправи и срещна иронично-съчувствения поглед на Иън.

— Освен ако от отдел „Проучвания“ нямат нещо ново, данните са в кабинета ми — каза Шейн.

— Има ли нещо ново, след като сте изпратили данните на Танънхил? — попита по мобилния телефон Иън. — Добре. Ако има нещо, искам го възможно най-скоро. Да, и на теб също, скъпи.

Той изключи и закачи устройството за комуникация на колана си. Гъвкавите кожени презрамки на препасания през рамото му кобур проблеснаха за миг, после изчезнаха под дънковото му яке.

— Значи „Реъритис“ те изпратиха на място — каза Шейн, като видя кобура.

— Колкото повече Дейна гледаше златото на друидите, толкова повече ѝ се искаше да открие останалата част. Каза, че в тези произведения има едновременно и нещо неземно, и безкрайно истинско.

— Донесе ли моите четири предмета? — попита Шейн.

— Ти си ги поиска обратно, в лабораторията плакаха и викаха, но аз ги донесох. Щеше да е по-лесно, ако се задоволяваше да показваш снимки, когато разпитваш непознати.

Шейн реши да подмине намека да обясни защо настоява златото да му бъде върнато. Риса направи това:

— Снимките нямат същото... излъчване.

Ако Иън бе забелязал колко дрезгав е гласът ѝ, не го коментира.

— Същото каза и Шейн на Дейна.

Тя погледна за миг бившия си шеф, после извърна очи. Точно в този момент нямаше нужда да ѝ напомнят колко еднакво мислят двамата. Обърна се към Иън:

— Къде са те?

— Долу при охраната. Отказах да отворя куфара, а те отказаха да ме пуснат да се кача, докато не го направя.

— Докъде стигнаха в лабораторията на „Реъритис“? — попита Шейн.

— Дейна е записала всичко в твоя файл в компютъра на „Реъритис“. Каза, че си можел да проникнеш и да си го вземеш оттам.

— С удоволствие.

Иън поклати глава.

— Някой ден наистина ще ядосаш Нийл.

— Не и ако мога да го избегна. Той е по-голям с десет години и изобщо не е забавил темпото.

— Още ли тренираш с него?

Шейн се усмихна горчиво.

— Винаги когато имаме възможност. Той обожава да ме натупа здравата.

— А пък аз си мислех, че обича да идва във Вегас заради хазарта — засмя се Иън. — Да те натупват от време на време ще ти се отрази добре.

— И Нийл така казва.

Иън погледна Риса изпод сведените си тъмни мигли. Очите ѝ вече не бяха пълни със сълзи. Ръцете ѝ бяха спокойни, докато пяхаше списанията в куфара. Но пък те бяха останали спокойни и когато бе на ръба на сълзите.

— Според Дейна — обърна се Иън към нея, — първата ни задача е да намерим Шерил Фокнър, защото предполагахме, че останалото злато е у нея.

Риса кимна.

Шейн — не.

— Първата ни задача е да опазим Риса.

Усмивката на Иън бе широка и блестяща.

— Виж, ако не харесваш заповедите ми, разправяй се с Дейна. А междуременно не ми се пречкай.

— Не.

Иън въздъхна. Струваше си да опита.

— Нийл каза, че ще се разбеснееш. Ето и резервния план. Ще работим заедно. Така Риса ще е в двойно по-голяма безопасност.

Шейн кимна.

— Първото, което ще направим, е да разтърсим здраво Уилям Ковингтън. Според документите за произход на златните предмети той е човекът, който уж ги е купил от наследник на онзи, който ги е намерил.

— Ами аз? — попита Риса с привидно спокоен глас.

— Ти оставаш тук — заяви Шейн.

— Защото тук съм на сигурно място ли?

— Да.

— Глупости. Нападнаха ме именно тук, забрави ли? Ще е по-добре да съм другаде. С двама очарователни и мъжествени бодигардове до себе си например. Като няма такива, ще се задоволя с теб и Иън Лапстрейк.

Иън се ухили.

Шейн понечи да спори.

— Свиквай — посъветва го другият и се извърна към вратата.

— Това ми прозвуча, като че ли говори Дейна — отвърна рязко Шейн.

— От нейната уста в твоите уши. — Иън се усмихна и намигна на Риса. — По дяволите, адски ми харесва да виждам Шейн победен като обикновен смъртен. Отразява се добре на самочувствието ми на човек от престолюдието.

— Не искам да идваш — каза Шейн на Риса.

— Свиквай. — Тя се усмихна. — Освен това току-що се сетих за името на мотела, където Шерил беше отседнала.

— Как се казва? — едновременно попитаха двамата мъже.

— Ще ви закарам дотам — бе отговорът ѝ.

Шейн понечи да се противопостави, но забеляза решимостта и сенките в красивите ѝ очи и замълча.

— Става по-лесно, като понатрупаш опит — тихо му каза Иън, докато следваха Риса навън.

— Кой казва? — измърмори Шейн.

— Нийл. А щом той може да свикне, всеки би могъл.

ГЛАВА 39

Лас Вегас

4 ноември, сутринта

Сестрата подаде глава през полуотворената широка болнична врата, която май бе единственото, което подсказваше, че Тим не е отседнал в малък, скъп хотел. Клиниката по пластична хирургия „Бейтмън-Молонари“ бе само за отбрани клиенти. Освен това бе и много дискретно място. Особено когато им платяха три пъти повече от обичайната такса.

Миранда Сетън би предпочела истинска болница, но както кратко ѝ бе обяснил бащата на Тим, истинските болници са длъжни да съобщават за истинските рани от куршум на истински полицаи.

— Синът ви току-що се събуди — с приглушен глас каза сестрата на Миранда. — Можете да поговорите с него веднага щом докторът излезе, но само за няколко минути.

Миранда прошепна благодарствена молитва на Господ, в когото бе престанала да вярва, щом разбра, че е бременна от мъж, който не ѝ бе казал, че е женен. Един мъж, който не само бе способен на убийство, но и вече бе убивал. Стисна тънките си, неимоверно крехки ръце, бледи и с разкъравени кожички около ноктите, които разсеяно чоплеше непрекъснато.

Веднага щом сестрата излезе, тя отвори чантата си, отпи солидна глътка от онова, което бе останало в половинлитровата бутилка водка, и пъкна в устата си ментов бонбон. След като се подкрепи по този начин, Миранда се изправи на крака и забърза по бледозеления килим към стаята на Тим. Снимки на идеално оформени лица в идеални рамки ѝ се усмихваха с идеалните си усмивки от кремавите стени.

На вратата имаше месингов номер като в хотелска стая. И също като в хотелска стая, обзавеждането бе едновременно подканващо и дискретно, по стените висяха импресионистични картини, цветовете бяха пастелни, а по мебелите бяха разхвърляни множество възглавнички. Единственото, което бе в рязък контраст тук, бе

пациентът, легнал на бледорозови чаршафи, заобиколен от монитори, апарати и разни тръбички, прикрепени към части от тялото му, за които Миранда не искаше да помисля.

Той изглеждаш дори по-зле, отколкото, когато бе облян в кръв.

Искаше ѝ се да се втурне към леглото и да го притисне в прегръдките си, но не го направи: задачата ѝ бе много конкретна — да разбере кой е стрелял в него. Веднага щом откриеше този човек, щеше да отмъсти подобаващо.

— О, Тими — задавено прошепна тя.

Той само изстена и остана със затворени очи. Последното, което искаш в този момент бе да гледа майка си, която се суети около него като квачка.

— Кой ти причини това? Шерил?

Синът ѝ вдигна клепачи, после притвори. Не можеше да понесе дори приглушеното осветление в стаята. Бе му много трудно да говори, но се опита. Ако можеше да причини неприятности на стария си приятел, с удоволствие би го направил.

— Сокс — изрече с усилие.

— Съжалявам. Не се сетих да донеса. Студено ли ти е на краката?^[1] Може би някоя сестра ще донесе грейка или нещо такова.

Бавно, с огромни усилия, Тим поклати глава.

— Застреля ме.

Тя се поколеба.

— Сокс ли? Приятелят ти те застреля?

— Да.

— Защо?

Тим издиша на пресекулки, после отново. Не бе съвсем сигурен в отговор.

— Не знам.

Помълча, преглътна, после продължи:

— Сигурно заради златото.

— Какво злато?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ. Бе прекалено изтощително да ѝ обяснява. Единственото, което си струваше болката от усилието да говори, бе да причини колкото може повече неприятности на Сокс.

— Името му е Цезар.

— И друг ли е имало?

— Сокс. — Името прозвуча като отчаяна въздишка.

— Искаш да кажеш, че истинското име на Сокс е Цезар?

Единственият отговор на Тим бе стенание, което би могло да означава „да“. Последва ново стенание.

— Аз го убих.

— Сокс ли?

— Клайн. Не искам в затвора. Никога.

— Не се тревожи, Тими. Баща ти ще се погрижи за теб. Той те обича.

Тим би се засмял, но по тялото му нямаше и едно местенце, което да не го боли. После отвсякъде го обгърна мрак. Той го посрещна като стар приятел.

Миранда гризеше ноктите си и гледаше ужасяващо бледия си син.

Не след дълго се почука и вратата веднага се отвори. Влезе сестрата.

— Съжалявам, госпожо Сетън, но лекарят иска синът ви да почива колкото е възможно повече. Моля, елате с мен. Доктор Уелс ще отговори на въпросите ви.

Тя понечи да протестира, но видя, че Тим отново е в безсъзнание, и въздъхна.

— Кога мога пак да го посетя?

— Едва след няколко часа. — Сестрата внимателно я хвана под ръка и я изведе от стаята. — Доктор Уелс ви очаква, ще имате достатъчно време да поговорите с него, преди синът ви да се събуди отново.

„А също — помисли си цинично — и достатъчно време да се измъкне и да си купи още алкохол и ментови бонбони.“ От онова, което бе видяла записано от дискретно поставените камери за наблюдение в клиниката, разтревожената майка вече поти бе привършила бутилката. Не че на сестрата ѝ правеше особено впечатление. Бе свикнала с алкохолиците и техните номера. Когато в „Бейтмън-Молонари“ не бяха заети да изпъват провиснала кожа, се грижеха богатите им редовни клиенти да изтрезнеят и да се съвземат, за да могат да се върнат към живота си навън и отново да се напият до безсъзнание. Заради суетата на хората и проблемите с алкохола,

клиниката винаги имаше дълъг списък с чакащи. И все пак нямаше как да не съжали тази майка. Пациентът може би щеше да дойде в съзнание още няколко пъти, можеше да се очаква дори и напълно съзнателен кратък период... но само толкова.

Синът на тази жена умираше.

[1] Игра на думи; socks (англ.) — чорапи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 40

Лас Вегас

4 ноември, сутринта

Иън спря до колата на Шейн на изровения паркинг на мотел „Джакпот“. Забеляза, че той прави същото като него, откакто бяха напуснали казиното — оглежда се през рамо.

— Къде е? — попита Шейн, когато Иън се приближи.

— Кой? — попита Риса.

— Онзи, който ни следеше — обясни той.

— Русият мъж с червената кола ли? — попита го.

Погледна я за миг. Не мислеше, че го е забелязала.

Погледът, с който му отвърна, говореше, че има много неща, които *той* не е забелязал у нея, и на първо място това, че сама може да се грижи за себе си.

— Точно той — съгласи се Иън, като привлече вниманието им към себе си. — Една пресечка по-надолу е.

— Записа ли номера му? — попита Шейн.

— Вече го съобщих в „Реъритис“.

— Ако не могат бързо да влязат в компютрите на Бюрото за регистрационни номера в Невада, аз мога.

— Да, да, Нийл ми бе споменал, че си се учил как да станеш супер хакер още на коленете на баща си.

Риса се обади:

— Изобщо не ви слушам. Ще се престоря, че не съм чула току-що как шефът ми — *бившият* ми шеф — заявява, че може да прониква в компютрите на правителството. Само като си помисля какви възможности за изнудване предоставя това. Но аз не съм го чула.

— Правилно — каза Шейн. — Хайде.

Въоръжени със снимки на Бозо и Шерил, свалени от записите на охранителните камери, тримата влязоха в канцеларията на мотела. Вътре смърдеше на тютюнев дим и на фасове, които препълваха пепелник с размерите на супена чиния. Жената зад гишето от

имитация на дърво изглеждаше достатъчно възрастна, за да има деца, регистрирани в бюро по труда. Бе облечена в дълга до бедрата ѝ оранжева блуза с дълбоко деколте и черен клин. Косата ѝ бе неестествено черна. Лицето ѝ бе уморено като на осемдесетгодишна старица.

— Извинете, че ви безпокоим, госпожо — заговори Риса, — но се опитвам да открия приятелката си Шерил Фокнър. — Докато говореше, Иън остави една снимка на гишето. — Бе отседнала тук преди няколко дни и може още да не си е тръгнала.

— Често ли губиш приятелките си? — с дрезгав глас попита жената.

Риса се усмихна хладно.

— Не. Но Шерил е малко разсеяна за разни дреболии като това да върне ключа от стаята или да плати сметката. Затова аз, така да се каже, вървя след нея и гледам никой да не се окаже изигран. Колко ви дължи?

Онази хвърли един поглед на снимката. После запали дълга, тънка пура и замислено дръпна, докато оглеждаше тримата, застанали пред нея. Никой от тях не изглеждаше беден, а единият ѝ се струваше смътно познат, като човек, когото може да е виждала по телевизията. Отново дръпна силно от пурата си, докато се опитваше да пресметне колко пари може да измъкне от тях, ако им даде информация за онази никаквица с червения пуловер. Издиша дима и реши да поиска стотачка. Можеше да изкара и двеста долара, ако изиграе картите си добре. После щеше да иде в центъра на града да играе на автоматите чак докато задникът ѝ се вдърви и ръката ѝ изтръпне и вече не може да натиска бутоните.

Докато около нея струеше тютюнев дим, Риса се чудеше дали ще има полза, ако се опита да не диша. Накрая реши да диша през устата. От това въздухът не ставаше по-чист, но поне не дразнеше толкова носа ѝ.

— Сто долара — каза жената.

Иън изсумтя възмутено.

Шейн извади портфейла си. Две банкноти по петдесет долара се появиха в ръката му. Той остави едната на гишето.

С изненадваща бързина петдесетачката изчезна в набръчканото деколте на жената. Тя загледа Шейн със замъглените си, алчни очи.

Той задържа втората банкнота извън обсега ѝ.

— Напусна мотела преди няколко дни — каза жената.

— Каза ли къде отива? — попита Риса.

Онази подсвирна.

— Не бяхме големи приятелки, скъпа.

— Остави ли нещо?

— Мръсно бельо и кутии от заведения за бързо хранене.

— В коя стая беше? — попита Шейн.

— В пета. Проверете, ако искате.

Това, че бе готова да ги пусне да проверят, означаваше, че в стаята сигурно няма какво да се види.

— Може би по-късно — каза Йън. — А колата ѝ десетгодишен форд бронко с арканзаски номер ли беше?

Жената сви рамене и не отклони поглед от петдесетте долара, които Шейн държеше далеч от нея.

— Длъжни сте да записвате модела и номера на колата, когато регистрирате клиентите — напомни ѝ той.

— Да, бронко беше. Не обърнах внимание на номера.

— А какво знаете за него? — попита Риса, като сложи снимката на Бозо на гишето.

— Договорихме се само за нея — каза жената.

Шейн извади и трета петдесетачка, но не ѝ я подаде, нито пък втората.

— Това стига за всичко.

Тя вдиша дълбоко дима от пурата и после го сподели с посетителите си, като се закашля, докато издиша.

— Ченгета ли сте?

— Не.

— От мафията?

— Съжалявам, не — каза Шейн.

Тя отново ги заля с драконовото си дихание, преди да свие рамене отново.

— Човек все на нещо се надява. На мен мафията ми харесваше. Тогава имаше истински мъже, ако разбирате какво искам да кажа.

— Какво ще кажеш за този? — попита Риса, като почука по снимката на Бозо. — Той с Шерил ли беше?

— Не, другият беше. Този само се влачеше след тях с увиснал до коленете език.

— Знаете ли името на някого от двамата? — попита Риса.

— Тя наричаше другия Тим. А на тоя — почука с пръст по снимката — викаше Сокс.

— А фамилни имена? — продължи Риса.

— Винаги само тя се регистрираше.

Винаги. Това означава повече от веднъж.

— Колко често идваше тук Шерил? — бързо попита Риса.

— По няколко пъти в годината може би. Имаше приятели или роднини наблизо.

— Колко наблизо? — намеси се Иън.

Тя погледна към двете петдесетачки в ръката на Шейн и той ѝ подаде едната. Тя я пхна в сутиена си, но този път от другата страна. По една новичка банкнота за всяка от провисналите ѝ гърди. Твърдите им ръбчета изпъкваха под блузата.

— Ами може да се стигне пеша — каза жената. — Или поне той ходеше пеша понякога. И се оплакваше от това. Предполагам, че колата не беше негова.

— Той ли?

— Високият, красавецът. Тим. Има няколко жилищни сгради на няколко пресечки в северна посока и разни стари къщи зад тях. Натам тръгваше, когато отиваше пеша. Не е място, което бих обикаляла по тъмно.

— Обаждаха ли се по телефона някъде? — попита Риса.

— В стаята няма телефон.

— А посетители?

Тя вдигна рамене.

— Не съм виждала.

Риса погледна Шейн, после Иън.

— Сокс караше ли кола? — попита Шейн.

— Имаш ли и други петдесетачки?

— Само ако ми опишеш колата и ми кажеш номера.

— Не знам номера. Не виждам много добре толкова надалеч.

— А поне от кой щат е колата?

Тя кимна.

Шейн бръкна за портфейла си.

— Хайде, казвай. Зарадвай ме и аз ще те зарадвам.

— Морава на цвят, от онова мораво, дето свети в тъмното, нали се сещате? Номерът беше от Невада.

— Чуждестранна или американска кола?

— Американска. С мощен двигател. Бучи като състезателна кола и пуши като комин. Нека да помисля за минутка. — Тя си дръпна здраво от пурата и се опита да разрови спомените си. — Май беше нещо като „Файър“... Стара американска марка като „Форд“ и „Шевролет“, но не те.

— „Понтиак“? — опита се да подсказе Иън.

— „Файърбърд“? — обади в същия миг Шейн.

— Точно така. Радвам се, че се сетихте, момчета. Такова нещо направо ме побърква в четири часа сутринта. — Тя присви очи и се вгледа по-внимателно в Шейн. — Ей, ти не си ли оня богаташ комарджията? Цар Мидас? Видях те по новините след онази стрелба.

— Много хора казват, че приличам на него — отвърна Шейн.

Той размърда пръсти и направи ветрило от три петдесетдоларови банкноти.

На лицето на жената се появи широка, пожълтяла усмивка. Тя грабна парите и започна да ги тъпче отпред в блузата си.

Когато вратата се затвори зад тях, Риса каза:

— Трябваше да ѝ дадеш още една петдесетачка.

— Защо? — попита Шейн.

— Пет не се дели на две, което поражда въпроса къде е завряла последната петдесетачка.

Иън се ухили.

Шейн предложи:

— Искаш ли да я питаме?

— Не, благодаря. Мисля, че не искам да влизам пак там.

— Мисля, че си права — съгласи се Иън.

Шейн огледа внимателно паркинга пред мотела и улицата отсреща. Иън също. Покривът на една червена кола едва се виждаше една пресечка по-надолу, паркирана между две очукани брички, които явно не бяха помръдвали от последния дъжд насам.

Шейн повдигна вежда в безмълвен въпрос.

— Още не — каза Иън. — Първо нека да разберем кой ни следи, без да се разкриваме, че знаем.

Риса се обади:

— Тръгна след нас, когато излязохме от служебния паркинг.

— Това ли е човекът, който те гонеше в казиното? — попита

Шейн.

— Не е със същия цвят на косата. Бозо бе с тъмна коса.

— Много жалко. Много ми се ще да се срещнем.

Усмивката на Шейн притесни Риса.

— Ще потърсим ли роднините, които е посещавал — попита тя, — или ще идем да притиснем Ковингтън?

— По-добре да се разделим — предложи Шейн. — Иън може да разпита наоколо, като показва снимките, а ние да идем при Ковингтън.

— Защо ти не поразпиташ наоколо? — предложи Иън без особени надежди.

— По две причини — обясни Шейн. — Първата е, че благодарение на вниманието, което ми отделят медиите, и една полусляпа стара жена може да ме разпознае. Втората е още по-проста. Ковингтън няма да ти каже дори колко е часът, но за мен ще постеле червеното килимче. Нищо лично. Всичко е пари.

— Ясно — измърмори Иън, докато посягаше към устройството си за комуникация. — Ако Нийл е съгласен, ще се махна от главата ти. В противен случай свиквай с положението в пустинното бъги.

— С какво? — После Шейн се засмя. — О, разбрах. Има три колела и ти си третото.

Риса опря ръце на кръста си и се извърна гърбом, преди да направи някоя злъчна забележка за това, че не се нуждае от бодигард, камо ли от двама. Но май имаше нужда. Грубите думи на Бозо продължаваха да отекват в главата ѝ.

Къде е златото?

Не знаеше. Но едно ѝ бе ясно. Толкова много пари привличат хищници в човешка кожа. И Шерил го знаеше. Затова бягаше уплашена.

ГЛАВА 41

Лас Вегас

4 ноември, късно сутринта

Джон Фирензе грабна слушалката на личния си телефон, сякаш бе печеливш лотариен билет.

— Да?

— Шеридън излезе с Танънхил и един друг мъж. Още не са се върнали.

— Къде отидоха?

— Излязоха.

— Господи, разбрах това! — Той се загледа мрачно навън през прозореца към отсрещния строеж на нов, огромен казино-комплекс. Проблемът с роднините, които наемаше на работа бе, че не всички бяха особено умни. Братовчед му Франки поне имаше малко повече мозък в главата от глупака Цезар. — Къде отидоха?

— До едно място, наречено мотел „Джакпот“. Дъртофелницата там каза, че са задавали въпроси за Шерил, Тим и някакъв тип на име Сокс. Струваше ми петдесет долара, за да разбере, че не знае нищо, така че едва ли са научили нещо полезно там.

Сокс. По дяволите. Разбрали са за проклетия глупак, племенника му.

— Какво правят сега?

— Разделиха се. Другият мъж обикаля от врата на врата с две снимки.

— Чии снимки?

— Не съм се приближавал достатъчно, за да видя. Искаш ли да го направя?

— Не. Гледай да хванеш Шеридън насаме и й предай съобщението, което ти поръчах. Ясно ли е?

— Да. Но няма да е лесно. Танънхил върви по петите ѝ като куче.

— Не ме занимавай с проблемите си. Имам си достатъчно мои.

Фирензе прекъсна връзката и навъртя номера, който бе запомнил наизуст, тъй като го бе набирал безброй пъти през последния час. Отново се включи телефонният секретар. Не изчака да чуе съобщението. Бе го запомнил също като телефонния номер: *Господин Шапиро от „Заеми втори шанс“ в момента е с клиент. Моля, оставете съобщение и той ще се свърже с вас веднага щом може.*

Фирензе погледна часовника си. Не можеше да седи и да чака повече. След още час щеше да се наложи да се задоволи и с по-малък пай.

Или да изгуби всичко.

ГЛАВА 42

Лас Вегас

4 ноември, рано следобед

Мястото, където Уилям Ковингтън се занимаваше с бизнеса си, отговаряше на представата за заложна къща за старинни вещи от висока класа. Според слуховете там човек можеше да получи краткосрочен заем при умопомрачителна лихва, а ценните антики се оставяха в залог като гаранция. Всички мебели бяха кафяви и внушителни и изпъкваха още повече под светлината на кристални полилеи в стил „Тифани“. Единствените оръжия тук бяха на повече от сто години и висяха окачени на стената като трофеи. В стъклени витрини бяха изложени по-малки предмети, чиято стойност заедно с възможността лесно да бъдат пренесени биха могли да подтикнат посетителя към престъпление.

— Благодаря, че приехте да се срещнем толкова скоро — каза Шейн, когато Ковингтън излезе забързан от кабинета си да ги посрещне.

— Удоволствието е мое, господин Танънхил, госпожице Шеридън. — Усмихна се поред и на двамата, като показва блестящите си зъби. — Моля, заповядайте в кабинета ми. Ще пийнем по чаша кафе.

Нито Шейн, нито Риса желяеха кафе, но въпреки това го последваха. В кабинета щяха да се радват на по-голямо усамотение, отколкото в предната зала със стоката, където търсачи на изгодни сделки и алчни дизайнери по вътрешно обзавеждане обикаляха около тъмните мебели.

След като и тримата бяха отпили от кафето си и бяха разменили обичайните безсмислени реплики за липсата на климат в Лас Вегас, Ковингтън погледна въпросително Шейн.

— Разбрах, че понякога правите сделки с господин Смит-Уайт — каза той.

— Да, правим си взаимно делови услуги — усмихна се домакинът им. — Ние сме съперници, но и приятели.

Шейн кимна на Риса. Тя извади един плик от дамската си чантичка и започна да подрежда лъскавите снимки от него по махагоновото бюро от деветнадесети век. Шейн наблюдаваше собственика на заложната къща. Никакво потрепване на клепачите му, никакво свиване на устните, никакво видимо пулсиране на вените над бялата яка на ризата му.

Никакъв знак, че разпознава предметите на снимките.

— Доста необичайни са — каза Ковингтън. — Продават ли се?

— Колко струват според вас? — бързо попита Риса.

— Господи. — Той се намръщи. — Ще трябва да си помисля. Занимавам се повече с мебели, отколкото с изящни изкуства и антични предмети. Нямам никаква представа каква би била стойността на тези неща.

— Така ли? — Риса повдигна учудено вежди. — Тогава как решихте колко да поискате от Смит-Уайт за тях?

Ковингтън обмисли факта, че посетителите му явно предполагат, че той е продал златото.

— На Смит-Уайт, така ли? Наскоро ли е била извършена продажбата?

— Според разписките в началото на юли.

Ковингтън махна с бледата си ръка, сякаш това обяснява нещата.

— Ами за това става дума. В магазина ми се продават много неща, с които аз не се занимавам лично. Тези неща вероятно са били част от имуществена партида или консолидирана партида от друг търговец, която съм продал на Смит-Уайт, защото повече би се поправила на неговите клиенти, отколкото на моите.

— Според документите на Смит-Уайт вие сте купили тези златни експонати от някой си господин Шапиро — каза Риса.

— Значи аз или някой от моите хора е направил това.

— В документите за произхода на предметите има доста празноти — каза тя, като го наблюдаваше много внимателно. — Става дума за наследник от второ поколение на вече покоен купувач.

— Направо стряскащо е колко малко внимание обръщат съвременниците ни на миналото, нали?

— Значи вие никога не сте виждали тези предмети? — попита Риса.

— Никога. Съжалявам. — Ковингтън се усмихна и се изправи. — Е, ако няма с какво друго да ви бъда полезен, наистина трябва да тръгвам. Имам толкова много работа. — Той се обърна към Шейн. — Имам чудесна партида от Италия на изключително добра цена. Ако някога решите да направите музей на хазартните игри, имам една забележителна рулетка, която бих искал да видите. Златен обков, полета от махагон и слонова кост и топка от чисто злато. Била е използвана от италианската аристокрация за частните им партита.

— Изпратете снимки и подробно описание в кабинета ми — каза Шейн, докато ставаше и помагаше на Риса да се изправи, като леко стисна ръката ѝ, за да я предупреди да мълчи. Събра снимките на златните предмети и ги пхна във вътрешния джоб на якето си. — Ако си спомните нещо друго за произхода на това злато или ви попаднат антични златни предмети с подобно качество, наградата ми от десет хиляди долара все още стои.

Тънките сиви вежди на мъжа срещу него потрепнаха.

— Разбира се. Ще прегледам наличната си стока много внимателно.

Шейн се усмихна като хищник.

— Непременно го направете.

Веднага щом излязоха навън, Риса се обади:

— Той е един проклет лъжец.

— Не можем да го докажем.

Младата жена издиша шумно и ядно. Беше прав и тя го знаеше. Но просто не ѝ харесваше.

— А сега какво?

— Шапиро.

— Още един проклет лъжец?

Шейн не отговори. Нямаше нужда. Тънката му усмивка казваше достатъчно.

ГЛАВА 43

Лас Вегас

4 ноември, рано следобед

Иън бе виждал достатъчно засъхнала кръв, за да я разпознае лесно. Не беше нужно да си някакъв съвременен Дик Трейси, за да разбереш, че частичният отпечатък от ръка на стената в ателието за поправка на обувки беше органичен и относително скорошен. Макар кръвта да бе тъмна и ръждивокафява, избеляла от слънцето, мухите й налитаха, така че той бе сигурен, че това не е графити, изразяващо безсмислието на урбанистичния начин на живот. Освен това на разбития тротоар имаше и засъхнала локвичка кръв с размера на човешка длан, сякаш някой се е опрял там, докато събере сили да пресече отсреща.

Шест врати по-надолу по уличката униформен полицаи ограждаше с жълта лента района на местопрестъплението. Лошото бе, че Иън не можеше да проследи кървавата следа до първоизточника й, без да се разкрие. Хубавото бе, че полицейската лента не оставяше място за съмнение относно въпросния първоизточник.

Тъй като полицаят не забеляза, че Иън оглежда уличката, той просто продължи нататък, до края на пресечката, откъдето можеше да погледне към главната улица. Фасадата на един магазин бе цялата обвита с жълта лента. Отпред бяха паркирани няколко полицейски коли. Също и линейка. Редом се нея стоеше бял новинарски микробус със сателитна чиния на покрива, като огромен супник. Двама цивилни полицаи разговаряха с оператора и репортера, които се бяха облегли на купето в очакване на удобна възможност за снимки.

Иън се приближи до униформения, който охраняваше входната врата.

— Да не би някой да е получил инфаркт? — попита той.

Полицаят само го изгледа.

— Теб какво те засяга?

— Нищо, освен ако не е някой от тия двамата. — Иън извади двете снимки. — От тях ли е?

Служителят на реда погледна снимките.

— За какво ги търсиш?

— Изчезнала е, не е подозрителен случай. Изоставила съпруга и децата си във фермата и дошла тук да си търси късмета. Баба ѝ не се отказва от опитите да я издири, което е идеално за мен. — Иън му отпрати предразполагащата си усмивка. — Така си плащам наема. Мъжът може да е, а може и да не е последният, с когото е живяла.

Полицаят отново хвърли поглед към снимките.

— Тази част от града е мой район. Познавам проститутките, редовните им клиенти и пияниците наоколо. Нито един от двамата не ми е познат.

— Благодаря все пак. Ще поразпитам из уличката. Може да ми излезе късметът.

Трополенето на носилка на колелца оповести приближаването на медицинския екип няколко секунди преди да се появят на слънчевата улица. Черна торба скриваше тялото, привързано към тънкия дюшек, покрит с бял чаршаф. Начинът, по който торбата подскачаше, подсказваше, че трупното вкочаняване вече не е проблем.

— Ей, почакайте! — извика забързаният оператор. — Дайте назад и излезте отново, а, става ли?

Един от полицейските детективи му се развика.

— Да не си мислиш, че на някого във Вегас му пука за нищожество като Джоуи Клайн?

— Това е труп, нали? — настоя операторът. — Дайте ни само минутка и го направете пак, а?

Хората от медицинския екип свиха рамене. За пациента им нямаше никакво значение.

— Добре, разбира се. Този тип вероятно е мъртъв от вчера. Още няколко минути не са от голямо значение.

Иън изчака още малко в близост до микробуса със сателитната чиния, като се надяваше да чуе нещо полезно. Нямаше този късмет.

Когато постепенно се сля с групичката хора, събрали се наоколо, медицинският екип за трети път излизаше през вратата за „новините на живо в шест часа“. Репортерът, на живо от мястото на събитието, приглади русата си коса, изпъна сакото и оправи вратовръзката си, зае

мястото си до входа на заложната къща и започна да говори в микрофона си за трети път. Един от детективите стоеше от дясната му страна, така че да не закрива за камерата сцената и репортера.

— Аз съм Ралф Меткалф от мястото на бруталното убийство, извършено само на няколко минути от Глитър Гълч. Джоузеф Клайн бе намерен в локва от собствената си кръв в заложната си къща. Друго кърваво петно показва, че на пода е имало и друг мъж, вероятно нападателят му. Местонахождението на втория мъж не е известно. — Той се обърна с лице към полицая. — Детектив Яров, полицията в Лас Вегас има ли някакъв напредък в разследването на това кърваво и ужасяващо убийство?

Иън вече бе зад ъгъла, далеч, преди детективът да получи петнайсетте си секунди слава. Веднага щом се увери, че се е измъкнал, без да привлича вниманието на властите, Иън изпрати съобщение за последните си разкрития до „Реъритис“ и до Шейн. После, за да се подсигури, в случай че полицаите проверят, Иън обиколи от врата на врата уличката, като показваше снимките и задаваше въпроси. Никой не разпозна Шерил или Сокс.

С нехайна походка, Иън тръгна по една странична уличка, после се върна към продължението на първата, което водеше надалеч от заложната къща. Ако полицаите вече не бяха открили кървавата диря отзад на другата уличка, скоро щяха да го направят.

Отне му само няколко минутки отново да намери следата от капки кръв. Тя го заведе надолу по уличката, прекоси друга улица, измина две пресечки и после... следата изчезна.

Той се замисли за следата и за жената в мотела. *Има няколко жилищни сгради на север и зад тях няколко стари къщи. Натам тръгваше той, когато отиваше пеша.*

Иън се запъти на север, поемаше по различни улички и търсеше още кървави следи. Не откри нищо, докато не излезе откъм гърба на едната от двете стари къщи, които се гушеха до надвисналата жилищна сграда и редицата магазинчета. На задната врата на „Оазис Лейн“ номер 113 имаше кървави отпечатъци от ръце.

Никой не отговори на потропването му. Достъпът до къщата беше преграден с решетки. Той можеше да проникне през тях, но предпочиташе да го направи по тъмно.

Заобиколи и мина отпред. От едната страна на улицата имаше цяла редица порутени апартаменти. От другата — още една малка къщичка. Някакъв мъж, стар като света, седеше на предната веранда. Бе толкова неподвижен, че Иън се зачуди дали е още жив.

— Търсите ли нещо? — попита старецът с пресеклив глас.

Иън заслони очи от безмилостното слънце и се приближи към верандата. Проснато в краката на дядото, лежеше куче, толкова старо, че бе сиво от върха на носа, та чак до провисналите уши.

— Добър ден, господине — поздрави Иън, докато изкачваше двете стъпала до верандата. — Може би бихте могли да ми помогнете. Търся една млада жена на име Шерил Фокнър. Една госпожа малко по-надолу по улицата ми каза, че някой от „Оазис Лейн“ 113 може да ми помогне.

Докато говореше, той извади снимките и ги показа на старика, който доста се забави, докато намери очилата си в джоба на ризата и докато ги нагласи на носа си.

Кучето изобщо не помръдна. Даже не трепна...

Иън се зачуди дали не е препарирано.

— Ами, да. Идва тук по няколко пъти в годината — каза дядото с дрезгавия изговор на Североизтока. — Живее с нехранимайкото, който е син на милата жена.

— Милата жена от съседната къща ли? — попита Иън и махна към номер 113.

— Ами, да. Госпожа Сетън.

— Това ли е синът й? — попита Иън, като показва отново снимката на Сокс.

Старецът поклати глава.

— Това е проклетникът, който кара ревящата морава кола.

Иън преглътна смеха си, като се изкашля.

— Знаете ли кога ще се върне госпожа Сетън? Бабата на Шерил много би искала да я види, преди да умре.

— Госпожа Сетън не ми каза. Само ми остави в скута Горката Пат и замина с онази черна лимузина вчера следобед.

Иън едва посмя да попита:

— Коя е Горката Пат?

— Сиамската ми котка. Тя харесва повече вдовицата Сетън, защото старият Много лае все я гони и тя винаги бяга да се крие в

съседната къща.

— Много лае ли?

— Кучето ми. — Той побутна с крак голямото животно, проснато пред него.

То не помръдна.

— Значи гони Горката Пат? — каза Иън.

— Ами, да.

— Котката сигурно има ужасно дълга памет.

— Ами, да.

— Видяхте ли някого с госпожа Сетън?

— Не мога да кажа. Колата спря отзад и я взе. Знам обаче, че замина някъде.

— Защо мислите така?

— Горката Пат остана тук. Веднага щом госпожа Сетън се върне, Горката Пат пак ще избяга.

Иън сгъна банкнота от двадесет долара и я пхна в джоба на стареца заедно с визитка, на която бе написан телефонният му номер.

— Ако някой се върне тук, много бих искал да ми позвъните.

— Не искам да създавам неприятности на вдовицата. Тя не харесва много тая Шерил. Чувал съм ги да се карат неведнъж. — Той поклати глава. — Горката госпожа Сетън. Шерил е от жените, които някога наричахме груби.

Иън бе сигурен, че още ги наричат така.

ГЛАВА 44

Лас Вегас

4 ноември, следобед

Риса и Шейн минаха с колата покрай бизнес седалището на Шапиро, което се намираше близо до западната централна градска част с долнопробни казина. Това бе районът на дребния бизнес, който се стремеше към средната класа, но не успяваше да я стигне. Витрините на Шапиро бяха с решетки, синя неонена реклама предлагаше заеми до заплата, а помещенията от двете страни бяха заети съответно от туристическа агенция и заведение, наречено „Женски нужди“, което би могло да е както сексшоп, така и безплатна клиника.

Шейн рязко спря на едно място за паркиране една пресечка по-надолу от заложената къща на Шапиро. Червеният лексус, който ги следеше, нямаше къде да се скрие и нямаше друг избор, освен да мине покрай тях, докато Шейн внимателно огледа регистрационния му номер. Без да сваля очи от колата, той набра някакъв номер на мобилния си телефон, изчака отсреща да вдигнат и продиктува номера.

Един многозначителен поглед настрани бе единственият коментар на Риса, но все пак любопитството ѝ надделя.

— Това Фактоид ли беше или някой от твоите компютърни къртици?

— Фактоид. Няма смисъл да дублираме работата му. Той може да проникне във всяко бюро за регистрация на моторни превозни средства във всеки щат. В момента работи върху Мексико, но твърди, че системата им е толкова корумпирана, че никой не кара колата, на която е издаден номерът. Казах му, че просто още не е разбрал каква е системата.

Шейн погледна назад към заложената къща на Шапиро. Заради ярката дневна светлина не можеше да се разбере дали вътре светят някакви лампи.

— Струва ми се, че е затворено — каза Риса.

— Да.

Зададе друга команда на джобния си компютър, провери кой му е звънял и отвори съобщението от Иън. Той не бе бърлив човек, но съобщението бе дълго. С телефон до ухото си, Шейн слушаше с нарастващо напрежение.

Докато наблюдаваше лицето на му, Риса се питаше какво ли се е объркало. Знаеше, че е станало нещо лошо. Другите може и да не успяваха да надникнат зад непроницаемото му изражение, но тя можеше. С все по-голямо нетърпение го зачака да затвори телефона и веднага попита:

— Какво?

— Джоуи Клайн е бил убит.

— Познаваме ли го?

— Не пряко, но онзи, който го е убил, е оставил кървави следи от заложната му къща до номер 113 на улица „Оазис Лейн“, а който живее там, познава Шерил. Предполагам, че Клайн е купил златото и го е препродал на Шапиро, който го е пласирал на Ковингтън, а той — на Смит-Уайт.

Риса се опита да диша дълбоко.

— Сигурен ли си за Шерил? Тя е свързана с убит мъж.

Това не бяха точно въпроси. Шейн все пак отговори.

— Един от съседите на „Оазис Лейн“ я е разпознал на снимката. Мъж на име Сокс — онзи, когото ти наричаш Бозо, — също е бил разпознат. На номер 113 живее госпожа Сетън. Тя вероятно има роднинска връзка с мъжа, който е убил Клайн и е оставил кървавите следи в уличката. Синът ѝ, нехранимайко, я посещавал от време на време, според съседа. Шерил ходела с него.

— Сетън — повтори Риса, като си спомни за листовката, останала от приятелката ѝ. — Тим Сетън. Това е партньорът на Шерил в бизнеса.

— Ами Сокс?

— Бозо ли? — Риса се изсмя. — Неговото име не фигурираше в рекламата.

— Кара морава кола, много шумна.

Риса барабанеше с пръсти по бедрото си. Не ѝ харесваха новините, които чува. Онова, което си мислеше — още по-малко.

— Добре. Значи имаме Сокс и моравата му кола, Шерил вероятно е била със стария си форд бронко и с Тим в мотела, а после и в къщата на „Оазис Лейн“. Какво казва за всичко това госпожа Сетън?

— Не си е вкъщи. Някаква черна лимузина отишла да я вземе вчера следобед. Доколкото Иън е разбрал, Клайн вероятно е бил убит вчера. Трупното вкочаняване вече е било настъпило и отминало.

Риса се намръщи.

— Ами онзи, който е оставил кървавите следи? Къде е той?

— Иън ще провери къщата тази нощ, но аз имам предчувствие, че е бил Тим, бил е ранен, затова майка му го е качила в лимузината и го е отвела някъде да се погрижат тайно за него.

— Предчувствие, а?

— Да.

— От онези, които са те превърнали в мултимиллионер ли?

— Да.

Тя издиша толкова дълбоко, че чак косата ѝ потрепери. Не се сещаше дори и за една-единствена успокоителна причина Тим да пропълзи надалеч от мястото на убийството, облян в кръв. Споменът за гръмогласния и налудничав смях на Шерил, когато разбра колко струва колекцията на Шейн от келтско злато също много я тревожеше.

По дяволите, Шерил. Защо не дойде при мен? Можех да ти помогна. Нямахте нужда да се забъркваш с... каквото там си се забъркала.

После Риса осъзна, че Шерил всъщност бе дошла при нея и по този начин е пратила подире ѝ онзи престъпник.

Може би не е имала никакъв избор.

Лицето ѝ помръкна. Човек винаги имаше избор.

И понякога изборът, който прави, е лош.

— Защо Иън трябва да чака да се стъмни, преди да провери къщата? — попита тя.

Шейн я погледна с нефритенозелените си очи, в които имаше едновременно утеха и тъмни сенки.

— Защото няма ключ.

— Тогава защо да не позвъни анонимно в полицията и да потърси помощ от този адрес? Или да каже на полицаите, че който е убил Клайн, е отишъл там?

— Точно това ще направи, след като се убеди, че в къщата няма други златни произведения на изкуството.

— Но...

— Такива са заповедите на Дейна — каза Шейн, без да обръща внимание на прекъсването. — Тя не иска експонатите да бъдат прибрани от полицаите и да бъдат загубени някъде из бюрократичната машина от система, която няма и най-малка представа за културната стойност на златото.

— „Купуваме, продаваме, оценяваме, защитаваме“ — каза Риса, спомнила си за мотото на „Резървис“. — Изкуството е на първо място, а клиентът на второ.

— Знаех това, когато им станах клиент. Именно затова работя с тях.

Тя се усмихна леко и облегна глава на кожената тапицерия.

— Но ти полагаш толкова усилия да изглеждаш като безскрупулен колекционер. А не си такъв.

— Кой мошеник би потърсил някой бойскаут да му продаде крадени предмети с културна стойност?

— Никой, но повечето хора държат прекалено много на репутацията си, за да я петнят по този начин.

Едно повдигане на раменете му ѝ показва колко „държи“ на доброто си име.

Риса отново забарабани с пръсти по бедрото си.

— Ами ако някой се върне в къщата, преди да се стъмни?

— Иън я наблюдава.

— Мислиш ли, че Шерил е вътре? — попита Риса, преди да успее да спре думите си. — Мислиш ли, че е ранена? Ако е така, не трябва ли... — Затвори очи и бавно си пое дъх. Независимо какво бе направила приятелката ѝ, бе ѝ трудно да си седи и да не прави нищо, докато тя може би страда. Или още по-лошо. — Не трябва ли да влезем вътре?

Шейн взе ръката и в своята, за да укроти нервните ѝ движения. Пръстите ѝ бяха хладни. Той ги стопли с дланите си, докато я чакаше да се поуспокои. Знаеше какво я тревожи. Представя си как приятелката ѝ бяга ранена, крие се и има нужда от помощ. Всички онези топли и смесени чувства, останали от детството ѝ, се блъскаха с

трясък в ръбовете на настоящата реалност и нямаше абсолютно нищо, което може да стори.

— Добре съм — каза с въздишка. — Наистина. — Опита се да се усмихне, но пак помръкна. — Но по една или друга причина, този ден бе направо изтощителен. И онова, което най-много ме тревожи, е, че още не е приключил.

Той бавно разтвори пръстите ѝ и ги опря до бузата си.

— Съседът не е видял друг, освен госпожа Сетън да влиза или излиза. В случай че тя не се е разбирала особено добре с приятелката на сина си — а според съседа е било именно така, — е малко вероятно Шерил да иде там, ако е ранена. — Той целуна пръстите ѝ и после ги пусна. — Особено пък щом има човек като теб, към когото да се обърне.

— Искаш да кажеш толкова глупава, нали?

— Не. Щедра. — По-щедра, отколкото Шерил заслужава, но нямаше намерение да го казва на Риса, която и без това се чувстваше ужасно.

Тя се размърда и прокара пръсти през късата си черна коса.

— По дяволите, мразя да не знам какво става. Да се питам. Да чакам. Тя може да е ранена.

— Много по-вероятно е оня нехранимайко Тим да е оставил кървавите следи по пода на заложната къща.

Риса знаеше, че е така. Но от това не се чувстваше по-добре.

— Хайде — каза Шейн. — Да видим дали Шапиро си е у дома.

— На табелата пише „Затворено“.

— Той живее на горния етаж — каза Шейн.

— Откъде знаеш?

— Не ти трябва да знаеш — отвърна той, като си спомни за великолепия експонат от злато на майте, който бе купил от него точно там, на горния етаж. След работно време, разбира се. Тогава Шапиро сключваше най-печелившите си сделки.

— Сигурен ли си, че не трябва да знам?

— Да.

Без изобщо да се озърне, за да види дали някой ги наблюдава, Шейн мина покрай фасадата, зави на ъгъла и излезе на задната уличка, където пълни кофи с боклук чакаха някой да ги изхвърли. Освен два магазина за втора употреба — за дрехи и за офис мебели, и ателие за

поправка на обувки, в уличката имаше още две кафенета и будка за сандвичи. От кофите с боклук се носеше миризма, която мухите намираха за неустоима.

Шейн уви ръка в якето си и пробва дръжката на задния вход на „Заложна къща и заеми при Шапиро“. Не беше заключено. Той отвори, дръпна Риса вътре и затвори вратата. Някъде от горе се чуха гласове.

Миризмата в къщата не бе по-добра, отколкото навън. Дори и по-ужасна.

— По дяволите! — тихо каза Шейн. — Остани тук.

— Но... — Протестите й замряха, когато видя пистолета в ръката му.

Стълбите към горния етаж бяха покрити с протрит балатум, през който се виждаха дъските отдолу. Той се качи тихо, като се движеше от онази страна, където бе по-малко вероятно стъпалата да скърцат.

Шапиро бе пред телевизора. Прекатурена празна бутилка от скъпо уиски лежеше на дивана до него. Актьорите от следобедния сапунен сериал се бяха впуснали в гореща любовна игра под чаршафите. Когато режисираните им стонове заглъхнаха, на екрана се появи реклама на паста за зъби. Шапиро изобщо не реагира.

Шейн реши, че е мъртъв. Това би обяснило вонята. После долови тихото похъркване и разбра, че оня наистина е мъртъв.

Тоест мъртвопиян. Дотолкова бе изгубил контрол, че се бе изтървал в панталоните си като бебе.

ГЛАВА 45

Лас Вегас

4 ноември, късно следобед

Кабинетът на Шейн бе прохладен, приятно обзаведен и ухаеше прекрасно след часовете, прекарани из прашните улици и зловонните задни сокаци на Лас Вегас. Риса бе облегла глава на гърба на синьо-зелен кожен диван и се опитваше да не се тревожи за Шерил.

— Дотук — обърна се Шейн към Иън и Нийл — имаме един мъртъв дребен пласъор и той е единственият важен в случая. Чрез него златото е влязло в оборот. Предполагаме, че е минало от Клайн към Шапиро. Не можем обаче да го докажем, защото Шапиро твърди, че компютърът му се скапал и изтрил всичките му файлове, заради което се напил.

— Вярваш ли му? — попита Нийл.

Шейн се изсмя.

— Искаш ли да го попритисна? — попита Иън.

— Освен ако не го съсипеш от бой...

— Дейна не гледа с добро око на този метод — намеси се Нийл.

— ... оставаме с вързани ръце — довърши Шейн. — Също като Ковингтън, и той има право да отрича, има адвокати и освен това е минавал по този път и преди.

— Не забравяй Франк Фирензе — каза Иън.

— Онзи, който ни следеше с червената кола, ли? — попита Риса.

— Да. Докато разбере кой е, вече бе престанал. Позвъних му и го попитах защо ви следи. Той изобщо не знаел за какво става дума, колата му била в гаража, нямало повече да се повтаря и „всичко хубаво“.

— Ако забележите да ви следи отново — обърна се Нийл към Иън, — обадете ми се. Иначе... — Той се протегна и разроши късата си тъмна коса. Даже и в реактивния самолет на компанията бе тясно за високата му фигура, но Дейна искаше златото и това е. — Ще съсредоточим усилията си върху останалите трима пласъори на

дребно, които се размотават наоколо със съкровище, за което от Британския музей вдигат шум до небесата, че им принадлежи по право.

Риса все още се мъчеше да преглътне описанието на Шерил като пласъор на дребно, когато осъзна и останалата част от думите на Нийл. Тя бързо се изправи на мястото си.

— Какво? Пропуснала съм тази част. Кога е влязъл в играта и Британският музей?

— В мига, в който пуснахме снимките в Интернет — обясни Нийл, — британците ги сграбчиха с две ръце и закрещяха „Мое, мое, мое!“ Ирландците се обадиха веднага след тях, после австрийците и...

— Австрийците! — прекъсна го Шейн.

— Заради Халстат и Ла Тен — обясни Риса. — Нали?

— Точно така — потвърди Нийл.

Шейн изсумтя.

— Добър опит. Няма да стане.

— Ей — обади се Иън, — когато участваш в международно състезание по вдигане на врява, важно е количеството, а не качеството.

— По-умен си, отколкото изглеждаш, момко — похвали го Нийл.

— Това не е особено трудно — промърмори Шейн.

Иън го перна, но без особен ентузиазъм.

— Както би казала Дейна: „Престанете, деца“. — Нийл се наведе и измъкна куп разпечатки от някаква брезентова чанта за карти, която бе по-стара и от него. — Резултатите от проучването на миналото на Тимъти Едгар Сетън, Шерил Летиша Фокнър и Цезар Фирензе Маркес, по прякор Сокс.

— Фирензе ли? — повтори Шейн. — Интересно.

— Някаква връзка с Франк Фирензе? — попита Иън.

— Вероятно. Предполага се, че семейство Фирензе са били от мафията през тъмното минало — каза Шейн. — Но сега са супер порядъчни. Иначе Бюрото за контрол над хазарта не би им дало разрешително. Джон Фирензе — главата на семейството — има диплома по бизнес администрация и подходящите политически връзки.

— Може би Франк е търсел точно това — Сокс и златото — обърна се Иън към Риса. — Когато е видял, че не си на прав път, се е отказал.

Тя почти не го чуваше. Още се съвземаше от шока, че за пръв път чу второто име на Шерил.

— Дори не знаех, че има.

— Какво да има? — попита Нийл.

— Второ име — отговори Шейн вместо Риса. — Има предвид, че приятелката ѝ всъщност се казва Шерил Летиша.

Иън го погледна, после се обърна към Риса и тъжно поклати глава.

— Вече е започнало.

— Какво? — попита шефът му.

— Довършват си изреченията един на друг. Четат си мислите. — Той измери с очи Нийл. — Както вие с Дейна. Това направо може да накара човек да се откаже от жените.

— И твоите изречения понякога имат нужда от довършване — отвърна му той, докато преглеждаше набързо първите страници от доклада. — Този тип Сокс е от хората, заради които работи наказателната система в държавата. Влизал е зад решетките и е излизал на свобода, откакто е станал на десет. Сега е извън затвора от почти година и половина.

Риса потърка слепоочията си.

— Защо ли този факт не ме учудва...

— Ей, това си е рекорд — каза Нийл. — Най-дългият му период на свобода, откакто е завършил.

— Средно образование ли? — попита Иън.

— Училището в изправителния дом за малолетни — отвърна шефът му. — Щом навършил шестнадесет, започнал да прекарва по-дълго време в затвора като възрастен. При строг режим.

Блейн отиде до бара с напитките, извади бутилка газирана вода от малкия хладилник и я подаде на Риса. Тя го изгледа изненадано, сякаш му казваше, че току-що е усетила жажда и се пита откъде знае той.

Иън ѝ хвърли многозначителна усмивка.

— Там ли се е срещнал със Сетън? — попита Шейн. — В затвора?

Нийл кимна и бързо прочете остатъка от доклада.

— Били са в една килия. Сокс е заподозрян, че е намушкал някакъв по-стар затворник. Няма доказателства. Не са повдигнати

обвинения.

— Намушкал ли? — попита Риса.

— Да, със саморъчно направен нож — обясни Шейн.

Тя се намръщи, докато отваряше бутилката.

— Явно е бил мил човек.

— О, истинско сладурче — съгласи се Нийл. — Извършил е въоръжен грабеж предпоследния път, когато е бил на свобода. Преди това е бил обвинен в нападение и побой. Грабеж. Опит за изнасилване. А след изпълнението му в „Златното руно“ към списъка можеш да добавиш отвличане, грабеж, нападение и опит за убийство. Колата му е регистрирана в Невада. Книжката му за правоуправление там е била отнета за шофиране в нетрезво състояние. Няма жена. Нито деца. Няма постоянен адрес. Майка му е починала. Бащата е бил пияница и дребен мошеник, чест посетител на различни затвори из щатите, иначе е продавал на черно цигари, които вземал от индианските резервати. Но това е било само когато не трошал краката на хората по поръчка на лихварите, които им били дали заем.

— Трудно мога да си представя някой като Сокс да има възможност да открадне такива първокласни антични предмети, каквито ни продаде Смит-Уайт — каза Риса. Водата леко избълбука, когато надигна бутилката и отпи от нея. Усети лекия лимонов привкус на напитката. Отправи благодарен поглед към Шейн и реши, че може и да му прости, задето се държи прекалено покровителствено. — Къде би могъл да попадне на такава стока? Същото се отнася и за Шерил. Ами Тим?

Нийл изсумтя.

— Съмнявам се, че Тимъти Едгар Сетън ги е държал в къщата си. Има много красиво лице и наистина опетнена душа. Употреба на алкохол и хазартни игри като малолетен. Доказано изнасилване и съучастие във въоръжен грабеж. Не е завършил средно образование, но е посещавал „Джентълмен Дийл“, скъпо място за обучаване на дилъри в казината и „придружители“. Раздавал е на блекджек, спял с жените, които му плащали сметките, мотаел се около големите риби. Майка му е Миранда Каролайн Сетън, неомъжена, живее под наем в къщата на „Оазис Лейн“ номер 113. В свидетелството за раждане на сина ѝ не е записано името на бащата. Няма други роднини. Сетън посочва като

постоянен адрес къщата на майка си. Има шофьорска книжка, но няма кола.

Иън изсумтя с отвращение.

— Изобщо не виждам как може да стигне до златото.

— Кредитните карти имат ли значение? — попита Нийл. — Сетън има четири активни кредитни карти. Напоследък всички са били опразнени до дъно.

— Направо съм шокиран — каза Шейн. С рязко движение махна капачката на още една бутилка сода. — Къде са изпратени сметките?

— На адреса на майка му.

Шейн отпи голяма глътка вода. Все още се опитваше да отмие от устата си вкуса от апартамента на Шапиро и смъртта на Клайн. До следващия ден полицейските доклади щяха да са вкарани в централния компютър. Каквото бяха разбрали полицаите, той щеше да го научи благодарение на детството си, прекарано в опити да зарадва — и да надмине — Мръсника Мерит, царя на хакерите.

— Шерил Летиша Фокнър — каза Нийл и взе следващия лист от доклада. — Прекарала е няколко нощи зад решетките за скитничество, проституция, дребни кражби от магазините, дребни измами. Детството ѝ е от онези, за които клюкарските вестници биха пролели крокодилски сълзи. Домове на приемни родители, насилие, още домове на приемни родители, подозрение за употреба на насилие, накрая се е озовала в каравана в Арканзас и там останала почти осем години. Избягала на седемнайсет с пласъор на наркотици, който продавал нелегални стоки заедно с легалните. След това изчезва от погледа. Няма брачно свидетелство. Няма известни деца.

Риса не бе усетила, че отново разтрива слепоочията си, докато Шейн не погали косата ѝ. Докато слушаше дълбокия, леко дрезгав глас на Нийл да изрежда голите статистически факти от живота на Шерил, усети стягане в гърлото. Никъде не долови смеха и не видя игривостта и светкавичната бързина от детството на Шерил.

— Ще се върна до къщата на Сетън по тъмно — каза Иън. — Не очаквам да намеря нещо, но все пак сме длъжни да проверим мястото.

Нийл погледна Шейн.

— Сигурен ли си, че тези трима симпатяги са източникът на твоето друидско злато?

— Да.

— Ще можеш ли да го докажеш в съда?

— Не и след смъртта на Клайн. Но въпреки това съм сигурен.

Нийл помръкна. *Неща, които се допълват в мрака.* Бе се научил да не ги поставя под въпрос.

— Добре. Значи тук имаме четири златни предмета, за които британците крещят на Чичо Сам да им ги върне.

— Какво е доказателството им за собственост? — попита Риса.

— Опитват се да го съчинят възможно най-бързо.

— Дано се потрудят добре — каза Шейн. — При липсата на ясни доказателства за произход, притежанието е от голямо значение.

— Ще те оставя да обясниш това на Ейприл Джой.

Шейн повдигна тъмните си вежди. Ейприл Джой бе сред големите играчи на Чичо Сам в мъгливата сфера на геополитиката. Тя бе интелигентна, прагматична, красива и абсолютно безмилостна, когато работата го изисква. Като се има предвид с какви хора се занимава, това означава през повечето време. Преди няколко месеца се бе опитала да го привлече на своя страна за един удар срещу триадата „Червения феникс“, при което се очакваше да използват „Танънхил Инкорпорейтид“ като пералня за мръсни пари. Той бе отказал. На нея не ѝ се понрави, но нямаше с какво да го притисне, затова бе приела отказа му като зрял човек.

— Мислех, че се занимава с азиатските престъпни групировки, които се опитват да пробият в САЩ — каза Шейн.

— Така е.

— Това какво общо има с келтското злато?

— Добър въпрос — отбеляза Нийл. — Непременно ѝ го задай, като я видиш.

— Благодаря, но смятам да пропусна удоволствието — отвърна Шейн. — Нямам намерение да се навирам в лапите на тази тигрица, преди тя първа да ме е докопала.

— Браво, майка ти добре те е научила — каза Нийл, широко ухилен.

— Всъщност, баща ми бе този, който ме научи как стоят наистина нещата в този свят.

Внимателно подбраният му безизразен тон накара Риса да се свие като от удар. Тя винаги бе смятала, че е пропуснала нещо в

живота си, като не познава родителите си. Но пък, ако се съди по онова, което бе чувала за бащата на Шейн, може би е извадила късмет.

— Какво е основанието на британците за искането им да им предадем златните експонати, които сме купили? — попита тя.

— Вероятен произход — отвърна Нийл. — Определено е сигурно, че не произхождат от Африка, да речем.

— Ако произходът бе единственото изискване за собственост, щеше да се наложи масово преразпределяне на експонатите в залите на световните музеи — изтъкна Риса.

— Затова имаме политици и бюрократи — те си разменят услуги и нареждат на нас, простосмъртните, къде да изпратим съкровищата.

— Говори за себе си — каза Шейн. — Аз няма да предам златото, където и да било, само заради нареждане от някакъв политически чиновник във Вашингтон, който се натиска за безплатна екскурзия до Лондон в замяна на това, че ми е взел златото.

— Затова искаше да ти върна съкровищата обратно, нали? — попита Нийл усмихнат.

Усмивката, с която Шейн му отвърна, чудесно би подхождала на някой крокодил с пълен стомах.

— От време на време на „Реъритис Ънлимитид“ се налага да си разменя услуги с различни правителства, за да оцелее. На мен — не.

— Разбира се, че и на теб ти се налага, момко. Само че още не са те притиснали достатъчно. По дяволите, та дори и твоето татенце накрая трябваше да се покори на Чичо Сам.

— Ще се наслаждавам на този спомен през целия път към Седона.

Риса веднага се изправи на мястото си.

— Седона ли? Идвам с теб.

— Изобщо не съм се съмнявал. — Лицето на Шейн помръкна. Не му се искаше да я взема, но инстинктите му подсказваха, че тя не само ще тръгне, но и че би *трябвало* да го направи.

— Какво има в Седона? — попита Иън.

— Последният известен ни адрес на Шерил Летиша Фокнър.

ГЛАВА 46

Седона

4 ноември, вечерта

От въздуха Седона изглеждаше като изпъстрена със скъпоценни камъни мрежа, метната върху черното кадифе на земята. Малкото летище бе разположено на едно високо плато, свързано с града посредством стръмен, криволичещ път.

Докато Шейн опознаваше местните ограничения в покритието на мобилните телефони, Риса шофираше взетия под наем джип надолу по тесния път към главното шосе.

— Точно така — говореше Шейн в мобилния телефон, който бе и джобен компютър. — На път сме към Камп Верде. Не забелязахме никакви фарове да ни проследяват от летището.

— Продължавай да се оглеждаш, момко — посъветва го Нийл. — Не искам в тази история да се появи и втори труп, този път с твоето име.

— Много ме трогна. Иън провери ли къщата на „Оазис Лейн“?

— Беше там. Провери. Няма никого. Претърсил е мястото от горе до долу. Нищо, освен дето личи, че е тръгнала много набързо.

— Нещо друго?

— Цезар Фирензе Маркес, познат като Сокс, е основният герой в новините на всеки канал. Телевизионните журналисти много се гордеят със снимковия материал.

— Защо мислиш, че направих толкова копия? — попита Шейн. — Телевизионните новини биха започнали и с кадри от разложен труп на крава, ако снимките са добри.

Нийл се засмя.

— Полицаяте получават безброй обаждания от хора, които твърдят, че са видели Сокс. Ако този тип е още в града, ще трябва здравата да се покрие, за да не го забележат.

— Каква е официалната полицейска версия за смъртта на Клайн?

— Официално заявиха, че разследват всички улики много внимателно.

— А неофициално?

— Не биха си мръднали и малкия пръст, ако телевизионният екип не бе заснел тялото — отвърна Нийл. — Клайн не е бил сред най-обичаните от полицията.

— Искаш ли да пратя самолета обратно във Вегас?

— Не. Дейна нареди да се използват всички привилегии този случай. Да имаш пилот и самолет на разположение по всяко време е само едно от предимствата.

Шейн изсумтя.

— Добре че мога да си го позволя.

Ясно се чу смехът на Нийл.

— Стараем се да не го забравяме.

С едно натискане на бутон Шейн прекъсна връзката. С второ превключи на режим компютър. Измъкна тъничка писалка от мястото ѝ отстрани на устройството и се зае да проучва информацията, която „Реъритис“, в лицето на Фактоид, изпращаха в компютъра му веднага щом получи нови данни.

— Не знаех, че си алергична към блатничето — каза Шейн след малко.

Риса му хвърли кос поглед, който казваше да върви по дяволите. Той се ухили широко.

— И към миди.

Тя натисна до край педала на газта, за да задмине лъскав нов миниван, чийто шофьор още не бе успял да разбере къде започва и къде свършва металното чудовище, което кара.

— Закъсняла си да се ваксинираш против тетанус — продължи той, като преглеждаше всички забранени файлове, до които Фактоид бе успял да се добере.

— Ако стигнеш до резултатите от първите ми прегледи при гинеколога, ще се наложи да се връщаш пеша до самолета.

Шейн се засмя и с върховете на пръстите си погали леко бузата и ъгълчето на устата ѝ.

— Освен това зъбите ти са в отлична форма.

Тя му показва два свършени реда зъби, като леко гризна върха на един пръст, който продължаваше да гали устните ѝ. Той прокара

пръсти през късата ѝ коса, на безопасно разстояние от зъбите ѝ.

— Разсейваш шофьора — каза му.

Той погали ухото ѝ и я усети да потръпва.

— *Наистина* ме разсейваш — добави тя.

Той неохотно се съсредоточи отново върху компютъра. Мълчаливо се зачете във файловете, докато разноцветните светлини на града се плъзгаха по предното стъкло на колата и се отразяваха от малкия екран на компютъра. Усещаше беглите погледи, които Риса му хвърляше от време на време, но тя не посмя да наруши концентрацията му, като задава въпроси, чиито отговори той още не е открил.

Пъстрите светлини на града се скриха от погледа им, когато пътят навлезе в горист участък от националния парк. Избледняла огнена лента обгръщаше назъбения западен хоризонт в безмълвно напомняне за умиращата сила на слънцето. Нащърбената луна бе като сияен бял воин на фона на синьо-черното небе. Проблясваха звезди, но само там, където нощта бе тъмна, извън досега на слънцето и луната.

Градчето Оук Крийк премина бързо от двете страни на колата като размазани светлини, скупчени край пътя. Отвъд светлините нощта тънеше в мрачно очакване, търпелива, както само тя умееше да чака. Скоро навсякъде настана мрак, прорязван от сноповете на автомобилните фарове, които чертаеха линии по черната пътна настилка.

Риса следваше указателните табели, които показваха къде да се включи в междущатската магистрала, и натисна здраво газта, за да се съобрази с типичната за Аризона скорост по магистралите — осемдесет мили в час в бавната лента. Когато открехна леко прозореца, вътре нахлу студен въздух, чист като планински поток. Тя вдиша дълбоко, бе дори по-хубав от водата, по-жив.

— Искаш ли аз да карам? — попита Шейн, без да вдига поглед от екрана.

— Добре съм. Само исках да разбера дали въздухът е толкова чист, колкото изглежда. Наистина е.

— Да, все забравям колко красива е пустинята, с червените скали и кедровите горички.

— Никога не съм идвала насам досега, затова няма какво да забравям или да си спомням.

Той вдигна очи от компютъра. На отразената от таблото на колата светлина очите ѝ блестяха — тайнствени и толкова красиви, че направо му късаха сърцето.

— Не излизаш сред природата достатъчно често.

— Работя за робовладелец.

— Напомни ми да го натупам.

— А не е ли по-добре аз да го натупам?

Шейн се ухили.

— Май ме бъркаш с глупавия ми брат-близнак.

— Не бих могла да те заподозра в глупост въпреки външния ти вид за милиони.

— Скъпа, струвам повече от няколко милиона.

Изписаното на лицето му очакване показваше, че предугажда хапливия ѝ отговор. Отвори уста да му отвърне подобаващо, но се разсея заради някакъв тип, който я задмина, сякаш тя е натиснала спирачки.

— Глупак — промърмори Риса. — Какво си мисли, че кара състезателна кола ли?

Странната каравана се олюля, когато собственикът ѝ се престрои отново в бавната лента за движение.

— Надявам се, че гумите са подходящи за амбициите на шофьора — каза Шейн.

— Все ми е тая. Стига да изчезне от хоризонта, далеч от мен.

Шейн забеляза, че тя постоянно хвърля поглед към огледалото за обратно виждане и страничните огледала.

— Следи ли ни някой?

— Ако ни следят, значи се държат на достатъчно голяма дистанция и светлините им се сливат с останалия трафик.

Табелата за Камп Верде изникна от мрака. Риса не си направи труд да даде сигнал, че завива. Просто пое по платното, излизащо от магистралата, с надеждата да свари някого неподготвен. Едва след знака стоп в края на отбивката тя спря встрани, угаси фаровете и впери поглед в огледалата.

Никой не зави по пътя за Камп Верде.

Никой не ги подмина.

Никой не го бе грижа.

— Искаш ли да се прегръщаме в колата като тийнейджъри? — предложи Шейн.

— Разбира се. Ти се съблечи пръв.

Той се разсмя на висок глас и се замисли колко спокойно и приятно му е с нея, колко правилно му се струва тя да е наблизно.

— Караш ме да съжалявам, че не съм добър в отношенията мъже — жени.

— Това ли е моментът, в който трябва да кажа, че си повече от добър в отношенията мъже — жени?

— Не става дума за секса. Имам предвид връзките.

— О, това ли. И аз нямам голям късмет в това отношение. Мъжете, изглежда, по-скоро ограничават личността ми, а не я обогатяват с нови преживявания. — Тя погледна в огледалото за обратно виждане. — Предполагам, че аз също им действам така.

— Досега толкова упорито ме отбягваше, че успя само да нараниш самолюбието ми.

Изглежда го невярващо.

— За какво говориш? Аз направо ти се нахвърлих и те съборих на пода.

— Така ли стана? А аз си мислех, че аз съм те притиснал в ъгъла и съм ти се нахвърлил.

Тя се помъчи да не се ухили широко, после се отказа и се засмя.

— Беше... невероятно. Всеки път. Винаги.

Шейн присви клепачи, очите му блестяха.

Откъслечни проблясъци от спомени разгорещиха кръвта на Риса. Искаше ѝ се да пропълзи в скута на Шейн и да го близне само за да провери дали вкусът му е толкова чудесен, колкото си го спомня. Издиша шумно и запали мотора на колата, преди изкушението да е надделяло над разума ѝ.

— Сигурна ли си? — попита той дрезгаво, впил очи в сочните ѝ устни.

Тя изстена.

— Да не би у теб да се крие тайно желание да те арестуват за развратно и разпуснато държане на публично място?

— Не и преди да те срещна.

— Какво?

— Млъквай.

Той все още се смееше, когато тя пое по една от градските улици.

Мотел „Седърс“ бе точно встрани от главната улица и изглеждаше по-стар и от каменните блокове, извисяващи се към небето. Една измъчена неонова реклама примигваше и пращеше, като предлагаше стаи за една нощ, за седмица или за месец. Макар под нея да имаше надпис „Свободни стаи“, офисът бе заключен. Изглежда, бе така от доста време. На окачена от вътрешната страна на вратата бележка някой бе написал с печатни букви, че всеки, който се интересува от стая под наем, може да се обади на посочения местен номер и да разпита за подробности.

Имаше дванадесет малки бунгала и две коли. Всяка от тях бе паркирана по средата на своята половина от прашния паркинг, сякаш се страхува, че другата може да е заразна. Между плътно спуснатите пердета на две от бунгалата се процеждаха тънки снопчета светлина.

— Много дружелюбно място — отбеляза Шейн.

— Сигурен ли си, че е това?

— Проследяването на обратната връзка показва, че телефонният номер на Шерил е на този адрес. Картата, която изтеглих от Интернет, ни доведе точно тук.

— Мислех, че само полицаите и службите за спешни случаи имат достъп до проследяването на обратната връзка.

— Помисли пак.

Риса леко барабанеше с пръсти по волана.

— Кое бунгало?

— Щастливият номер седем.

Тя се намръщи. Ако бунгало номер седем илюстрираше късмета, тя лично би предпочела упорития труд.

— Няма кола. Няма светлини.

— Няма ключ.

— Това не е проблем.

Шейн вдигна вежди.

— Да не би добросъвестната ми и строга уредничка да предлага влизане с взлом?

— Няма нужда. Шерил винаги оставяше по някой ключ наоколо, така че, когато забрави своя — а тя винаги го забравяше, — да не се налага да чупи прозореца, за да влезе.

— По дяволите. А аз се канех да те шокирам с тайните си умения. Ужасно се разгорещявам, когато започнеш да се държиш ледено-официално с мен.

Тя понечи да пита дали наистина би проникнал с взлом като крадец. После реши, че не би искала да чуе отговора, и вместо това попита:

— Значи те възбужда ледено-официалният ми тон, а?

— Всеки път.

Тя вдигна очи към тавана, излезе от колата и се залови да търси евентуални скривалища за ключ. Трябваша ѝ само двадесетина секунди да намери ключа, скрит под един бетонен къс от онова, което би трябвало да е пътека от паркинга към бунгало номер седем.

Шейн го взе.

— Аз ще вляза пръв.

— Защо? Мислиш ли, че тя...

Той се наведе и пресече думите ѝ с бърза, страстна целувка.

— Мисля, че съм по-едър от теб, това е. Изчакай, докато ти кажа, че всичко е наред, ясно?

— Не съм съгласна. — Тя потърка ръцете си, за да се защити от нощния хлад. — Но ще те послушам. Този път.

По ключа бе полепнал пясък, но той все пак свърши работа.

Шейн пристъпи в тъмната стая и предпазливо подуши въздуха. Застоял цигарен дим. Нещо горчиво. Прахоляк. Непрани дрехи.

Стари миризми, не нови. Не скорошни.

Не миришеше на смърт.

— Шейн? — тихо го повика Риса.

— Дотук всичко е наред. Затвори вратата зад себе си.

Първото нещо, което видяха, бе стара дървена кутия.

Шейн приклепна до нея и се залови да запомня адресите.

ГЛАВА 47

Лас Вегас

4 ноември, вечерта

Шерил пхна още четвърт долар в автомата и натисна бутона. Колелата се завъртяха, проблеснаха цветовете и монетата ѝ изчезна завинаги.

— По дяволите!

— Май не ти върви тая вечер, а?

Мъжът, който зададе въпроса, седеше през два автомата и бе прехвърлил шейсетте години. Докато димът от цигарата в ъгълчето на ухилената му уста се извиваше нагоре, той я измери с поглед, от който личеше, че може да познае колко струва с точност до един долар. От уискито гласът му стържеше като шкурка.

Само ако знаеше, мръснико, колко струва стоката, която е у мен, помисли си тя, побесняла от яд.

Но дори и всичкото злато не можеше да ѝ осигури легло за през нощта, освен в някоя затворническа килия. Можеше или да спи в колата си, или да приеме деловото предложение, което вероятно се канеше да ѝ направи възрастният мъж.

Още не, дявол да го вземе. Не и докато не остана без пукнат петак.

Тя пхна още една монета в автомата, после отново. Машината стигна до връхната си точка и изсипа цял куп монети. Не бе кой знае какъв удар, но парите щяха да ѝ стигнат за спокойно място за сън и може би и за няколко бири. Тя събра печалбата си в пластмасовата купичка и се запъти към касиера да уедри монетите, без да се извърне да види дали мъжът със стържещия глас е разочарован или облекчен.

Десет минути по-късно вече се бе регистрирала в един от евтините мотели, които се редяха от двете страни на шосето от междущатската магистрала към шума и блясъка на Вегас. Тя довлече куфара на Риса в стаята, заключи вратата и пушна телевизора. Единственият канал, който откри, предаваше само новини през цялото

денонощие. С въздишка на погнуса, тя захвърли дистанционното на леглото и се залови с ципа на куфара. Не изключи звука от телевизора, защото ѝ бе омръзнало да е сама. Говорещата кутия не бе особено добър събеседник, но бе по-умна от повечето хора, които срещаше.

Това е второто убийство на дребен търговец за последните няколко дни — каза сериозната говорителка от екрана. — Полицията моли всеки, който е бил в района и е забелязал нещо подозрително, да се обади на телефонния номер, изписан в долния край на екраните ви.

— О, да, това много ще помогне — заяде се Шерил. — Някоя стара баба, дете не може и собствения си задник да намери без лупа, ще вземе да погледне през прозореца и да посочи убиеца. Исусе, наистина всяка минута се ражда по един глупак.

Тя хвърляше коси погледи към екрана. Показваха част от Вегас, която ѝ се стори позната. Намръщи се и се извърна, за да види по-добре.

— Ей, това е близо до къщата на Тим.

По новинарския канал даваха отново кадрите, на които репортерът интервюираше детектив от полицията, докато на заден фон минаваше носилка на колела, върху която здраво бе привързана голяма черна торба. Същият филмов материал излъчваха на всеки половин час от предния ден насам.

Шерил прехапа устни. Имаше лошото предчувствие, че вижда онова, което е останало от посредника на Сокс. Увеличи звука. Не споменаха името на Сокс, но затова пък заговориха за второто кърваво петно на пода.

— О, божичко! О, по дяволите! Това ли е станало с Тим?

Заслуша се. Разбра само, че полицаите не знаят нищо. Говорителка продължи с тържествен тон веднага щом свършиха кадрите от местопрестъплението:

След това полицаите откриха кървави следи откъм задната врата, които пресичат улицата. По-нататък следата изчезва. От местните болници досега не са съобщили за пациенти с огнестрелни и прободни рани. Никой от хората, намиращи се наоколо, не е бил в състояние да помогне на полицията.

— Да, наистина, направо да му се доплаче на човек, задето никой не иска да помага на полицията да си върши работата — коментира Шерил.

Тя отвори капака на куфара и се поколеба. Част от нея искаше да разопакова златото, за да се увери, че всичко е там, да го подържи и да знае, че мечтите ѝ най-сетне ще се сбъднат.

Но част от нея изпитваше ужас само при мисълта, че може да докосне някой от предметите.

— Това злато ме побърква — каза тя на телевизора.

Телевизорът се опита да ѝ продаде уютна виличка за почивка на Хаваите, която да споделя с други собственици.

Шерил продължи да говори:

— Наистина ще се радвам да се отърва от него. Само трябва да измисля как да го продам, без да привличам вниманието на полицията. Или на Сокс. Този тип има толкова злоба в себе си, че до него и усойница би изглеждала като мило създание.

Вълна от престъпност залива Лас Вегас. Въоръжен мъж се е втурнал обезумял във фойето на „Златното руно“ тази сутрин.

При споменаването на името на познатото ѝ казино Шерил се обърна към телевизора. Челюстта ѝ направо увисна при вида на Риса, тичаща покрай редица автомати с вдигната над бедрата пола, дългите ѝ крака проблясваха, докато тя се навеждаше, извърташе, скачаше и се търкулваше върху масите, разпилявайки чипове и редовни посетители на всички страни.

— Исусе Христе!... — промълви Шерил. — Какво...

На екрана се появи Сокс, с безизразно лице, ръката му трепваше, докато се прицелва в Риса. Контрастът между смъртоносните му намерения и веселата му хавайска риза бе стряскащ.

В съответствие с категоричните разпоредби на ръководството на казиното охраната на комплекса не е отвърнала на изстрелите, тъй като това би застрашило живота на невинни граждани. Въоръженият мъж е избягал през входната врата и е изчезнал в тълпата навън.

Лицето на Сокс запълни целия екран. Очите му бяха присвити, устните — изтънели, устата му бе отворена в някакво животинско озъбване.

— О, да, това е Сокс. Оолелее! Наистина здраво е побеснял. — Шерил се усмихна широко и присви, после отпусна дясната си ръка като котка. — Обзалагам се, че слабините още го болят.

Всеки, който притежава някаква информация, която би довела до арестуването и подвеждането под отговорност на този човек, ще получи награда от петнадесет хиляди долара от „Златното руно“. Позвънете на номера, изписан най-долу на екраните ви, ако имате информация.

Следва: Конкурсът за Дядо Коледа по бикини привлича тълпи от посетители в „Синята кобила“. Ако познавате някой добре сложен — звук от приглушен кикот зад камера, — весел старец, който би искал да участва в конкурса, все още има време.

Шерил изобщо не слушаше. Тя все още се взираше в номера в долния край на екрана. Нямахме как да вземе наградата, но не искаше да пропусне шанса да причини колкото може повече неприятности на Сокс. Докато той се мотаеше на свобода, щеше да е по-разумно да се крие. Но не искаше да го прави. Искаше да продаде златото и да прекара остатъка от живота си като някоя холивудска звезда, каквато би трябвало да бъде.

За това си струваше и да почака малко, докато заловят Сокс.

Усмехната, подрънквайки шепа монети, тя излезе до телефонния апарат, който се намираще до автомата за кока-кола. След броени минути вече съобщаваше на телефонния секретар в полицията всичко, което знае за марката, модела и регистрационния номер на крещящо моравата кола на Сокс.

Не остави телефон за обратна връзка.

ГЛАВА 48

Лас Вегас

4 ноември, вечерта

С пресъхнали очи, Миранда наблюдаваше, докато сестрата изнася от стаята на Тим системата за крайно спешни случаи. Не беше му помогнала. Нищо не бе помогнало.

Светлината и радостта на живота ѝ беше угаснала.

Чувстваше се крехка и много стара, когато вдигна телефонната слушалка, набра номера и зачака. Много бързо чу познатия глас.

— Той е мъртъв — каза тя. — Сега има само едно нещо, което искам от теб. Постъпи със Сокс така, както той постъпи с Тим. Наистина искам да го направиш. Разбираш ли?

Това не му харесваше, но я разбираше. И без това смяташе да го направи. Но не обичаше да го притискат да бърза. Така ставаха прекалено много грешки.

— Разбирам — отвърна ѝ. — У дома ли се прибиращ?

— Вече нямам дом. Тими е мъртъв. Не разбираш ли? *Той е мъртъв.*

— Ще дойде кола да те вземе от клиниката. С нея ще те заведат на друго място. Остани там.

Преди Миранда да успее да протестира или да се съгласи, той затвори.

ГЛАВА 49

Седона

4 ноември, през нощта

Шейн пропусна отбивката с пощенската кутия първия път. Това бе лесноразбираемо, тъй като „пътят“, който водеше към хълмовете и скалистото плато, бе неравен, целият покрит с камъни и плевели.

— Може би последният адрес на онази кутия е бил сбъркан — обади се Риса, когато колата отби от асфалтирания път и заподскача по „алеята“ към къщата на Върджил О’Конър.

— Имаш ли по-добра идея къде да търсим златото?

— Не. — Нищо ценно не бе останало в мизерната стая, която бе последният адрес на Шерил.

Големи чинари с бледа кора по дънера и клоните се извиваха и белееха като призраци на лунната светлина. Риса имаше повече време, отколкото й се щеше, да се възхищава на зловещата красота на дърветата, защото шофираше Шейн. Тя се сепна, когато пред тях изскочи някакъв камък и предната гума се блъсна в него.

— Сигурен ли си, че не искаш аз да карам? — попита тя.

— Мислиш, че можеш да се справиш по-добре, ли?

Тя понечи да отговори утвърдително, после преглътна думите си, когато видя купчината камъни, която той бе избегнал, като бе завил надясно.

— Не, но тогава ще мога да се държа за волана.

Шейн се ухили нахално.

След като погледна назад — звезди, луна, никакви фарове, — тя каза:

— Това ти харесва, нали?

Репликата й бе по-скоро обвинителна, отколкото въпросителна, но той все пак отговори.

— Да. Бях забравил колко харесвам дълбоката провинция.

— И това го казва човек, който никога не е живял в Източен Бъмбълфарт.

— Мислех, че си от Арканзас.

— Все същото е.

— Хей, знам, че има някои страхотни места в...

— Никога не съм ги виждала — прекъсна го тя. После издиша шумно. — О, по дяволите. Прав си. Природата там е красива, всичко направо трепти от горещината и скритите тайни. Животът ми не струваше.

— Да, странно как това помрачава спомена ти за мястото. — Той погледна в огледалото за обратно виждане и в страничните огледала. Нищо, освен мрак. — Знам, че мен би трябвало да ме вържат, да ми запушат устата и да ме упоят, за да ме замъкнат обратно в Рентън.

— Къде се намира това?

— Във Вашингтон. Щатът Вашингтон, не града. Между Сиатъл и безбрежните Каскадски планини. Там всичко е зелено, защото много вали.

— Определено си се измъкнал оттам — каза тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Зеленина и дъждове са последните думички, които биха ми хрумнали при описанието на „Изгубените залози“ в Невада.

— Любов от пръв поглед — съгласи се той. — Ами ти?

— Същото е. Толкова далеч. Толкова много пространство. Празнота. Бях като на друга планета и веднага се влюбих. Внимавай!

Шейн изви волана, за да избегне един скункс, и изруга, когато нещо одра колата отдолу.

— Пфу — промърмори Риса, като си вееше с ръка. — Бях забравила как смърдят. Успя ли да го избегнеш?

Той провери в огледалото за обратно виждане и забеляза една сребристочерна топка да се поклаща към дерето.

— Да. — Колата отново хлътна в дълбок коловоз и застърга. Той изруга. — Можеш ли да ми кажеш какъв, по дяволите, е смисълът да се сложи задвижване четири по четири на такъв миниатюрен джип, който има същата проходимост, колкото и средният миниван?

— Ами, чакай да помисля — каза тя. — Предполагам, че миниванът има нисък коефициент на мъжественост.

— Никога не съм поглеждал въпроса от тази страна.

— Ти си мъж — каза му и се обърна назад да погледне пътя.

— Значи си забелязала.

— О, да. Забелязах.

Усмивката ѝ го накара да си пожелае да са на този черен път не поради някаква друга причина, а само за да си намерят тихо местенце, където да спрат и да се разгорещят, докато замъглят прозорците на колата. Но не бе така.

— Видя ли нещо? — попита я.

— Звезди, луна, черни скали, чинари като призраци...

— И те полазват тръпки — довърши той.

— И ме полазват тръпки — съгласи се тя. — А теб?

— И още как!

— О, да го вземат мътните. Предполага се сега да се направиш на голям мъжкар и да ми обясниш, че всичко е заради хормоните или нещо подобно.

— Бих заложил на „нещо подобно“.

— Със сигурност не виждам нищо там, навън. — Тя се предаде и се извърна на седалката, така че да ѝ е по-удобно да гледа назад през рамо. — Но луната е толкова ярка, че би могло да се шофира и без фарове.

— Това предложение ли е?

— Не. Отказах се от тези среднощни лудории, когато бях на петнайсет.

— Какви лудории?

— От онези, дето си изключваш фаровете и после играете на блъскащи се колички, докато накрая останеш единственият идиот на пътя.

Шейн подсвирна.

— Звучи ми забавно. Защо си се отказала?

Риса понечи да отмине въпроса без отговор, но после реши друго.

— Защото момчето, което караше колата, отби встрани от пътя и се опита да ме изнасили. Вероятно щеше да успее, ако Шерил не се бе намесила откъм задната седалка, като здраво го изрита с коляно в слабините, докато крещеше, че само защото тя прави секс за пари, не означава, че приятелката ѝ го прави безплатно.

Шейн стисна волана толкова здраво, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Длъжник съм ѝ за това.

— Мисля, че десет хиляди долара е съвсем достатъчна отплата — сухо каза Риса. — Малко по-късно Шерил напусна града с пътуващ търговец на лекарства. Явно не само лекарства, но не това бе причината да замине. Момчето, което изрита в слабините, бе син на местния шериф. Може би, ако не бе станало така, тя щеше да се поукроти с времето и... — Постепенно гласът ѝ заглъхна.

Известно време се чуваше само стърженето и трополенето на колата по изровения черен път.

— Наистина ли обвиняваш себе си за избора, който Шерил прави сега? — попита накрая Шейн.

— Разумът ми казва, че не съм виновна. Но чувствата... — Риса леко вдигна рамене и се опита да обясни онова, за което рядко се замисляше. — Тя ми бе като майка, сестра и приятелка едновременно.

— Тя все още ли е онова момиче, което помниш отпреди петнайсет години? — попита я.

Искаше да му отговори утвърдително. Но не можеше.

— Понякога. Само понякога.

— И именно тогава те боли най-много.

Риса затвори очи за миг.

— Откъде знаеш?

— И аз си имам спомени от времето, когато бях петнайсетгодишен, които ме натъжават. Но те не могат да променят абсолютно нищо в днешния ден.

— За баща ти ли става дума?

— И за майка ми. Искаше ми се да ме обичат толкова, колкото аз ги обичах, но се отказах от надеждата да получа това от баща си, преди да стана на десет. Трябваше ми доста повече време, за да разбера каква е майка ми.

Дори и сега думите засядаха в гърлото му, в душата му. Допреди няколко години бе обвинявал баща си за всичко с категоричното осъждане на момчешката си безпомощност и гняв.

— Тя никога не се застъпи за собственото си дете пред него; дори и когато бях прекалено малък, за да мога сам да се защитя. Особено тогава. Само почваше да кърши ръце и да прави тарталетки. Господи! И до ден-днешен не мога да понасям тарталетки.

Риса изпита болка заради някогашното малко момченце.

— Баща ти биеше ли те?

— Това би било прекалено грубо. Мръсника Мерит не бе груб човек. Той просто систематично ме лишаваше и от последните остатъци самоуважение. Нищо лично. Прави го с всички, които се задържат около него достатъчно дълго.

Тя въздъхна дълбоко.

— А пък аз си мислех, че просто в пресата го очернят прекалено. Шейн се усмихна.

— Човекът дава повече от два милиарда долара годишно за всякакви сърцераздирателни каузи. Това неимоверно подобри отношението на пресата към него. Идеята е на майка ми, между другото. Много я болеше, че съпругът ѝ има репутацията на най-големия главорез след Нерон.

— Каква двойка сме само — каза Риса. — Аз винаги съм искала истинско семейство, а ти се стремиш да се отървеш напълно от своето.

— Както ти казах, не ме бива във връзките.

— Откъде знаеш?

— Майка ми го казва всеки път, когато се чуем и аз откажа „да се разберем“ с милия ми татко.

— Е, това обяснява нещата. Безнадежден случай си. Тя би трябвало да знае най-добре, щом е такъв голям специалист по здравословните връзки.

Последва мълчание, нарушено от звук, който малко приличаше на смях.

— Никога не съм го разглеждал в тази светлина — призна Шейн.

— Като възрастен ли?

— Да.

— При положение че ми помага, аз самата се опитвам да не гледам на Шерил по този начин винаги когато мога.

Той се поколеба.

— Това може да е опасно.

— Разбрах го, докато си играехме на гоненица в казиното. Но...

— Но Шерил все пак те е отървала, когато си била на петнайсет.

— Да.

Шейн си го представяше много ясно, включително и онова, за което Риса не му каза.

— Мислила ли си, че е можело да не се стигне до опита за изнасилване, ако Шерил не е правела секс на задната седалка, докато

синът на шерифа е карал с пълна скорост, пиел е бира и е слушал стоновите и пъшкането?

Риса не отговори, от което той заключи, че предположението му е правилно.

— Някой ден — каза й — може би ще се замислиш над факта, че двете сте се оказали с различна съдба, защото от едно и също място сте тръгнали по различни пътища.

— Тогава не ми остава нищо от детството... освен лъжите.

— Не, остават ти детските спомени в съзнанието на зрял човек. Това не е същото. Любовта към приятелката ти е била истинска.

— А твоята към майка ти, към баща ти? — предизвика го тя.

— Неизбежно е. По дяволите, та част от мен все още ги обича. Просто не ги уважавам, никак.

Риса все още се опитваше да разбере чутото, когато пътят зави надясно и се оказаха в прашния преден двор на дървена къща.

ГЛАВА 50

Лас Вегас

4 ноември, през нощта

Джон Фирензе седеше в лъскавия си личен кабинет и му се искаше да убие някого. Не когото и да било. Съвсем определен човек. Проклетия си глупав племенник Цезар, чието проклето глупаво лице бе на екрана на всеки телевизор в Лас Вегас.

Само въпрос на време бе кога някой ще позвъни в полицията, след като го е разпознал. Тогава Фирензе ще трябва да отговаря на въпросите на служителите от Бюрото за контрол на хазартните игри в Невада. Ще му се наложи да увеличи сумите, които плаща на всевъзможни политици, преди тази каша да се оправи.

Интеркомът иззвъня, което означаваше, че личната му секретарка все още е на работа. Той посегна към бутона за връзка, все едно е свита на кълбо гърмяща змия.

— Да?

— Племенникът ви се обади от уличен автомат. — Гласът в слушалката бе тих, изискан и определено женствен.

— Каза ли му да се предаде на полицията? — попита Фирензе.

— Да, сър, както пожелаете.

— Е, и?

— Той отказа. Много енергично.

Фирензе можеше да си представи. И в най-добрите времена Сокс бе зъл по характер. А тези не бяха от най-добрите. Той затвори очи и се опита да намери изход. Нямаше такъв.

— Свържи ме с полицията — каза той.

— Да, сър. Съжалявам, сър.

— Аз също. Добре поне, че майка му не е жива.

— Да, сър.

Фирензе нетърпеливо зачака да го свържат с детектива, който събира сведенията за „хавайския убиец“, както бяха нарекли Цезар от телевизионния канал във Вегас. Бе много важно Фирензе, като

собственик на казино, да се покаже като гражданин, който съдейства на полицията.

Не че вярваше в шанса на криминалистите да намерят Сокс скоро. Дори и проклетият му, глупав племенник би трябвало да има достатъчно мозък в главата си, че да използва парите, които Джон сам му изпрати, за да се скатае на яхтата на езерото Мийд. В това време вуйчото щеше да му осигури паспорт и да го изпроводи при далечни роднини в Италия, където да остане, докато всички забравят името му.

Колкото и да му се искаше на Фирензе сам да застреля проклетия глупак, все пак кръвта си оставаше кръв.

ГЛАВА 51

Седона

4 ноември, през нощта

Риса почука пак на вратата на Върджил О'Конър, почака малко, после отново почука. Никаква светлина не се появи нито вътре, нито вън. Никакъв звук вътре.

— Все още нищо ли? — попита Шейн, който се показва откъм задната страна на къщата.

— Не. Отзад има ли паркирана кола?

— Само колело.

— Искаш да кажеш мотоциклет?

— Не, обикновено колело с педали. — Докато говореше, той разсеяно разтриваше врата си.

— Още ли си настръхнал? — попита го.

— Да. А ти?

Младата жена се поколеба.

— Напомня ми за...

— За какво?

Мълчание. Въздишка. Ръцете ѝ проблясваха на лунната светлина, докато тя плавно ги размахваше, като едновременно успяваше да изрази и примирение, и отказ да се предаде.

— За Уелс.

— Където си бленувала ли?

Изглеждаше изненадана, че той си спомня.

— Да.

Шейн се обърна към тъмните прозорци и затворената врата на дома на Върджил. Тя бе с цвета на кората на чинарите — призрачен.

— Къщата ли те кара да настръхваш?

— Не точно. Или не само тя. — Риса въздъхна объркана. — По дяволите, не искам да е така! Не съм го искала в Уелс, не го искам и сега. — Промълви през зъби: — Но това е истинско, нали?

— За някои хора.

— За странните, искаш да кажеш. — Извивката на устата ѝ показваше колко нещастна се чувства.

— Някой с музикален слух сигурно изглежда странен за онези, които не различават музикалните тонове.

— Ти такъв ли си?

— Дали различавам музикалните тонове ли? — попита я, като се престори, че не разбира думите ѝ.

Тя просто изчака.

— Да — каза той след миг. — Предполагам, че съм един от странните. — Сви рамене. — Трудно е да се каже. Знам само, че живеем във време, когато се цени и богато се възнагражда боравенето с цифри, с модели, което малцина умеят. Това, че много от деловите ми решения — също известни и като предчувствия, — нямат за основа западната логика, е учтиво пренебрегван факт. Когато ме интервюират, се присъединявам към мнението на мнозинството и говоря за дългосрочни тенденции и краткотрайни печалби, за анализирането на пазара със сложни формули, за всички онези утешителни измислици, които обясняват защо аз съм богат, а другият не е.

— Ти работиш прекомерно.

— Така правят и много други хора.

— Интелигентен си.

— Такива са...

— ... още мнозина — довърши тя. — Но ти виждаш неща, които други трудолюбиви и интелигентни хора не виждат, така ли?

— Ако „виждам“ е друга дума за „бленуване“ и ако „бленуване“ е просто синоним на „познание без логическо обяснение“, тогава да, виждам.

— Пропуснала съм тази част от биографията ти — промърмори тя.

— Никога и с никого не съм споделял това, освен с теб. А ти на колко души си казала, че имаш видения за неща, които не би могла да обясниш?

За няколко мига настана такава тишина, че можеше да чуе нощния ветрец, който идваше откъм върха на скалите и се носеше над земята като полъх извън времето.

— На теб — прошепна Риса. — Само на теб. Не ми се ще да го признавам дори и пред себе си.

— Защо?

Тя издаде звук, който би могъл да е както плач, така и смях.

— Когато бях дете, си мислех, че може би това е била истинската причина майка ми да ме изостави — защото съм различна. И че осиновителката ми умря, защото също го е разбрала.

— Да не би да си бленувала? Така ли разбра?

Тя помълча за миг, после отговори:

— Не. Виденията ми не са свързани с мен. Те са за... разни неща. Древни. Но не само древни. Изобщо... Само много специални. Съвсем конкретни.

— Като в Уелс ли?

— Да — отвърна тихо като полъхващия ветреца. — Като в Уелс.

— Самото място или ритуалната мощ на художествените произведения провокира виденията ти?

— Не знам. Не съм сигурна, че мога да ги разделя така. — Тя разтърка ръцете си над лактите и се извърна от него към нощта. — Наистина не искам да задълбавам в това. Откакто разбрах, че повечето хора не реагират като мен, полагам всички усилия да не обръщам внимание на това.

— Но то не си е отишло, нали?

Ядосана, тя се извърна рязко към него.

— Какво искаш от мен?

— Искам да усетя, че не съм съвсем сам тук. Прекарал съм целия си живот с чувството, че съм по-особен от останалите хора.

— Добре. Чудесно. Аз пък съм странна жена. По-добре ли се чувстваш сега?

— Двама чудаци правят едно цяло. — Той се усмихна широко. — Това ни прави нормални.

Тя го зяпна, после се засмя.

— Сложни формули, а?

— На мен ми харесва. — Той я дръпна към себе си, целуна я настойчиво и се загледа в обляното ѝ от лунната светлина лице. — Ти също ми харесваш. Чакай тук.

Риса все още се опиваше от вкуса му и в същото време се опитваше да следи така наречената му логика, когато осъзна, че той

отваря вратата на къщата.

— Не можеш просто да... — започна тя.

Но той вече го бе направил.

— ... да влезеш там.

С пръсти, увити в ръкава на якето си, Шейн опипа стената, докато намери ключа за лампата. На фона на струящата бяла лунна светлина шейсетватовата крушка на тавана приличаше на кръгла жълта свещ. Но бе достатъчна да се види диван с възглавница и захвърлено одеяло, разпилени дебели книги на масата за хранене и тъмна стая отсреща.

Единственият звук бе трополенето на малки крачета с остри нокти, явно някакво нощно животинче, обезпокоено от внезапната светлина, бързаше да се скрие в мрака навън. Във въздуха се долавяше миризма на стара храна. Не беше остра, по-скоро лек дъх. Къщата излъчваше празнота. Това не бе наситената празнота от скорошна смърт, а деликатното усещане за запустялост, което настъпва в отсъствието на човек.

— Няма никого вкъщи, освен мишките — каза Шейн, като пристъпи на светло.

Риса спря да диша, когато нещо метално проблесна в ръката му. Пистолет.

Въпреки успокояващите си думи, той първо провери и в тъмното странично помещение, преди да прибере оръжието в кобура отзад на кръста си.

В малката стаичка бе като в останалата част от къщата. Нямаше никого.

С ръка в ръкава на якето, той натисна ключа на лампата. Спалнята бе около два на два метра, достатъчна за тясно легло, скрин и цяла редица пирони по стената, които служеха вместо окачалки. Наоколо бе разпиляно, но не с дивия безпорядък, който говори за претърсване. Това приличаше повече на обичайната запуснатост на мъж, който е живял сам и не е обръщал внимание на мръсните дрехи, събиращи прахоляк в ъгъла, докато дойде време за пране някога, когато и да е.

Шейн се огледа наоколо, като отново разтриваше врата си. Не знаеше какво го гризе; знаеше само, че нещо не е наред. Чувствайки се като глупак, той извади малко фенерче, коленичи и погледна под

леглото. Видя само следи в прахоляка, сякаш нещо е било издърпано оттам. Може би куфар. Това би обяснило защо в къщата няма никого и единствено колелото стои отвън.

Щеше му се да може да повярва в такова логично и ясно обяснение. Но не можеше. Вместо това продължаваше да оглежда под леглото, като си светеше с фенерчето. *Знаеше*, че там има нещо.

Просто не можеше да го види.

— Шейн?

Нещо в гласа на Риса го накара да скочи и бързо да отиде при нея в предната стая.

— Какво има?

— Книгите.

— Докосна ли ги? — попита я по-остро, отколкото му се щеше.

— Нямахте нужда. Виж.

Той погледна над главата ѝ към една от книгите, която лежеше разтворена на масата малко встрани. После присви очи и се доближи до нея. Великолепна снимка на нашийника от Снетишъм заемаше едната страница. На срещуположната бяха показани няколко златни брошки.

— Опитвам се да го приема за чисто съвпадение — каза тя.

— И успяваш ли?

— Не.

— Нито пък аз.

— Златото е било прибрано в онези кутии, които намерихме в стаята на Шерил — мрачно каза Риса. — Усетих го.

Шейн не ѝ натякна, че не е казала нищо за това. Нямахте нужда, защото бе усетил същото.

Всичко, което бяха открили, все по-сигурно уличаваше приятелката ѝ в кражба, последвана от убийство.

— Шерил вероятно е получила златото от стария О'Конър — тъжно продума Риса. — Сигурно това е имал предвид Сокс, като каза, че го е намерила в Седона. Но откъде го е имал Върджил? И как? Това не прилича на дом на човек, който може да си позволи да похарчи милиони долари за антични експонати от чисто злато.

Шейн извади апаратчето си за комуникация.

— Няма покритие — констатира без изненада. — Така и очаквах. — Той записа гласово съобщение, което щеше да бъде изпратено на

хората на Нийл веднага щом стигнеха до място, където устройството щеше да влезе в обхват. — Нека да проверим дали можем да намерим нещо лично за този човек, което да ускори проучването на „Реъритис“. Ако не успеем, ще трябва да се задоволят с адресите на кутиите. Имаш ли ръкавици?

— Винаги си нося, но няма да ти станат.

— Тогава само ще надничам през рамото ти.

— И ще ми казваш какво да правя — промърмори тя, докато отваряше чантичката си.

— Очаквам това с особено нетърпение.

— Ха-ха. — Тя си сложи ръкавиците. — Предполагам, че няма смисъл да ти казвам колко ми е неприятно да се ровя по този начин в чужда къща.

— И на мен не ми е особено драго.

— Но ще го направиш.

— Ако така ще се успокои настръхналият ми врат, бих обърнал това място надолу с главата.

— И аз ще ти помогна — призна си тя.

Риса започна претърсването от там, където бе застанала. Тя прелисти книгите с обиграните движения на човек, който е свикнал да преглежда страници, изпълнени с плътен текст, и снимки на произведения на изкуството.

Както бе заявил, Шейн надничаше през рамото ѝ. В книгите бяха описани всевъзможни експонати, по всяка вероятност златни и евентуално свързани с келтската култура от десети век преди новата ера до десети век след нея. Страниците, на които подробно бяха описани малки фигурки, брошки, нашийници, гривни, ножове и маски, често бяха отбелязани с прегъване на ъгълчето. Като се изключи това, както и бележките в полетата, написани в някакво объркано отчаяние, орфаните томчета не издаваха нищо за живота на Върджил О'Конър.

Нямаше чекмеджета, кошче за боклук, кутии или нещо друго в по-голямата стая, в което да са събрани документи или изписани листове.

Или скрито злато.

— Оттатък има ли бюро? — попита тя.

— Не.

— А телефон?

— Не.

— Тогава да минем към кухнята.

Не им отне много време. Кухнята бе по-малка от спалнята. Телефонът бе от старите модели, които се окачват на стената, и даже нямаше функция за бързо избиране на запаметени номера. На плата под него имаше куп сметки и разни рекламни листовки, надписани „До обитателя“. О’Конър явно не общуваше активно с околните.

— За електричество — каза Риса, докато ровеше в разбърканата купчина от сметки, натрупани в хронологичен ред. — За телефон. Няма сметки за вода, значи наблизо има кладенец. Няма лични писма. Бележка за данък върху собствеността, чийто срок изтича скоро. Банково извлечение за триста долара и тридесет и един цента. Спестовен влог, в който има сто и един долара и шестнайсет цента. Сметка за ремонт на велосипедна гума. Различни сметки за хранителни продукти, смесени с останалите. Толкова за документите.

— Няма сметки по кредитни карти — каза Шейн. — Няма вноски за кола. Даже не вярвам да е имал шофьорска книжка.

— Може да е държал деловите си книжа някъде другаде.

— Може — съгласи се Шейн, — но имам чувството, че е държал всичко, което е било от значение за него, точно тук.

— Чувство, значи?

— Да.

Тя въздъхна и се зае да разгледа кухненските чекмеджета и шкафове. Не й отне много време, защото нямаше много за гледане. Не научи нищо полезно; освен ако човек не се интересува от факта, че Върджил О’Конър обича шарен боб и ориз и понякога си подслажда живота със сок от грейпфрут. На електрическата печка имаше тенджери и тигани и следи от загоряла храна. Хладилникът бе малък и празен, с изключение на няколко кисели краставички, които плуваха в мътна течност. Във фризера имаше пълна с гел наколенна скоба и формичка за ледени кубчета.

— Изобщо не ми се ще да се ровичкам в килера му — каза Риса.

— Няма такъв. Само скрин с чекмеджета.

— О, супер. Толкова ми олекна.

Шейн я наблюдаваше, докато тя пристъпваше в спалнята, и по-скоро усети, отколкото видя как потръпна. Зачака, като се питаше дали

най-сетне му вярва достатъчно, за да сподели с него онова, което цял живот се е опитвала да прикрива.

— О'Конър е държал златото тук — тихо каза тя.

— Благодаря ти.

Усмивката, с която му отвърна, бе почти тъжна.

— Двама чудаци правят едно цяло, нали така?

ГЛАВА 52

Седона

4 ноември, през нощта

Шейн чакаше Риса да каже още нещо. Не виждаше лицето ѝ, но напрежението в тялото ѝ му подсказваше колко здраво са опънати нервите ѝ. Гласът му се разнесе тихо в мрака и се сля със сенките на нощта:

— Тук ли е златото сега?

— Не. Но... — Тя потърка настръхналата кожа по ръцете си. — Не можеш ли да го почувстваш? Било е тук. И нещо все още е.

— Да, чувствам го. Просто не успях да го разпозная толкова бързо като теб.

— Имам опит — обясни му мрачно, като оглеждаше празната къщурка на Върджил О'Конър. — Господи, мразя да усещам тези неща и да знам, че съм различна. Може би трябваше да стана медицинска сестра, а не уредничка.

— А аз може би трябваше да стана патоанатом.

Тя го изгледа с невярващ поглед и се засмя на глас.

— Извинявай. Да не би да хленчех?

Той нежно я погали по бузата.

— Права си. Ако имаше начин да те задържа настрани от всичко това, щях да го използвам.

— Само да се опиташ, и ще се боря с теб със зъби и нокти.

Устните му се извиха в усмивка.

— Това може да се окаже забавно.

Тя поклати глава и се залови да издърпва чекмеджетата на скрина. Нямахше много дрехи за оглеждане. Всички бяха износени и дрипави.

Нямахше документи. И никакво злато.

Тя хвърли поглед към неоправеното легло.

— Няма нужда — бързо каза Шейн. — Няма нищо нито отгоре, нито отдолу, освен следи в прахоляка, оставени при издърпването на

куфари или кутии от амуниции.

— Значи, като пренебрегнем къртенето на дъските от пода и пробиването на дупки в стените, нямаме късмет тук.

— Задънена улица — съгласи се той. — Но знам, че има и още.

— Тук ли?

— Или някъде наблизо.

— Ще ми се да не бях съгласна с теб. — Тя сложи ръце на кръста си, бавно се завъртя и поклати глава. — Не в тази стая. Единственото нещо тук... вече го няма.

— Златото ли?

Тя кимна.

— Като в Уелс ли? — попита я.

— Точно същото. По дяволите! — Тя рязко потърка ръце. — И преди съм настръхвала от разни експонати, но не и като онзи път в Уелс, докато не видях златото на Смит-Уайт. А сега и тук.

Точно както, помисли си тя, поглеждайки крадешком към Шейн, преди бе потръпвала заради други мъже, но никога както с него. Онова, което изпитваше с Шейн, бе толкова различно, че би трябвало да я ужаси.

Понякога я ужасяваше.

— Същото е и с мен — каза той.

Отначало тя реши, че е изразила гласно чувствата си. После разбра, че той просто се съгласява с нея за златото.

— И за златото също — каза той.

— Престани!

Той се засмя и докосна голата кожа на китката ѝ над ръкавицата.

— Имаш много изразителни очи, скъпа.

— Ще си сложа огледални лещи.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че и аз се чувствам по същия начин?

— За огледалните лещи ли? Не особено.

Той повдигна ръката ѝ и лекичко захапа мястото, където я бе погалил.

— Знаеш какво имам предвид.

Настръхването на кожата ѝ нямаше нищо общо с древното злато на друидите.

— Ами ако всичко изтлее след няколко седмици или месеци?

— Ами ако не стане така?

Тя въздъхна през смях.

— Да я караме ден за ден, а?

— Така тече животът. Ден след ден.

Усмивката ѝ бе несигурна, но истинска.

— Добре. С един ден мога да се справя. Но искам веднага да се махна от тази къща.

Шейн мълчаливо я хвана за ръка и я поведе навън, в нощта.

— По-добре ли е така?

— Да. — Тя свали ръкавиците и ги прибра в чантичката си. — Много по-добре.

— Искаш ли да се поразходим?

Тя погледна обувките си. След като се наложи да спринтира боса из казиното, внимаваше да носи обувки, с които да може да бяга. Това не означаваше обаче, че изгаря от желание да се катери из хълмовете с гуменки.

— Колко надалеч? — попита го.

Той погледна към дългото, скалисто плато, което се извисяваше зад къщата.

— Около половин миля.

Тя проследи погледа му, остави чантичката си в колата и попита:

— Знаеш ли къде отиваме?

— Не.

— О, супер, така е много по-лесно, нали? — Махна с ръка към скалите, които изпъкваха на мрачния фон. — След теб, шефе.

Луната блестеше толкова ярко, че нямаше нужда Шейн да използва фенерчето си. Пътеката бе добре отъпкана. Но дори и да не бе така, нямаше да се колебае за пътя. С всяка стъпка нагоре към основата на каменната стена бе все по-сигурен, че са на прав път.

— Усещаш ли го? — попита я тихо.

— Да. — В гласа на Риса прозвуча рязка нотка, която повече от думите даваше да се разбере колко ѝ е неприятно да усеща нещо, което знае, че не може да докосне.

Шейн спря за миг и я погледна през рамо.

— Притеснява ли те това, че и аз го усещам?

— Не. А трябва ли?

— Само се чудех дали това не е една от причините така упорито да бягаш от мен толкова дълго.

— Онова беше просто здрав разум. Не исках да си търся нова работа.

— Друго твърдеше, когато ми показваше онези предложения за работа и аз трябваше да ти повишавам заплатата всеки път.

— Не съм казвала, че съм глупава. Казах само, че не исках друга работа.

Той се усмихна въпреки изтръпването, което усещаше с кожата си с всяка крачка нагоре по пътеката. Не бе точно тревога. По-скоро усещане за нещо *различно*, някакъв полъх, който въздействаше върху първичните нервни окончания, като едва доловим мирис на изгоряло във въздуха след паднала наблизко мълния.

Донякъде му харесваше.

— Как са настроените ти ръце? — попита след малко.

— Доста по-добре от мен самата. Защо?

Нещо прошумоля в хрусталака на пет-шест метра встрани от пътеката. Той погледна, послуша се и видя само някакъв четирикрак силует да се плъзга в тъмнината.

— Не е много далеч — заяви и отново пое по пътеката.

— Откъде знаеш?

— Защото О'Конър е бил възрастен човек, а старците не се катерят по скалите. — Шейн спря. — Определено не и по такива.

Лъчът от фенерчето изобщо не успяваше да стигне до върха на скалата, забулен в мрак.

— Надясно е — каза Риса.

— Кое?

— Онова, което долавям със сетива, за които изобщо не бих искала да знам, че притежавам.

Въпреки думите си, тя го заобиколи и тръгна напред по светлата пътека в основата на скалната стена. Шейн бе прав. Пренебрегвайки същността си, не бе постигнала нищо. Но вече й бе по-лесно, като знае, че не е единствената със странни усещания.

Двама чудаци правят едно цяло.

Усмихваше се при мисълта за думите на Шейн, когато се препъна, протегна ръце, за да се задържи, и се опря на един от трите изправени каменни блока.

Заляха я различни усещания, вихър от лица със златни маски, ритуални ножове, носещи смърт и прераждане, гласове, нашепващи свещени слова, и всичко се вихреше във времето, и лунната светлина минаваше през нея, докато ѝ се зави свят. Би изкрещяла, ако изобщо можеше да си поеме дъх.

После отново имаше само нощ, бяха само тя и мускулестата топлина на Шейн зад нея, ръцете му върху нейните, опрени на студения камък, дъхът му, който меко и забързано галеше косата ѝ, ехото от древните напеви заглъхваше и се завръщаше обикновената реалност.

— Добре ли си? — попита Шейн тихо и дрезгаво.

— Така мисля. — Тя въздъхна лекичко, на пресекулки. — А ти?

— Ще се оправя.

— Успя ли да видиш влака, който ни прегази?

Смехът му не прозвуча особено естествено.

— Не. И изобщо не искам да го знам.

Той дръпна ръцете ѝ от камъка. После внимателно постави своите върху него.

Тя го гледаше и чакаше.

— Усещаш ли нещо?

— Студен камък. И...

Не ѝ се искаше да пита. Но не можеше да се въздържи.

— Какво?

— Време. Далечно място. Нощ. Нощ, която няма край.

— Затова са празнували лятното и зимното слънцестоене — тихо каза Риса, осъзнала онова, което не можеше да се докосне. — Затова са изобразявали мечтите и молитвите си върху златни предмети — материал, който никога не се руши, не потъмнява, не се променя. Злато, ритуали и жертвоприношения пред всички богове, знайни и незнайни, които имат власт над живота. Мракът, след който няма зора, студът, след който няма топлина, смъртта, след която няма друг живот, краят на живота, включително на боговете. Друидите са се страхували от това.

— Както и всеки човек, който е достатъчно интелигентен, че да си го представи. Ентропията, както и да я наричаме, си остава, в крайна сметка, унищожение.

Риса се поколеба, после отново докосна скалата. Усети само лек полъх, заглъхващ шепот, потрепваща тишина. Тя се намръщи, вдигна ръка и пристъпи вътре в пролуката, докато застана в средата между трите камъка.

— Усещаш ли нещо? — попита Шейн.

— Вече не. Но е било тук. Златото.

— А сега го няма.

Тя кимна и докосна студената, грапава повърхност на всеки от камъните, като усети само тихия полъх.

— Не мога да кажа, че ми харесва това, което усещам, но сега то не ме тревожи. — Тя го погледна и призна: — Но и не ми се иска да заспя тук, вътре.

— Да. Хайде. — Той я хвана за ръка и я подтикна да излезе от сенките между трите каменни стълба. — Да идем някъде, където мобилните телефони ще са в обхват. Искам да знам дали от „Реъритис“ имат да ни казват нещо ново.

Риса вървеше зад него надолу по пътеката към пустата дървената къщичка. Прекалено пуста.

— Не може ли да се обадим анонимно в полицията, за да започнат да издирват Върджил О'Конър?

— Веднага след като позвъня в местните болници. Ако е възможно, бих искал да поговоря с него преди полицаите.

Недалеч от скалната стена Шейн отново чу нещо да се промъква в храстите на същото място, където го бе забелязал и преди. Този път не усещаше никакво изтръпване по гърба, което да го разсейва. Включи фенерчето и прокара лъча из храсталака.

Три чифта очи проблеснаха и после изчезнаха сред драскане на нокти по скалите и изпечената от слънцето земя.

— Чакай тук — каза на Риса.

— Докато онези очи са втренчени в мен ли? Не, благодаря.

— Тогава стой наблизо, за да използваме светлината. — Той посегна към гърба си и измъкна пистолета. — Ще трябва да намеря как да се промъкнем в храсталака.

Хванал фенерчето и оръжието така, че едновременно да обхождат храстите, тръгна встрани от пътеката. Риса го следваше по петите.

Вятърът смени посоката си.

Миризмата на смърт се разнесе из въздуха и Шейн се досети, че местните диви обитатели на пустинята се радват на не особено прясна плячка. Той мрачно зашари с фенерчето във все по-широки дъги. Краят на лъча освети износена обувка, окъсани дрехи и останки, които само съдебен лекар можеше да погледне, без да повърне.

Шейн бързо се обърна, за да попречи на Риса да види делото на майката природа.

— Време е да се връщаме — каза той.

Тя преглътна задавено.

— О'Конър ли е?

— Да кажем, че няма да звъня в никакви болници. Веднага щом се отдалечим достатъчно, ще се обадя в полицията като примерен анонимен гражданин.

— Ужасно се радвам, като знам, че не желаяш онова злато толкова, че да убиеш заради него.

— Защо? — попита Шейн.

— Всеки път, щом някой умре, напоследък отнася със себе си поредната брънка от веригата, която води обратно, към истинския собственик на друидското злато.

— Дай му на уредника да се тревожи за произхода на експонатите.

— Все някой би трябвало да го прави.

— О, аз също се тревожа. Тревожа се, че прекалено много хора, които са докосвали това злато, накрая се оказват мъртви.

— Шерил не е. — *Надявам се.*

— Не бих съобщил това на полицаите — каза Шейн.

— Защо?

— Може да я уличи като възможен убиец.

— Аз бих заложила на Бозо — веднага отвърна Риса. — Или Тим.

— Не мислиш, че Шерил е способна да убие някого ли?

Тя не отговори.

Шейн не повтори въпроса си. Просто я последва надолу по пътеката, надалеч от миризмата на смърт.

ГЛАВА 53

Лас Вегас

4 ноември, през нощта

Рич Морисън и Гейл Силвърado огледаха шестте златни предмета от всички страни. И двамата си бяха сложили ръкавици. Джон Фирензе също, макар само да бе поставил златото върху хартия за писма с логото на казиното на бюрото си.

— Как мислите? — попита той, когато му омръзна да чува единствено тишината, нарушавана от тихия звук, издаван от компютъра при пристигането на нови съобщения по електронната поща. — Истинско ли е?

Рич погледна Гейл.

Тя не го забеляза. Държеше в ръка тежък златен пръстен, гравирани и от външната, и от вътрешната страна с букви и знаци от език, който не можеше да разчете.

Но знаеше кой може.

— Шейн има такъв — каза тя, като претегляше на дланта си теглото му. — Поне от външната страна изглежда така. Той никога не го сваля, затова не знам как е от вътрешната страна.

— Как се оказаха у теб тези неща? — попита Рич.

Фирензе се размърда неловко.

— Ами сами си дойдоха.

— Опитай пак — предложи Рич.

— Един тип...

— Постарай се повече.

Домакинът се вгледа в очите на другия. Бяха студени също като гласа му. Искаше да чуе отговорите и щеше да продължи да го притиска, докато ги получи. А Фирензе бе достатъчно ядосан на света като цяло и на глупавия си племенник в частност, за да му се опълчи. Освен това, независимо колко е тъп Цезар, все пак му е кръвен роднина. Майка му щеше да превърне живота му в истински ад, ако

замесеше внука ѝ в долното убийство на някакъв собственик на заложна къща.

— Защо се интересуваш? — каза Фирензе. — Не очаквам от теб да купиш проклетата стока. Просто ти давам шанс да накиснеш Танънхил. Нали това искахте?

Настана напрегната тишина, последвана от приглушена ругатня. Рич отново погледна златото. Определено искаше да накисне Танънхил.

Но това не бе всичко, което иска.

— Искам да съм сигурен, че стоката е „гореща“ — каза той.

— Можеш да си сигурен в това.

Устните на Гейл се извиха в насмешка при отговора на Фирензе, но тя се постара Рич да не забележи. Той бе в ужасно настроение. Дори и мисълта да изправи на подсъдимата скамейка Златното момче не бе извикала усмивка на мрачното му лице.

— Освен това искам да си опазя гърба, когато полицаите започнат да ми задават въпроси — каза Рич.

Фирензе вдигна рамене.

— Какво има да питат? Няма да спомена името ти. Просто ти показвам предварително златото, за да съм сигурен, че е достатъчно добро да натопим Танънхил.

— Тази история не ми харесва — по-скоро изръмжа, отколкото изрече Рич. — Кажи ми откъде имаш златото или сделката пропада. Няма да играя на сляпо.

Потъмнялото лице на Фирензе говореше за повишаването на кръвното му налягане. Наистина много мразеше да му напомнят, че не е най-важният сред играчите.

— Племенникът ми го получил от приятел на свой приятел.

— Кой племенник?

— Цезар.

— Онзи, който стреля в „Златното руно“ ли? — попита Гейл, като отклони вниманието на разгневения Фирензе от Рич.

Фирензе се намръщи.

— Да.

— Къде е той сега? — попита тя.

— Охлажда страстите си на езерото, докато успеем да го изведем от страната. Той ужасно мрази семейната яхта, но проблемът си е

негов. Добре ще му се отрази.

Гейл отново се усмихна тайничко. Жените от семейство Фирензе направо обожаваха огромната яхта в езерото Мийд, което довеждаше до отчаяние мъжете от фамилията, които предпочитаха да ги насадят на някой мравуняк, отколкото да прекарат уикенд на езерото. Но все пак го правеха, поне веднъж в годината, заедно с всички известни личности в Лас Вегас. Празненството, организирано от Фирензе по случай Четвърти юли, бе също толкова прочуто, колкото и това на Гейл по случай Деня на Все светии.

Фирензе изгледа Рич ядосан.

— Е, вътре ли си или не?

— Мисля по въпроса.

— Помисли до утре. След това, ако ме питаш за златото, ще отрека, че знам за какво става дума. — Хвърли на Рич смразяващ поглед. — Разочароваш ме. Искаше да ти поднесат Танънхил на тепсия, а сега, когато аз ти го поднасям, ти се отдръпваш.

— Какво искаш в замяна? — попита Рич.

— По-голям дял от парите, които ще се „перат“ тук.

— Колко?

— Двойно повече.

Рич погледна пак към златото.

— Тогава кой ще вземе по-малко?

— Който не е тук.

След минутка Рич отново се обърна към него.

— Добра работа си свършил, Джон. Когато уредя нещата, ще ти се обадя и някой ще мине да вземе златото. Дай ми няколко часа, не повече.

— Значи ще участваш в това? — обърна се към Рич Гейл.

— Би било глупаво от моя страна да откажа. Даже ще получа похвала от федералните власти заради този случай. Това със сигурност ще ги задържи настрани от делата ми за известно време. Ще бъдат прекалено заети да се занимават с Танънхил.

Не изглеждаше много уверена.

— Какво има? — попита я Фирензе.

— Мисля си, че е прекалено хитър, за да се хване на някакво анонимно обаждане.

— Няма да е анонимно — отвърна Рич и изгледа Фирензе така, че другият го разбра. Трябваше да даде много по-точен отговор от онова *приятел на негов приятел*. — От кого е взел златото Цезар?

Фирензе не бе глупав.

— Някаква жена на име Шерил Фокнър.

— Онази, която е толкова близка с уредничката на Танънхил ли?
— попита Рич, макар отлично да познаваше замесените в случая.

— Така ми казаха.

— Тогава обаждането ще дойде от Шерил. — Рич погледна Гейл.
— С нас ли си?

Тя сви рамене.

— Да, това е разумният вариант. Но Вегас определено няма да е същият без него.

— Без кого? — попита Фирензе.

— Без Шейн Танънхил.

ГЛАВА 54

Лас Вегас

5 ноември, рано сутринта

Риса бавно изплува от съня, в който лежеше гола, по корем, на тропически плаж, усещаше вкуса на морето по устните си, а наблизко се чуваше плясъкът на вълните. С усмивка на уста, тя се опита отново да потъне в съня... и усети вкуса на Шейн.

Рязко отвори очи.

— Винаги ли се събуждаш така изведнъж? — попита тихо.

Гласът му бе дълбок, развеселен и той бе напълно гол, също като нея. Онова, което в съня си бе взела за пясък, всъщност се оказаха гъстите тъмни косъмчета по гърдите му и топлите му мускули. А това, което мислеше, че е плясък на вълни, бяха спокойните и силни удари на сърцето му под бузата ѝ.

Онази част за лекия солен вкус бе напълно реална. Тя облиза устни и реши, че много ѝ харесва вкусът му сутрин. Изненада и възбуда плъзнаха по тялото ѝ; сега Шейн ѝ се струваше дори още по-сексапилен, отколкото, когато заспаха с преплетени тела като в някакъв пъзел от плът и кръв, който току-що е бил подреден.

— Никога не съм имала будилник като теб — отвърна тя и лекичко го гризна. Опитваше вкуса му. Близваше го. С наслада усещаше възбудата му между краката си. — Иначе щях да отделям много повече време на събуждането.

Пръстите му се плъзнаха надолу по ханша ѝ, търсеха и откриха влажна копринена женственост. Със стон, който издаваше както очакване, така и истинско удоволствие, той я повдигна над себе си и я изпълни с едно бавно и мощно проникване, което я накара да изстене. Продължи да се движи така — бавно и надълбоко, а тя отвърщаше, като нежно поклащаше ханша си, което удвояваше взаимната им наслада. Макар и двамата да тръпнеха от изпепеляваща страст, продължиха да се движат бавно, като насън.

После тя не можеше да се сдържа повече, изви се назад, застина и потръпна от силата на невероятната наслада. Неговата усмивка бе първична като удоволствието, което бе усетил да я залива цялата. Докато Риса лежеше изтощена и отпусната върху него, той се претърколи заедно с нея и отново започна да се движи. Бавно. Надълбоко. Тя отвори очи, замаяна от удоволствие, което бе едновременно вече изживяно и изгарящо ново. Намести се леко, повдигна се нагоре, за да поеме повече. Да даде повече.

Този път и двамата заедно потънаха в пулсиращия мрак, който ухаеше и имаше вкус на интимност.

Когато най-сетне успя да си поеме дъх, без да потръпва в разтърсващите тръпки на екстаза, тя вдигна глава и притисна лице до брадичката му. Леките докосвания на езика ѝ утоляваха нуждата ѝ да го вкусва отново и отново, също както бавните ласки на ръцете му, плъзгащи се по гърба ѝ, задоволяваха неговата нужда да усеща топлотата и близостта ѝ. Тъкмо бе започнала отново да се унася в сън, когато телефонът на нощното шкафче звънна.

— Скъпи? — провлече нарочно глас.

— Хммм?

— Изхвърли го.

— По-скоро бих искал да изхвърля онзи идиот, който е използвал кода за секретен достъп въпреки изричните ми инструкции.

Тя понечи да се претърколи настрана от него, но той стегна прегръдката си. И като я задържа до себе си, той се доближи до телефона и натисна копчето за високоговорителя и попита:

— Какво има?

Служителят от рецепцията заговори бързо, като изрече едно от трите магически имена, които биха му позволили да запази работата си.

— Госпожица Шерил Фокнър остави спешно съобщение за госпожица Шеридън. Тъй като само вие знаете къде се намира госпожица Шеридън, реших, че е редно да ви уведомя веднага.

Риса застина и посегна към телефона. Без особени усилия Шейн хвана ръката ѝ и я задържа на място.

— Още не — каза ѝ шепнешком. После продължи високо: — От какъв номер се е обадила?

— Беше блокиран, сър.

— Защо ли не съм изненадан? Един момент. — Той пусна ръката на Риса, натисна бутона за изчакване и я попита: — Би ли предпочела да чуеш съобщението насаме?

Тя затвори очи и поклати глава.

Той лекичко я целуна по клепачите и прошепна:

— Благодаря ти.

— За какво? — попита го нещастно.

— Задето ми вярваш.

Усмихна му се иронично и погледна преплетените им тела.

— Като се има предвид всичко останало, би било глупаво да не ти вярвам.

— Има различни видове близост. И доверие.

Тя срещна погледа на спокойните му зелени очи.

— Вярвам, че не би наранил Шерил.

— Ако мога да го избегна, не бих ѝ навредил, защото това би те наранило. Но ако отново изложи живота ти на опасност... — Шейн не довърши. Нямаше нужда. Едва доловимото опъване на чертите на лицето му говореше достатъчно ясно. — Аз се боря за онова, което е важно за мен. Ти си важна, Риса.

— Ти също. Господи, това толкова много ме плаши. — Тя въздъхна на пресекулки. — Как се случи всичко?

Усмихна ѝ се лукаво.

— Предполагам, че просто едновременно спряхме да тичаме в различни посоки.

— Да. — Тя леко целуна наболата брада по страните му и натисна бутона за изчакване. — Обажда се Риса Шеридън. — Гласът ѝ бе дрезгав, вместо да е ясен и чист, но не можеше да го промени, както не можеше да пренебрегне спокойната сила и топлотата на мъжа под себе си. — Какво е съобщението?

— Добро утро, госпожице Шеридън. Било е прието от автоматичната ни служба за записване на обаждания и е с надпис „Спешно“. Желаете ли да отворя плика?

— Не. — Тя се поколеба, после съобщи на служителя на рецепцията онова, което всички в „Златното руно“ вече бяха разбрали сами — че шефът и уредничката му спят заедно. — Прати го в личните покои на господин Танънхил.

— Веднага, госпожице Шеридън.

Риса прекъсна телефонната връзка и много по-неохотно се откъсна от Шейн. Започна да си облича дрехите, които изглеждаха така, сякаш са били носени предния ден, съблечени набързо предната нощ и са лежали на купчина на пода до леглото до сутринта.

— В банята има халат — каза Шейн, докато я оглеждаше лениво с чисто мъжка похот в очите.

— Престани да се усмихваш — промърмори тя. Струваше ѝ се, че всеки грам отгоре по гърдите и ханша ѝ размахва флагче с надпис „излишно“.

— Не мисля, че мога да спра, скъпа. Удоволствие е да те гледа човек. У теб има толкова много красота.

Тя вдигна поглед, видя тъмното желание в очите му и разбра, че той наистина мисли така.

— А пък аз си мислех, че харесваш тънките като струна модели от подиумите.

Закопча сутиена си и го намести с небрежен жест, който накара дишането му да се учести.

— Какво, за бога, те е накарало да си помислиш подобно нещо?

Дрезгавият му глас я накара да спре за миг, докато обува бельото си. Той наблюдаваше плъзгането на тъмната коприна. И възбудата на голото му тяло бе съвсем очевидна.

Тя се загледа. Гледката си струваше.

— Затвори очи — каза му накрая.

— Защо?

— Защото съм срамежлива.

Тъглчето на устата му се изви нагоре. Той обви ръка около ханша ѝ, придърпа я по-близо до леглото и зарови лице в топлите къдрици между бедрата ѝ.

— Ето, сега не те виждам.

Влажното докосване на езика му накара коленете ѝ да омекнат. Забравила за бельото, тя зарови пръсти в разбърканата му от съня коса. Казваше си, че иска да го отблъсне.

Но го придърпа по-близо.

Мелодично позвъняване долетя откъм входната врата на апартамента.

— Какво стана, да не се е телепортирал тук? — промърмори Шейн.

— Предполагам, че е взел директния ти асансьор. — Гласът ѝ бе дрезгав и грапав като наболата му брада, която галеше бедрата ѝ, и топъл като езика му.

— Понякога усърдието на персонала е голяма досада — каза той и зарови лице по-дълбоко.

Коленете отказваха да ѝ служат.

На вратата отново се позвъни.

— *По дяволите.* — С една последна продължителна целувка той вдигна нагоре бикините ѝ, докато устните му докоснаха дантелата, а не женска плът. Тогава се претърколи настрани, натисна бутона на интеркома и каза: — Благодаря за експресната доставка. Просто го пъхни под вратата.

Риса си пое дъх едва-едва и изтича към банята, преди да е променила решението си и отново да му се нахвърли.

Грабна халата, който бе от пухкава коприна, черен и два пъти по-широк от нея.

Колкото и бързо да действаше, куриерът бе по-бърз. Когато стигна до вратата в антрето, на пода вече лежеше гладък кремав плик с позлатеното релефно лого на „Златното руно“. „Много спешно“, бе отпечатано с червени букви на плика.

Тя отвори съобщението и зачете бързо:

„Ако Шейн Танънхил иска шест предмета от келтско злато за изложбата си, кажи му да донесе двеста хиляди долара в банкноти от по сто долара на паркинга пред «Уотър Стоп» до седем часа тази сутрин. Ако дойде придружен от друг, освен теб, никога повече няма да види тези шест златни предмета. Има и други купувачи във Вегас.“

— По дяволите! — каза Риса. — Сигурна бях, че има повече от шест предмета.

— На мен ли говориш? — попита Шейн откъм спалнята.

— Само ако си с дрехи.

— Това е губене на време. И без това ще ги разкъсаш.

— Иска ми се. — Тя погледна към часовника — 6:37. — Другия път, обещавам. Какво е това място „Уотър Стоп“?

Шейн влезе в хола бос и закопчавайки джинсите си.

— Долнопробен секс клуб с автомати с жетони.

Хвърли му един поглед и отмести очи. Този мъж бе живо изкушение, а тя нямаше време дори да го позяпа с възхита. Пъхна съобщението в ръката му и изтича покрай него да си събере дрехите.

— Добре. Паркингът би трябвало да е сравнително пуст по това време, значи няма да е трудно да ги забележим.

Той светкавично прочете съобщението и усети някакво лошо предчувствие да се загнездва дълбоко в него.

— Ще ти кажа как е минало всичко.

Тя се появи на вратата на хола с ръце на кръста.

— Какво искаш да кажеш?

— Познай. — Мина покрай нея и извади чиста риза от гардероба.

Риса забързано нахлузи панталоните си и тръсна омачканата блуза.

— Почакай! Откъде знаеш, че не е капан?

— Не знам. — Той грабна чифт спортни обувки и ги нахлузи на краката си. — Затова ти оставаш тук.

— Но...

— Понякога е по-добре да си сам. — Завърза маратонките си с ловки и бързи движения. — Този случай е именно такъв. Ти оставаш тук.

— Няма да слушам заповедите ти! Вече не работя за теб!

— Обади се на Нийл. И той ще ти каже същото.

Без да продума, тя отиде до телефона и набра строго личния номер на Нийл. Той се обади, докато Шейн отиваше към скрития в стената сейф, където постави ръка на скенера.

— Какво има, Шейн?

— Обажда се Риса.

В своята стая малко по-надолу по коридора Нийл се усмихна, защото тя се обаждаше от един от личните номера на Шейн. Може би сега между тези двамата ще спрат да прескачат искри, след като са прекарвали страстна нощ в прегръдките си.

— Добро утро, скъпа. Какво има?

— Шерил има шест златни предмета, които иска да продаде на Шейн за двеста хиляди долара в брой на паркинга на някаква долнопробна дупка, наречена „Уотър Стоп“. Остават още дваайсет и една минути до крайния срок.

— Веднага тръгвам.

Преди Нийл да довърши, звукът на връзката се промени, когато Шейн натисна копчето на високоговорителя.

— Няма нужда — каза той. — На партито трябва да се ходи само с покана. Ти не си поканен.

— Няма страшно. На доста партита съм ходил без покана на младини.

— Ако дойдеш на това, шест предмета от ценно келтско злато ще изчезнат завинаги. Дейна няма да се зарадва на това. „Купуваме, продаваме, оценяваме, защитаваме“ — цитира Шейн мотото на „Реъритис Ънлимитид“. — Не помниш ли?

— Добре. Ще стоя настрани, за да не изнервям обстановката. Риса, още ли си там?

— Да.

— Чудесно. Остани там.

— Но...

— Това е заповед — заглуши протестите ѝ Нийл. — Нямаш никаква подготовка за извънредни ситуации, затова само ще представляваш опасен риск, ако нещата се объркат. Лапстрийк ще поеме охраната ти засега.

— Това е глупаво! Аз познавам Шерил. А вие — не. Мога...

— Остани на мястото си или си търси друга работа — прекъсна я Нийл. — Шейн, ще изпратя Иън в стаята ти и ще се срещнем с теб долу след две минути. Имаш ли достатъчно пари в брой под ръка?

— Притежавам казино. Ти как мислиш?

— Мисля, че съм си обърнал професията.

ГЛАВА 55

Лас Вегас

5 ноември, рано сутринта

Шейн караше към „Уотър Стоп“ и с едно око следеше движението по пътя, с другото наблюдаваше огледалата за странично и обратно виждане, а в ушите му още звучеше надигацият се гняв на Риса. Не завиждаше на Иън за следващите час-два. Дамата бе страстна не само в сексуалния смисъл на думата.

Когато бе на две преки от „Уотър Стоп“, все още не бе открил някой да го следи. Изглежда, никой не се интересуваше от него. Нийл бе поел по различен маршрут и вече бе заел позиция. След последна проверка в огледалата, Шейн взе мобилния си телефон и натисна копчето за избиране на последния записан номер, докато чака на светофара.

Нийл веднага му отговори.

— На паркинга са около трийсетина коли. В няколко има хора, но само в една е жена. Тя вече отпрати трима мъже, които се приближиха до нея по различно време.

— Каква кола?

— Стар бронко. Не мога да видя номера.

— Звучи добре. — Докато го казваше, на Шейн му се дощя и инстинктите му да твърдяха същото. Но не бе така. Вместо това бяха нащрек и го предупреждаваха за опасност. — Тя кара бронко.

— Оттук обаче не ми прилича на блондинка с хубави гърди.

— Шерил обича да се дегизира.

Нийл изсумтя.

— Това не ми харесва, момко. Аз съм от другата страна на улицата. Ти ще бъдеш на открито с двеста хиляди в брой. На паркинга има няколко мини вана и каравани. Някой може да изскочи иззад тях и да те гръмне, преди да мога да направя и крачка.

И на Шейн не му харесваше, но не виждаше какво може да направи, освен да се откаже от златото. Не искаше да става така. Ако

предметите приличаха поне отчасти на онези, които бе купил от Смит-Уайт, буквално можеха да се нарекат безценни. Това бяха свидетелства от злато за едно отдавна отминало време и за култура, която никога повече нямаше да се възроди.

Струваше си да се изложи на риск, за да ги запази.

— И по-големи рискове съм поемал — каза Шейн. — Освен това нося бронезилетката, която ми даде.

— Тя няма да ти помогне, ако те застрелят в главата.

— Голяма утеха си ми, няма що.

— И Дейна непрекъснато ми го казва.

— На една пресечка от мястото съм — уведоми го Шейн. — Кажете ми, когато ме забележиш.

Десет секунди изминаха в тишина.

— Виждам те — обади се Нийл. — Ти виждаш ли нейния бронко?

— Да. Но не виждам теб.

— Точно такава е и целта ми. Запомни — ако всичко се обърка, първо се погрижи за себе си. Аз ще се погрижа за останалото.

— Не мисля, че е капан.

— Надявам се да си прав. Как е вратът ти?

— Настръхнал — призна Шейн. — Но не защото се притеснявам, че ще ме ограбят.

— Какво тогава?

— Не знам.

— Да го вземат мътните! — ядно каза Нийл. — С Ерик Норт сте страхотна двойка. У двама ви няма и грам полезно предчувствие за онова, което ще се случи.

Шейн все още се усмихваше, когато стигна до мястото на срещата. Не му отне много време да намери стария бронко, но мина покрай него, като бавно обиколи целия паркинг. Освен дето вратът му бе настръхнал, нищо друго не се случи. Дори се почувства донякъде по-добре. Заради проститутките и момичетата, обслужващи клиентите си на задната седалка в колите, както и заради постоянния поток от похотливи клиенти на клуба, които излизаха и търсеха малко забавления на паркинга, имаше прекалено много свидетели, които биха притеснили евентуалния нападател при въоръжен грабеж.

Освен ако нападателят не бе глупак като Сокс. Но съобщението не бе от него. А от Шерил Фокнър.

Когато спря колата до стария бронко, Шейн все пак се запитва дали онзи бандит не е с нея. Но отхвърли мисълта още щом му хрумна. От думите на Сокс към Шерил, чути от Риса, явно личеше, че не са близки приятели.

Веднага щом Шейн слезе от колата с малкото куфарче в ръка, вратата на бронкото се отвори и от него слезе една жена.

Не беше Шерил Фокнър.

ГЛАВА 56

Лас Вегас

5 ноември, 7:00 сутринта

Шерил седеше на неоправеното легло в стаята си, хапеше устни и зяпаше телевизора. Бе изгледала безброй реклами за освежаващи дъха бонбончета и повишаващи либидото хапчета, както и полезни съвети за любителите на хазартните игри. По новините няколко пъти пускаха кадрите, на които Сокс вилнее из „Златното руно“ и съобщаваха, че е идентифициран като Цезар Фирензе Маркес, племенник на изпълнителния директор и съсобственик на „Римски цирк“ Джон Фирензе, който съдейства на полицията в издирването му. Но не казваха нищо за задържането му.

— О, да го вземат дяволите — промърмори Шерил.

Тя зарови пръсти в косата си, за да не вижда лекото им потреперване. Имаше нужда от наркотик. Голяма нужда. Не че бе пристрастена. Можеше да го взема или да се откаже от навика.

Точно сега обаче искаше малко.

Проблемът бе, че нямаше откъде да намери пари за наркотик, освен ако отново не удареше джакпот, не отидеше на ъгъла да предлага тялото си или не хванеха Сокс, за да може да продаде златото, без непрекъснато да се озърта през рамо.

— Колко ченгета са нужни, за да хванат някакъв тъп кучи син?
— възмути се тя.

На телевизионния екран отново се появи журито на бикини конкурса за Дядо Коледа. Всички жени-съдийки бяха с дълги коси и големи гърди, което вероятно целеше да се провери дали мъжът все още е във форма под огромното си шкембе.

— Проклети глупаци! Искам новини! Кажете, че ченгетата са го заловили!

Някой в съседната стая потропа силно по стената и се развика „да си затваря голямата уста“.

Шерил скочи от леглото като тигрица и се опита да запрати нощната лампа в стената. Спря я само фактът, че лампата бе закована за нощното шкафче. Тя продължи да ругае и я задърпа, докато разкървави ноктите си. После зърна за миг отражението си в огледалото на тоалетката. Отначало не можа да познае жената с бледо и потно лице и с безжизнена коса, щръкнала на всички страни. После разбра.

Исусе Христе! Приличам на някаква пропаднала наркоманка. Това не съм аз!

Спря да дърпа лампата. Внимателно приглади косата си и се опита да диша равномерно.

— Всичко е наред, мамче. Ще се оправяш. Винаги успяваш. Вземи си един хубав душ. Пийни малко кафе. Хапни нещо. Може и една-две бири. Ако през това време не са успели да хванат тъпото копеле, значи е напуснал града и няма защо да се притесняваш за него.

Не получи друг отговор на думите си, освен дърдоренето на един вдъхващ доверие мъж на средна възраст, който я уверяваше от телевизионния екран, че сексуалните ѝ проблеми вече са решени, без рецепта, без никакви дразнещи химикали, само напълно естествени...

Струите на душа я обляха и заглушиха всичко; освен терзаещата нужда да продаде златото и да си намери малко наркотик.

Не много. Само малко.

Колкото да поуспокои нервите си.

ГЛАВА 57

Лас Вегас

5 ноември, 7:00 сутринта

С празни ръце, Шейн се облегна на колата си. Щом видя, че жената не е Шерил, той бе оставил пълното с пари куфарче в багажника и го бе заключил. Щеше се обърне и да си тръгне, но колкото повече се доближаваше до бронкото, толкова по-ясно си спомняше как се бе чувствал в къщата на Върджил.

Само че сега усещането бе много по-силно.

Почти като в мига, когато бе взел в ръка първия от предлаганите от Смит-Уайт предмети и бе усетил времето да се изнизва като дим, отнесен от силен вятър, и той се оказа застанал в дъбова горичка под лунната светлина, с нож от чисто злато в ръцете си.

— Няма злато, докато не видя парите — каза жената сигурно за шести път.

Макар да бе облечена като проститутка с много къса черна пола и полуразкопчана прозрачна блуза, Шейн бе сигурен, че не е професионалистка в бранша. Не можеше да каже защо е толкова уверен, но определено бе така. Дрехите отговаряха на образа ѝ, но не и останалото.

— Госпожо, можете да си приказвате каквото щете — отвърна Шейн. — Вие не сте Шерил. Но колата ви е с регистрационен номер от Невада. Това са два силни коза срещу вас. Докато не видя златото, няма да видите никакви пари. — Погледна часовника си. — След петдесет секунди си тръгвам.

— Има и други купувачи за...

— Четиридесет и пет — спокойно отбеляза той.

Това вече го бе чувал. И първия път не му бе направило особено впечатление, а петия си бе направо досадно.

Бронежилетката му бе неудобна.

Жената се взря в безизразните му зелени очи и откри, както и много други преди нея, че Шейн Танънхил не разкрива нищо, което не

е решил, че иска да покаже. Можеше или да играе с картите, които ѝ бе раздал, или да излезе от играта.

Тя изруга под нос, завъртя се на десетсантиметровите платформи на обувките си и с олюляваща се походка се запъти към багажника на колата си. Вдигна задния капак, бръкна вътре и разтвори ципа на малък куфар.

— Добре, здравеняко — каза тя. — Домъкни си задника насам и погледни.

По лицето на Шейн не пролича нищо от облекчението, което изпита, докато бавно се изправи и бръкна в джоба си за ръкавиците за оглед. Не бе очаквал жената да се окаже толкова упорита в отказа си да му покаже предметите; това го бе накарало да се запита дали все пак няма да се окаже, че това е някакъв капан. Ако не беше странното изтръпване на врата му, което му напомняше за златото на мъртвия старец, отдавна щеше да се е махнал от паркинга.

Чудеше се дали полицаите вече са открили тялото на Върджил. Ако го бяха намерили, то новината със сигурност още не бе стигнала до Лас Вегас. Но пък и нямаше причина за това. Всеки ден умираха много стари хора. Някои от насилствена смърт. Вероятно от трупа не бе останало достатъчно, за да се прецени дали Върджил е починал от естествена смърт, или някой го е намушкал в нощта.

— Идваш ли? — попита тя.

Шейн небрежно си сложи ръкавиците, направи няколко крачки към багажника на колата и погледна под вдигнатия капак.

Златото блестеше на фона на червеното кадифе, сякаш светеше отвътре.

Жената понечи да се доближи до него.

Шейн се отдръпна.

— Оставете ми малко пространство да го огледам. Или си мислите, че ще го грабна и ще побягна?

Непознатата се поколеба, после отстъпи няколко крачки назад. Погледът ѝ тревожно шареше из паркинга, после отново се връщаше на него.

Той се извъртя леко, така че да вижда едновременно и нея, и предметите в куфарчето. Бе уязвим, докато оглежда златото, но най-опасното предстоеше, когато тя види парите. Ако имаше съучастници някъде наоколо, те щяха да го нападнат именно тогава.

Макар всичко в него да копнееше да се наслади на предметите като на прекрасно, рядко вино, Шейн задържа всеки от тях само за няколко секунди. Нашийникът бе великолепен, тежък и излъчваше мощ. Две брошки също толкова изключителни като онази, която бе купил от Смит-Уайт. Всяка излъчваше някаква мощ. Фигурките явно бяха символи в ритуал, посветен на плодородието. Златен фалос и впечатляващо надарен бик.

И пръстен като този, който той самият носеше.

Знаеше, че ще бъде като по мярка на Риса. Идеално. Едва успя да си наложи да го остави.

С тръпнещи пръсти, Шейн закопча ципа на куфара и се дръпна назад.

— Откъде са взети тези неща?

Тя се изсмя подигравателно.

— Ти как мислиш?

— Не знам. Затова питам.

— Бяха на Шерил. Тя ми ги продаде. Аз ги продавам на теб. Ако искаш документи, нямаше да купуваш разни неща по паркингите.

Без да каже нищо, Шейн отиде до своята кола, отключи багажника и отвори куфара си. Беше пълен с пачки от използвани стодоларови банкноти. Той махна с ръка на жената и отстъпи крачка назад, за да ѝ даде възможност да ги разгледа.

Тя се наведе и разгърна напосоки няколко пачки като човек, който е свикнал да преценява купища пари. После затвори куфара, вдигна го и се обърна към него.

— Всичко е наред — каза му и се запъти към колата си.

Шейн взе нейния куфар от бронкото и го остави в отворения багажник на своята кола.

Докато затваряше капака, жената грабна пистолет от страничния джоб на вратата на колата си. Когато се извърна светкавично към него, слънцето проблесна като младо злато.

— ФБР, Танънхил — каза тя, като му показва значката си. — Арестуван си за получаване на крадена собственост.

ГЛАВА 58

Лас Вегас

5 ноември, следобед

Шерил така бе изпохапала устните си, че бирата ѝ щипеше като йод, когато отпиваше от нея. Пред телевизора бяха разпилени смачкани кутии от бира, загубили пиянското опустошително дерби. Независимо колко празни кутии хвърляше по екрана, говорителите по новините все така мълчаха по въпроса за арестуването на Цезар-Сокс Фирензе Маркес.

Тя се поколеба, изгледа намръщено номера на Гейл Силвърардо и реши, че Сокс вероятно вече е отпрашил някъде далеч от града. А дори и да не бе така, той бе прекалено тъп, за да хване някой умен колкото нея. Трябваше само да размени златото за пари, да се отърси завинаги от прахоляка на този загубен град и да си намери ново място, където огледалата нямаше да показват отражението ѝ като във филм на ужасите.

Трябваха ѝ десет минути и се наложи да мине през петима различни по ранг асистенти, докато накрая се свърже със самата важна дама.

— Госпожице Силвърардо, разбрах, че купувате злато, преди до него да се е докопал Шейн Танънхил.

— Зависи от златото.

— Можете сама да го видите и да прецените. Общо седемнадесет предмета.

— Шейн ще присъства ли?

— Уредничката му ще бъде тук. — Шерил се усмихна и отново си каза наум думичката. — Тази среща е само за дами.

— Кой още ще присъства?

— Само вие двете. И аз.

— Коя сте вие? — попита Гейл едновременно раздражена и заинтригувана.

— Жена, която има пълен куфар с лъскаво келтско злато. Ще започнем наддаването с минимална цена от един милион долара в използвани банкноти.

Гейл се изсмя.

— Е, явно не ви липсва кураж. Дайте ми някакъв телефонен номер. Ще ви се обадя, след като проверя в банката си.

— Ще ви позвъня след час. Ако не дойдете, Танънхил ще получи всичко.

ГЛАВА 59

Лас Вегас

5 ноември, следобед

Рич Морисън лично отвори вратата на кабинета си и целуна Гейл по леко напудрената буза.

— Много мило от твоя страна да се отбиеш с изненада за съпругата ми — каза той заради личния си асистент, който тъкмо се скриваше в съседния кабинет.

— Такъв повод се празнува само веднъж — с лекота влезе в тона му Гейл, като на свой ред го целуна по бузата.

Скъпата врата зад гърба ѝ се затвори с леко щракване.

— Обзалагам се, че половината Лас Вегас мисли, че двамата имаме връзка — каза тя, като подхвърли опакованата в златно фолио кутия бонбони на най-близкия стол.

— Половината Вегас е прав. Другата половина.

Тя се засмя и се дръпна леко назад.

— Преди около двацет минути ми се обади една жена. Има седемнадесет предмета от келтско злато, които иска да продаде на мен или на Шейн Танънхил. Иска един милион. В брой. Използвани банкноти.

Рич повдигна високо вежди.

— Интересно. Каза ли си името?

— Ти как мислиш?

— Не.

— Мога да събера петстотин хиляди долара, без да събудя тревога у инвеститорите си — каза Гейл, — но не повече. Шейн може да събере два милиона и отгоре. Достатъчно силно ли желаш да го съсипеш, че да похарчиш половин милион от своите пари?

— Да.

— Толкова бързо ли го реши? Даже няма нужда да чуеш мнението на хората, които ще ти дадат парите?

— Те очакват да „изпират“ по осемстотин милиона долара годишно тук. Ние им вземаме по десет процента за услугата. Ти си добра в смятането. Сама можеш да си направиш сметката.

— Ясно. Значи половин милион е дребна сума за тях. Но не и за мен. Парите ще ми трябват още тази вечер.

— По-рано или по-късно?

— Тя не ми каза. Ще ми се обади пак, за да уточни подробностите.

— Ще изпратя някого да донесе парите веднага щом ги опаковат. Употребявани банкноти, нали така?

— Само такива й харесват.

Той се усмихна.

— Ще ги получиш най-много след около два часа. Нещо друго?

Тя му хвърли многозначителен поглед изпод гъстите си мигли.

— Ти какво предлагаш?

— Много повече, отколкото имаш време да опиташ. — После се усмихна иронично. — По дяволите, Силвър. Прекалено късно е за нас двамата.

— Не си ли чувал? Вземаш едно хапче и отново се превръщаш в тийнейджър.

— Не е толкова лесно да си намериш нова съпруга.

— Особено такава с политически връзки, каквито ти трябват на тебе.

— Особено пък такава — съгласи се той.

— Да не би ти да си следващият ни губернатор?

— Предпочитам пост с повече власт.

— Сенатор?

Той поклати глава.

— Стига, Рич. Нали не се каниш да ставаш президент?

— Прекалено много харесвам Невада. Мисля, че от мен би излязъл чудесен шеф на Бюрото за контрол над хазарта, не си ли съгласна?

Тя подсвирна.

— Ще издържиш ли проверката за чисто минало?

— Разбира се.

— Това е все едно вълкът да пази кошарата... — Гейл се изкиска, а после направо се заля от смях.

Все още се смееше тихичко, когато затвори вратата на кабинета след себе си.

ГЛАВА 60

Лас Вегас

5 ноември, следобед

В средата на масата, върху подложки, които приличаха на неизползвани салфетки за празника на Все светии, лежаха шест златни предмета — бляскави доказателства за времето и човешките мечти. Шейн усещаше присъствието им като едва доловима въздишка, като лек полъх, който гали кожата му.

Макар да нямаше белезници, той и златните предмети се намираха в някаква стая в някаква безлична държавна сграда на две мили разстояние от „Златното руно“ и сякаш в съвсем различен свят. Мебелировката бе типична за чакалня от края на миналия век — метални столове с изтъркани тъмносиви меки седалки, широка метална маса, машина за вода в ъгъла, пластмасово кошче, наполовина пълно с празни картонени чашки за кафе. Нямаше килим, нито телефон, нито компютър, а също и никакви прозорци.

Двама служители, които отказаха да му съобщят имената си или да му покажат служебните си значки, се бяха опитали подред да го убедят доброволно да им предаде четирите златни експоната, които вече притежаваше, въз основа на това, че очевидно са били откраднати от същото място като и шестте предмета, за чиято покупка го бяха арестували сутринта.

Освен че си отбеляза наум, че издирването на източника на златото от страна на „Реъритис“ явно привлича всякакви хищни птици, Шейн не обърна внимание нито на въпросите, нито на онези, които ги задават, и накрая те се предадоха и си тръгнаха. И без това бяха само заместници, докато пристигне големият шеф. Макар те да не го знаеха, Шейн много добре го разбираше.

Най-накрая, макар и прекалено късно, цялата схема му стана ясна. Сега му оставаше само да прецени какви са загубите му и да ги приеме, без да се налага да предаде златото.

Неколцина от адвокатите му бяха някъде в сградата и вдигаха врява до небесата пред всеки, който може би имаше власт да го освободи. Други говореха по телефона и вдигаха врява пред колеги във Вашингтон, които на свой ред щяха да притиснат правителствени чиновници с възможности да свършат работата.

Тъй като не бяха повдигнати писмени обвинения, на адвокатите на Шейн им бе много трудно да задвижат нещата. Според единствените писмени документи в наличност, Шейн бил дошъл в сградата „доброволно“. Ако под това се разбираше, че се е съгласил да дойде в сградата и да разговаря с правителствени служители, вместо да му отправят официално обвинение, да го заключат в килия и да трябва да контактува с адвокатите си чрез микрофон зад стъклена преграда, то той наистина доброволно бе решил да погостува временно на Чичо Сам.

Вратата се отвори. Дребна чернокоса жена с преценяващи черни очи и абсолютната самоувереност на тигър влезе в стаята. И също като тигъра, бе толкова опасна, колкото и красива. Тя затвори вратата зад гърба си. Макар да не носеше картичка с името си, той знаеше коя е.

— Здравей, Ейприл Джой — поздрави Шейн. — Чудех се дали ще се появиш лично.

Ейприл го изгледа като тигър, който преценява жертвата си, сякаш казваше, че той скоро ще съжاليا, че не си е останала на Западния бряг. Кръстоса ръце пред гърдите си, облегна се на вратата и просто впери очи в него достатъчно дълго, че човек да преброи бавно до десет.

— Щеше да е много по-лесно за всички ни, ако се бе съгласил да работиш с мен още първия път, когато те потърсихме — каза тя.

— За златото ли? — Знаеше какъв ще е отговорът ѝ, но искаше да чуе думите ѝ.

Толкова много неща бе пропуснал да забележи, докато бе изцяло погълнат от предстоящата изложба „Златото на друидите“.

И от Риса.

Ейприл махна леко с елегантната си ръка и остави настрани въпроса със златото.

— Интересуват ме само парите, дето ги пере „Червения феникс“.

Бинго.

Шейн леко докосна с върха на пръста си златния пръстен в средата на масата. Руните, издълбани от външната страна, призоваваха боговете, които бяха по-скоро нордически, отколкото уелски, да пазят притежателя му. Символите отвътре бяха изцяло келтски и разказваха без глас за богове, които се покоряват на волята на краля на друидите. Неговият собствен пръстен също имаше рунически знаци отвън и келтски отвътре. Бе готов да се обзаложи, на каквото и да е, че и двата пръстена някога са били носени от хора с божествена власт на земята.

— Дватама агенти, които си пробваха силите преди теб, се интересуваха от златото — изтъкна Шейн.

— Това си е техен проблем. Мен не ме интересува, освен като се опре до това, че британците разчитат на правителството във Вашингтон да го репатрира. Ако Чичо Сам реши да прехвърли тази каша като задача на моя отдел, тогава ще се наслушаш за това от мен, докато земята се продъни.

Той се усмихна само наполовина.

— Изобщо не се съмнявам.

— Тогава защо си толкова вироглав?

Другата половина на усмивката му блесна като бяла светкавица, без изобщо да омекоти студения му като камък зелен поглед.

— Научих го от баща си.

— Ако си мислиш, че като си син на Мръсника Мерит, ще се отървеш от всичко това, не си познал. Самичък ще се оправяш. Когато му звъннахме от учтивост, той заяви, че не би се застъпил по никакъв начин и изобщо не иска да чува за теб.

— Такъв си е татенцето.

Ейприл наклони глава настрани. През годините, в които бе работила за различни по наименование отдели и комисии, с които Чичо Сам се опитваше да се измъкне от строгия контрол на Конгреса, се бе разправяла безпощадно с разни типове, които си мислеха, че са най-коравите мъжаги, раждали се някога на света. Преди да приключи с тях, се бяха превръщали в момченца, които хленчат за майка си. Искаше ѝ се да повярва, че и с Танънхил ще е толкова лесно.

Опитът ѝ подсказваше, че няма да е.

Тя погледна часовника си, измърмори няколко специално подбрани фрази на китайски и реши да спести времето на всички. Погледна към златото, после към Шейн.

— За „Реъритис“ ли работиш в този случай?

— Сам съм си работодател.

Черните ѝ очи се присвиха.

— Добре, умнико. „Реъритис“ за *теб* ли работят по този случай?

— Теб какво те засяга?

— Ако си поне една десета толкова черен, колкото се говори за теб, Дейна Гейнър не би те докоснала и с много дълга пръчка. Що се отнася за редовните ѝ клиенти, тя е много придирчива дама.

Този път усмивката на Шейн блесна и в очите му.

— Такава си е. Дори се говори, че понякога съдейства на правителството в някои разследвания.

Ейприл зачака.

Той извади писалката от джоба на зеленото си яке и започна да я премята из пръстите си.

Тя се облегна по-удобно на стената и продължи да чака.

Зън, при срещата на злато със злато. Тишина. *Зън*. Тишина.

— Общо взето — подхвана той след малко, — нямаш никакви съществени доказателства срещу мен. — *Зън*. — За да докажеш, че съм получавал крадена стока, най-напред трябва да докажеш, че стоката изобщо е била открадната. А не можеш.

— Много си сигурен в това.

Зън.

— Убеден съм.

— Значи не мислиш, че са крадени, така ли?

— Кога? Миналата година ли? Преди сто години? Или преди хиляда? Две хиляди, може би?

— Ще оставя адвокатите да се мъчат с този проблем. Междувременно, ти можеш или да ми помогнеш, или да прекараш известно време в затвора, докато всички се мъчим с проблема.

— Ще съм на свобода още преди да се върнеш на Западния бряг.

— По въпроса за златото, да. Що се отнася до прането на пари обаче... Няма да стане, хитрецо. Ще лежиш в затвора. Аз съм шеф на междуведомствената комисия, която работи за пълното разкриване на триадите.

— Значи затова са замесени и ФБР.

Тя му показва здравите си бели зъби.

— Не се занимавам с пране на пари и ти го знаеш много добре — каза Шейн.

— Така си мислех. После едно малко птиченце ми прошепна разни нещица, та взех, че отидох при съдията, който ми даде лист хартия, на който пише, че мога да прегледам компютрите ти до последния байт.

— Моля, заповядай.

Ейприл се усмихна. Това я накара да изглежда още по-великолепна, по-опасна.

— И Дейна смяташе, че ще ми отвърнеш по този начин. Да предположим тогава, че се договорим така, хитрецо. Ти ще ми покажеш компютрите си, без да се налага да прибягвам до разрешителното от съдията. Ако си чист, аз ще се оттегля и ще оставя адвокатите да се мъчат със случая, а ти ще си бъдеш вкъщи след час. Ако не си чист, аз ще скрия доказателствата, а ти ще ми помогнеш да заложим капан, който ще пресече пътя на „Червения феникс“ до прането на пари в казината във Вегас, преди още да е започнало.

На Шейн му трябваха по-малко от две секунди да прецени ситуацията.

— Тръгвам си отгук още сега. Златото идва с мен. Това не подлежи на обсъждане.

На Ейприл не ѝ харесаха условията, но бе очаквала подобно нещо. Тя престана да се обляга на вратата и посегна към дръжката.

— Добре. Да тръгваме.

— Почакай малко.

Тя се извърна толкова бързо, че яркочервеното ѝ сако се развя около нея.

— Какво.

Това не беше въпрос.

— След като се проявявам като толкова щедър и услужлив гражданин — каза той — и даже не протестирам срещу фалшивото арестуване, след като бях подведен умишлено, мисля, че Чичо Сам ми дължи нещо в замяна.

— Златен медал ли? Или обяд в Розовата градина, където да ти прислужват хората от тайните служби?

— Нищо чак толкова специално. Просто искам Чичо Сам да е на моя страна, когато дойде време да се обяснява на британците, че ако не

успеят да докажат, че златото е откраднато от тях, *докато са били в сила международни закони за правото на собственост над антични предмети*, не могат да очакват от мен да им дам златни келтски произведения на изкуството на стойност милиони долари само защото съм изключително мил човек.

— А ако успеят да докажат правото си на собственост?

— Златото е тяхно.

— Ще направя каквото мога. Без никакви гаранции, Танънхил. Античните находки са обект на ожесточени дипломатически спорове.

Той я изгледа развеселено.

— Така ли мислиш?

— Да, така. — Усмивната въпреки волята си, тя поклати глава. — Ако не знаех каква е истината, щях да си помисля, че Дейна избира редовните си клиенти от мъжки пол според мускулите и усмивката им.

Шейн се засмя.

— Сигурно ще поискаш да ме арестуваш, ако ти кажа защо според мен Чичо Сам те праща да се разправяш с мъжете.

Тя сведе гъстите си черни мигли и му отправи една много женствена усмивка.

— Ако знаех, че този подход би имал резултат при теб...

— Нямахте да стане. Мога да оценя красотата и без да я докосвам.

— Да. Така казаха и трите жени, които се пробваха преди мен.

Той рязко вдигна вежди.

— Три ли? Кога?

— Господи, даже не си ги забелязал. Те ще бъдат направо съкрушени. — Ейприл поклати глава и отвори вратата. — След теб, хитрецо.

ГЛАВА 61

Лас Вегас

5 ноември, следобед

— Сигурен ли си, че изобщо не си успял да зърнеш златото? — настоя Дейна, като гледаше гневно ту Нийл, ту Риса. — Даже и за мъничко.

Нийл наблюдаваше много предпазливо тъмнокосата фурия, която се бе появила без предизвестие на рецепцията на „Златното руно“ и бе наредила да я заведат при С. К. Нийл. Дейна почти никога не губеше самообладание, но сега бе на път да го стори. Дребното ѝ, прекрасно сложено тяло, направо трептеше от натрупаната енергия. Вече ѝ бе разказал за Шейн, за златото и за ФБР и то неведнъж, но не би ѝ го натякнал за нищо на света.

Тя адски мразеше да губи безценни произведения на изкуството. Ако в момента ѝ посочеха някаква мишена, тя щеше да започне да стреля и едва после да се извинява.

— Не — каза Нийл. — Нямах удобна позиция. Видях само как Шейн си пъха главата в багажника на бронкото.

— Ама че работа, мътните го взели — изръмжа Дейна. — Тогава откъде да знаем дали са си стрували? Може от самото начало да е било клопка със съвременно злато, а не с древно и всички ние да се лутаме напразно като мравки около настъпен мравуняк.

Риса не каза нищо. Само продължаваше да крачи от спалнята към всекидневната и обратно. При всяка крачка си припомняше гневните думи, които бе отправила към Шейн, преди да тръгне. Би си ги взела обратно до последната сричка само да можеше отново да го прегърне.

Ако предположим, че все още ще иска да я види, след като направо го бе сдъвкала и изплюла.

Доста смело предположение.

— Ако е купил златото — каза Риса, — значи е било добро.

Дейна вирна глава.

— Звучиш много уверена в това.

— Защото е така.

— Ако е толкова добър познавач, тогава ти за какво си му?

— Не работя за него. Работя за вас — рязко ѝ отвърна Риса. — Затова сега съм тук, а Шейн седи някъде в някаква килия. — Тя бързо закри устата си с ръка. — Съжалявам. Не си виновна ти. — Сви рамене, потръпвайки. — Шейн има предчувствия за определени видове предмети. Мога да го обвинявам, че не обръща внимание на произхода, но не и за избора му кои предмети да купи.

— Неща, които просто се сблъскват и си пасват в мрака, а? — попита Дейна, като хвърли многозначителен поглед към Нийл.

Риса разтри ръцете си над лактите.

— И така може да се каже. — Тя се извърна и отново закрочи напред-назад. — По дяволите. Какво си мислят, че правят всички онези високоплатени адвокати, та водят агентите от ФБР на обяд от десет ястия, докато обсъждат какво е и какво не е умишлено подвеждане?

Нийл обви с ръка раменете ѝ, докато тя продължаваше да крачи. Устните ѝ, привличали вниманието на мнозина мъже, бяха бледи, изтънели и толкова твърди, колкото биха могли да изглеждат подобни сочни устни.

— Спокойно, скъпа — каза той. — Шейн е добре. Няма да посмеят да налагат с камшици единствения син на Мръсника Мерит. От ФБР направо са позеленели от яд, което означава, че искат нещо от него. Адвокатите правят всичко, каквото могат, за да го освободят.

— Не е достатъчно! — Тя преглътна сълзите, които напиреха да потекат от очите ѝ — сълзи на ярост. Мразеше да се чувства така безпомощна. — О, Господи, не разбираш ли? Аз съм тази, която докара Шерил в „Златното руно“. Аз съм...

— Шейн е голямо момче — прекъсна я Иън. Той стоеше облегнат на вратата към кухнята и отпиваше от чаша кафе. — Знаел е какви са правилата на играта, преди да вземе картите си.

Риса се извърна, за да се нахвърли върху му. Това, че е прав, изобщо не можеше да я спре да отвори уста и да му каже какво мисли за безполезните бодигардове, които оставят онези, които наистина имат нужда от охрана, да влязат в затвора.

Преди да успее да каже и думичка от гневната си тирада, телефонът звънна. Тя се втурна към него.

— Иха. Това се казва да те спаси телефонът — ухилен се обади Иън и отпи от кафето си.

Риса го изгледа със смразяващ поглед и произнесе в телефонната слушалка:

— Шеридън е на телефона.

— Здравсти, бибчо. Имам няколко златни парчета, от които направо ще ти изскочат очите.

— Шерил! Къде си?

Иън бързо прекоси стаята и включи записващото устройство, което бе монтирал към телефона ѝ.

— Да, твоето мамче се обажда — продължи Шерил. — Радвам се, че Сокс не ти е направил нищо лошо. Този тип може да стане наистина много зъл понякога.

— Можеше да ме предупредиш, че си дала на някого ключа от апартамента ми.

— Не съм му го давала. Сигурно съм го изгубила някъде. Ченгетата хванаха ли го вече?

— На мен поне не ми е известно.

— По дяволите!

В другия край на линията Шерил прехапа устни и едва не изохка от болка. Вече ги бе разкървавила от хапане. Бирите, които бе изпила, леко бяха поуталожили кокаиновия глад, който изпитваше, но не ѝ бяха достатъчни. Все се надяваше да види по новините как водят Сокс с белезници на ръцете и тогава щеше да може да продаде златото и да се махне далеч от Вегас.

Нямаше късмет обаче.

Това значеше, че ще трябва сама да си подреди нещата.

— Ето каква е сделката. Имам седемнадесет парчета злато.

Риса притаи дъх.

— След като днес вече продаде шест ли?

— Не съм продавала нищо. Сигурно Сокс е пласирал златото на Тим. Какъв тъпанар. Обзалагам се, че е получил жълти стотинки за него. Определено нищо не взе за първите четири парчета.

Риса се насили да разтвори здраво стиснатия си юмрук.

— Значи не си продавала шест златни предмета днес, така ли?

— Нали това ти казвам. Сокс е бил. Или може би Тим. Не знам. Майка му не вдига телефона, така че не знам какво е станало с него. Но не се тревожи. Запазила съм най-хубавото злато за моето бебче.

— Като се има предвид какво става с всеки, докоснал се до това злато, не съм сигурна дали не ми правиш лоша услуга.

— Не го ли искаш? — попита Шерил.

Суровата нотка в гласа ѝ казваше много повече от резкия въпрос. Приятелката ѝ долови тревога и нещо тъмно и необяснимо, някакво пълно отчаяние, което я бе довело до ръба на пълната катастрофа. Една част от Риса искаше да ѝ помогне. Останалата обаче искаше да ѝ се развика ядно, задето се върна в живота ѝ, без да се замисля, и го обърна с краката нагоре.

— Още не съм видяла златото — каза Риса. — Как мога да кажа дали ще го купя?

— По-добро е от всичко, което имаш досега. Абсолютно сигурно. Твоето мамче не би те подвело в такъв момент, нали?

В умилкващия се глас Риса разпозна онази Шерил, която я бе придумвала, подтиквавала и мъкнала със себе си, когато задигаха шоколадови десерти от супермаркета. Като дете бе вярвала, че приятелите винаги трябва да си помагат един на друг, независимо от всичко. Като възрастен човек обаче това „независимо от всичко“ започваше да я притеснява.

Не искаше да падне в пропастта заедно с Шерил.

— Колко искаш? — попита я.

Шерил дълго бе мислила по този въпрос. Бе си мечтала за сумата. Да хване Гейл Силвъррадо на въдицата, бе почти толкова хубаво, колкото и да вземе щипка кокаин. Макар никой друг да не знаеше, щеше да се получи един хубав малък търг, който да се провали в последния момент. И Шерил щеше да си тръгне по-богата с три милиона долара.

— Два милиона — каза Шерил. — В брой. Необозначени, употребявани банкноти. Не прекалено едри, нито прекалено дребни. Петдесетачките и стотачките стават. Известен брой двайсетачки — също. Оттам надолу можете да си задържите дребните.

Риса погледна Дейна.

— Два милиона в немаркирани двайсетачки, петдесетачки и стотачки, нали така? Това са доста пари.

Дейна кимна.

— Предлагам ти го евтино, бебчо. Според онова, което ми каза, златото струва поне двойно повече. Но както казах, нали съм твоето мамче. Няма да взема да те лъжа.

Ако златото бе по-добро от онова, което Шейн бе купил от Смит-Уайт, два милиона наистина бе добра цена.

Ако.

— Един милион — хладно отсече Риса.

— Един! — Гласът на Шерил бе изтънял и пресеклив. — Какви, по дяволите, ги разправяш? Струва...

— Струва толкова, колкото някой би искал да плати — прекъсна я Риса. — Аз ще ти платя един милион в брой в немаркирани банкноти.

— Гейл Силвъррадо ще дойде с два милиона — веднага каза Шерил. — Май ще се наложи да видим кой ще донесе повече и...

— Гейл Силвъррадо ли? — заглуши думите ѝ Риса. — Тя какво общо има с това?

Дейна изглеждаше като тъмен облак. Нийл — също.

— Ами и тя иска същото като шефа ти — отвърна Шерил. — Има пари и купува злато.

Риса горчиво се запита дали Шерил нарича и Силвъррадо „бебчо“.

— Кой още?

— Само вие двете.

— Само ние двете, значи — повтори Риса заради другите в стаята, които не можеха да чуят думите на Шерил.

Дейна отново кимна, приела факта, че има и конкуренция, но все пак не е общодостъпно събитие. Засега. Искаше ѝ се да избегне тази възможност почти толкова, колкото и да не попадне отново в капан.

— Добре — каза Риса. — Но трябва да видя златото, преди да донеса парите.

Нийл се ухили широко и ѝ прати въздушна целувка.

— Силвъррадо не постави никакви условия — каза Шерил.

— Тя вероятно ще се опита така или иначе да те преметне с парите, независимо какво е златото. Аз нямам такива намерения.

Шерил се засмя, облегна се на стената, изхълца, после продължи да се смее. Риса бе толкова доверчива, че не ѝ доставяше почти никакво удоволствие да я мами. Силвъррадо направо би ѝ казала да

върви по дяволите, ако ѝ бе поискала два милиона, но не и Риса. Тя би повярвала на всичко, което ѝ кажат, и щеше да дойде с купища пари.

Смехът и напирещите в гърлото ѝ сълзи я задавиха.

— Точно така, бибчо — каза тя, когато успя отново да си поеме дъх. — Толкова си честна, че на човек му се доплаква. Трябвало е да станеш монахиня, по дяволите, но предполагам, че и Господ би ти се сторил прекалено мъжествен.

Риса застина. Шерил, изглежда, бе пияна или дрогирана, или пък и двете заедно, емоциите ѝ варираха от едната в другата крайност — отчаяние, гняв, умилкване, а сега и презрение към единствения ѝ близък човек. Щеше ѝ се да ѝ изтъкне, че честният човек живее по-добре от лукавия измамник, но не го направи. Тази Шерил, с която разговаряше в момента, нямаше почти нищо общо с приятелката ѝ от детинство.

А Риса не искаше да има нищо общо с жената, в която се бе превърнала.

— Къде и кога? — попита тя.

— Тази вечер. Разглеждаш златото и после ми даваш парите. Такава е сделката. Писна ми все да ме прецакват.

— Тази вечер ли? — Риса погледна Дейна. — Не знам дали мога да събера парите толкова бързо.

Дейна погледна Нийл.

Той кимна. В служебните му задължения влизаше и това да осигури милиони долари в наличност в „Реъритис“ точно за такива случаи на непредвидени покупки. Също като казиното на Шейн, и в „Реъритис“ имаха повече пари в брой, отколкото в деветдесет и девет процента от банките.

— Добре. Тази вечер — съгласи се Риса.

— Ще ти звънна след няколко часа и ще ти кажа къде. Носи си много пачки. Ще си направим един хубав търг, като наддавате поотделно за всеки предмет. — Шерил се засмя високо и диво. — Който има повече мангизи, ще спечели повече награди.

— Шерил... — подхвана Риса, като се питаше какво става.

Шерил продължи да говори с дрезгав глас, който стържеше като чакъл.

— Ела сама, бибчо. Ако доведеш и някой друг със себе си, ще изляза през задната врата и никога повече няма да видиш това злато.

Шефът ти няма да е никак доволен.

— Не мога просто да тръгна през нощта сама и с куфар, пълен с...

Говореше на себе си и ядно затръшна слушалката.

— Няма да ходиш сама — едновременно казаха Нийл и Иън.

Риса им хвърли красноречив поглед, че може да прави каквото си иска и когато си иска, а ако това не им харесва, проблемът си е техен.

— Парите ще осигури „Реъритис“ — изтъкна Нийл — и затова аз ти казвам, че няма да идеш сама.

— „Златното руно“ ще осигури парите — обади се Шейн откъм входната врата. — И Риса няма да ходи никъде сама.

Риса се извърна към вратата тъкмо когато той отстъпи встрани, за да направи път на красива дама от евро-азиатски произход.

— Мисля, че познаваш всички тук, с изключение на Риса — каза Шейн. — Риса Шеридън, Ейприл Джой.

Риса ѝ хвърли един кратък поглед и разбра, че се задават неприятности. Даже и да не бе успяла да се досети сама, можеше да го разбере по застиналото лице на Иън. Шейн изглеждаше още по-мрачен.

— Здравейте. Мога ли да се радвам, че ви виждам?

Устните на дамата от ФБР трепнаха и се извиха в една от редките ѝ искрени усмивки.

— Вероятно не, но може и да извадите късмет.

Мрачният смях на Иън подсказа на Риса, че едва ли ще имат късмет.

ГЛАВА 62

Лас Вегас

5 ноември, късно следобед

Риса направи няколко крачки към Шейн, после спря. Ако се съдеше по изражението му, все едно бе непозната. Или невидима. Не знаеше дали е ядосан на нея или на целия свят. Като се има предвид присъствието на Ейприл, вероятно и двете предположения бяха верни.

Въпреки това ръцете ѝ тръпнеха от желание да усетят топлината и мускулестото тяло на любимия ѝ човек, за да се увери, че той е добре.

— Съжалявам, че ти се развиках — каза тя. — Добре ли си?

Той я погледна изпод полуспуснатите си клепачи, после протегна ръка. Когато я пое, той я придърпа към себе си и зарови лице в косата ѝ. Тя обви ръце около него и остана в прегръдките му, като на свой ред го притискаше здраво до себе си.

— Толкова се тревожех за теб — тихо му каза с устни, допрени до врата му. — Защо не ми позволи да дойда с теб?

Той се отдръпна леко и погледна блесналите ѝ ясни очи.

— Направо ще ме подлудиш.

Тя примигна.

— Защото избухвам често ли?

— Защото, изглежда, не разбираш, че някой може да те застреля и тогава ще прекарам остатъка от живота си в съжаления, че не съм бил на твоето място.

— И аз не искам да те наранят.

— Не ти говоря за нараняване. Говоря ти за убийство. — Шейн погледна Дейна. — Златните предмети, които откупих сутринта, са заключени в сейфа на казиното.

— Слава тебе, Господи! — каза Дейна с доволна усмивка. — Десет са прибрани, остават седемнайсет.

— Седемнайсет ли? — бързо каза Шейн, като се питаше колко е пропуснал от телефонния разговор, докато е стоял до вратата. — Кой?

Кога? Къде?

— Шерил — отговори Риса. — Колкото до „кога“ и „къде“, ще чакаме да ни каже.

— Междувременно — нареди Нийл на Иън, — отивай в „Дива фантазия“.

— От частния гараж има само един изход — обади се Шейн. — Гейл Силвърrado или кара бял мерcedes, или я возят в бяла лимузина. Хората от охраната в казиното ми имат регистрационните ѝ номера.

Нийл се ухили и каза на Иън:

— Ако някой се обади на Силвърrado, преди да звъннат на нас, ще я проследиш и ще ни заведеш до мястото.

Иън кимна, грабна тъмното си яке, метнато на един от столовете, и мина покрай Ейприл, без дори да обърне очи.

Тя му хвърли поглед, който сякаш казваше, че е по-нисък и от тревата под краката ѝ.

— Какъв е минималният залог за влизане в тази игра? — обърна се Шейн към Нийл.

— Два милиона в брой — отговори му. — Ако питаш мен, не трябва да са в банкноти по-големи или по-малки от стотачка. Иначе ще видим голям зор, докато ги приберем в нещо, което да може да се носи от жена.

— Няма проблем — каза Шейн. — Ще се погрижа за това.

Ейприл повдигна тънките си черни вежди.

— Нищо чудно, че от „Червения феникс“ направо ще си потрошат краката, само и само да се докопат до Вегас. Тук за един ден през едно казино минават повече пари, отколкото през някоя от големите банки за цяла седмица.

Нийл я изгледа с присвити очи, но не каза нищо. Той високо уважаваше способностите ѝ, което означаваше, че му се иска да има колкото е възможно по-малко вземане-даване с нея на професионална основа. Ако си играеш с тигъра, почти сигурно ще бъдеш изяден.

— Винаги имам поне пет милиона долара в брой — обясни Шейн. — Някои от големите играчи не обичат преводите по банков път, а никой не харесва чековете. Те плащат в брой в казиното и го напускат, след като си получат печалбата също в брой. Това — как внасят или изнасят парите си зад граница, си е техен проблем. Моята

задача е да осигуря такава наличност, че да мога да покрия всяка печалба.

— Става все по-хубаво и по-хубаво. — Усмивката на Ейприл не бе от онези, които успокояват децата. — Чудя се какъв ли вкус има „Червения феникс“, пържен и поднесен на тепсия.

— Първо трябва да хванеш птичето — обади се Дейна.

— Танънхил ще го направи вместо мен.

Дейна изгледа замислено Шейн.

— Какво те накара да промениш решението си?

— Нищо. Госпожица Джой просто се облизва преди вечеря — още преди птичето да се е излюпило, какво остава да бъде уловено, убито, изкормено, оскубано и опържено.

— Брей — обади се Риса. — Предпочитам рум-сървиса.

Ейприл се засмя.

— Как успя да го постигнеш? — обърна се Дейна към нея.

— О, Танънхил е също толкова разумен, колкото и красив — отвърна тя. — Но първо трябва хубавичко да му натриеш носа, за да му привлечеш вниманието и да го накараш да приеме фактите. Все пак той е мъж.

Риса тревожно погледна Шейн.

Той я целуна лекичко.

— Тя има разрешително за обиск, което би могло...

— Би могло, друг път — прекъсна го Ейприл. — Никога не блъфирам пред професионален комарджия. Разрешителното за обиск си е съвсем истинско.

Шейн продължи:

— ... да й позволи да прегледа данните в компютрите на „Танънхил Инкорпорейтид“. И тъй като съм щедър и патриот по душа, сключих сделка с Чичо Сам.

— Ооо! — обади се Нийл. — Никак не ми харесва как звучи.

Дейна също не се усмихваше и попита:

— Каква?

— Ако госпожица Джой открие доказателства, че пера пари, аз ще й помогна да заложи капан на „Червения феникс“.

Дейна погледна Ейприл.

— Сигурна ли си, че ще намериш нещо?

Онази само се усмихна.

— Защо? — поинтересува се Дейна.

— Не вярваш ли, че работи за „Червения феникс“? — невъзмутимо попита Ейприл.

— Не.

— Нито пък аз. Но мисля, че някой му е скроил доста мръсен номер. — Тя се усмихна и показа белите си зъби. — Като го погледнеш от тази страна, всъщност правя на Танънхил услуга.

— Кой му е скроил номер? — попита Нийл.

Риса погледна приятеля си и усети как я пронизва студ. Бе чувала от разни хора, че настоящият ѝ работодател може да е безскрупулен мръсник, но никога не го бе вярвала.

Сега не бе толкова сигурна.

— Наистина ли искаш списък на мераклиите да видят Златното момче изправено на позорния стълб? — отвърна Ейприл на Нийл.

— Не. Искам да ми кажеш кой според теб е най-вероятният виновник.

— Най-вероятният според мен е „Червения феникс“. — Тя погледна Шейн с бездънните си черни очи. — За триадата работят някои наистина ужасно добри хакери, обучени не от кого да е, а от самия Себастиан Мерит, макар и от разстояние. Как са защитните ти програми, Златно момче? Дали могат да устоят на атаките на татенцето?

ГЛАВА 63

Лас Вегас

5 ноември, късно следобед

Ейприл Джой наблюдаваше как Шейн си играе с компютъра. Седем екрана показваха различни части от сравнителния анализ, който правеха. На осми се отразяваха новите данни в сложна триизмерна графика, която непрекъснато се въртеше, променяше се и ѝ действаше направо хипнотично.

— Каква е тази програма? — Ейприл посочи към цветната графика.

Шейн изобщо не вдигна поглед от клавиатурата, на която задаваше различни команди на компютъра.

— Моя е.

— Ти ли си я създал?

— Да.

— Добре че ти имам доверие. — Тя се протегна с лекотата и грацията на човек, който прекарва поне един час дневно в занимания с бойни изкуства. — Би могъл да унищожиш доказателствата, без изобщо да разбере какво става.

— Да, бих могъл. Но няма да го направя.

— Защо? Воден от патриотичния си дълг ли?

Смехът му бе напрегнат колкото и очите му, които следяха сложната графика. Това, което видя, не му харесваше. Ясно бе, че е трябвало да отдели повече време на обработката на данните от казиното.

— Ако някой е бърникал в сметките на казиното, искам да знам това — каза той. — После ще разбере как са го направили. И тогава...

— Някой жестоко ще си изпати?

— Това ще го оставя на теб.

Тя се усмихна. Не бе срещала много мъже, които да приемат добре интелигентността и опасните ѝ способности.

— Сигурен ли си, че си напълно щастлив с онази сексапилна уредничка?

— Работа по въпроса.

— Ако нещо се обърка, само ми кажи.

Той ѝ хвърли бърз, многозначителен поглед.

— Ако зависи от мен, няма как да се обърка.

— Да, това и сама го разбрах. Все така става в живота ми — каза тя с прозявка. — Добрите мъже не са свободни, а другите просто не са достатъчно добри. Имаш ли кана с кафе някъде наблизо?

— Нарича се телефон. Рум-сървисът е на 01. Кажи им да качат кафе за двама ни и малко храна.

— Каква?

Пръстите на Шейн танцуваха по клавиатурата, като въвеждаха нови команди. Той се отместил назад и се настани пред друг компютърен терминал.

— Знаят какво обичам аз. Поръчай за себе си каквото желаеш.

— Суши — реши тя.

— Попитай за Норатаки. Той е най-добрият ни готвач за суши.

Ейприл понечи да отговори, но разбра, че вече не ѝ обръща внимание. Отново бе затънал до гуша в поредната компютърна програма. Графиката на екрана се променяше непрекъснато и я привличаше като художествена форма, но смисълът изцяло ѝ убягваше. Ако питаша нея, това можеше да е и някаква скулптурна триизмерна графика за свързване на точки.

Тя се намръщи, набра 01 и поръча кафе, храна за Шейн и суши по избор на главния готвач за себе си.

След като затвори телефона, просто остана да седи и да наблюдава как работи Шейн. Правителствените компютърни експерти ѝ бяха казвали, че Танънхил е бил сред най-добрите програмисти и хакери от своето поколение, но му липсвало желание да се посвети изцяло на това и най-вероятно е изгубил уменията си. Тя се питаше дали е вярно, или Шейн просто не изпитва нужда да се хвали публично със способностите си.

— *По дяволите!*

Тихо просъсканото проклетие бе единственият му коментар. После се зае да отвори специалната програма, която бе създал, за да

съсипе компютрите на хакерите, ако открие следите им в своята база данни.

Ейприл искаше да попита какво е станало. Един поглед към лицето му ѝ бе достатъчен, за да реши да изчака. Този човек бе ядосан, толкова бесен, че направо изгаряше.

Минутка по-късно Шейн натисна последния клавиш и се дръпна назад от компютърния терминал. Триизмерната графика на единия от екраните продължаваше да се променя. Той я изгледа с отвращение и се извърна настрана. Бе видял достатъчно.

— Какво има? — попита Ейприл.

Шейн хвърли поглед към екрана, на който се изпълняваха последните команди от най-новата му програма, и реши, че е безопасно да ѝ съобщи добрите новини. Добри за нея, разбира се. За него изобщо не бяха добри.

— Притежавам изключително доходно казино — изрече безизразно.

— Което означава?

— Автоматите с жетони продължават редовно да печелят повече, отколкото би трябвало, въпреки загубите от техно крадците миналата седмица. Вместо обичайното есенно затишие на масите, нещата продължават да се движат доста добре. Няма нищо особено тревожно, така че да предизвика нечие внимание. Тук няколко процента. Там няколко. Но всичко се натрупва много бързо. Тъй като програмите ми за следене са предназначени да регистрират постоянни и неочаквани загуби, а не печалби, никаква аларма не е била активирана.

Напълно съсредоточена, Ейприл го наблюдаваше с тъмните си очи. Не каза нито дума.

— Аз ги улесних — които и да са те, — като не сменях редовно защитната си програма на всеки няколко седмици — добави Шейн. — Бях прекалено зает с преследването на келтското злато.

И на Риса, но не мислеше, че Ейприл трябва да знае и това.

— Продължавай — подкани го тя.

— Някой е проникнал в компютъра ми. Вместо да източва пари от сметките ми, както става обикновено, те са добавяли към парите ми милиони долари, които не бих могъл да обясня откъде са дошли, но които вече съм декларирал пред Бюрото за контрол над хазарта и съм платил съответните данъци и такси върху тях.

— Което в крайна сметка значи...

— Изглежда, си намерила човека, който пере пари по поръчка.

Прикритите чувства в гласа му я накараха да замълчи за миг. Той се съгласяваше да ѝ помогне, но далеч не бе победен. Ядосан, да. Беше направо бесен. И все пак в очите му имаше някакво диво тържество, което не можеше да си обясни.

А когато не разбираше нещо, ставаше нервна.

— Хайде, кажи и останалото — подкани го тя.

— Някой от компютърните спецове на Чичо Сам ли ме е натопил?

— Не и доколкото аз знам.

— Тогава стискай палци наистина да са били лошите. — Шейн погледна към работещата в момента програма и се усмихна, когато на екрана светна надпис „Програмата завършена“. — Защото току-що унищожих нечия ужасно скъпа играчка.

ГЛАВА 64

Лас Вегас

5 ноември, вечерта

Гейл Силвърадо, Рич Морисън и Карл Фирензе вече не седяха около масата, която бе подредена за вечеря в кабинета на Гейл. Остатъците от патица, пържола и скариди полека изсъхваха в изоставените чинии. Само Карл бе имал достатъчно апетит, за да изяде всичко, което си бе поръчал. Гейл и без друго не ядеше много. Рич бе изял половината от сервираната му патица, допи виното си и наблюдаваше телефона.

Сега всички пиеха кафе в приемната към кабинета на Гейл. В напитката на Рич имаше и специална добавка. Гейл и Карл разчитаха само на кофеина, без алкохол за вкус. Никой от двамата не би искал да е със забавени реакции или притъпени усещания, докато носи един милион долара в брой.

Никой не говореше много. Парите бяха преброени и прибрани в два куфара, които лесно биха се побрали в багажното отделение над седалките на всеки от големите пътнически самолети.

Всички очакваха позвъняване от рецепцията, което да прехвърли разговора на личния телефон на Гейл.

— Госпожице Силвърадо — обади се Карл, като остави настрана кафето си — сигурна ли сте, че не мога да ви разубедея да правите това?

Тя трепна, рязко откъсната от мислите си. После въздъхна и си призна:

— Обмислям и тази възможност.

— Помисли много добре — обади се и Рич. — Аз вече го направих. И никак не ми харесва цялата история.

— Какво говориш? — попита Гейл. — Нали именно ти толкова настояваше да...

— Промених мнението си. Да, би било хубаво ти да свидетелстваш срещу Танънхил като очевидец на незаконно действие.

Това би било като последната черешка на тортата. — Рич сви рамене. — Но пък на кого му е притрябвала глупавата черешка? И без това здраво сме го притиснали. Няма смисъл да си насилваме късмета.

Преди Гейл да успее да отговори, телефонът звънна. Тя посегна към слушалката с трепереща ръка.

— Да?

— Ето какво бих искала да чуя — каза Шерил. — Готова ли си да си купиш малко златни играчки?

Гейл погледна към двамата мъже. Карл вече бе на крака и автоматично наместваше кобура на пистолета си през рамо.

— Да — каза Гейл.

— Мотел „Мидас“. Знаеш ли къде е?

Гейл се поколеба, преглътна и отвърна:

— Да.

— Стая 121. След двадесет минути.

Връзката прекъсна.

Гейл остави слушалката и се замисли как трябва да излезе в нощта с един милион долара в безлични банкноти.

— Е? — подкани я Рич.

— Мотел „Мидас“, стая 121 — отвърна му и погледна ръцете си. — Мисля, че все пак ще ми трябва едно питие.

ГЛАВА 65

Лас Вегас

5 ноември, вечерта

Никой не гледаше към телефона.

Всички го очакваха да звънне...

Никой не споменаваше, че вече е късно, става още по-късно, а Шерил все още не се е обадила с инструкции.

Единствената добра новина бе, че Иън, който наблюдаваше Гейл Силвъррадо с помощта на няколко души от охраната на „Златното руно“, също не се бе обадил. Гейл все още бе в своето казино и също като тях чакаше.

Нийл сложи на Риса очилата с полустъкла, нагласи ги и огледа преценяващо приспособлението си.

— От теб ще стане една много сладка стара дама някой ден.

Дейна се ухили.

Риса не им обърна никакво внимание. Опитваше се да не гледа Шейн. Той не бе й казал и една мила дума, откакто се бе върнал в апартамента й, бе видял как я оборудват със специални електронни средства и Дейна го бе осведомила, че Риса ще иде за златото.

Сама.

Това е единственият начин да предпазим тази изключителна — и изключително важна — част от човешката история и култура да не потъне в дебрите на незаконния черен пазар и никога повече да не се появи на бял свят.

Нийл, който обикновено бе на страната на Шейн, този път бе подкрепил Дейна.

Виж сега, момко, ти вече уволни Риса, а „Реъритис“ могат да осигурят парите, ако ти откажеш да го направиш, така че няма абсолютно нищо, което да можеш да сториш. Тя отива сама. Свиквай с тази мисъл.

Край на обсъждането.

Край и на разговорите.

Разтревожена, Риса погледна Шейн, като се чудеше колко ли гняв се крие зад мълчанието му. Доста, ако можеше да се съди по опънатите черти на лицето му. А и отново въртеше из пръстите си златната писалка, нефритенозелените му очи не виждаха нищо и само мислеше, мислеше, мислеше.

Това я изнервяше дори повече от очакването телефонът на масичката до него да звънне.

В кухнята Дейна довършваше последните остатъци от вечерята си, включваща омари, филе миньон, безобразно калорично картофено пюре, хляб, зеленчуци, задушени в масло, салата, обилно полята с подправки, и десерт. Ако не я харесваше толкова много, Риса би я намразила заради светкавичния метаболизъм, който позволяваше на дребничката жена да яде каквото си поиска и когато реши и изобщо да не качва килограми. От мисълта как цялата тази храна би се отразила на собствения ѝ ханш направо я втрисаше.

— Добре — каза Нийл и отстъпи крачка назад. — Готова е. Помни, че за да включиш стереокамерата, трябва да натиснеш със зъби златната коронка, която монтирахме на единия от кътниците ти от лявата страна. Едно натискане за един кадър с ниска разделителна способност. Продължителен натиск за по-висока разделителна способност. Можеш да запишеш двеста кадъра при ниска разделителна способност. И двайсет при най-високата. Как се чувстваш?

Тя подръпна широката черна блуза и черните джинси, с които бе облечена. Под тях черното „бельо“, което носеше, я притискаше и убиваше.

— Камерата е по-добре от защитния костюм, който си ми намерил. Онзи, който го е носил преди мен, е бил с поне два пъти потесен ханш.

— Който проси, не може да подбира. Как усещаш копчето на камерата върху зъба си?

Риса внимателно докосна „коронката“ с език. Не можеше да престане да я докосва, откакто ѝ я бе сложил преди няколко минути. Също като болен зъб, който все не можеш да оставиш на мира.

— Не помръдва. Само ми е странно.

— А рамката на очилата? Притиска ли ти, боли ли те глава?

— Още не усещам да ме стискат. А колкото до главоболието, получавам го всеки път, като погледна надолу, защо?

— Не поглеждай надолу — едновременно се обадиха Дейна и Нийл. После продължи само Нийл: — Мисли за тях като за очила за четене. Фокусът на камерата е приблизително колкото разстоянието, от което виждаш при четене. Щом предметът е на фокус пред теб, когато гледаш през очилата, значи е на фокус и за камерата.

— Помни това — каза Дейна, като облизваше виличката от десерта си. — Ако нещата се провалят тази вечер, записаните в рамката на очилата ти електронни данни ще бъдат единственото, което ще остане от тези произведения на изкуството със световно значение.

Преди Риса да отговори, телефонът звънна. Тя посегна към него.

Шейн бе по-бърз. Той не вдигна слушалката. Но не позволи и на нея да я вземе.

— Ако аз бях този, който тръгва сам с два милиона долара в брой, как би се чувствала ти? — попита я.

Зънн.

Клепачите ѝ потрепнаха.

— Щях да съм ядосана поне колкото си ти сега.

Зънн.

— Макар да знаеш, че мога да се погрижа за себе си със или без оръжие?

Зънн.

— Това са доводи на логиката — каза му тихо. — Страхът няма нищо общо с нея.

Той вдигна слушалката и ѝ я подаде.

— Ало? — бързо каза Риса, сграбчила телефона.

— Защо, по дяволите, се забави толкова, бибчо?

— Броях парите.

Шерил се засмя.

— Два милиона?

— Да. Къде и кога?

— Петнайсет минути. Мотел „Мидас“.

Шейн хукна към вратата.

— Значи мотел „Мидас“? — Риса погледна Дейна и последва нарежданията ѝ — да спечели малко време. — Никога не съм го чувала. Къде се намира?

Нийл едва бе стигнал до входната врата на апартамента, когато тя се тръшна под носа му.

Дейна реши да не губи време да крещи и спори за неща, които не би могла да промени. Затова просто взе листчето със списъка за пазаруване, обърна го от другата страна и започна да записва инструкциите, които Риса, без много да бърза, повтаряше на висок глас.

— Добре — каза Риса. — Сега ще ти прочета инструкциите отново, за да съм сигурна, че съм разбрала добре. — Тя бавно зачете от листчето, което Дейна ѝ подаде. — Ще дойда колкото мога по-скоро.

— Сама — напомни Шерил.

Риса си помисли за Шейн и се зачуди дали Нийл ще може да го спре да не разбие вратата на стая 121.

— Тази част никак не ми харесва.

— Много важно. Гледай да не ме изпързеляш този път. Цял живот съм чакала този удар. Нищо не може да ме спре. Ясно ли е, бибчо?

— Да.

Можеше и да не отговаря. Шерил вече бе затворила.

ГЛАВА 66

Лас Вегас

5 ноември, вечерта

Сокс прехвърли два пъти кабелните канали в мотела, преди да се върне на рекламния. Беше му омръзнало да чака обаждането, но далеч не бе така адски отегчен от живота, както на потъналата в скука яхта на чичо му, закотвена на един от скучните докове на езерото Мийд, под скучното зимно слънце. Само след няколко часа дори и порно касетите, които намери, го караха да се прозява от скука.

Когато му се обадиха и му казаха да се върне обратно във Вегас и да се настани в мотел „Лъки сън“ под името Ед Хъч, не бе задавал излишни въпроси. Просто се качи в кола под наем, като съжаляваше, че не е неговото гръмогласно мораво „бебче“, и отпраши към Вегас. Сега отново чакаше и отново бе отегчен. Ако не бе обещанието за пари — и за разправа с една проклета кучка — в края на това чакане, щеше да се махне от мотела и да се отдаде на така дългоочаквания гуляй из града.

Но възможността да се сдобие с куп пари и в същото време да си уреди сметките с Шерил бе прекалено съблазнителна, че да я пропусне. Кокаинът можеше да почака. Проститутките — също. Той имаше среща с един милион долара. Пистолетът, който му бяха оставили в стаята в мотела, още преди да пристигне, приятно тежеше на кръста му. Напълно зареден, полуавтоматичен, готов за действие. Трябваше му само адрес.

Телефонът звънна.

Той вдигна слушалката, изслуша човека от другата страна и се усмихна. Време бе да се позабавлява.

ГЛАВА 67

Лас Вегас

5 ноември, през нощта

Докато Шейн шофираше бързо по Ивицата, реки от цветни светлини се разливаха в безмълвно великолепие по предното стъкло на колата му. Той не ги забелязваше. За него те бяха като нощта — още нещо, през което трябваше да премине, преди Риса най-сетне да е в безопасност.

Нийл го погледна странишком с тъмните си като бездънен кладенец очи.

— Ами ако изгубим златото?

— Стига да не изгубим Риса, всичко друго бих могъл да понеса.

— Да, и аз останах с такова впечатление. Дейна също. — Нийл се усмихна. — Каза ми, че няма да стоиш и да чакаш. После ми нареди да се лепна за теб като конска муха на прясно лайно.

Шейн не каза нищо.

— Няма да ти се пречкам, момко.

— Прави каквото трябва да направиш.

Нийл се намръщи. Бе изпълнявал достатъчно мисии със специалните части, за да разпознае състоянието, в което се намира Шейн. Той бе отвъд гнева, отвъд яростта. *Никаква милост към врага*, можеше да даде само бледа представа за настроението му.

Мъжете бяха най-опасни, когато бяха хладнокръвни и спокойни.

— Ако ми кажеш какво си намислил, мога да ти помогна — обади се Нийл.

Отново мълчание.

Светлини, сгради и други коли преминаваха край тях като цветна река. Шейн мина на жълто на два светофара, а на третия направо профуча на червено. Не шофираше безразсъдно, просто бе бърз.

Тъкмо когато Нийл вече си мислеше, че напълно е изгубил всякакво доверие от страна на Шейн, той стисна здраво волана и рязко

натисна спирачките на кръстовище, което би било прекалено опасно да пресече на червено.

— Смятам да се разправа с Шерил, преди Риса да се появи — каза Шейн. — Ако искаш да ми помогнеш, добре. Ако искаш да ми се пречкаш, пак добре. Така или иначе, Шерил ще си го получи.

— Какво смяташ да правиш — да разбиеш вратата с ритници ли?

— Ако се наложи.

— Ами ако е въоръжена?

— И аз имам пистолет.

— Мислиш ли, че тя е убила онзи собственик на заложна къща?
— попита Нийл.

— Възможно е, но не бих обвинил най-напред нея.

— Сокс?

— Вероятно. Според полицейския психологически портрет, Сокс е с нисък коефициент на интелигентност и много лесно избухва.

Шейн угаси фаровете, преди да завие към паркинга на мотел „Мидас“. Бърз поглед към часовника го увери, че има около шест минути в резерв. Той бръкна в портфейла си, извади няколко двайсетачки и ги подаде на Нийл.

— Дежурният на рецепцията може и да ме разпознае — обясни той. — Проклети да са всички фоторепортери.

— Така ти се пада, като имаш такова красиво лице.

Шейн не му обърна внимание.

— Можеш ли да провериш дали някоя от стаите в съседство със 121 е свободна?

— Ти тук ли ще бъдеш, когато се върна?

— Ако ме няма, знаеш къде да ме намериш.

Нийл бързо закрачи към рецепцията.

Шейн не изчака да разбере за стаите, свободни или не. Остави колата и мина покрай задното крило на мотела. Ако се съди по автомобилите на паркинга и светлините в прозорците на стаите, мотел „Мидас“ стремително пропадеше към банкрута или се превръщаше в нощен приют за бездомници.

В стаята отдясно на 121 светеше. В тази отляво — не. Ключалката там бе от старите, в които няма електронен чип. С други думи, лесна работа. Шейн извади една от кредитните си карти, пхна я

между вратата и касата и умело се справи с ключалката за по-кратко време, отколкото спътникът му да се регистрира в мотела.

Докато Нийл успее да се добере до стаята, пердетата бяха спуснати, лампите светнати, а от телевизора на висок глас обясняваха последните новости в модата — бельо в ярки неоновии цветове, което се носи върху черно трико. Вратата, която водеше към паркинга, бе леко откряната. Той не почука, нито затвори след себе си. Можеше да им се наложи да излязат много бързо.

Шейн се мъчеше с междинната врата към стая 121. Ключалката се оказа много по-упорита, отколкото тази на входната.

— Дръпни се настрани, момко.

Шейн погледна през рамо. Нийл държеше железен лост в едната си ръка и цял куп различни шперцови и кукички в другата. Отстъпи му мястото си.

— Не видях удобно прикритие отвън — обясни Шейн. — Ами ти?

— Затова съм тук. Нямаме много време. Дейна и Риса са на около две минути път от тук.

— Откъде знаеш?

— Мобилна връзка.

Едва сега Шейн забеляза полупрозрачната малка слушалка в ухото на Нийл, която бе свързана с мобилния телефон в джоба му.

— Дейна непрекъснато ли ти съобщава какво става?

— Не е чак толкова явно. Просто е увеличила максимално чувствителността на своя телефон и го е пъхнала в джоба на якето си. — *Заедно с пистолет, моля те, Господи!*, добави наум Нийл. Дейна мразеше оръжията, но той се бе постарал да я научи как да борави с тях. — Проклятие!

Взе нов шперц и отново се залови за работа. Шейн стоеше встрани от прозореца и следеше за появата на фарове на паркинга.

ГЛАВА 68

Лас Вегас

5 ноември, през нощта

— На следващия светофар надясно — каза Дейна.

Риса погледна в огледалото, докато натискаше спирачките заради жълтия сигнал на светофара.

— Виждаш ли някого? — попита спътницата ѝ.

— Не.

Дейна би ѝ казала, че едва ли ще види — особено ако Нийл ги следва.

Телефонът ѝ изписука леко, което означаваше, че някой се опитва да се свърже с нея, но линията е заета. С бързи натискания на бутоните тя прекъсна връзката с Нийл и прие обаждането.

— Дейна на телефона. Казвай бързо.

— Обажда се Иън. Силвърrado не е мръднала.

— Добре. Явно ние ще сме първи. Телефонът ми ще е у Риса, така че не се обаждай повече.

— Ясно. Искаш ли да дойда там?

— Остани при Силвърrado — нареди му и прекъсна връзката.

Риса я погледна странишком.

— Какво каза за телефона си?

— Ще бъде в джоба ти с отворена връзка към Нийл — обясни Дейна, като натискаше бутоните, докато говори. — Така поне ще знае какво става с теб. Имаш ли някакво понятие от боравене с оръжие?

— Не.

— А владееш ли някакви бойни изкуства?

— Не.

— Веднага щом се оправим с тази каша, ще говориш с Нийл и по двата въпроса. Няма да търпя служителите ми да са невежи по отношение на самоотбраната, при положение, че работата им е свързана със ситуации като тази, в която си сега.

Риса издиша шумно и не възрази. В този момент няколкото номера, които ѝ бяха останали от бурното детство, не ѝ се струваха адекватна защита срещу Сокс или онзи, който бе убил О'Конър и Клайн.

Хвърли един поглед на часовника си и отправи мълчалива молба към светофара. Най-сетне светна зелено.

— Как сме с времето? — попита спътницата ѝ.

— Пет минути.

Дейна погледна картата, която бе свалила от интернет.

— Ще се справим дори да се наложи да изчакаме на още няколко червени светофара. Завий наляво на следващия ъгъл. След около миля мотелът трябва да е в долния край на пресечката отдясно.

Риса зави наляво.

Никой не ги последва.

Колкото повече се доближаваха до мотела, толкова по-малко движение имаше по пътя. Далечната бляскава Ивица бе като магнит, който привлича всички пари към себе си, далеч от тази част на Вегас. Онези, които можеха, се бяха преместили там. Останалите се плъзгаха стремително по прашния наклон към мизерията.

— Когато завиеш към мотела, намери стаята и паркирай наблизко — каза Дейна. — Угаси фаровете и остави мотора да работи. Като излезеш да вземеш парите, няма да ме забележиш, но аз ще съм зад волана. Ако не ти хареса онова, което видиш в стаята, обърни се и се махай оттам *незабавно*. Ясно ли е?

— Ами златото?

Дейна разчиташе Нийл да се погрижи за златните предмети, но не мислеше, че Риса е готова да чуе подобно нещо. Освен това не ѝ бе споменала, че има и по-кратък път до мотела. Бяха им дали петнайсет минути; на Нийл щяха да са му нужни и последните секунди от тях, за да осъществи какъвто и да било план, измислен от коварния му и все пак невероятно прагматичен ум.

— Познаваме Шерил — каза Дейна. — Пак ще я открием.

Риса стисна здраво волана, после пак го отпусна. Тонът на Дейна, а не думите ѝ, даваше по-ясна представа какви според нея са шансовете на Шерил Фокнър да се скрие от едно цялостно издирване на „Реъритис“.

— Добре — каза Риса. — Ти ще мислиш за златото, а аз ще се обърна и ще бягам, ако не ми хареса ситуацията. — *И ако мога.* — Трябва да си призная, че идеята за уроци по самоотбрана започва силно да ме привлича.

— От онова, което видях на записа от казиното, вече имаш първата необходима предпоставка да се справиш с всеки противник.

— Бързина ли? — сухо попита Риса.

— Мозък. Изобщо не престана да разсъждаваш.

— Студената пот е чудесен стимулант за мозъка.

Дейна се засмя.

— На Нийл това много ще му хареса.

— Радвам се за него. На мен никак не ми хареса.

Златната неонена корона, обозначаваща мотел „Мидас“, се показва от дясната страна на пътя като прашна гигантска усмивка с липсващи зъби. Когато я забележа, Риса усети как сърцето ѝ прескочи, после започна да бие равномерно, но с по-бърз ритъм. Усещаше как адреналинът се разлива в кръвта ѝ и прави цветовете по-ярки, по-ясни и всеки звук бе звънлив като счупване на стъкло.

— Помни — обади се Дейна, докато бавно се плъзна надолу на мястото си. — Ако се окаже капан, забрави за златото *и се махай оттам.*

ГЛАВА 69

Лас Вегас

5 ноември, през нощта

Нямаше нужда Шейн да пита как върви. Неспирният поток от приглушени ругатни показваше, че Нийл напредва, но не толкова бързо, колкото му се иска. Едната от двете вътрешни врати бе отворена. Другата — не.

Шейн отклони зелените си очи от пантите на проклетата врата към железния лост в краката на Нийл, после отново погледна през пролуката в спуснатите пердета към паркинга. Ако станеше нужда, можеха да разбият вратата за нула време. Но щяха да вдигнат много шум. По-добре да я отключат и да изненадат Шерил.

Колата, която бе пристигнала току-що, даде на заден, паркира наблизо и угаси фаровете.

— Тук са — каза Шейн.

Нийл изръмжа.

— Какъв е планът? — попита Шейн.

— Риса влиза, разглежда и ако стоката не ѝ хареса — *Проклети да са мързеливите техници от поддръжката, тази нещастна брава трябва да се смаже!*, — излиза да вземе парите от колата и изобщо не се връща.

Отговорът на Шейн бе появата на хладната стомана на пистолета в ръката му. Опря длан на входната врата, готов да изскочи навън.

— Кажи ми кога.

ГЛАВА 70

Лас Вегас

5 ноември, през нощта

Шерил подскачаше всеки път, когато на паркинга блеснат фарове. Тъй като мотелът явно даваше стаи под наем дори за половин час, имаше повече коли, които идват и си отиват, отколкото такива, които остават за цяла нощ.

— Хайде, хайде! Минаха двайсет минути, за бога. Къде си, Силвърадо? Къде са ми доларите?

Шерил така отчаяно желаше парите, че изпитваше почти физическа нужда. Докато крачеше напред-назад, мина покрай тоалетката и си взе топла бира — топла, защото в стаята нямаше такива луксозни уреди като хладилник например. Пръстите ѝ лепнеха от пот и усещаше бирената кутия едва ли не гореща и крехка, като живо същество.

Тази мисъл я накара да спре. Реши, че е добре да поизчака, преди да си отвори друга бира. Пиеше прекалено бързо, макар да не усещаше нищо.

След като известно време дъвка изранените си устни, остави бирата, без да я отвори.

При следващата обиколка на стаята взе кутията и я отвори толкова бързо, че пяната се разля по пръстите ѝ. Докато облизваше ръката си, вкусът на бирата ѝ се стори като пот и урина, но алкохолът щеше да притъпи малко, изопнатите ѝ до скъсване нерви.

По спуснатите пердета пробягаха светлини от фарове. Тя зачака със затаен дъх. От съседната стая се чуваше врявата от някакво спортно предаване, но окуражителните викове на феновете скоро заглъхнаха. Съседът ѝ от другата страна се опитваше да пробие стената с таблата на леглото, докато работещото момиче под него го окуражаваше с гърлени звуци, предназначени да ѝ докарат по-голям бакшиш.

Колата зави към другия край на паркинга.

Нова вълна от окуражителни викове на феновете заглуши престорената страст. Блъскането на таблата на леглото по стената продължи. За миг Шерил изпита съжаление към горката проститутка, задето ѝ се бе паднал клиент като пневматичен чук. Те бяха най-ужасни от всички. Тя винаги бе предпочитала онези, дето свършват за шейсет секунди.

Отначало Шерил си помисли, че чукането, което чува, е заради секса в съседната стая. После осъзна, че е на собствената ѝ входна врата.

— Кой е?

— Риса.

— Почакай.

Отиде до вратата, надникна през мръсната шпионка и не видя нищо особено. Като остави веригата на вратата, тя я открехна, колкото да види, че Риса стои отвън сама. Затвори бързо, махна веригата и отвори. Щом Риса влезе, тя отново сложи веригата.

Един бърз поглед бе достатъчен на новодошлата да се увери, че в стаята няма друг, освен Шерил и златните предмети, небрежно разхвърляни на едното легло. Тя се доближи така, че да улови на фокус първо един, после друг и започна да прави снимки колкото е възможно по-бързо. Светлината бе ужасна. Но даже и да не бе така, Дейна изрично бе настояла да намери начин да провери и в банята.

— Нужна ми е по-добра светлина — каза Риса.

— По дяволите. Иди в банята. Лампата над тоалетната чиния си я бива.

Риса грабна напосоки няколко златни предмета, мина покрай леглото и влезе в един страничен къс коридор, в който имаше няколко окачалки от едната страна и мивка от другата. Банята бе в съседство. Краткият оглед не я изненада. Тоалетна. Вана с душ.

Тя бутна капака на тоалетната чиния с лакът, остави отгоре златните предмети...

И забрави, че трябва да диша. Кинжал и кания блестяха и напомнях за древните ритуали. Нашийник от преплетени златни верижки, който излъчваше сила така, както огънят топлина. Златна маска на бог, който се вижда през вековете в сенките на човешката душа. Гледката бе толкова хипнотична, че Риса трябваше да положи

усилия да не потъне в дълбокото минало, където златото на друидите е било център на смъртта и прераждането.

Наложи си да се извърне и погледна към Шерил, която я бе последвала, но стоеше в началото на коридора. Оттам можеше да вижда едновременно и приятелката си, и входната врата.

Риса можеше да види само Шерил, която я наблюдава с очите на непознат — неуверени и пресметливи. Сурови. Нямаше смисъл да се опитва да стигне до онова, което е останало от познатото ѝ момиче под грубата обвивка. Онази Шерил, която обичаше, вече я нямаше.

Останало бе само златото и парите.

— Удивена съм — каза Риса. — Толкова много злато, а ти дори нямаш пистолет.

— Умът винаги върши по-добра работа от оръжието.

— Е, къде е Гейл? Ти си сама.

— Който го няма — губи. Тя току-що загуби. Къде са парите?

Входната врата отхвъркна навътре, последваха пистолетни изстрели, счупени прозорци.

Шерил се олюля към Риса и падна на колене, а от нея бликна ярка струя кръв.

— Бебчо? Какво стана? — Тя поклати глава и се опита да се опре на ръце. — *Не. Не по този начин. Прекалено умна съм.*

ГЛАВА 71

Лас Вегас

5 ноември, през нощта

Шейн бе изскочил на паркинга още преди полуавтоматичното оръжие на нападателя да стреля втори и трети път. Когато забележа набитата фигура на входната врата към стаята на Шерил, Шейн се прицели със собствения си пистолет и натисна спусъка.

В мига, преди да успее да стреля обаче, от другия край на паркинга проехтя картечен откос. Нападателят размахна ръце нагоре и залитна навътре в стаята на Шерил. Следващият залп го накара да се завърти. Третият го събори на земята. Той остана да лежи на пода.

И Нийл, и Шейн бяха успели да забележат проблясващото дулото на картечницата. И двамата стреляха по два пъти в стакато. Чу се дрезгав вик, последван от тупване на земята. С насочен пистолет, Нийл изтича през паркинга на зигзаг.

Шейн се втурна и се хвърли в стаята на Шерил.

— *Риса.*

— Тук, отзад. Побързай!

Той изрита пистолета от безжизнените пръсти на нападателя и изтича към мястото, откъдето бе чул гласа ѝ. Щом стигна до малкия коридор към банята, сърцето му прескочи удар и той замръзна.

Навсякъде имаше кръв.

Риса и Шерил бяха точно по средата на локвата. Той падна на колене до Риса.

— Къде си ранена?

— Помогни на Шерил!

— *Къде си ранена?*

— Не съм аз. Шерил е. О, Господи, Шерил!

Ако Шейн вече не бе на колене, сега щеше да падне от облекчение.

— Нека да я видя.

— Не мога да я пусна. Много кърви. — Сълзите оставяха следи по опръсканото с кръв лице на Риса. — Шерил! Шерил, чуваш ли ме?

Шейн видя онова, което тя отказваше да приеме — кръвта на Шерил вече не пулсираше във вените ѝ, а тялото ѝ бе напълно отпуснато. С нежно докосване на пръстите затвори бледите, невиждащи очи.

Риса изстена от болка.

В предната стая Нийл вдигна маската на нападателя.

— Нашият стар приятел Сокс. Мъртъв е. Риса?

— Тя е добре — отвърна Шейн.

— А Шерил?

— Мъртва е.

Шейн полека освободи Риса от тялото на Шерил.

— Ами онзи от паркинга? — попита той.

— Бял мъж, около петдесет-шейсетгодишен. Прилича повече на директор, отколкото на убиец.

— Мъртъв ли е?

— Сигурно ще оживее.

— Веднага се връщам — каза Шейн на Риса.

Тя кимна измъчено.

Двамата мъже излязоха на бегот от стаята. Нямахше да мине много време, преди да се появят полицаите.

Дейна вече бе при втория нападател. В ръката ѝ проблясваше пистолет. Тя насочи лъча на фенерчето си към лицето му и попита:

— Познаваш ли го?

— Рич Морисън.

Отвсякъде се чуваха сирени, все още далечни. Но не задълго.

— Взимай парите — каза ѝ Шейн. — Нашата версия е, че златото е сменило собственика си, преди Шерил да умре.

— Хайде в стаята — каза Дейна. — Трябва да уточним и другите детайли във версията си. Ще бъде една ужасно дълга нощ.

ГЛАВА 72

Лас Вегас

7 ноември, следобед

Ейприл Джой влезе и огледа петимата, които седяха в кабинета на Шейн в различна степен на изтощение. Знаеше как се чувстват. Бе една дълга нощ, а за нея и още по-дълга сутрин.

Кофеинът не можеше да замести съня.

— Мисля, че имаме налице голяма каша — каза тя.

Нийл и Дейна я наблюдаваха и се питаха кога ще извади скрития коз. Не знаеха какъв е. Знаеха само, че блестящата, безмилостна госпожица Джой винаги има един коз в повече от това, което останалите очакват.

— Какво казва Гейл? — попита Шейн.

Не вярваше да е променила официалното си становище, но трябваше да е сигурен, преди да се опита да сключи сделка с много проницателната Ейприл Джой. По-раншният му разговор с Гейл бе строго поверителен и много конкретен — или да му помогне, или ще я съсипе. Тя знаеше, че той може да го направи.

И което бе по-важно — знаеше, че *ще го направи*.

— Същото, което каза и първия път — отвърна Ейприл. — Обадили й се. Тя се уплашила.

— Мога да гарантирам за това. Изобщо не е напускала сградата — каза Иън. — Прекара нощта в казиното в разговори с клиенти. Всичко е записано на видео.

Шейн започна да върти златната писалка из пръстите си, чуваше се „зън“ при срещата на злато със злато, тишина, тишина, „зън“.

— С кого е разговаряла Гейл веднага след като е решила да се откаже от сделката? — попита той Ейприл.

— С Морисън и Фирензе.

— Карл или Джон?

— С Карл. Той е върнал парите на Гейл обратно в трезора. Морисън си тръгнал, предполага се, за да прибере своите пари в

собствения си трезор.

„Зън.“

— С кого е разговарял Карл за срещата? — попита Шейн Ейприл.

— С Гейл.

— С никой друг ли?

— Само с тях двамата — каза Ейприл.

„Зън.“

Ейприл погледна Риса.

— Сигурна ли си, че Шерил не се е обадила на Сокс за подкрепа?

— Да, сигурна съм. Тя не му вярваше, и с основание. Той изобщо не ѝ даде шанс. Направо влезе и започна да стреля.

„Зън.“

Шейн погали Риса по тъмната коса със свободната си ръка. Тя въздъхна дълбоко и погледна ръцете си, сякаш очакваше да ги види покрити с ярка, артериална кръв.

— Ами Тим Сетън? — попита тихо Риса. — Той появи ли се?

— Не — отвърна Ейприл.

— Ако може да се съди по количеството кръв на прага пред къщата на майка му — обади се Иън, — едва ли е във форма да държи автоматична пушка достатъчно дълго, че да простреля няколко пъти приятелчето си Сокс. Адвокатите на Морисън могат да вдигат врява до небесата, все едно, може да бъде обвинен в предумишлено убийство. Когато го разбере, ще се разприказва.

„Зън.“

— Не разчитай на това, умнико — сряза го Ейприл. — Адвокатите на Морисън представят клиента си като примерен гражданин и герой, застрелял престъпник, който току-що бил убил една беззащитна жена и се канел да убие и друга.

— Даже и да успее да преглътна това, без да ми приседне — обади се Дейна, — какво изобщо е правел Морисън там по това време?

„Зън.“

Ейприл се усмихна сковано.

— Казва, че се е тревожел Гейл да не промени решението си и все пак да тръгне след златото. Бил там, за да я защити, ако се появи. После на сцената излязъл Сокс и започнал да стреля. Морисън го

улучил три пъти само за да бъде прострелян на свой ред от някакви безразсъдни типове, дето си падат по стрелбата.

„Зън.“

Писалката проблесна и изчезна в джоба на Шейн.

— Тук имаме два различни проблема — каза той. — Друидското злато и фалшивата пералня за пари. И двата са свързани с мен. Също и с Гейл. А и с Морисън. Има някаква връзка.

— Каква връзка? — хапливо попита Ейприл. По тона ѝ личеше, че има предвид „голяма каша“.

— Нищо от онова, което ще кажа, не може да бъде доказано по законен път, защото всички замесени са или мъртви, или изчезнали — каза Шейн.

Без да помръдва, Джой чакаше.

— По някое време миналата седмица Върджил О’Конър е бил убит в Седона — започна той. — Преди, по време или след това неговото друидско злато е било откраднато от Шерил, Сокс или Тим Сетън или и тримата.

— Каква е връзката? — рязко го прекъсна Ейприл.

— О’Конър е вярвал в посредничеството на медиуми — обясни Риса. — Шерил и Тим са се представяли за медиуми. Освен това... в наетата от Шерил стая в Седона намерихме три дървени кутии с неговото име и адреса му. Смятаме, но не можем да го докажем, че са дошли от неговата къща.

Ейприл си записа името на Върджил О’Конър.

Риса преплете здраво пръсти с пръстите на Шейн. Всеки път, когато затвореше очи, виждаше Шерил и кръв, толкова много кръв.

— ДНК пробите от кръвта на Тим, които са в досието му, съвпадат с ДНК анализа на кръвта, намерена на пода в заложната къща на Джоуи Клайн — продължи Шейн.

— Откъде знаеш това? — попита Ейприл.

Той не ѝ обърна внимание. Умението му да прониква през защитата на правителствените бази данни нямаше да бъде предмет на обсъждане. Освен това Фактоид, компютърният спец на „Реъритис Ънлимитид“, бе този, който бе проникнал в данните този път. Това обаче нямаше защо да стига до ушите на Ейприл.

— Приеми го като факт — предложи ѝ Нийл.

Ейприл изобщо не отклони поглед от Шейн.

— Слушам те.

— От кръвта на пода тръгваха две различни следи — каза Шейн.
— Едната бе оставена от Тим Сетън. Когато полицаите най-сетне се заемат и с това, сигурно ще установят, че другата е от Сокс.

— Е, и?

— Значи двамата са продали крадените златни предмети — каза Риса, — а после са убили посредника.

— Преди да умре, Клайн е продал предметите на Шапиро — допълни Шейн.

— Можеш ли да го докажеш? — попита Ейприл.

— Клайн не е водил отчет на сделките си, а Шапиро твърди, че компютърът му е изтрил всички файлове — обясни Шейн.

Черните ѝ очи се присвиха.

— Продължавай.

— Единственият въпрос, който остава неясен, е защо Морисън е чакал на паркинга да види сметката на Сокс.

— Значи не вярваш в историята за рицаря на бял кон, втурнал се да защити двете жени, така ли? — поиска уточнение Ейприл.

— А ти вярваш ли? — на свой ред я попита Шейн.

— Не и ако не съм принудена да го направя.

— Другият въпрос е следният: защо някаква лимузина е закарала по тъмно Миранда Сетън и надупчения ѝ като решето син някъде, където да се погрижат за него, без да се налага да докладват за това в полицията. — Шейн погледна Иън. — Беше ли в къщата ѝ?

Той кимна и допълни:

— Свалям ти шапка, Танънхил. Позна от първия път.

— Какво? — попита Ейприл и се извърна като тигрица към него.
— Изплюй камъчето, умнико.

Усмивката на Иън бе бляскава и мълчалива.

— Аз имам нещо, което ти искаш — обърна се Шейн към Ейприл. — Ти имаш нещо, което аз искам. Това е традиционната основа за сключването на сделка.

Без да се забави и миг, тя превключи на друга вълна, обърна гръб на Иън и попита:

— Какво имам аз, което ти искаш?

— Друидско злато.

— А ти ми предлагаш...

— Средство за проникване в триадата „Червения феникс“, което е далеч по-добро, отколкото бих могъл да ти осигуря аз. Интересува ли те?

— Продължавай да говориш и ще стигнем и дотам.

Шейн погледна Дейна.

— Госпожица Джой е правила сделки с много хора — каза Дейна. — Винаги спазва обещанията, които е дала.

— Ще сключим ли сделка? — попита той Ейприл.

— Откъде разбра, че правителството вече е предявило претенции върху златото, намерено в мотелската стая на Фокнър? — небрежно му подхвърли тя, докато светкавично обмисляше ситуацията.

Шейн не ѝ отговори.

Тя не бе и очаквала отговор.

— Ще се погрижа златото да остане под твоя опека. А каква е връзката с триадата?

— Гейл Силвъррадо ще отрича до последния си дъх, но най-накрая ми каза, че Рич Морисън стои зад опита да ме натопят в пране на пари. Той е свързан с „Червения феникс“. Ако се заровиш в компютрите му, обзалагам се, че ще откриеш следи от пране. Знам, че „Червения феникс“ е организиран проникването в компютрите ми и е оставил уличаващи следи към пари, които никога не съм взимал, в офшорни банкови сметки, които никога не съм отварял.

Настъпи тишина в продължение на миг, два, три.

— Интересно — промърмори Ейприл. — Ако е вярно.

— Говори с Миранда Сетън. Тя се е обадила в „Детелината“, когато синът ѝ се е появил на прага ѝ окървавен.

— Откога знаеш това? — попита Ейприл.

— Откакто накарах Иън да иде в дома ѝ и да натисне бутона за повторно избиране на последния номер — отвърна Шейн. — Последното ѝ обаждане е било до „Детелината“. Много бързо след това се появила черна лимузина и я отвела някъде заедно със сина ѝ.

— Продължавай.

— Даже и една повърхностна проверка показва, че госпожа Сетън е толкова вдовица, колкото съм и аз — каза Шейн. — Не е работила, откакто се е родил синът ѝ, а редовно получава тлъста сума в сметката си, все още се опитвам да проследя тези преводи. Бих се обзаложил, че Морисън е бащата на Тим Сетън и източник на парите на Миранда.

Значи можеш да провалиш една прекрасна възможност, като се опиташ да докажеш всички връзки, които ти очертах, или пък да използваш това, което няма нужда да доказваш, като средство да превърнеш „героичния“ Морисън в патриот, който да предаде „Червения феникс“ на Чичо Сам. И ако имаш нужда от помощ по отношение на натиска върху него, можеш да се обърнеш към Миранда Сетън. Имам абсолютно сигурно предчувствие, че дамата има какво да каже за бившия си любовник.

За момент настъпи само изпълнена с очакване тишина. После Ейприл озари Шейн с усмивката си.

— Харесва ми начинът ти на мислене.

— Сега вече ме стресна.

— Само мога да си мечтая за това — отвърна му тя. — Сделката си е сделка, Танънхил.

ГЛАВА 73

Лас Вегас

19 ноември, вечерта

Острието на златния кинжал бе дълго колкото ръката на Шейн. Древни символи, които започваха със слънчевия кръг и завършваха с християнския кръст, бяха гравирани върху него. В дланите си Риса държеше златната кания с хипнотизиращата инкрустация от три части в червено. Първоначално украсата е била от перли, но сега бяха останали само меките златни гнезда, в които те някога са лежали. Кинжалът бе сред най-новите от предметите, тъй като скъпоценните камъни са започнали да се използват едва след като римляните са завладели Великобритания.

— Колко жалко, че перлите са прекалено крехки, за да оцелеят, след като са лежали заровени в земята столетия наред — каза Риса.

— Сълзите на луната — тихо каза Шейн. — Независимо дали пръстта е влажна или суха, не могат да оцелеят през вековете.

— Добрата новина е, че пръстта, останала в дълбоко издълбаните шарки на предметите, е една и съща. Всичките двадесет и седем предмета са част от едно съкровище.

— Още по-добрата новина е, че пръстта не е достатъчно, за да може да се каже откъде е взета, дори ако се сравни със земята около къщата на О'Конър.

Устните на Риса неволно се присвиха от болка. Когато мислеше за този човек, се сещаше и за убиеца му — Шерил Фокнър. Не й се искаше да го вярва дори сега, но бе така. Миранда Сетън нямаше никаква причина да лъже пред федералните власти, за да защити сина си. Тим бе мъртъв, също като Шерил. Също като Сокс.

Ако възрастната жена бе изпитала някаква вина, когато бе обвинила бившия си любовник в убийството на Сокс, то не го бе показала.

— Имаше някои сходства при съпоставка с пръст от Великобритания — продължи Шейн, — но нищо не съвпаднаше

абсолютно сигурно.

— А британците — допълни Риса, — бяха готови на какво ли не, за да докопат златото. Много жалко, че силициевият двуокис е толкова обичайна съставна част от пръстта. Щеше да е странно само ако го нямаше по предметите.

— Можеш ли да ги обвиниш, че се опитаха да ги вземат? — попита Шейн с дяволита усмивка. — Аз не.

— Не. И много се радвам, че се съгласи да предоставиш, за известно време предметите на Британския музей за проучвания.

— След новогодишната вечер.

Острието се плъзна в канията с едва доловима въздишка.

Когато той вдигна канията от дланта ѝ, Риса затаи дъх при докосването на неговата кожа до нейната. Питаше се дали някога ще свикне с мисълта, че двамата с Шейн са любовници. Това ѝ се струваше толкова удивително, колкото и фактът, че ще се омъжи в навечерието на Нова година и ще носи келтски пръстен, стар колкото и този на Шейн.

— Мислиш ли, че Нийл ще успее да открие някакви близки на Върджил О'Конър? — дрезгаво попита Риса.

— Съмнявам се. Никога не се е женил. Няма кръвни братя и сестри. Нито дори природени. — Шейн остави кинжала и канията във витрина, която имаше повече ключалки и алармени бутони, отколкото можеше да се видят с просто око. — Освен това има само косвени доказателства, че той изобщо някога е притежавал златото.

— Но ние знаем, че златото беше там, в къщата му.

— Това го усещаме само инстинктивно. Не важи като доказателство в съдебната зала.

— Знаем, че Върджил е бил изпратен във военновъздушна база във Великобритания по време на Втората световна война — каза тя. — Нийл е намерил военното му досие.

Шейн кимна и взе извития религиозен символ, който Риса бе определила като еквивалент на епископски жезъл — кръгла глава от чисто злато на церемониален жезъл. Дървото, поставено в златото, бе дъб. Въглеродният анализ показваше, че е от четвърти век, плюс или минус няколко години.

— И предполагаме — каза Шейн, — че О'Конър е изровил съкровището в хаоса, последвал победата на съюзниците в Европа.

— Намерил го е в Уелс. Инстинктивно усещане — бързо си призна тя, — не важи в съдебна зала.

Усмихнат, Шейн докосна леко устните ѝ със своите.

— После го е изпратил у дома заедно с останалите си вещи, опаковани в сандъци от амуниции. Никой не е проверявал особено усърдно завръщащите се войници. Прекалено голяма е била радостта, че изобщо са се върнали.

Тя си спомни за Шерил, която нямаше да се върне никога повече.

— Недей, скъпа — каза той и отново я целуна. — Направи всичко, което можа, за нея. Не можеш да предпазиш хората от собствените им грешки.

Риса пое от топлината на дъха му.

— Наистина ли можеш да четеш мислите на хората?

— Само твоите. Заради изразителните ти очи. И заради устните. Би трябвало да ги забранят със закон.

Усмивката ѝ помръкна.

— Като стана дума за закони, редно е да има закон, който да не позволява да се отървеш безнаказано, след като си извършил убийство.

Устните му бяха само на един дъх разстояние от нейните.

— За Морисън ли говориш?

— Да.

— На него не му се размина.

— Как да не му се е разминало — отвърна тя. — Първо изпраща Сокс да убие Шерил, а после сам убива него. Сега се представя за герой. Виж какво пише във вестниците!

— Адвокатите на Морисън щяха да го отърват само с условна присъда и работа в полза на обществото. А сега той сътрудничи тайно на федералните и всяка вечер си ляга с мисълта, че ще се събуди и ще види пред себе си Ейприл Джой. А някой ден, не след дълго, ще се сблъска лице в лице с хората от „Червения феникс“, които е предал. И тогава ще осъмне мъртъв.

Усмивката му я накара да се зарадва, че е негова любовница, а не — враг.

— Междувременно...

— Междувременно какво? — попита го.

— Трябва да планираме сватбата си.

Тя се опита да прикрие усмивката си. Не успя.

— Не си спомням официално да съм давала съгласието си.

— Нали мога да чета мисли, забрави ли?

Тя си спомни как преди време си го бе представяла като келтски воин, покрит само със синя боя и почти нищо друго.

— Ще кажа официално „да“ още сега, но само ако носиш друидско злато по пътеката към олтара.

Той изглеждаше едновременно развеселен и нащрек.

— За синя боя ли става дума?

— Синята боя не е задължителна. Но дрехите са.

— В такъв случай можем да поканим и свидетели.

Издание:

Елизабет Лоуел. Да бягаш от страх

ИК „Хермес“, Пловдив, 2005

Американска. Първо издание

Стилов редактор: Ивелина Йонова

Коректор: Ивелина Йонова

Художествено оформление на корицата: Борис Стоилов

ISBN: 954-26-0140-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.